MUSIC - UNIVERSITY OF TORONTO
3 1761 04513 6124

M
1714
O4P4

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΡΟΣ ΔΙΑΔΟΣΙΝ ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΙΔΡΥΘΕΙΣ ΤΩι 1899 ΥΠΟ Δ. ΒΙΚΕΛΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΚΑΙ ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

9 9

50 ΔΗΜΩΔΗ ΑΣΜΑΤΑ

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ ΚΑΙ ΚΡΗΤΗΣ

ΣΥΛΛΟΓΗ

ΩΔΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ Ι. Ν. ΣΙΔΕΡΗ
1930

Δραχ. 60

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΡΟΣ ΔΙΑΔΟΣΙΝ ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΙΔΡΥΘΕΙΣ ΤΩ 1899 ΥΠΟ Δ. ΒΙΚΕΛΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΚΑΙ ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

9 9

50 ΔΗΜΩΔΗ ΑΣΜΑΤΑ

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ ΚΑΙ ΚΡΗΤΗΣ

ΣΥΛΛΟΓΗ

ΩΔΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ Ι. Ν. ΣΙΔΕΡΗ
1930

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ "ΕΣΤΙΑ„ 3041

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΚΑΙ ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣ ΔΙΑΔΟΣΙΝ ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΣ ΕΙΣ ΟΜΟΙΟΜΟΡΦΑ ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΤΕΥΧΗ
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ἐκ τῶν κ. κ. Ι. Π. ΔΟΑΝΙΔΟΥ προέδρου, Κ. ΑΜΑΝΤΟΥ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ΣΩΚΡΑΤ. ΚΟΥΓΕΑ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ΣΤΙΛΠ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΟΥ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης μελῶν καὶ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΡΟΣΙΝΗ γραμματέως.

50
ΔΗΜΩΔΗ ΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ ΚΑΙ ΚΡΗΤΗΣ

ΣΥΛΛΟΓΗ

ΩΔΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 42

M
1714
O4P4

LIBRARY
JAN 12 1973
UNIVERSITY OF TORONTO

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Τὸ Ὠδεῖον Ἀθηνῶν ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ του ὅπως συντελέσῃ καὶ εἰς τὴν περισυλλογὴν τῶν δημωδῶν ᾀσμάτων τῆς Ἑλλάδος, ὑποδεικνῦον συγχρόνως καὶ κατάλληλον σύστημα, προέβη, τῇ προτάσει μου, κατὰ τὸ ἔτος 1910, εἰς τὸν σχηματισμὸν Ἐπιτροπῆς ἀποτελεσθείσης ἀπὸ τὸν Διευθυντὴν καὶ τοὺς καθηγητὰς αὐτοῦ κ. κ. Κ. Ψάχον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς καὶ Armand Marsick τῶν ἀνωτέρων Θεωρητικῶν μαθημάτων καὶ Διευθυντὴν Ὀρχήστρας, οἵτινες καὶ εὐγενῶς προσεφέρθησαν πρὸς τοῦτο.

Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη δὲν ἠδύνατο νὰ διαθέσῃ ἀρκετὸν χρόνον διαμονῆς εἰς ὅσα μέρη ἐπρόκειτο νὰ μεταβῇ, διὰ τοῦτο καὶ ἐφρόντιζεν ἐκ τῶν προτέρων, ὥστε νὰ εὑρίσκωνται ἐπὶ τόπου οἱ πλέον φημισμένοι τραγουδισταὶ ἑκάστης περιφερείας. Τὴν προετοιμασίαν τῆς πρώτης ἐκδρομῆς, εἰς τὸ χωρίον Μουρλᾶ πλησίον τοῦ Αἰγίου, εὐγενῶς ἀνέλαβεν ὁ ἐκεῖ σεβαστὸς ἰατρὸς Δ. Περιστέρης, Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου «Εὐαγγελισμὸς» καὶ ἐνθουσιώδης συλλέκτης τῶν δημοτικῶν ᾀσμάτων.

Ἐκ τοῦ ἐκτενοῦς τηλεγραφήματος τοῦ Δ. Περιστέρη πρὸς τὴν ἐφημερίδα «Ἑστίαν» τῆς 27ης Ἀπριλίου 1910 παραθέτομεν σχετικῶς τὸ ἀκόλουθον ἀπόσπασμα: «Εὐχόμεθα ὅπως ὁ Ὕψιστος εὐοδώσῃ τὸ ὡραῖον καὶ ἐθνικὸν ἔργον, ἐφ' οὗ μόνον τὸ Ὠδεῖον διὰ τοῦ κύρους αὐτοῦ ἠδύνατο νὰ θέσῃ τὴν ἐπίσημον σφραγῖδα τῆς γνησιότητος τῶν δημοτικῶν μας ᾀσμάτων».

Εἰς τὸν κ. Κ. Ψάχον, ὡς εἰδικώτατον, ἀνετέθη ἡ γραφὴ τῶν ᾀσμάτων. Διὰ τὴν ἐργασίαν δὲ ταύτην τὸ Ὠδεῖον ἐπρομηθεύθη τὸν καταλληλότερον φωνογράφον τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, χρησιμοποιηθέντος καὶ χρονομέτρου πρὸς καθορισμὸν τῆς χρονικῆς ἀγωγῆς ἑκάστου ᾄσματος. Ὁ κ. Κ Ψάχος μετὰ καταπληκτικῆς δεξιότητος καὶ συντομίας ἔγραφε καὶ τὰ δυσκολώτερα ᾄσματα εἰς τὴν Βυζαντινὴν γραφήν, ἀφοῦ προηγουμένως ἐλαμβάνοντο διὰ τοῦ φωνογράφου, κατόπιν δὲ τὰ μετέφερεν ἐπὶ τοῦ πενταγράμμου.

Ὡς γνωστὸν ἡ γραφὴ ἐπὶ τοῦ πενταγράμμου δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποδώσῃ τὰς παρουσιαζομένας διαφορὰς τῶν μικροτέρων διαστημάτων τῶν δημῳ-

δῶν ᾀσμάτων, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον εἶναι κατορθωτὸν μόνον διὰ τῆς ἀποδόσεως τοῦ φωνογράφου καὶ τῆς Βυζαντινῆς παρασημαντικῆς. Ἐν τούτοις ἡ γραφὴ ἐπὶ τοῦ πενταγράμμου ἐγένετο ὅσῳ τὸ δυνατὸν πιστοτέρα, βεβαιουμένης τῆς μεταγραφῆς διὰ τῆς ὑπογραφῆς τῶν τριῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς. Ἕκαστον τῶν ᾀσμάτων τούτων ἔχει καὶ ἰδικόν του φωνογραφικὸν κύλινδρον. Ἅπαντες δὲ οἱ κύλινδροι κατετέθησαν εἰς τὰ ἀρχεῖα τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Ὠδείου φέροντες καὶ τὸ ὄνομα τοῦ τραγουδιστοῦ ἑκάστου ᾄσματος.

Σημειωτέον ὅτι ἐπὶ παρουσίᾳ ὅλων τῶν παρευρισκομένων κατὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ὠδείου, ὁ φωνογράφος ἀπέδιδεν ἀμέσως τὸ ᾆσμα, κατόπιν ὁ κ. Ψάχος ἐπανελάμβανε τοῦτο ᾄδων ἐκ τοῦ χειρογράφου τῆς Βυζαντινῆς γραφῆς, ἅπαντες δὲ οἱ παριστάμενοι — μεταξὺ αὐτῶν καὶ οἱ τραγουδισταὶ τῶν ᾀσμάτων — μετ' ἀκρατήτου ἐνθουσιασμοῦ καὶ χαρᾶς ἐβεβαίουν τὸ πιστὸν τῆς ἀποδόσεως.

Ἡ δευτέρα ἐκδρομὴ ἐγένετο μετὰ ἓν ἔτος (τῷ 1911) κατὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Πάσχα εἰς τὸ χωρίον Λάκκοι ἐπὶ τῶν Λευκῶν ὀρέων τῆς Κρήτης, ὅπου τὴν τρίτην ἡμέραν τοῦ Πάσχα συγκεντροῦνται ἀπὸ τὰ πέριξ χωρία — καὶ ἀπὸ τὰ ὑψηλότερα ἀκόμη — οἱ χωρικοὶ διὰ νὰ πανηγυρίσουν τὴν ἑορτήν. Εἰς τὸ χωρίον αὐτὸ ἡ Ἐπιτροπὴ ἐφιλοξενήθη παρὰ τῇ οἰκογενείᾳ τῶν γνωστῶν πολεμιστῶν Μαλινδρέτων. Ἡ συλλογὴ τῶν ᾀσμάτων καὶ ἐκεῖ ἐγένετο καθ' ὃν ἀκριβῶς τρόπον περιεγράψαμεν ἀνωτέρω. Καὶ εἰς τὸ χωρίον δὲ τοῦτο ἐσημειώθη ὁ αὐτὸς ἀκράτητος ἐνθουσιασμὸς ἐκ μέρους τῶν πανηγυριστῶν, ὡς ἐγένετο καὶ εἰς τὸ χωρίον Μουρλᾶ· μὲ ὑπερηφάνειαν μάλιστα χαρακτηριστικὴν ὅλοι οἱ κάτοικοι ἐξέφραζον τὴν εὐχαρίστησίν των, διότι τὸ χωρίον των ἐξελέγη διὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην. Τὴν ἐκδρομὴν τῆς Κρήτης παρηκολούθησε μετὰ μεγάλου ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἐνδιαφέροντος καὶ ὁ ἀείμνηστος Κ. Μάνος, ἐπιστήσας τὴν προσοχήν μας ἐπὶ μερικῶν ἀλληγορικῶν ᾀσμάτων ἰδιαιτέρου ἐνδιαφέροντος, ὡς τὸ «Μπέλλο μου εἶδα» κ. ἄ. τὰ ὁποῖα ἐψάλλοντο καὶ παρουσίᾳ τῶν Τούρκων καὶ ὑπέκρυπτον ἐν τῇ ἀλληγορίᾳ των τὸν πατριωτικὸν πόθον τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Κρήτης.

Ὁ κ. Marsick, μὴ δυνηθεὶς νὰ παρακολουθήσῃ τὴν ἐκδρομὴν τῆς Κρήτης ἐξήλεγξε τὴν ἐπὶ τοῦ πενταγράμμου μεταγραφὴν τῶν ᾀσμάτων διὰ τῆς ἀποδόσεως τοῦ φωνογράφου, περὶ τοῦ πιστοῦ δὲ τῆς μεταγραφῆς ταύτης ἐσημείωσε τὰ ἑξῆς: «La notation des chansons de Crète par M. Psachos est la plus fidèle qu'il me semble possible de réaliser, et elle donne bien le

caractère de la couleur locale». Εἰς τὸν κ. A. Marsick, ὅστις μετὰ μεγάλου ἐνδιαφέροντος κατεγίνετο εἰς τὴν ἐναρμόνισιν τῶν δημῳδῶν μας ᾀσμάτων — τινὰ τῶν ὁποίων ἐχρησιμοποίησε καὶ εἰς τὰς συνθέσεις του — τὸ Ὠδεῖον ἀνέθεσε τὴν ἐναρμόνισιν τῶν ᾀσμάτων τῆς Συλλογῆς ταύτης.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐγένετο ἡ περισυλλογὴ τῶν ᾀσμάτων ἐκ μέρους τοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν. Ὀφείλομεν δὲ νὰ ἀναφέρωμεν ὅτι εἰς τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἐργασίας ταύτης συνετέλεσαν πάντες ὅσοι εὐγενῶς προσφερθέντες διηυκόλυναν τὸ ἔργον τῆς Ἐπιτροπῆς. Ἰδιαιτέρως δὲ ἀναφέρομεν μετ' εὐγνωμοσύνης τὴν Κοινότητα τοῦ χωρίου Μουρλᾶ, τὸν ἰατρὸν Δ. Περιστέρην, τοὺς κατοίκους τοῦ χωρίου Λάκκοι, ὡς καὶ ὅλους τοὺς τραγουδιστάς, διὰ τὴν ἔνθερμον συμμετοχήν των εἰς τὸ ἔργον τοῦ Ὠδείου.

Ἡ ἔκδοσις τῶν ᾀσμάτων καθυστέρησεν ἀφ' ἑνὸς μὲν ἕνεκα τῶν διαφόρων ἐθνικῶν γεγονότων, τὰ ὁποῖα ἐμεσολάβησαν, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἕνεκεν ἄλλων λόγων ἀνεξαρτήτων τῆς θελήσεως τοῦ Ὠδείου. Ἤδη ὅμως τὴν ἔκδοσιν τῆς ὅλης Συλλογῆς ἀνέλαβε προθύμως ὁ Σύλλογος Ὠφελίμων Βιβλίων, εἰς τὴν σειρὰν τῆς Ἱστορικῆς καὶ Λαογραφικῆς Βιβλιοθήκης αὐτοῦ. Ἡ Συλλογὴ αὕτη περιλαμβάνει ἐλάχιστον μέρος τοῦ θησαυροῦ τῆς Λαϊκῆς μας Μούσης, εὐχόμεθα δὲ ὅπως τὸ Κράτος — ἢ ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν εἰς ἣν τὸ Κράτος μετεβίβασε τὴν πρωτοβουλίαν—ἀναλάβῃ καὶ συνεχίσῃ τὸ ἔργον τῆς περισυλλογῆς τῶν ᾀσμάτων, τῶν λαϊκῶν ὀργάνων καὶ τῶν χορῶν, τῇ συμπράξει τοῦ Ὠδείου, προστιθεμένου εἰς τὴν συσταθησομένην εἰδικὴν Ἐπιτροπὴν ἑνὸς χοροδιδασκάλου πρὸς ἀποτύπωσιν τῶν βηματισμῶν τῶν χορῶν καὶ λεπτομερῆ περιγραφὴν αὐτῶν· διὰ τὴν διάσωσιν δὲ περισσοτέρων λεπτομερειῶν θὰ ἦτο σκόπιμος καὶ ἡ κινηματογράφησις τῶν χορῶν.

Ὅσον ἀφορᾶ τὰ λαϊκὰ ὄργανα ἡ Ἐπιτροπὴ πρέπει νὰ μελετήσῃ τὸν τρόπον τοῦ χειρισμοῦ των καὶ πῶς ἕκαστον ἐξ αὐτῶν χρησιμοποιεῖται εἰς τὴν συνοδείαν τῶν ᾀσμάτων. Ἐπίσης θὰ ἦτο ἐπιβεβλημένη ἡ φωτογράφησις ἑκάστου ἐκ τῶν ὀργάνων τούτων μετὰ τοῦ ὀργανοπαίκτου.

Ἡ ἐργασία τῆς περισυλλογῆς ταύτης, πρέπει νὰ γίνῃ τὸ ταχύτερον, διότι πάντοτε μὲν ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ ἐκλείψουν σὺν τῷ χρόνῳ τὰ ᾄσματα, σήμερον ὅμως ὁ κίνδυνος αὐτὸς παρουσιάζεται ἀκόμη μεγαλύτερος. Ἡ εἰσβολὴ τῶν ἀγρίων νεωτέρων χορῶν, ἐὰν προχωρήσῃ εἰς τὰς κωμοπόλεις καὶ τὰ χωρία τῆς Ἑλλάδος, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ γραμμοφώνου καὶ τοῦ ραδιοφώνου, θὰ ἐξασκήσουν τοιαύτην ἐπίδρασιν, ὥστε ἐὰν δὲν ληφθῇ πρόνοια,

ἀσφαλῶς θὰ ἀλλοιωθοῦν οἱ χοροὶ καὶ τὰ ᾄσματα τὰ ὁποῖα ὑμνοῦν, διὰ τοῦ ἀγνώστου μελῳδοῦ, τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς τὰ γνωρίσματα. Συγχρόνως πρὸς τὴν ἐργασίαν ταύτην θὰ ἦτο εὐχῆς ἔργον νὰ μεταγραφοῦν καὶ αἱ κλασσικαὶ ἐκκλησιαστικαὶ μελῳδίαι ἐπὶ τοῦ πενταγράμμου καὶ νὰ διορισθῇ διὰ κοινῆς τῆς Ἐκκλησίας, τῆς Ἀκαδημίας καὶ τοῦ Ὠδείου συνεννοήσεως, μικτὴ Ἐπιτροπή, πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς γνησιότητος τῶν μελῳδιῶν καὶ τοῦ, κατὰ τὸ δυνατόν, πιστοῦ τῆς ἀντιγραφῆς.

Ἡ ἐργασία αὕτη — πρέπει νὰ ἐννοηθῇ — θὰ ἔχῃ σπουδαίαν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς ἀναπτύξεως καὶ διαδόσεως τῆς ἱερᾶς ἡμῶν Μουσικῆς. Ἡ περισυλλογὴ τῶν δημῳδῶν ᾀσμάτων καὶ ἡ μεταγραφὴ τῶν Βυζαντινῶν μελῳδιῶν θὰ δώσουν μεγάλην ὤθησιν πρὸς δημιουργίαν Ἑλληνικῆς μουσικῆς μὲ καθαρῶς Ἑλληνικὸν χαρακτῆρα.

Ἀθῆναι 1928.

Γ. Ν. ΝΑΖΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

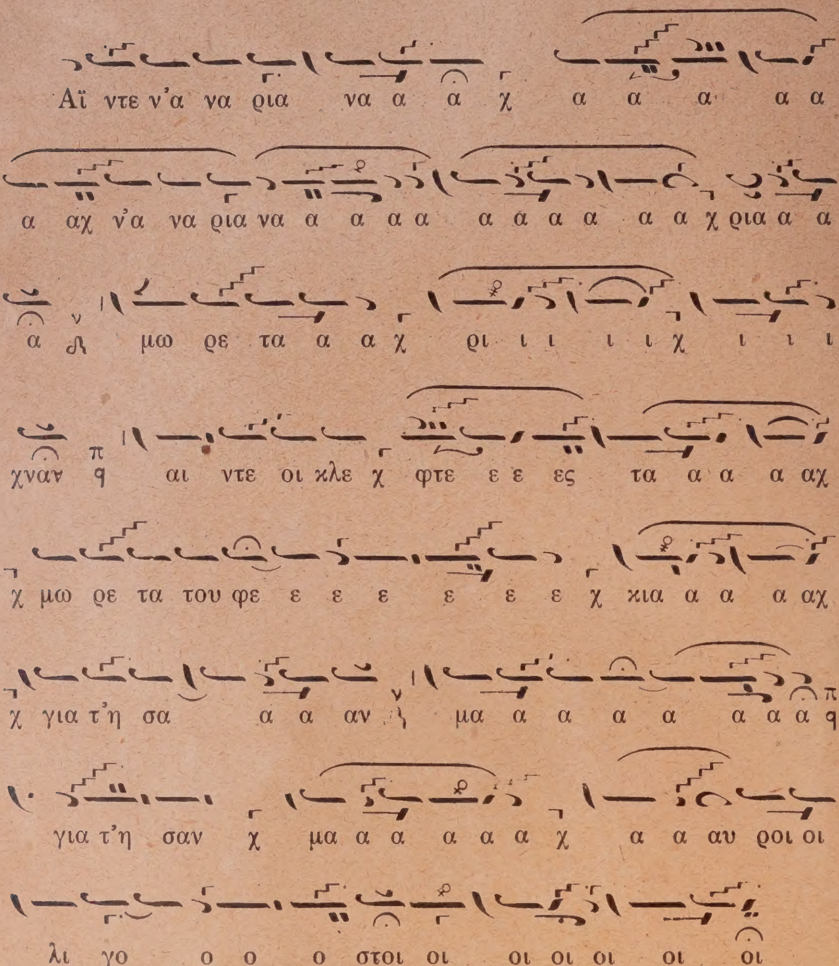
ΑΣΜΑΤΑ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΑ, ΧΟΡΕΥΤΙΚΑ Κ.Λ.Π.

ΟΙ ΚΛΕΦΤΕΣ

Κατ' ἀπαγγελίαν
Δημητρίου Περιστέρη
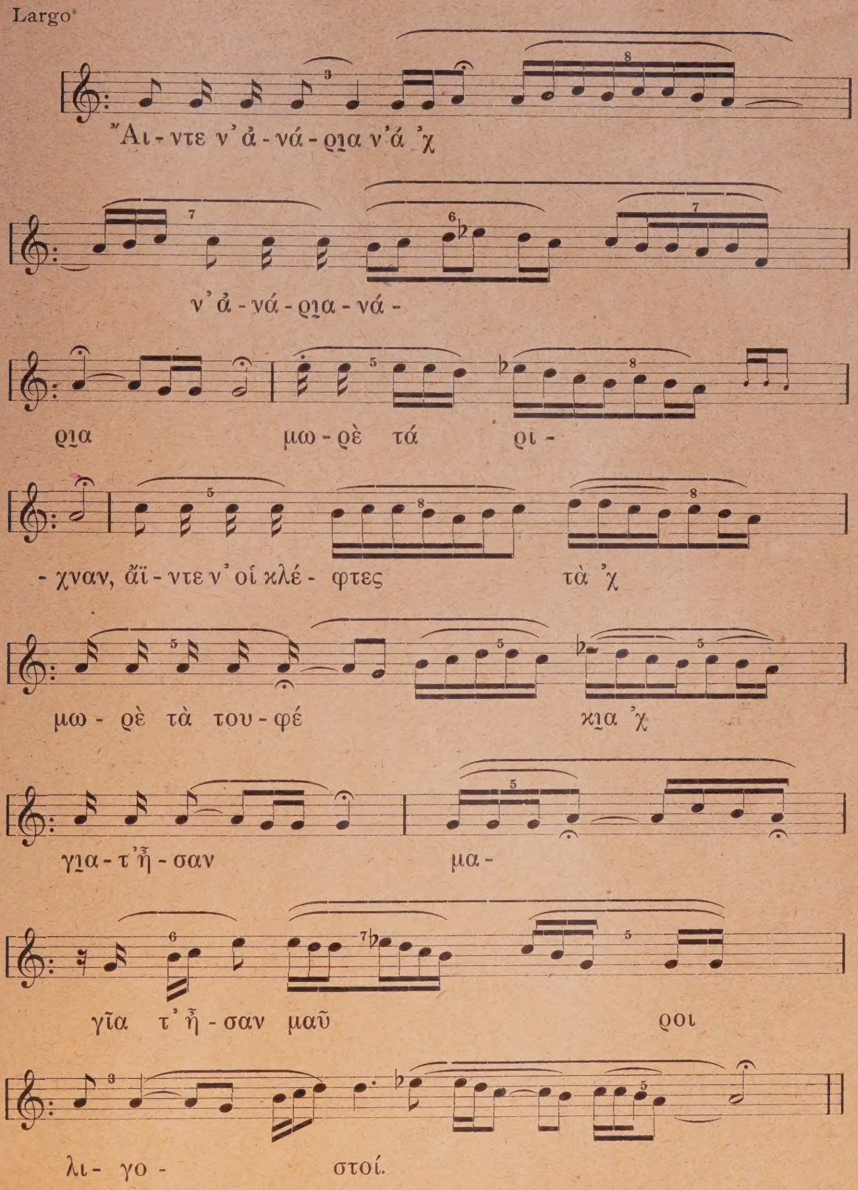
Ἦχος Πα χ

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ.—Αἱ καμπύλαι, αἱ τιθέμεναι μετὰ τὴν ἀγωγὴν ταύτην: χ, ἑνοῦσιν εἰς ἕνα χρόνον ταύτης τῆς ἀγωγῆς: χ ὅλους τοὺς ὑπ' αὐτὰς χαρακτῆρας. Καὶ τοῦτο, ἵνα μὴ γίνηται χρῆσις πολυγόργων.

Κ. Α. Ψάχος

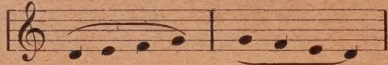
ΟΙ ΚΛΕΦΤΕΣ

Largo
Ἄι - ντε ν᾽ ἀ - νά - ρι̯α ν᾽ά ᾽χ
ν᾽ ἀ - νά - ρι̯α - νά -
ρι̯α μω - ρὲ τά ρι -
- χναν, ἄϊ - ντε ν᾽ οἱ κλέ - φτες τὰ ᾽χ
μω - ρὲ τὰ του - φέ κι̯α ᾽χ
γι̯α - τ᾽ἦ - σαν μα -
γῖα τ᾽ ἦ - σαν μαῦ ροι
λι - γο - στοί.

᾿Ανάρια ἀνάρια τά ᾿ριχναν οἱ κλέφτες τὰ τουφέκια
Γιατ᾿ ἦσαν μαῦροι λιγοστοί, γιατ᾿ ἦσαν μαῦροι λίγοι
Κι᾿ ὁ καπετάνος ἔλειπε κι ὁ καπετάνος λείπει.
Πάει νὰ βαφτίσ᾿ ἕνα παιδὶ νὰ κάμ᾿ ἕναν κουμπάρο.
Γιὰ νἄχῃ ὁ μαῦρος πέρασμα, νἄχῃ τὸ γύρισμά του
῞Ωστε νὰ πάῃ γιὰ τὸν παπᾶ γιὰ τὲς χρυσὲς λαμπάδες
᾿Ακούει ντουφέκια πέφτουνε κάτω στὴν ᾿Αλαμάνα.
Πάρε κουμπάρε τὸ παιδὶ καὶ τὶς χρυσὲς λαμπάδες
Κ᾿ ἡ κλεφτουργιὰ ν᾿ ἐπιάστηκε κάτω στὴν ᾿Αλαμάνα.
Τρέχει καὶ πάει στὰ παιδιὰ καὶ μέσ᾿ στὴ μέση μπαίνει
῎Απειρους Τούρκους ν᾿ ἔσφαξε καὶ δεκοχτὼ πασάδες.

῾Η μελῳδία τοῦ ᾄσματος τούτου ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν Πρῶτον ἦχον τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς, ὅστις θεμελιώδη αὐτοῦ φθόγγον ἔχει τὸν Πα (=re) καὶ τοῦ ὁποίου τὸ τετράχορδον βαίνει κατὰ τόνον ***ἐλάσσονα, ἐλάχιστον*** καὶ ***μείζονα.****

῾Ως ἀντίστοιχον τετράχορδον τούτου θὰ ἠδύνατό τις νὰ λάβῃ τὸ πρῶτον τετράχορδον τῆς ἐλάσσονος κλίμακος τοῦ re τῆς Εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς.

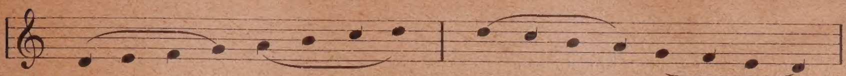
Τὸ ἄκουσμα ὅμως τοῦ τετραχόρδου τούτου τῆς Εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς, βαίνοντος κατὰ ***τόνον, ἡμιτόνιον*** καὶ ***τόνον,*** εἶναι διάφορον τοῦ ἀκούσματος τοῦ τετραχόρδου τοῦ Πρώτου ἤχου τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς. Διότι, ὡς ἀνωτέρω ἀνέφερον, περιλαμβάνονται ἐν αὐτῷ οἱ τόνοι ***ἐλάσσων*** καὶ ***ἐλάχιστος,*** τῶν ὁποίων δὲν γίνεται χρῆσις ἐν τῇ συγκεκραμένῃ κλίμακι τῆς Εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς.

Τὸ τετράχορδον τοῦ Πρώτου ἤχου τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς, τὸ ὁποῖον κατὰ τὰ λεχθέντα βαίνει κατὰ τόνον ***ἐλάσσονα*** $\left(=\frac{81}{100}\right)$ ***ἐλάχιστον*** $\left(=\frac{15}{16}\right)$ καὶ ***μείζονα*** $\left(=\frac{8}{9}\right)$,

---

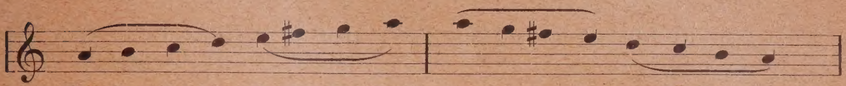
* ᾿Εν τῇ Φυσικῇ τὸ ὕψος ἑκάστου τῶν τριῶν τούτων τόνων ὁρίζεται διὰ τῶν ἑξῆς κλασματικῶν ἀριθμῶν: Τοῦ ***μείζονος*** $=\frac{8}{9}$, τοῦ ***ἐλάσσονος*** $=\frac{9}{10}$, καὶ τοῦ ***ἐλαχίστου*** $=\frac{15}{16}$. ῎Αξιον ὅμως σημειώσεως εἶναι ὅτι ἐν τῷ Πρώτῳ ἤχῳ ὁ ***ἐλάσσων*** τόνος εἶναι μικρότερος καὶ αὐτοῦ τοῦ ὑπὸ τῆς Φυσικῆς ὁριζομένου $\left(=\frac{9}{10}\right)$, μεγαλείτερος δὲ τοῦ ἐλαχίστου, σημειούμενος ὑπὸ τῆς Πατριαρχικῆς Μουσικῆς ᾿Επιτροπείας τοῦ 1881 διὰ κλάσματος $\frac{81}{100}$. (῎Ιδε «Φυσικὴν» ᾿Ανδρέου Σπαθάρη σελ. 127). Συνεπῶς τὸ διάστημα Πα—Βου (=re—mi) καὶ Κε—Ζω (=La—Si) εἶναι $\frac{81}{100}$. (῎Ιδε καὶ: Prof. K. A. Psachos «*Die Tonreihe der Orgel für byzantinische Musik*»—«Neue Musik Zeitung». 1 Dez. 1926. Σελ. 95).

ἐπαναλαμβανόμενον κατὰ μίαν πέμπτην ὀξύτερον, σχηματίζει τὴν κλίμακα τοῦ Πρώτου ἤχου, ἀκολουθοῦσαν τὴν ἑξῆς σειρὰν φθόγγων καὶ διαστημάτων:

Πα, Βου, Γα, Δι—Κε, Ζω, Νη, Πα. Πα, Νη, Ζω, Κε—Δι, Γα, Βου, Πα.

Ἐπὶ ταύτης τῆς κλίμακος ἐγράφη τὸ παρὸν ᾆσμα, ἀλλὰ κατὰ μίαν πέμπτην ὀξύτερον:

Πα, Βου, Γα, Δι—Κε, Ζω, Νη, Πα. Πα, Νη, Ζω, Κε—Δι, Γα, Βου, Πα.

Ἡ κλίμαξ τοῦ Πρώτου ἤχου εἶναι ἀξία ἰδιαιτέρας προσοχῆς, καθόσον ἐπὶ ταύτης ᾄδονται τὰ περισσότερα σχεδὸν ἐκ τῶν δημῳδῶν Ἑλληνικῶν ᾀσμάτων.

Παρατήρησις:

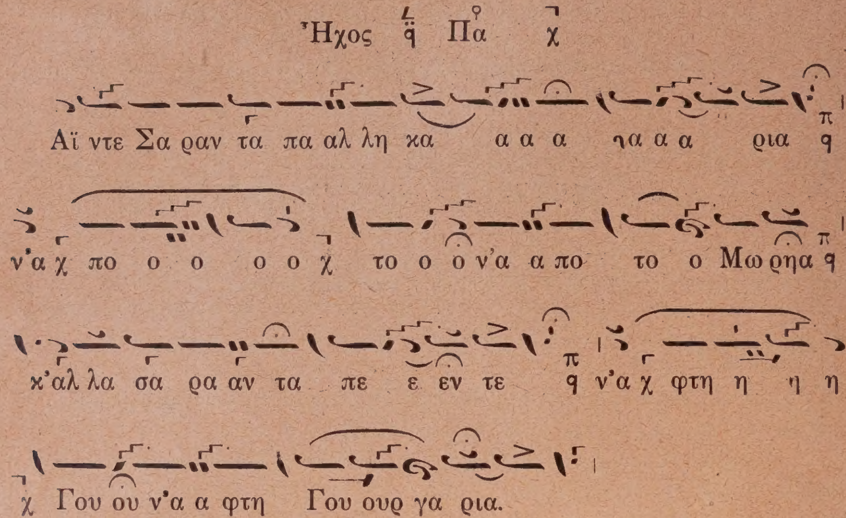
Ἡ κατὰ μίαν πέμπτην ὀξύτερον μετάθεσις τῆς κλίμακος τοῦ Πα (=re) ἐπὶ τοῦ Κε (=La) δίδει ἀφορμὴν εἰς τὴν ἑξῆς παρατήρησιν:

Ὁσάκις αἱ κλίμακες τῆς Βυζαντικῆς μουσικῆς μεταφέρονται ὀξύτερον ἢ βαρύτερον (ἐπὶ ἄλλων φθόγγων), αἱ ὀνομασίαι τῶν φθόγγων μένουσι πάντοτε αἱ αὐταί, ὅταν ὅμως ἡ σειρὰ τῶν διαστημάτων παραμένῃ ἡ ἰδία. Ἐν ᾧ εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν μουσικήν, ὡς γνωστόν, ὁσάκις αἱ κλίμακες μεταφέρονται ἐπὶ ἄλλων φθόγγων (ὀξύτερον ἢ βαρύτερον), αἱ ὀνομασίαι τῶν φθόγγων μεταβάλλονται. Τοῦτο δέ, διότι οἱ φθόγγοι τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς δὲν ἔχουσι καθ' ἑαυτοὺς ἀπολύτως ὡρισμένην ὀξύτητα, ἡ δὲ πρὸς τοὺς φθόγγους τῆς Εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς ἀντιστοιχία αὐτῶν γίνεται κατὰ συνθήκην.

Κ. Α. ΨΑΧΟΣ

ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΚΛΕΦΤΟΥ

Κατ' ἀπαγγελίαν
Νικολάου Καλαμπόκη
(Μουρλᾶ) [1]
Ἑβδομηκοντούτου γέροντος ἀτρακτοποιοῦ

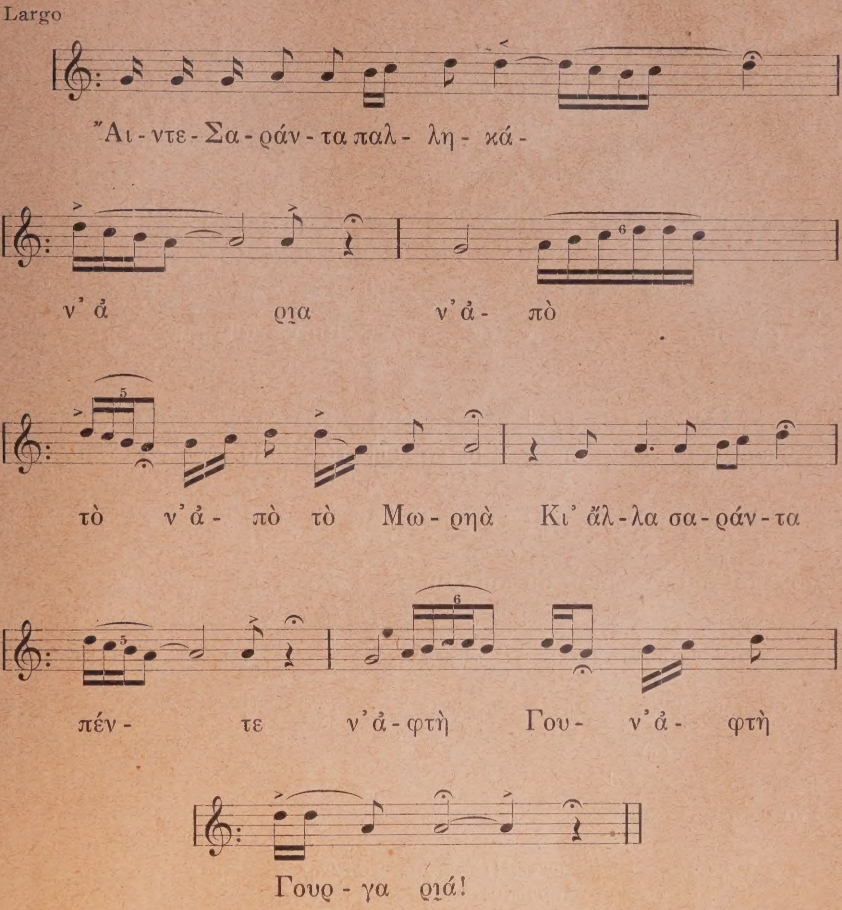

Σαράντα παλληκάρια ἀπὸ τὸ Μωρηὰ
κι' ἄλλα σαράντα πέντε ἀπ' τὴ Γουργαρηὰ
κινήσανε καὶ πᾶνε, πᾶνε γιὰ κλεψιά.
Στὴ στράτα ὅπου πᾶνε καὶ στὴ δημοσηὰ
πατήσαν' ἕνα γέρω γεροντόκλεφτα [ἑκατὸν χρονῶνε].
Ὥρα καλή σου γέρω, γεροντόκλεφτα,
ἄϊντε [2] νὰ πᾶμε, γέρω, πᾶμε γιὰ κλεψιά.
Βρὲ δὲν μπορῶ, παιδιά μου, γιατ' ἐγέρασα,
μον' πάρτε τὸ υἱγιό μου τὸν μικρότερο
ποὺ ξερ' τὰ μονοπάτια καὶ τὰ σύρματα [3]
κ' εὐτοῦ [4] μπροστὰ ποὺ πᾶτε εἶν' ἕνα χωριὸ
κ' ἔχει ὄμορφες γυναῖκες καὶ γλυκὸ κρασί.
Πολὺ κρασὶ μὴ πιῆτε καὶ μεθύσετε
καὶ πέστε μὲ γυναῖκες καὶ σᾶς πιάσουνε.

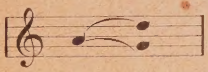
---

[1] Μουρλᾶ = Κωμόπολις τῆς Ἐπαρχίας Αἰγίου, ἀπέχουσα τούτου 45' λεπτά.
[2] Ἄϊντε = ἐμπρός.
[3] Σύρματα = γιδόστρατες.
[4] Εὐτοῦ = αὐτοῦ, ἐκεῖ.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΚΛΕΦΤΟΥ

Ἔκτασις τοῦ ἄσματος:

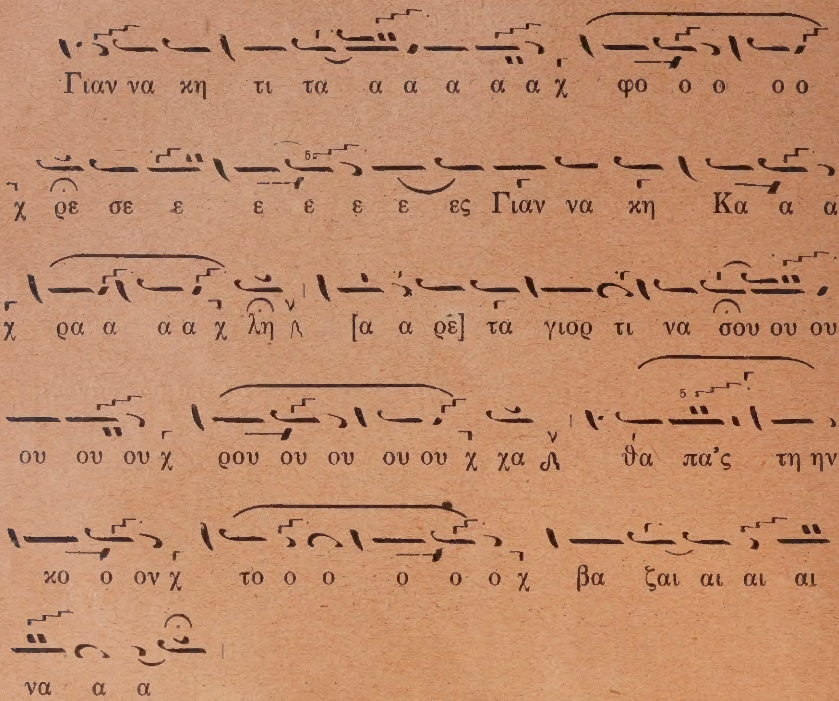
Ἴδε σημειώσεις σελ. 4.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ Ο ΚΑΡΑΛΗΣ

Κατ' ἀπαγγελίαν

Βασιλείου Πετρουτσοπούλου

Ἦχος Πα
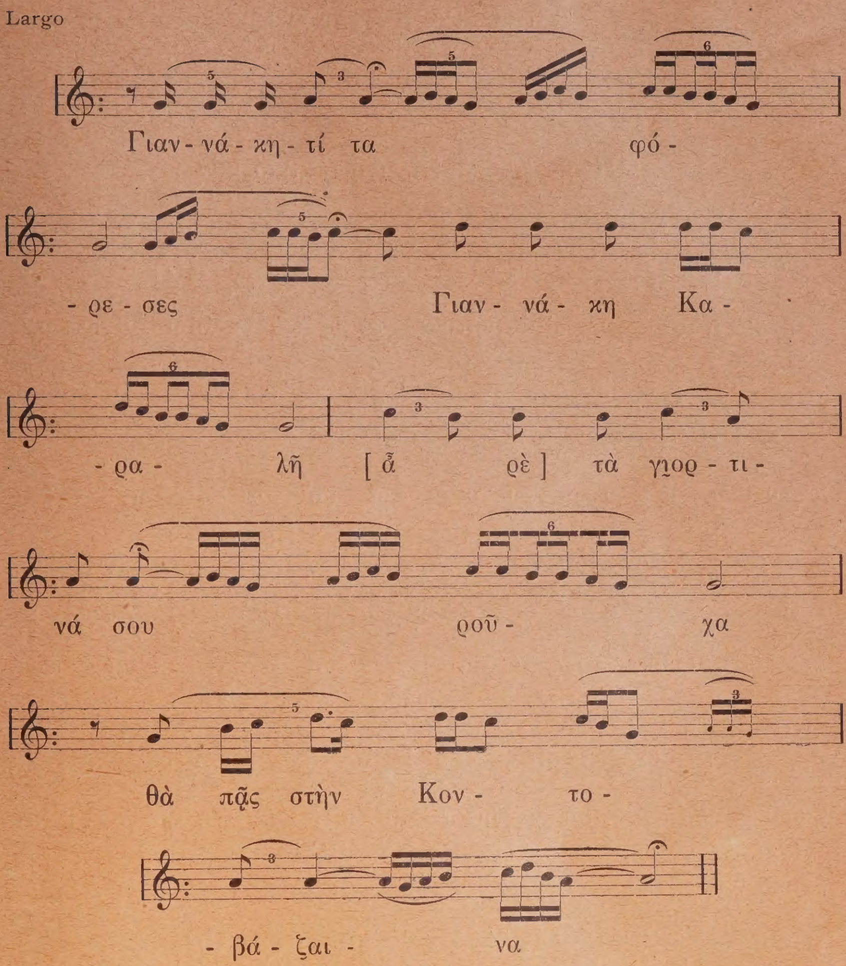

Γιαννάκη, τί τα φόρεσες (Γιαννάκη Καραλῆ) τὰ γιορτινά σου ροῦχα;
θὰ πάω στὴν Κοντοβάζαινα[1] πού ναι δημοπρασία
θὰ πά 'νὰ πάρω τὰ χωριὰ γιατί 'ναι προσβολή μου
—Γιάννη, θὰ σὲ σκοτώσουνε οἱ Κοντοβαζαινίτες.
—Μά ποῦ τὸ ξέρεις, Μαργιωρή, ὅπου θά με σκοτώσουν;
—Ὄνειρο τὸ εἶδα, Γιάννη μου, στὸν ὕπνο ποὺ κοιμώμουν,
Θολὸ ποτάμι ἐπέρασα, θολὸ καὶ βουρκωμένο
κ' ἐκεῖ μοῦ 'κόπ' ἡ φούντα μου, ἡ φούντα τοῦ φεσιοῦ μου.
Τὸ φέσι εἶν' τὸ αἷμά σου κ' ἡ φούντα τὸ κορμί σου
Καὶ τὸ ποτάμι τὸ θολὸ ἡ ἀγαπητικιά σου.

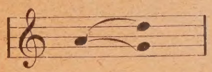
---

[1] ***Κοντοβάζαινα***=Κώμη τοῦ δήμου Ἐλευσῖνος τῆς Ἐπαρχίας Γορτυνίας, δέκα ὀκτὼ ὥρας ἀπέχουσα τῆς Τριπόλεως.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ Ο ΚΑΡΑΛΗΣ

Ἔκτασις τοῦ ᾄσματος:

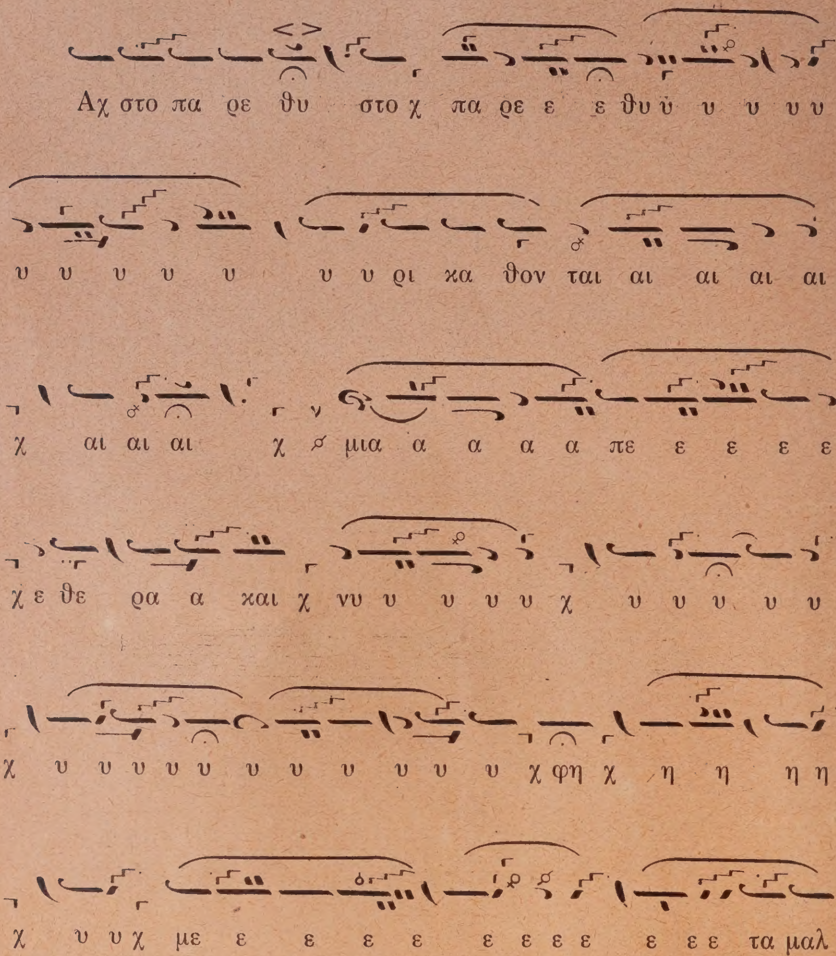
Ἴδε σημειώσεις σελ. 4.

ΚΛΕΦΤΙΚΟ

Η ΠΕΘΕΡΑ Κ' Η ΝΥΦΗ

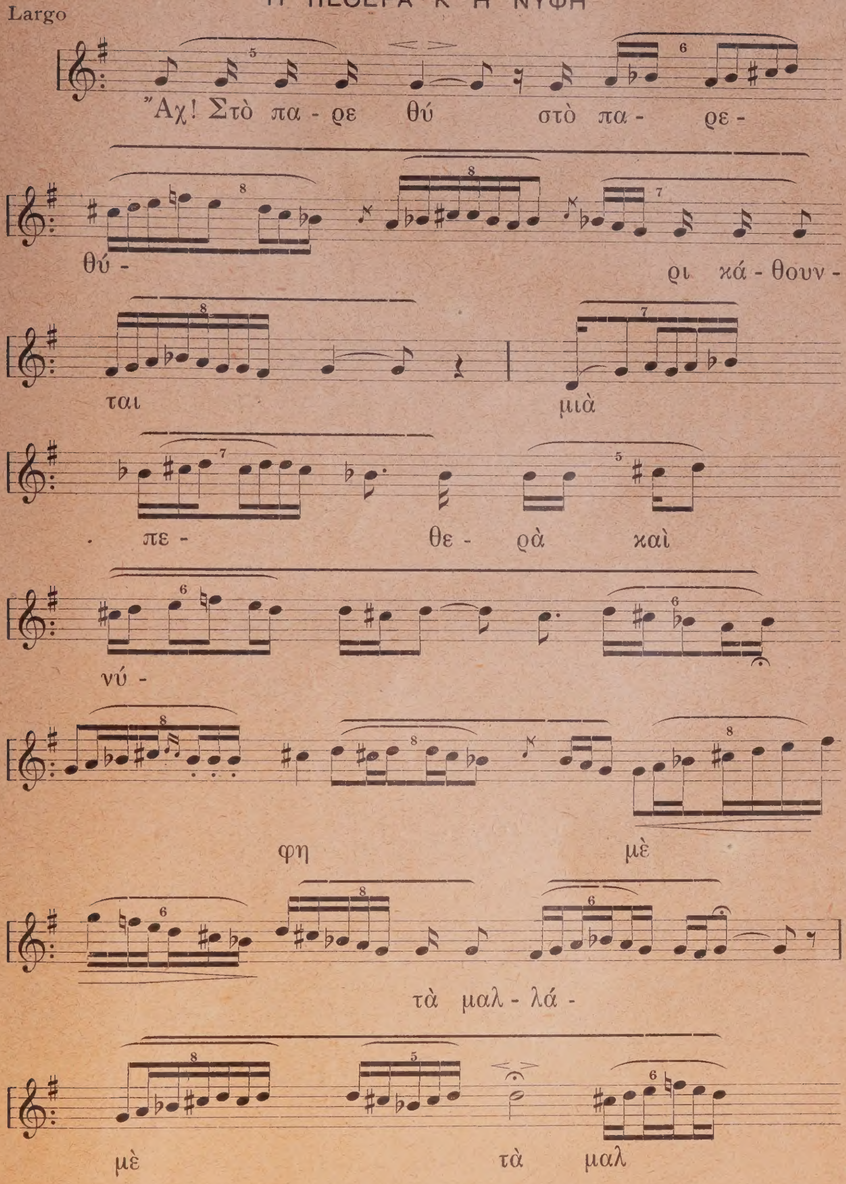
Κατ' ἀπαγγελίαν
Ἀριστείδου Τρυπῆ

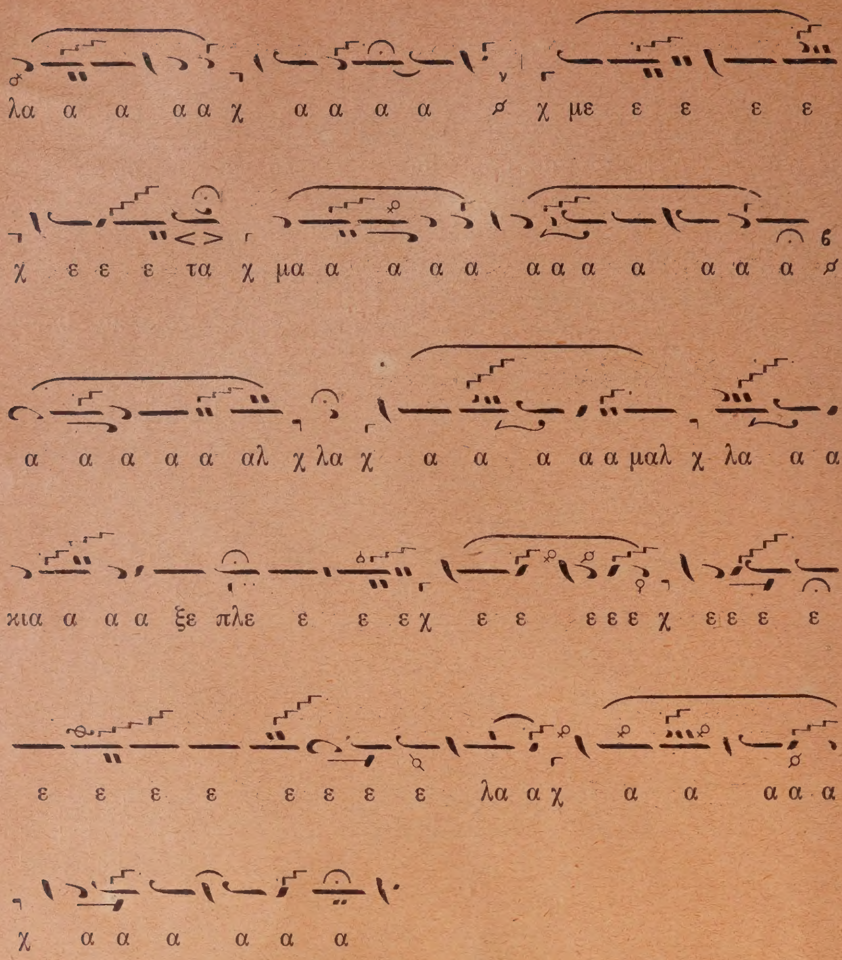
Ἦχος … Νη (χρωματικός).
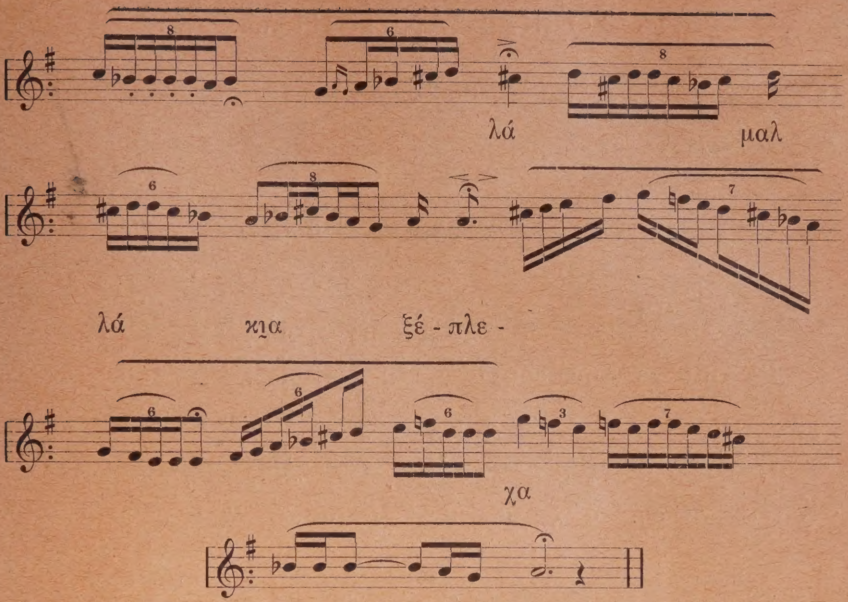

ΚΛΕΦΤΙΚΟ

Η ΠΕΘΕΡΑ Κ' Η ΝΥΦΗ

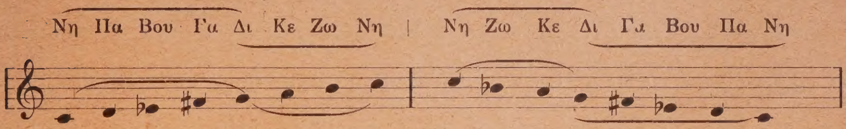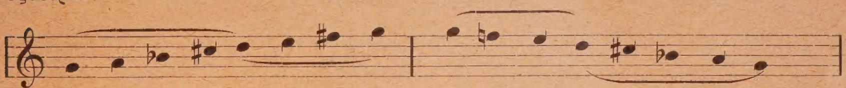

Στὸ παρεθύρι κάθουνται μιὰ πεθερὰ καὶ νύφη
Μὲ τὰ μαλλάκια ξέπλεχα στοὺς ὤμους τους ριμμένα.
Κι' ὅλο τὸν κάμπο ἀγνάντευαν, τὰ πράσινα χορτάρια.
Βλέπουν μπουλούκια πρόβατα καὶ βαλμαδιὸ γελάδια
Βλέπουν τὴν κόρη κι' ἔπλεκε.

Ἡ μελῳδία τοῦ ἄσματος τούτου ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν χρωματικὸν Πλάγιον τοῦ Τετάρτου ἦχον τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς, τοῦ ὁποίου ἡ κλίμαξ, ἔχουσα θεμελιώδη αὐτῆς φθόγγον τὸν Νη (=do), ἀκολουθεῖ τὴν ἑξῆς σειρὰν διαστημάτων:

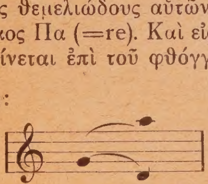

Ἐπὶ ταύτης τῆς κλίμακος ἐγράφη τὸ ᾆσμα τοῦτο, ἀλλὰ κατὰ μίαν πέμπτην ὀξύτερον.

Τὰ ἐπὶ τῆς κλίμακος ταύτης ᾀδόμενα καθαρῶς Πελοποννησιακὰ κλέφτικα ἐπιτραπέζια ᾄσματα, κύριον χαρακτηριστικὸν αὐτῶν ἔχουσιν, ὅτι ἡ τελικὴ αὐτῶν κατάληξις γίνεται οὐχὶ ἐπὶ τῆς θεμελιώδους αὐτῶν βάσεως (Νη=do), ἀλλ' ἐπὶ τῆς δευτέρας βαθμίδος τῆς κλίμακος Πα (=re). Καὶ εἰς τὸ παρὸν ᾆσμα, ὑψωμένον κατὰ μίαν πέμπτην, ἡ κατάληξις γίνεται ἐπὶ τοῦ φθόγγου la.

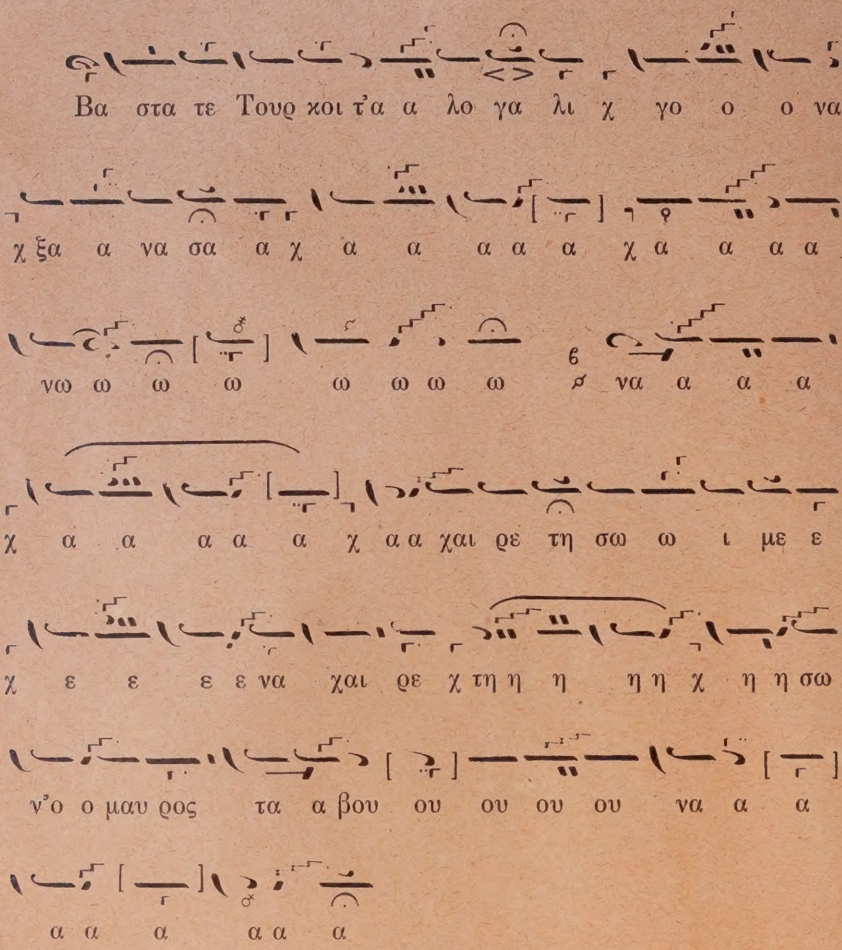
Ἔκτασις τοῦ ἄσματος:

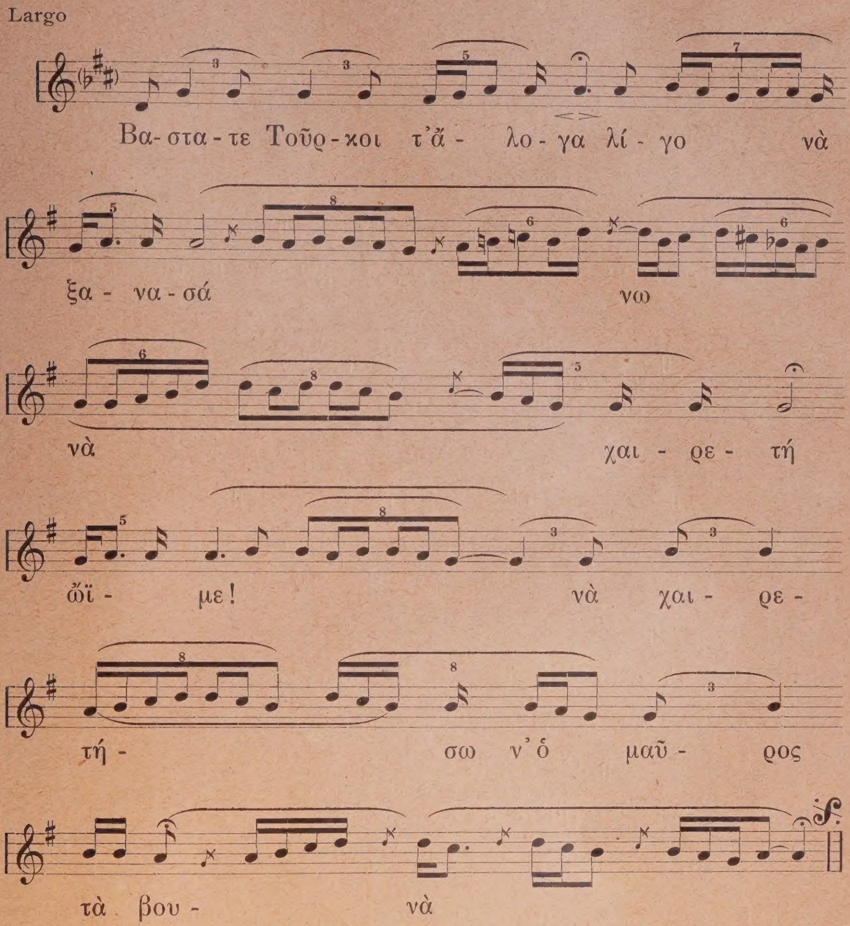
"Ο ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗΣ„

Κατ' ἀπαγγελίαν
Κωνσταντίνου Τσεκούρα
(Αἴγιον)

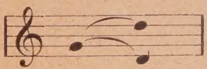
Ἦχος Νη

"Ο ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗΣ„

Ἔκτασις τοῦ ἄσματος:

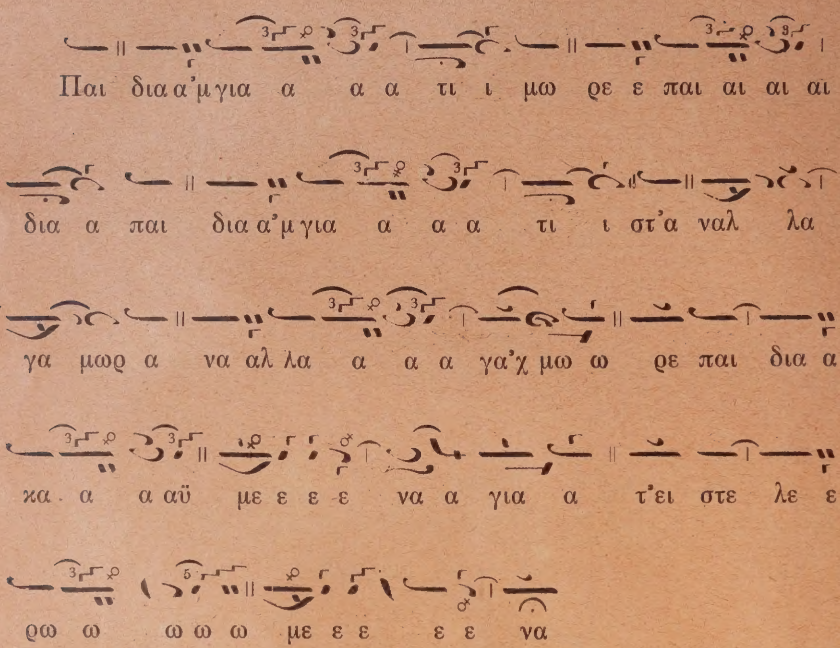
Ἴδε σημειώσεις σελ. 13.

Σημ· Ἡ ἐντὸς παρενθέσεως ♭ καὶ ♯ εἶναι γενική.

ΚΛΕΦΤΙΚΟ

Κατ' ἀπαγγελίαν
Δημητρίου Περιστέρη

Ρυθμὸς ἐξάσημος. Ἦχος Πα

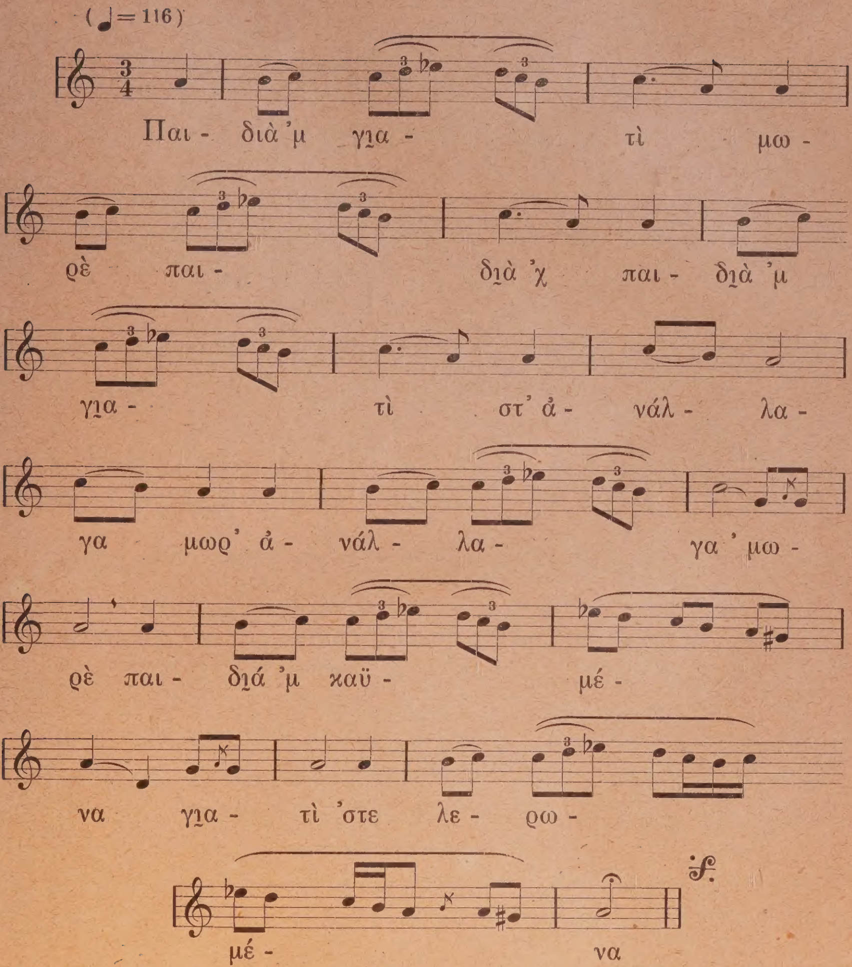

Παιδ̯ιά 'μ γιατ' εἶστ' ἀνάλλαγα, γιατ' εἶστε λερωμένα;
[μωρὲ παιδ̯ιὰ καϋμένα]
Εἴμαστ' ἀπὸ τὰ ἔλατα κ' εἴμαστε λερωμένα.
Εἴμαστε ξένα κι' ὀρφανὰ κ' εἴμαστε λερωμένα.
Ταχὺ σὰν ἔρθ' ἡ ἄνοιξι τ' ὄμορφο καλοκαῖρι.
Νὰ βγοῦν οἱ Βλάχοι στὰ βουνὰ νὰ βγοῦν κ' οἱ Βλαχοπούλες.

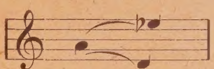
. . . .

ΚΛΕΦΤΙΚΟ

ΧΟΡΕΥΤΙΚΟΝ

Ἔκτασις τοῦ ἄσματος:

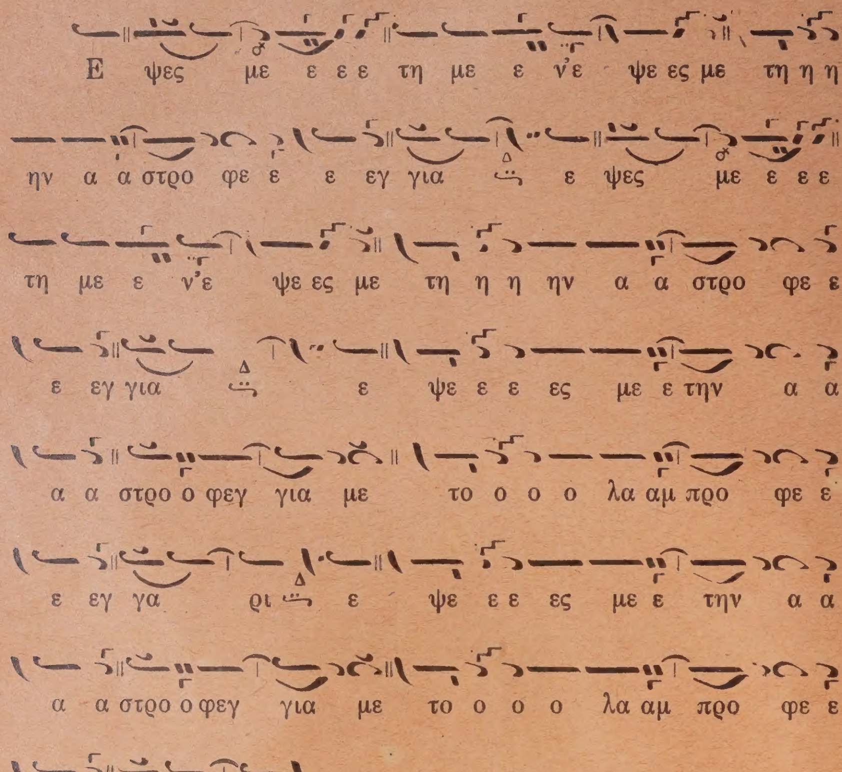

Ἴδε σημειώσεις σελ. 4.

"Η ΑΣΤΡΟΦΕΓΓΙΑ„
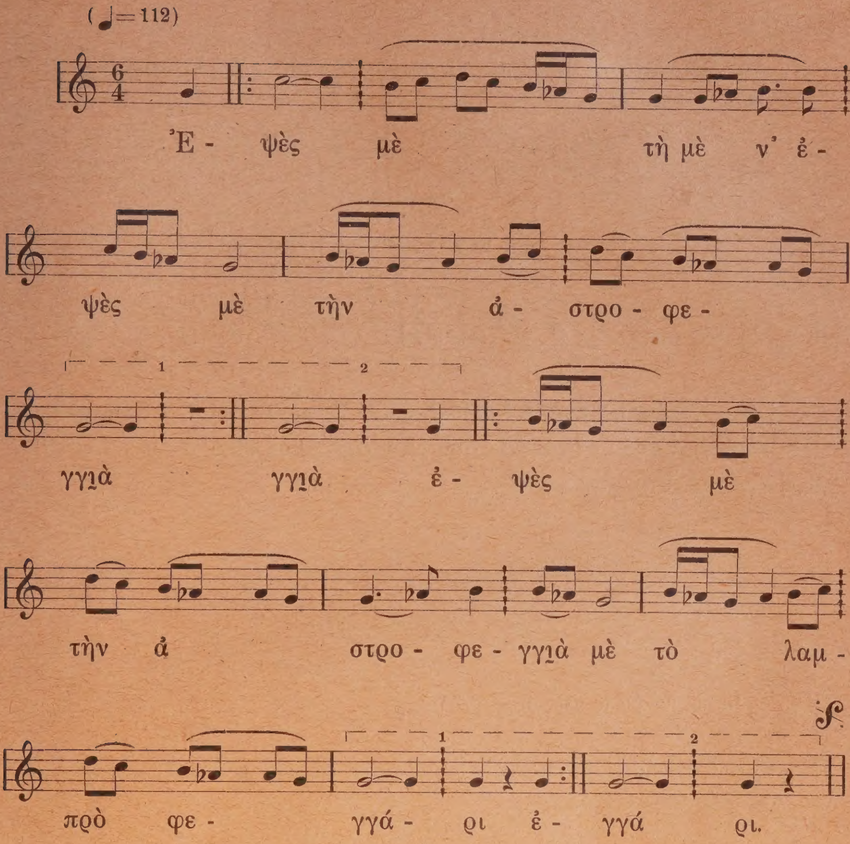
Κατ' ἀπαγγελίαν
Δ. Περιστέρη, Γ. Τζουμάκα,
Γ. Οἰκονόμου καὶ Χρ. Κατσαούνη

Ρυθμὸς ἑξάσημος. Ἦχος Δι χ

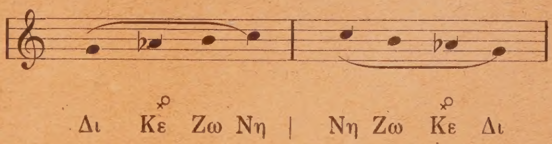

Ἐψὲς μὲ τὴν ἀστροφεγγιὰ μὲ τὸ λαμπρὸ φεγγάρι.
Πέντε λεβέντες πίνανε καὶ δέκα βοϊβοντάδες.
Μᾶχαν κ' ἐμένα κεραστὴ καὶ τοὺς κερνάω καὶ πίνουν.
Κι' ἀπὸ τὸ συχνοκέρασμα μοὔπεσε τὸ ποτῆρι.
Μάϊδε σὲ πέτρα ράγισε, μάϊδε σὲ καλδιρίμι.
Μέσ' στῆς κυρᾶς μας τὴν ποδιὰ ἐγίν' χίλια κομμάτια.

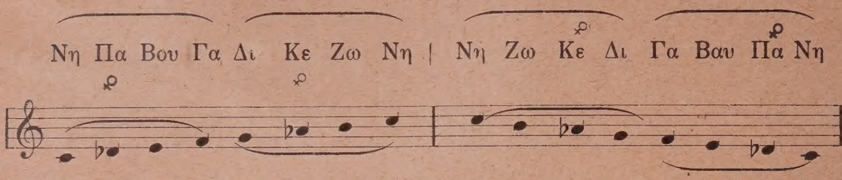
"Η ΑΣΤΡΟΦΕΓΓΙΑ„

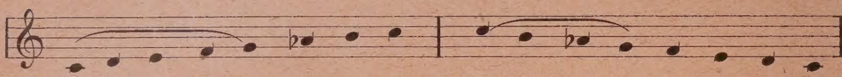
Ἡ μελῳδία τοῦ ᾄσματος τούτου ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν Δεύτερον ἦχον τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς, ὅστις θεμελιώδη αὐτοῦ φθόγγον ἔχει τὸν Δι (Sol), καὶ βαίνει κατὰ τὸ ἑξῆς τετράχορδον:

Τὸ τετράχορδον τοῦτο εἶναι τὸ Β΄ τετράχορδον τῆς κλίμακος τοῦ Δευτέρου ἤχου, ἥτις ἀκολουθεῖ τὴν ἑξῆς σειρὰν διαστημάτων:

καὶ ἄλλοτε ταύτην:

Κύρια χαρακτηριστικὰ τοῦ ἤχου τούτου εἶναι τὰ ἑξῆς: Τὰ διαστήματα do—re♭ sol—la♭ εἶναι μεγαλείτερα τοῦ ἡμιτονίου, οἱ δὲ φθόγγοι mi καὶ si εἶναι οὐχὶ συγκεκραμένοι, ἀλλὰ φυσικοὶ$=\frac{9}{10}$·

Ἔκτασις τοῦ ἄσματος:

Ἴδε σημειώσεις σελ. 4.

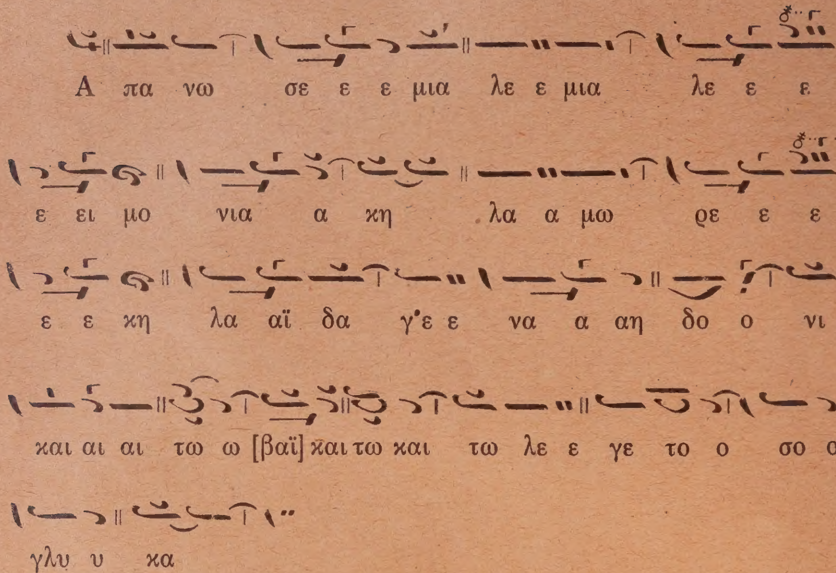
Αἱ παρατηρήσεις αὗται εἶναι πληρέστεραι εἰς τὴν σελίδα 42 τῆς ἐκδόσεως «Δημώδη ᾄσματα Γορτυνίας».

"Η ΛΕΪΜΟΝΙΑ„

Κατ' ἀπαγγελίαν
Γεωργίου Ρωμανοῦ
(Μουρλᾶ)

Ρυθμὸς ἑπτάσημος.
Δεύτερος ἐπίτριτος.

Ἦχος Πα

Ἀπάνω σὲ μιὰ λεϊμονιὰ
κηλάϊδαγ' ἕνα ἀηδόνι
καὶ τό 'λεγε τόσο γλυκὰ
ὥστε μὲ βαλαντόνει [1]

Στὴ λεϊμονιὰ 'πλησίασα
νὰ κόψω ἕνα λεϊμόνι
κ' ἡ λεϊμονιὰ ἀπ' τὸ φόβο της
τοὺς κλώνους της μαζόνει.

Ὅσα ἀστεράκια ἔχει ὁ οὐρανὸς
κι' ὁ δένδρος ἔχει φύλλα
τόσα φλωράκια ξώδιασα
ὥστε νὰ σ' ἀγαπήσω.

Καὶ τώρα ποῦ σ' ἀγάπησα
καὶ τώρα ποῦ σὲ 'πῆρα
καὶ τώρα ποῦ σὲ χαίρομαι
πῶς νὰ σ' ἀλησμονήσω.

Δὲν τό 'ξερα Λεβέντη μου
πῶς 'πόναγες γιὰ μένα
νὰ γίνω γῆς νά με πατᾷς
γεφύρι νὰ περάσῃς.

Νὰ γίνω μιὰ γλυκομηλιὰ
νὰ στρώνῃς νὰ κοιμᾶσαι
νὰ πέφτουν τ' ἄνθη ἀπάνω σου
τὰ μῆλα στὴν ποδιά σου.
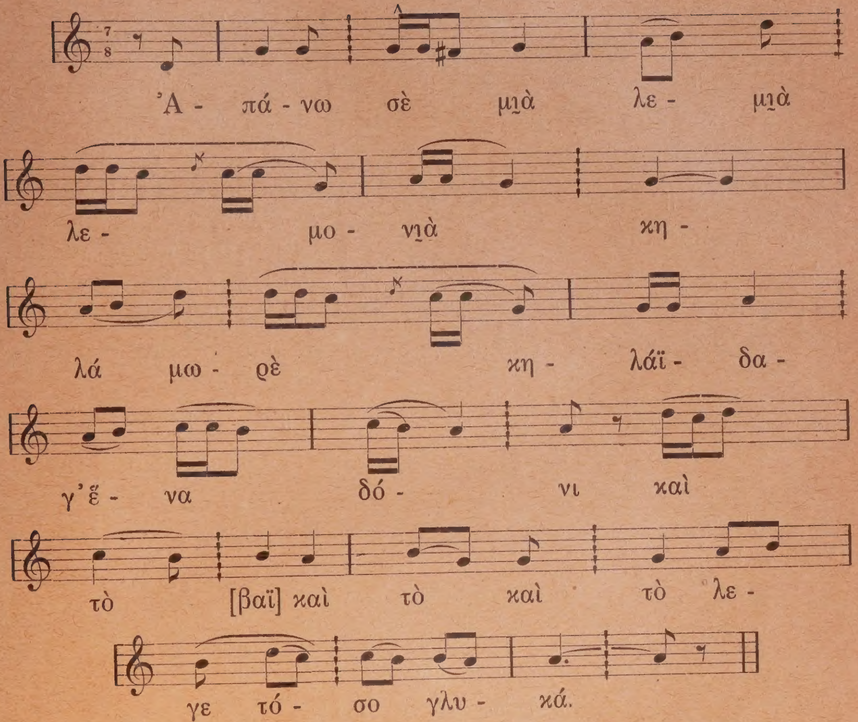
---

[1] ***Βαλαντόνει*** = **μοῦ λιγόνει τὴν καρδιά.**

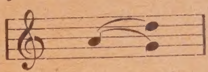
“Η ΛΕΪΜΟΝΙΑ„

Prestissimo

$\frac{3}{8} + \frac{2}{4}$ (Si = ♭)

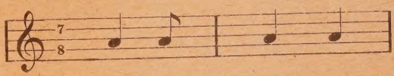
Ἔκτασις τοῦ ἄσματος:

Ἴδε σημειώσεις σελ. 4.

Ὁ ρυθμὸς τοῦ ἄσματος τούτου εἶναι ὁ ἀρχαῖος ἐπίτριτος, ἤτοι ἑπτάσημος ρυθμὸς $\frac{7}{8}$, ἐκ $\frac{3}{8}$ καὶ $\frac{2}{4}$ συγκείμενος

$\frac{3}{8} + \frac{2}{4}$

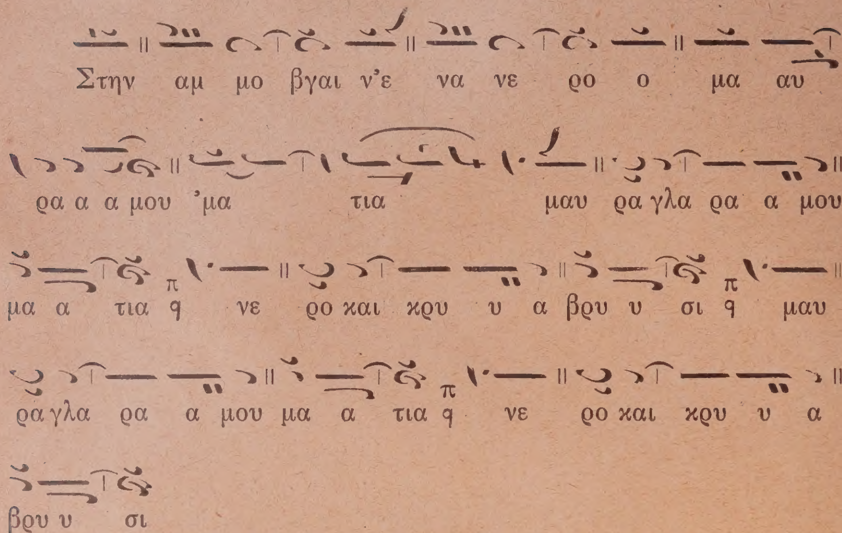

ΧΟΡΕΥΤΙΚΟΝ
"ΝΕΡΟ ΚΑΙ ΚΡΥΑ ΒΡΥΣΙ"

Κατ' ἀπαγγελίαν
Δδος Φωτεινῆς 'Αθανασοπούλου

Ρυθμὸς ἑπτάσημος.
Β^ος^ ἐπίτριτος.

Ἦχος Πα

Στὴν ἄμμο βγαίν' ἕνα νερὸ
[μαῦρα μου 'μάτια
μαῦρα γλαρά μου μάτια]
νερὸ καὶ κρύα βρύσι.

'Εκ' ἔσκυψα νὰ πιῶ νερὸ
νὰ πιῶ καὶ νὰ γεμίσω.

Μοὔπεσε τὸ μανδῆλι μου
τ' ὡραιοκεντημένο.

Ὅπου μοῦ τὸ κεντούσανε
τέσσαρες παντρεμμένες.

Κ' ἄλλες πέντ' ἕξ ἀνύπανδρες
καὶ δυὸ ἀρραβωνιασμένες.

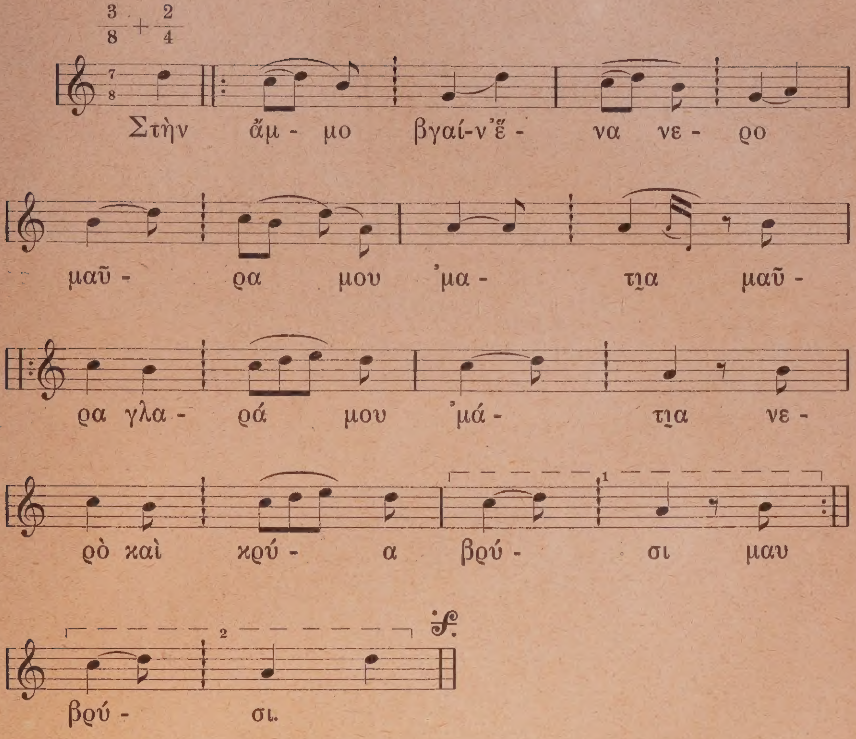
Τὸ μῆλο 'ν ἧ ἀνύπανδρες
τὸ ρόδο ἧ παντρεμμένες.

Καὶ τὸ γλυκοπορτόκαλο
ἧ ἀρραβωνιασμένες.

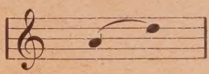
ΧΟΡΕΥΤΙΚΟΝ

"ΝΕΡΟ ΚΑΙ ΚΡΥΑ ΒΡΥΣΙ„

Prestissimo

Ἔκτασις τοῦ ἄσματος:

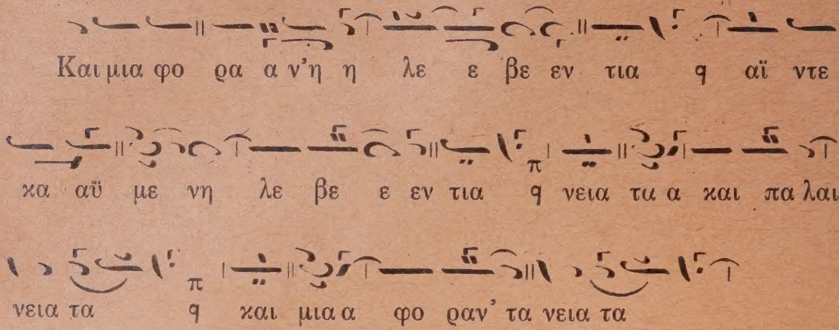

Ἴδε σημειώσεις σελ. 4.

"Η ΛΕΒΕΝΤΙΑ„

Κατ' ἀπαγγελίαν
Φωτεινῆς 'Αθανασοπούλου

Ρυθμὸς ἑξάσημος. Ἦχος ꞏ Πα

Καὶ μιὰ φορὰ ν' ἡ λεβεντιὰ
[ἄϊντε καϋμένη λεβεντιὰ
νηάτα καὶ πάλαι νηάτα]
καὶ μιὰ φορὰ ν' τὰ νηάτα.

Καὶ μιὰ φορὰ περπάτησα
κ' ἐγὼ μὲ τοὺς λεβέντες.

Χίλια κορίτσια 'φίλησα
καὶ μύριες παντρεμμένες.

Κ' ἕνα κορίτσι ροδινὸ
δὲν μπρῶ ἀ τὸ φιλήσω.

Πεζεύω δένω τ' ἄλογο
σὲ λεμονιᾶς κλωνάρι.

Φιλῶ τὴν κόρη μιὰ φορὰ
'στὰ μάτια καὶ 'στὰ φρύδια.

Πάνω στὸ τρίτο φίλημα
μοῦ λυέται τ' ἄλογό μου.
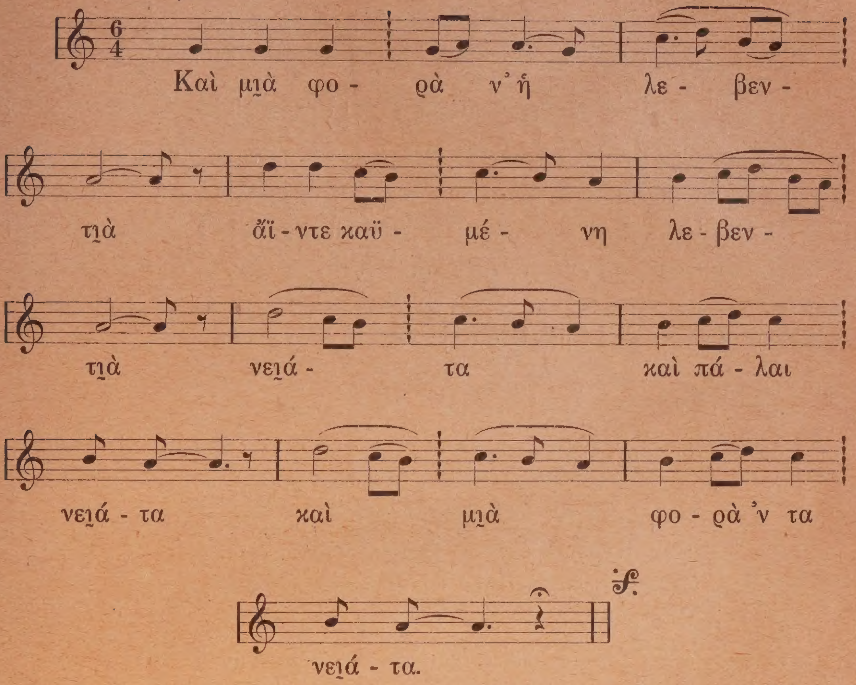
Σῦρε κόρη μ' γιὰ τ' ἄλογο
σῦρε γιὰ τ' ἄλογό μου.

Λύκος νὰ φάῃ τ' ἄλογο
καὶ κλέφτες τ' ἅρματά σου.

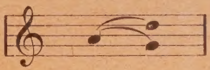
"Η ΛΕΒΕΝΤΙΑ„

Prestissimo

(Si = 7♭)

Ἔκτασις τοῦ ᾄσματος:

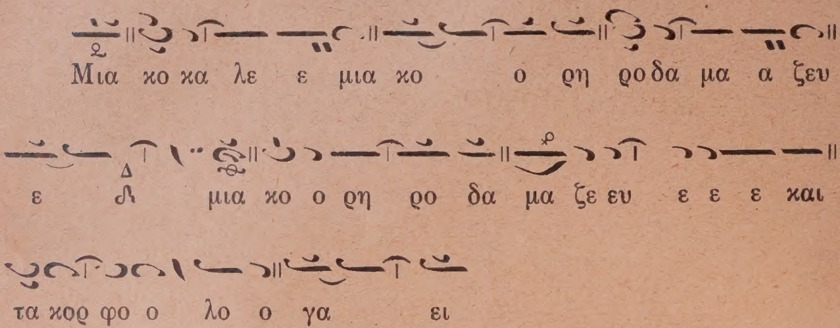
Ἴδε σημειώσεις σελ. 4.

"ΚΟΡΗ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ„

Κατ' ἀπαγγελίαν
Φωτεινῆς 'Αθανασοπούλου

Ρυθμὸς ἑπτάσημος.
Β^ος ἐπίτριτος.

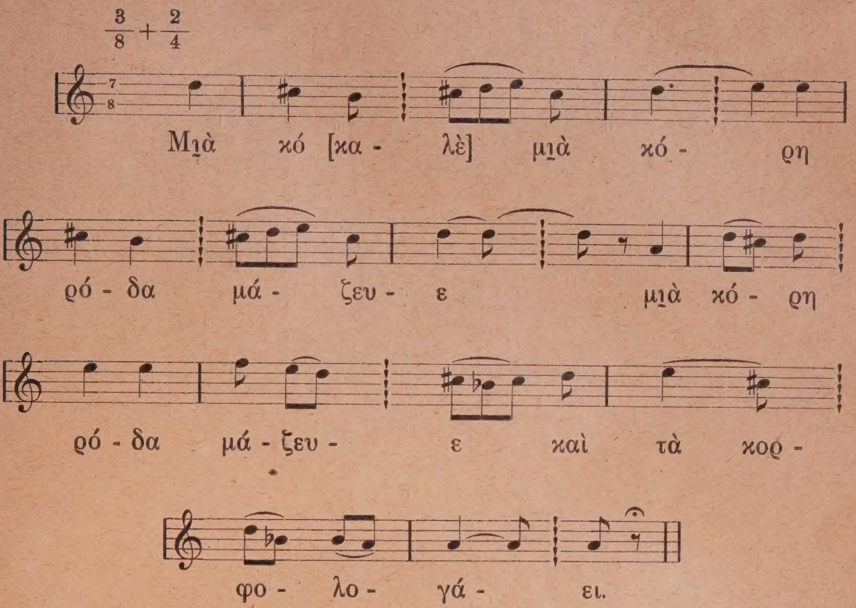
Ἦχος

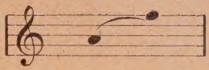
Μιὰ κόρη ρόδα μάζευε καὶ τὰ κορφολογάει
καὶ τὰ κορφολογήματα στὴν τσέπη της τὰ βάζει.
Κι' ὁ βασιληᾶς ἐπέρασε ἀπὸ λαγοῦ κυνῆγι.
Ζευγάρι ρόδα τῆς ζητεῖ καὶ τέσσερα τοῦ δίδει.
Κ' ἡ μάνα της ἀγνάντευεν ἀπὸ τὸ παραθύρι.
—Σκύλλα ποῦ δὲν μ' ἐντράπηκες ποῦ πῆρες ἀρραβῶνα.
Πῶς ἔχεις δώδεκα ἀδελφοὺς καὶ δεκοχτὼ ξαδέρφια.
Κ' οἱ δώδεκα τὴν δέρνανε μὲ μιὰ ἀσημοβεργούλα.
Κ' ἡ μάνα της τὴν ἔδερνε μὲ μιὰ μαλαμματένια.
—Θέλεις χρυσᾶ, θὲς ἀργυρᾶ, θέλεις μαλαμματένια.
—Δὲν θέλω 'γὼ χρυσᾶ ἀργυρᾶ μαϊδὲ μαλαμματένια.
Μὰ θέλω νὰ μὲ βάλετε μ' αὐτὰ τὰ 'ματωμένα.

"ΚΟΡΗ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ„

Prestissimo

Ἔκτασις τοῦ ᾄσματος:

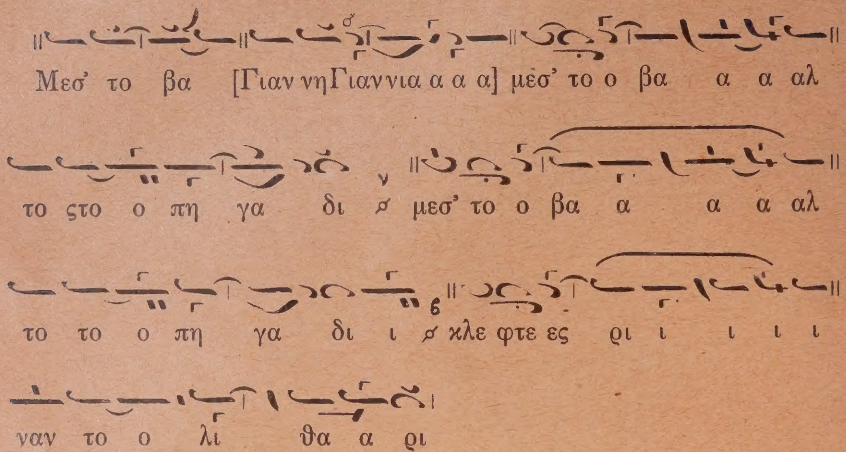
Ἴδε σημειώσεις σελ. 4.

"Ο ΓΙΑΝΝΙΑΣ„

Κατ' ἀπαγγελίαν
Φωτεινῆς 'Αθανασοπούλου

Ρυθμὸς ἑξάσημος.
'Αντίσπαστος.

Ἦχος Νη

Μέσ τὸ βά - (Γιάννη Γιανν̯ιᾶ)
Μέσ τὸ βάλτο στὸ πηγάδι
κλέφτες ρίχναν τὸ λιθάρι.

Τὸ πετᾶν' (Γιάννη Γιανν̯ιὰ)
Τὸ πετᾶν' οἱ ἀρβανίτες
καὶ περνᾶν τοὺς Μωραΐτες.

Τοῦ Γιανν̯ιᾶ [Γιάννη μωρὲ]
Τοῦ Γιανν̯ιᾶ τοῦ 'βαρυφάνη
καὶ ψιλὴ φωνίτσα βάνει.

Ποῦ 'σαν Στέ - [Γιάννη Γιανν̯ιᾶ]
Ποῦ 'σαν Στέρ̯ιο παλληκάρι
νὰ πετάξῃς τὸ λιθάρι;

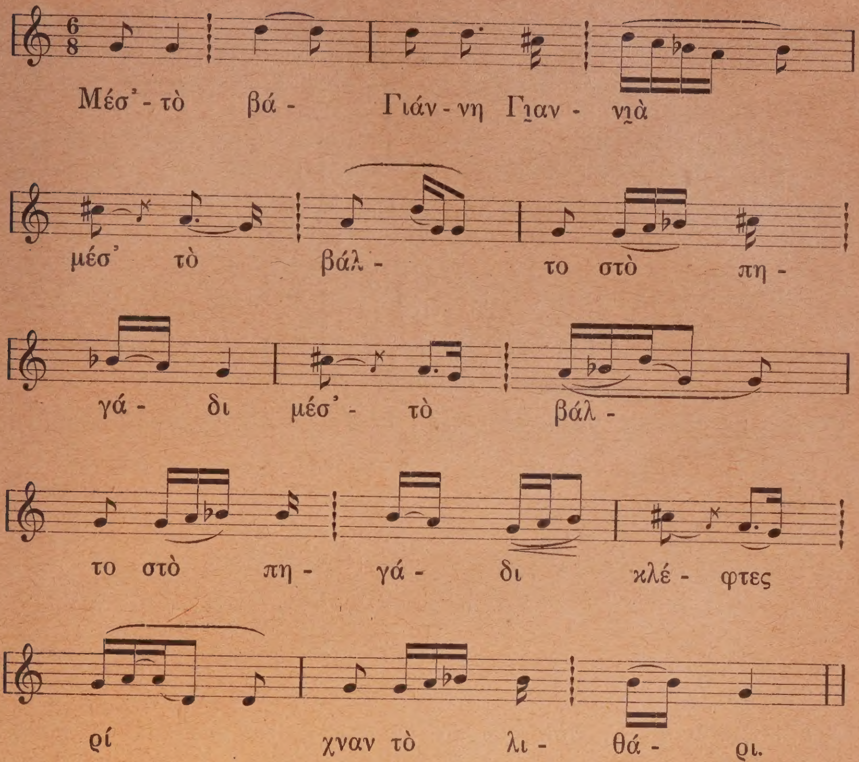
Κι' ἂν περά [μωρὲ Γιανν̯ιᾶ)
Κι' ἂν περάσῃς ἕνα χνάρι [1]
θά σε λένε παλληκάρι.

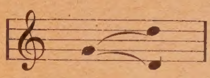
[1] ***Χνάρι*** = ἰχνάρι = πούς.

"Ο ΓΙΑΝΝΙΑΣ"

Prestissimo

Ἔκτασις τοῦ ᾄσματος:

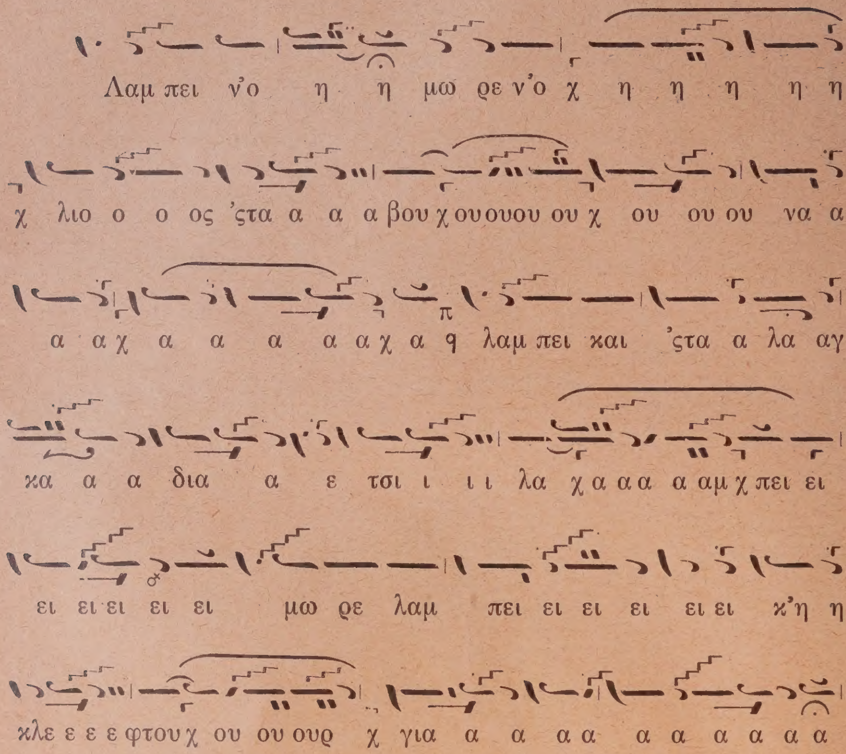
Ἴδε σημειώσεις σελ. 4.

"ΟΙ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΑΙΟΙ,,

ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΟΝ-ΑΡΚΑΔΙΑΣ
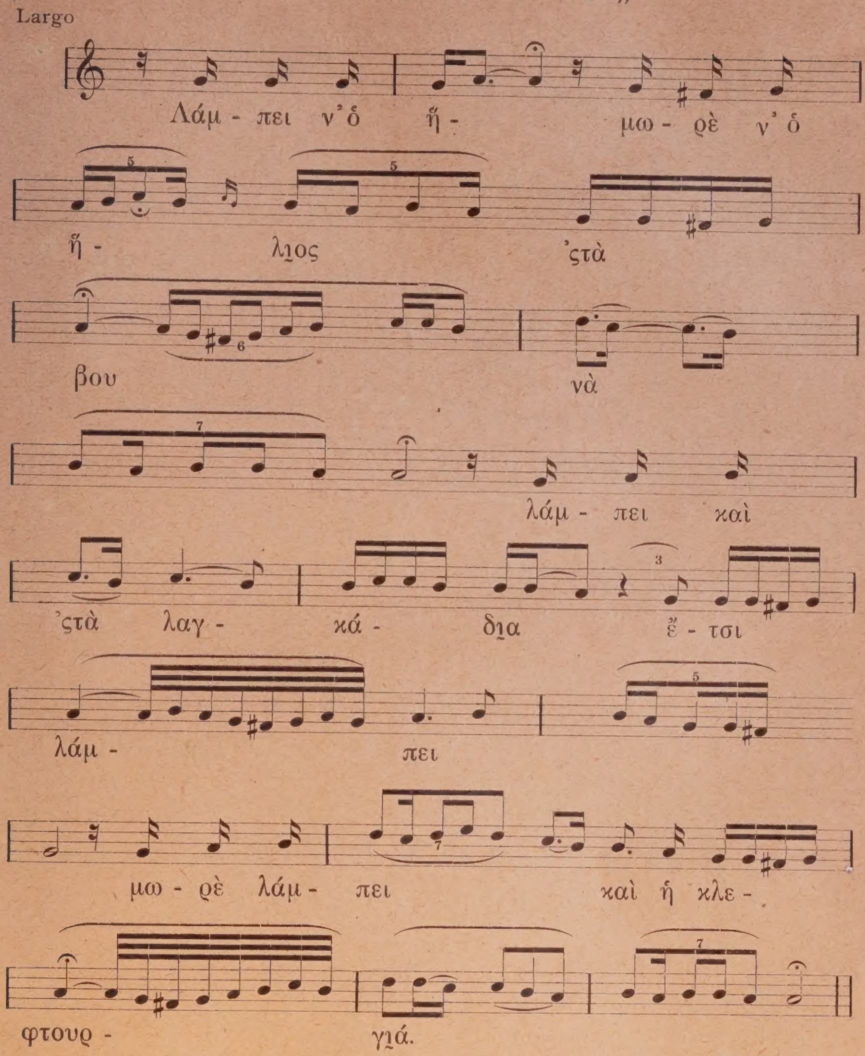
Κατ' ἀπαγγελίαν
Ἰωάννου Παναγιωτοπούλου

Χρόνος ἀργός. Ἐλεύθερον ρυθμοῦ. Ἦχος ᾳ Πα

Λάμπει ὁ ἥλιος στὰ βουνὰ λάμπει καὶ στὰ λαγκάδια,
Λάμπει καὶ ςτ' ἀρκουδόρεμμα ςτὸ δόλ̮ιο Λιμποβίσι.
Ἐκεῖ 'ναι οἱ κλέφτες οἱ πολλοὶ οἱ Κολοκοτρωναῖοι·
μὲ τὰ χρυσᾶ τους τὰ κουμπ̮ιὰ τῆς ἀσημένι̮ες μπάλες,
ὅπου δὲν καταδέχουνται τῆς γῆς γ̮ιὰ νὰ πατήσουν.
Καβάλλα πᾶν 'στὴν ἐκκλησ̮ιά, καβάλλα προσκυνᾶνε,
καβάλλα πῆγαν κ' ἔκατσαν στὸν Ἅγιο Λ̮ιὰ στὴ ράχη,
κι' ἀγνάντεψαν τὴν Τρίπολι κι' ἀκόνισαν τῆς σπάθες.

"ΟΙ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΑΙΟΙ„

Ἔκτασις τοῦ ᾄσματος:

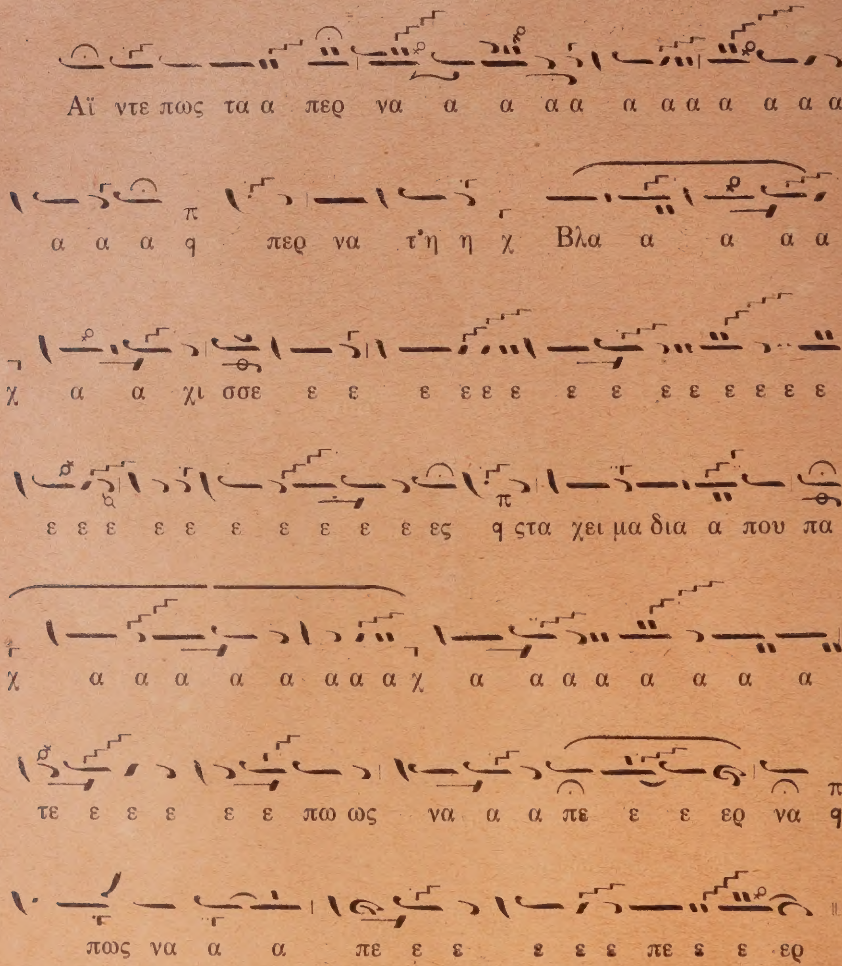
Ἴδε σημειώσεις σελ. 4.

"Η ΒΛΑΧΙΣΣΕΣ ΣΤΑ ΧΕΙΜΑΔΙΑ„

ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΟΝ ΑΡΚΑΔΙΑΣ
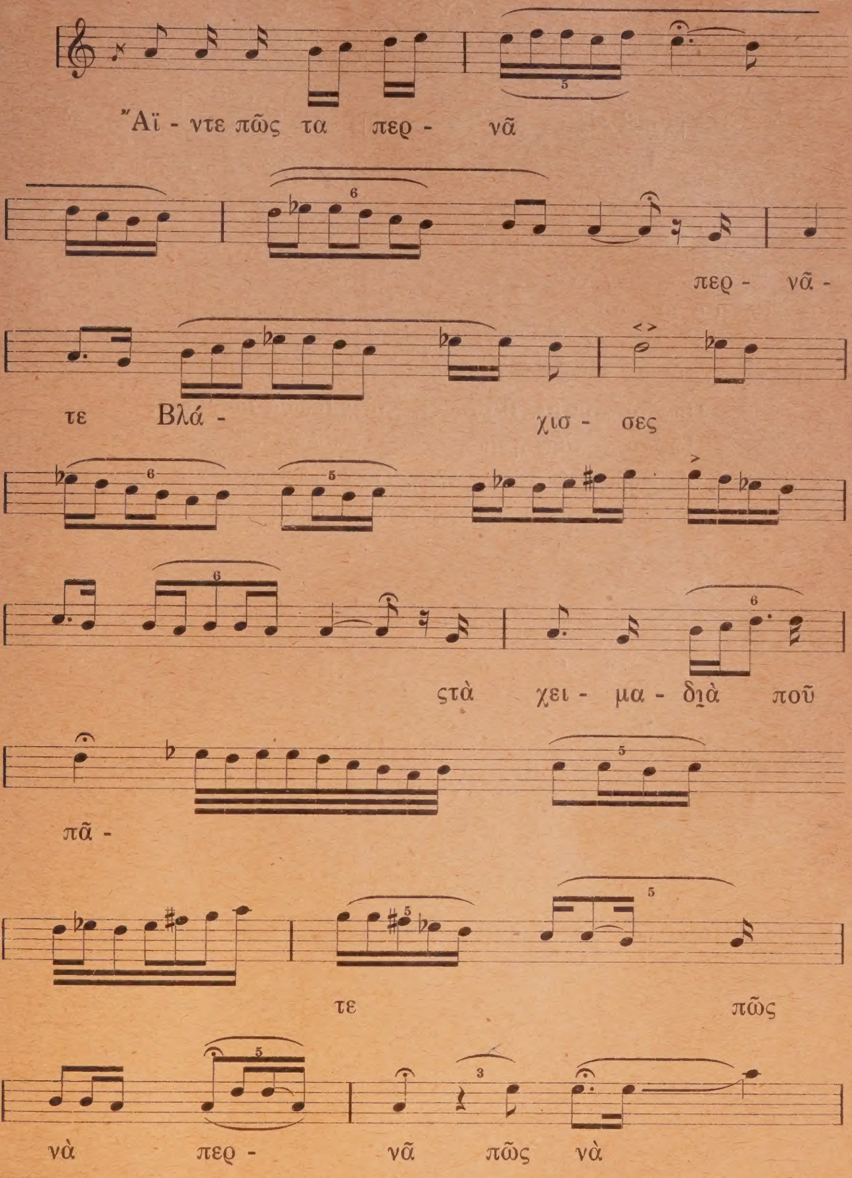
Κατ' ἀπαγγελίαν
Ἰωάννου Παναγιωτοπούλου

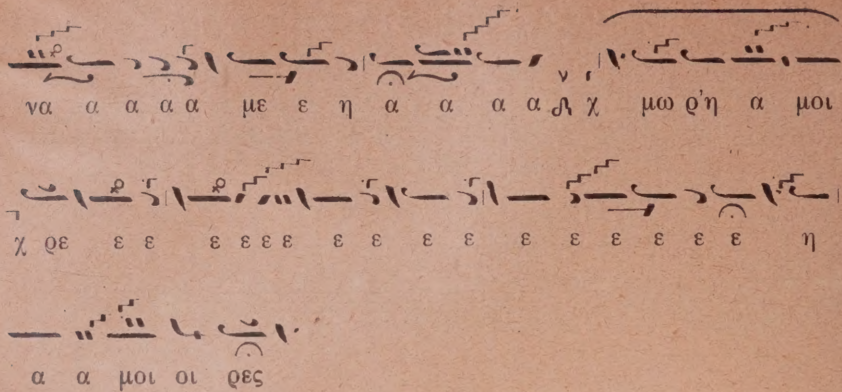
Ἐλεύθερον ρυθμοῦ. Ἦχος Πα χ
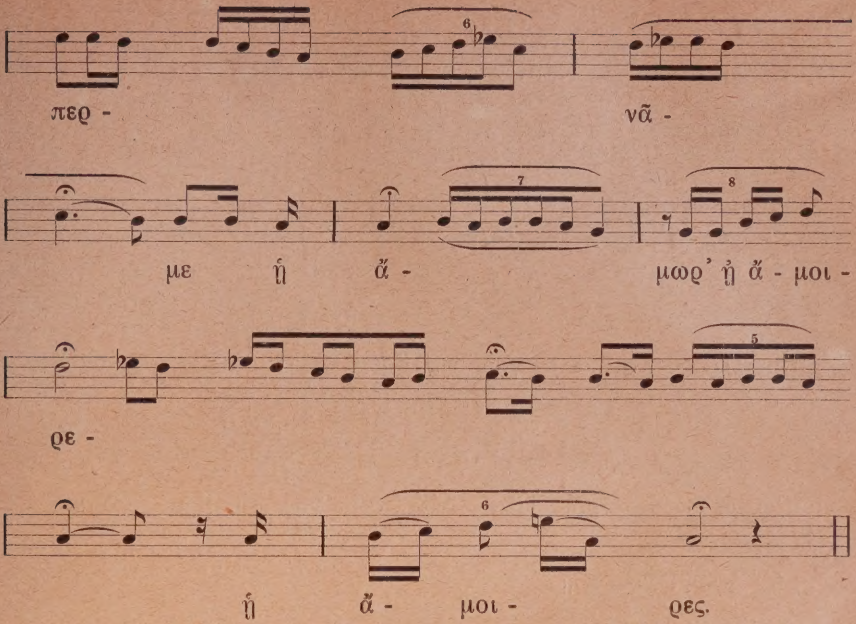

"Ἡ ΒΛΑΧΙΣΣΕΣ ΣΤΑ ΧΕΙΜΑΔΙΑ„

Largo

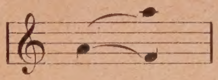

—Πῶς τὰ περνᾶτε, Βλάχισσες, 'ςτὰ χειμαδ̯ιὰ ποῦ πᾶτε;
—Πῶς νὰ περνᾶμε ἢ ἄμοιρες 'ςτὰ χειμαδ̯ιὰ ποῦ πᾶμε.
Τὰ πρόβατα ψοφήσανε τὰ γείδ̯ια ν' ἐψειρ̯ιάσαν
καὶ τὰ σκυλλ̯ιὰ ἐλύσσαξαν, στοὺς κάμπους 'κεῖθε κάτου.

Ἔκτασις τοῦ ἄσματος :

Ἴδε σημειώσεις σελ. 4.

"Ο ΝΤΕΡΝΤΙΛΗΣ„

ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΟΝ-ΑΡΚΑΔΙΑΣ

Κατ᾽ ἀπαγγελίαν
Ἰωάννου Παναγιωτοπούλου

Ἦχος ᾱ Πα

Βρε Πα να α α γιω τη βρε Πα α α α να
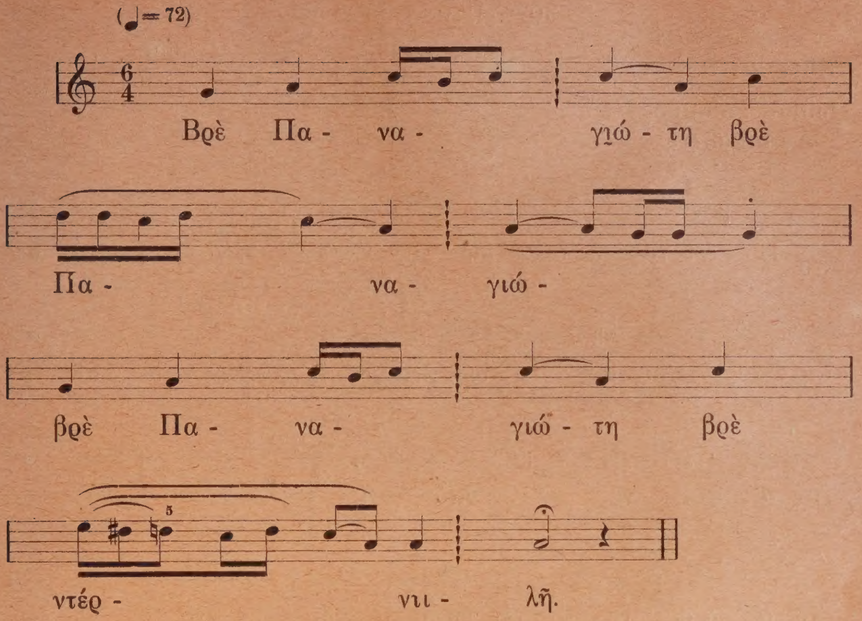

γιω ω ω ω βρε Πα να α α γιω τη βρε Ντε ε

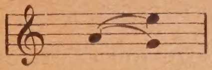
ε ερ ντι λη.

Βρὲ Παναγιώτη βρὲ ντερντιλῆ,
γιὰ δὲ φορεῖς τὸ χαϊμαλί,
γιὰ δὲ βγαίνεις στὸ παζάρι,
Παναγιώτη παληκάρι;
Τὸ χαμαλὶ δὲν τό ᾽χω ᾽δῶ
τό ᾽χ᾽ ἀφισμένο στὸ χωριό.

“Ο ΝΤΕΡΝΤΙΛΗΣ„

Ἔκτασις τοῦ ᾄσματος:

Ἴδε σημειώσεις σελ. 4.

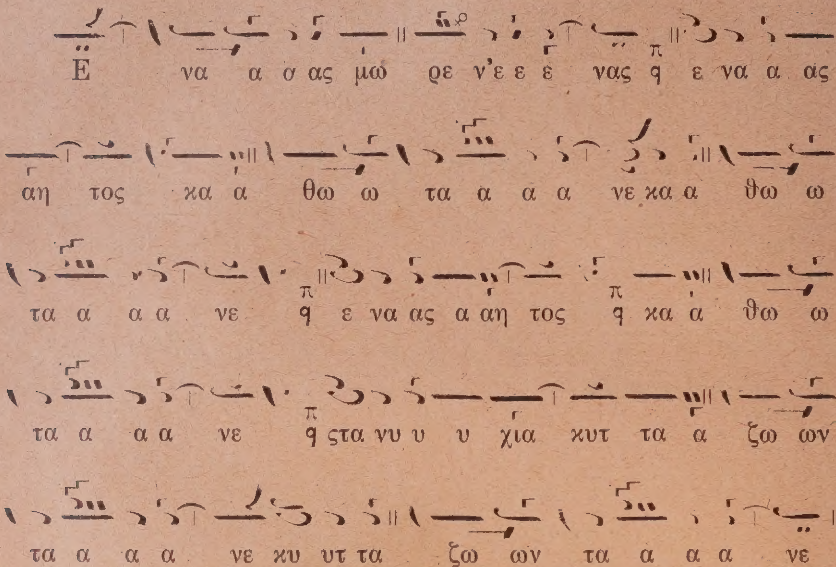
"Ὁ ΑΗΤΟΣ„

ΧΟΡΕΥΤΙΚΟΝ - ΑΡΚΑΔΙΑΣ

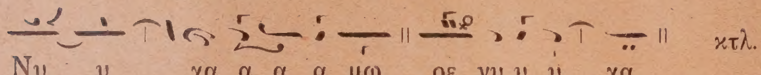
Κατ' ἀπαγγελίαν
Ἰωάννου Παναγιωτοπούλου

Ρυθμὸς ἑξάσημος.
Ἀντίσπαστος.

Ἦχος ꟼ Πα χ

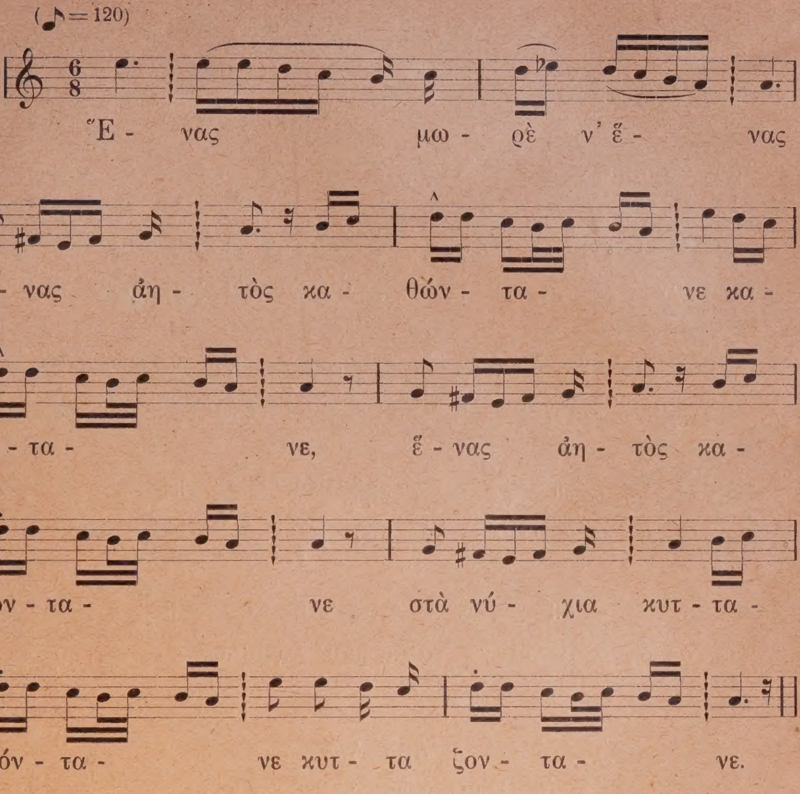

Ἡ ἀρχὴ τοῦ Β' στίχου

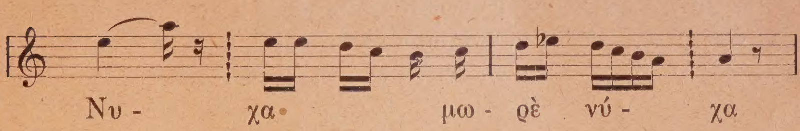

Ἕνας ἀητὸς καθότανε
στὰ νύχ̮ια τηραγότανε·
φτερά μου καὶ νυχάκια μου
καὶ νυχοποδαράκια μου,
τὴν πέρδικα ποῦ π̮ιάσατε
νὰ μὴ τήνε πειράξετε,
τί θὰ τὴν βάλω στὸ κλουβὶ
νὰ κάθεται νὰ κελαϊδῆ.

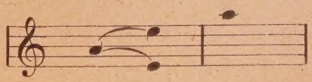
"Ο ΑΗΤΟΣ„

Ἡ ἀρχὴ τοῦ Β' στίχου.

Ἔκτασις τοῦ ᾄσματος:

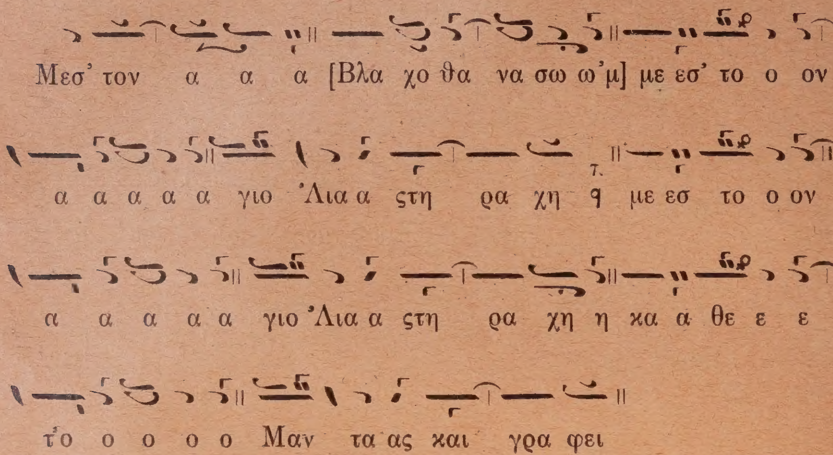
Ἴδε σημειώσεις σελ. 4.

"Η ΒΛΑΧΟΘΑΝΑΣΩ„

ΧΟΡΕΥΤΙΚΟΝ - ΑΡΚΑΔΙΑΣ
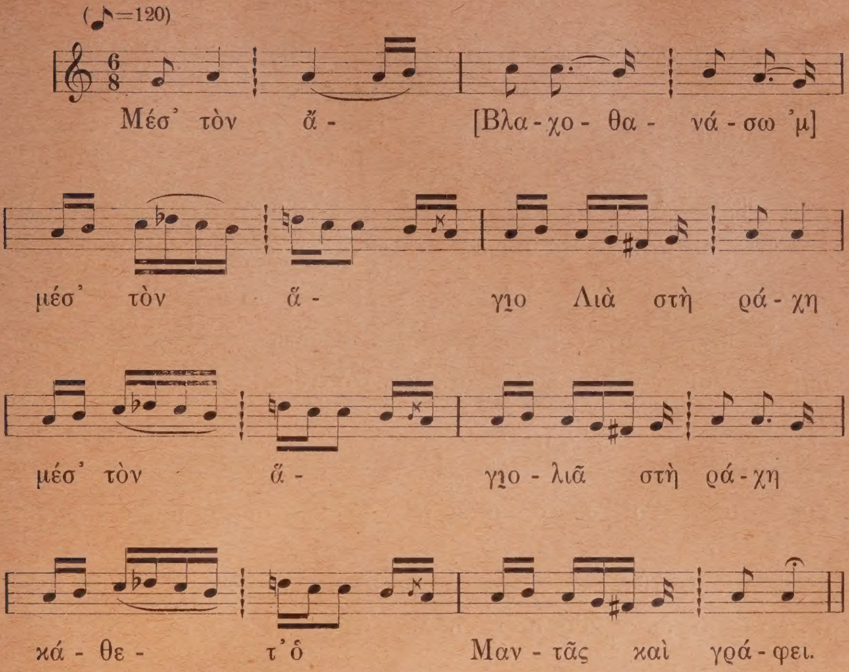
Κατ' ἀπαγγελίαν
Ἰωάννου Παναγιωτοπούλου

Ρυθμὸς ἑξάσημος. Ἦχος ᾳ Πα χ

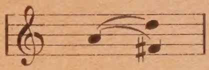

Μέσ' στὸν ἅγιο 'Λιᾶ στὴ ράχη
κάθετ' ὁ Μαντᾶς καὶ γράφει,
μὲ λυχνάρια μὲ φανάρια
μὲ σαράντα παληκάρια.
Πάει Θανάσω νὰ περάση
καὶ ἀκούει ποῦ τῆς γράφει:
—Πέρασε 'να καλοκαῖρι
καὶ δὲ μοῦ 'στειλες χαμπέρι.
—Τί χαμπέρι νά σου στείλω
ποῦ 'πιασα καινούργιο φίλο.
—Νά μου στείλης 'να μανδῆλι
νὰ μυρίζη καρυοφύλι.

"Η ΒΛΑΧΟΘΑΝΑΣΩ„

Ἔκτασις τοῦ ᾄσματος:

Ἴδε σημειώσεις σελ. 4.

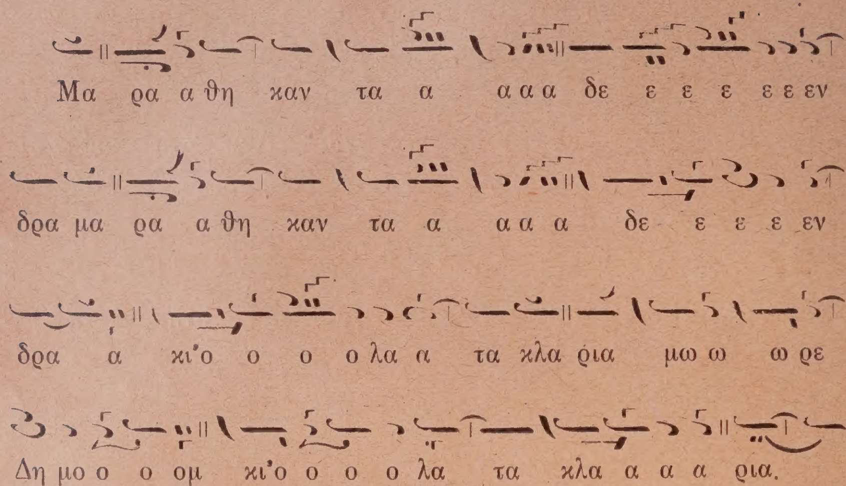
"Ο ΔΗΜΟΣ„

ΧΟΡΕΥΤΙΚΟΝ - ΑΡΚΑΔΙΑΣ

Κατ' ἀπαγγελίαν
Ιωάννου Παναγιωτοπούλου
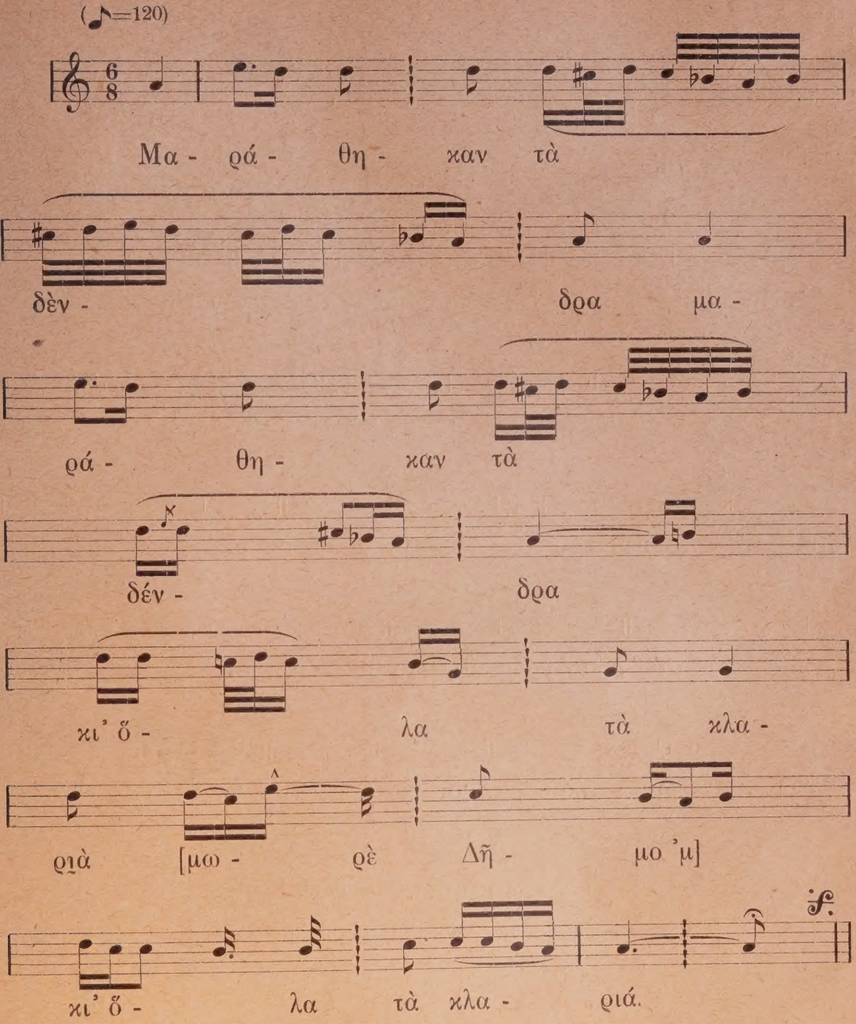
Ρυθμὸς ἑξάσημος.
Χορίαμβος.

Ἦχος πλ. δ' Πα

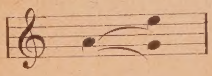

Ἐμαράθηκαν τὰ δένδρα
κι' ὅλα τὰ κλαριά,
ἐμαράθηκε κι' ὁ Δῆμος
ἀπὸ τὰ κλάϋματα.
Βγαίνει 'ς τὰ πέντ' ἁλώνια
'πὸ 'πάνου 'ς τὸ χωριό,
βλέπει φωτιὲς καὶ καΐνε
καὶ καΐν' τὰ σπίτια του.
Κ' ἡ μάνα του τοῦ λέει
καὶ τὸν παρηγορεῖ:
—Ἐγὼ σοῦ παίρνω σπίτια
σοῦ παίρνω πρόβατα.
—Δὲν κλαίω 'γὼ τὰ σπίτια
οὐδὲ τὰ πρόβατα
μόν' κλαίω τὴν καλή μου
τὴν γυναῖκά μου.

"Ο ΔΗΜΟΣ„

Ἔκτασις τοῦ ᾄσματος:

Ἴδε σημειώσεις σελ. 4.

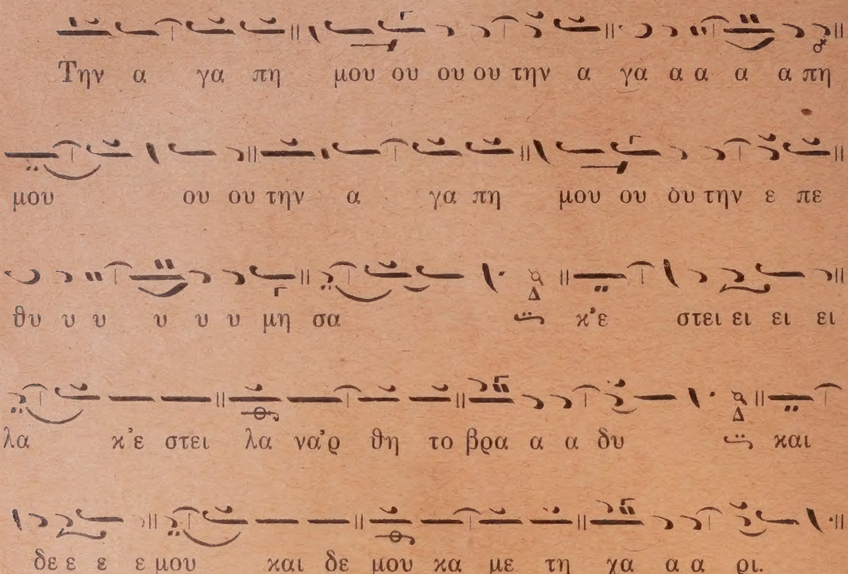
"Η ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ„

ΧΟΡΕΥΤΙΚΟΝ-ΑΡΚΑΔΙΑΣ

Κατ' ἀπαγγελίαν
Ἰωάννου Παναγιωτοπούλου
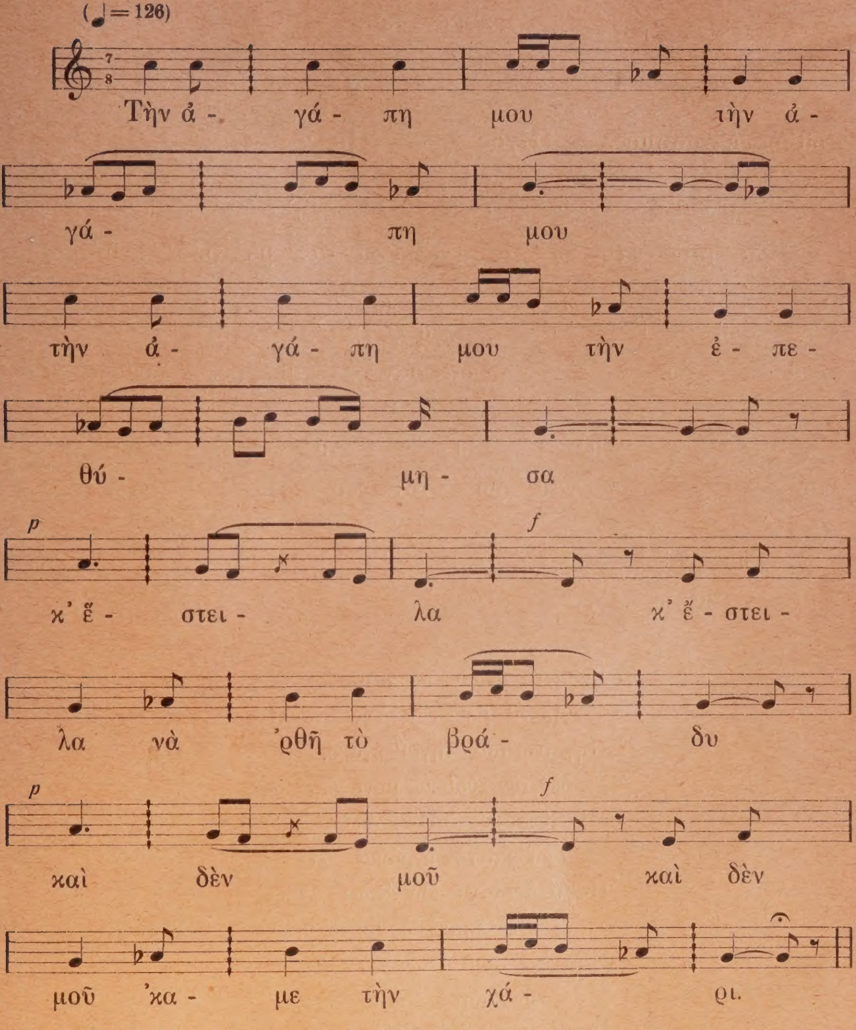
Ρυθμὸς ἑπτάσημος.
Β^{ος} ἐπίτριτος.

Ἦχος Δι χ
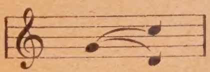

Τὴν ἀγάπη μου τὴν ἐπεθύμησα
κ' ἔστειλα νὰ 'ρθῇ τὸ βράδυ
καὶ δὲ μοῦ 'καμε τὴ χάρι.
Μά 'ρθε τὸ πρωῒ
τ' ἀγγελικὸ κορμί.
Ἦρθε κ' ἔκατσε κοντά μου
νά μου γειάνῃ τὴν καρδιά μου.

“Η ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ„

Ἔκτασις τοῦ ἄσματος:

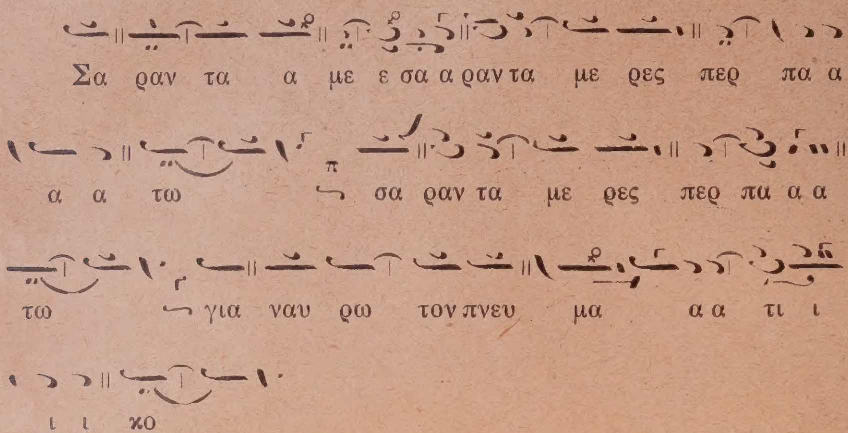
Ἴδε σημειώσεις σελ. 19 καὶ 23.

"Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ„

ΧΟΡΕΥΤΙΚΟΝ
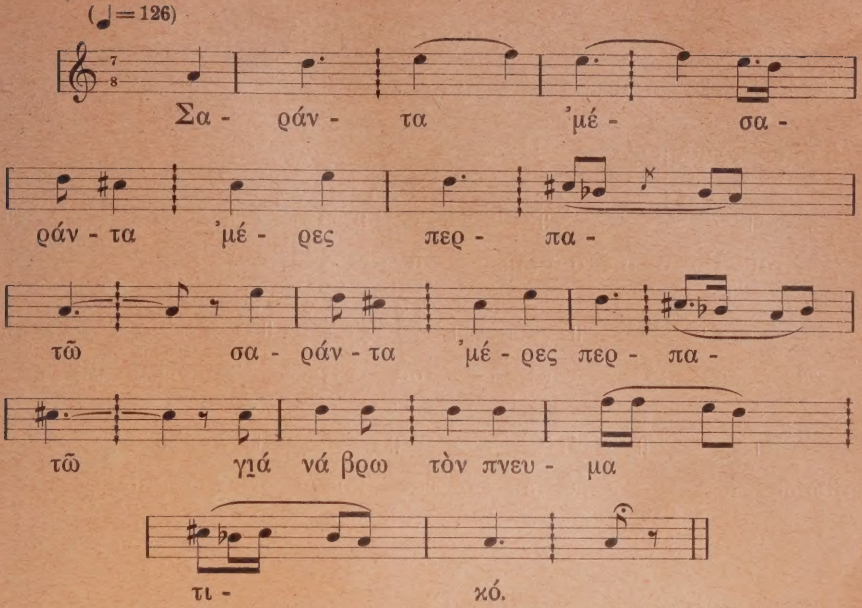
Κατ' ἀπαγγελίαν
Ἰωάννου Παναγιωτοπούλου

Ρυθμὸς ἑπτάσημος. Ἦχος λ̣ Πα

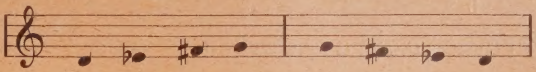

Σαράντα μέραις περπατῶ
 γιὰ νά 'βρω τὸν πνευματικό.
Πηγαίνω μιά, πηγαίνω δυό,
 δὲν τὸν εὑρίσκω μοναχό.
Μιὰ Κυριακὴ πολλὰ πρωΐ,
 πάω καὶ τὸν εὑρίσκω 'κεῖ.
Παπᾶ ἄκου νά σου εἰπῶ:
 στὴν ἐκκλησιά 'σε με νὰ μπῶ.
—Στὴν ἐκκλησιὰ ἂν θὲς νὰ πᾶς,
 ἀρνήσ' αὐτὸν ποῦ ἀγαπᾶς.
—Ἂν ἀρνηθῇς ἐσὺ παπᾶ
 τὸν ἄρτο καὶ τὴν προσφορά,
τότε καὶ 'γὼ θὰ ἀρνηθῶ
 τὸ κανερίνι π' ἀγαπῶ.

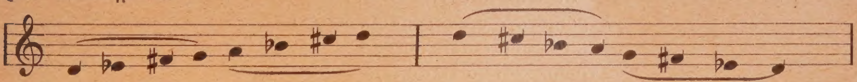
"Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ"

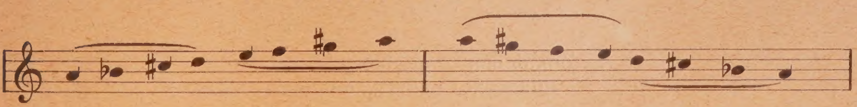
Ἡ μελῳδία τοῦ ᾄσματος τούτου ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν Πλάγιον τοῦ Δευτέρου ἦχον τὴς Βυζαντινῆς μουσικῆς, ὅστις βάσιν αὐτοῦ ἔχων τὸν Πα (=re) βαίνει κατὰ τὸ ἑξῆς τετράχορδον.

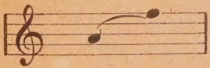
Τὸ τετράχορδον τοῦτο, ἐπαναλαμβανόμενον κατὰ μίαν πέμπτην ὀξύτερον, σχηματίζει τὴν κλίμακα τοῦ Πλαγίου Δευτέρου ἤχου, ἥτις ἀκολουθεῖ τὴν ἑξῆς σειρὰν διαστημάτων:

Ἐπὶ ταύτης τῆς κλίμακος ἐγράφη τὸ ᾆσμα τοῦτο κατὰ μίαν πέμπτην ὀξύτερον:

Ἔκτασις τοῦ ᾄσματος:

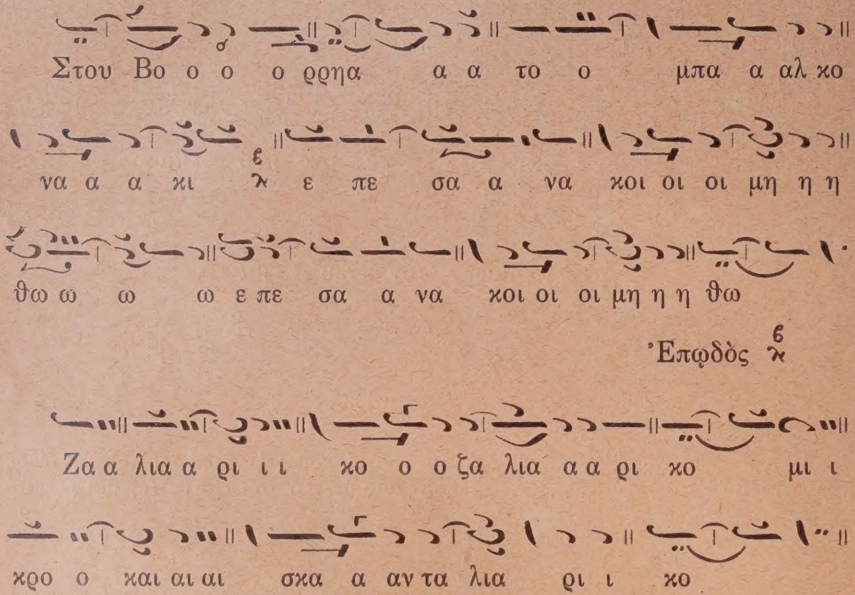

"ΤΟ ΖΑΛΙΑΡΙΚΟ„

ΧΟΡΕΥΤΙΚΟΝ - ΑΡΚΑΔΙΑΣ

Κατ' ἀπαγγελίαν
Ἰωάννου Παναγιωτοπούλου

Ρυθμὸς ἑπτάσημος. Ἦχος Δι
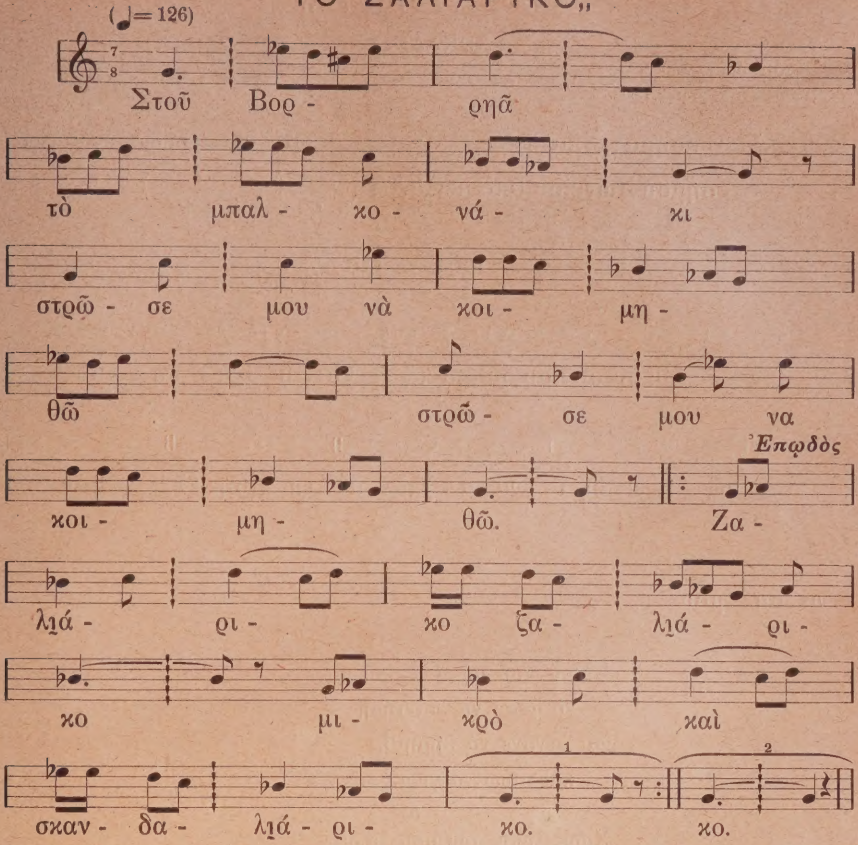

Στοῦ Βορρηᾶ τὸ μπαλκονάκι
  στρῶσε μου νὰ κοιμηθῶ
Στρῶσε στρῶμα πουπουλένιο,
  πάπλωμα μεταξωτό.
Στρῶσε καὶ μαξιλαράκ̮ια
  τὰ χεράκ̮ια σου τὰ δυό.

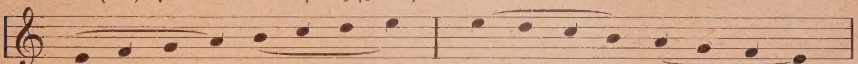
Ἐπῳδοὶ

— Ζαλ̮ιάρικο, ζαλ̮ιάρικο,
  μικρὸ καὶ σκανταλ̮ιάρικο.
— Ζαλ̮ιάρικο, ζαλίζουμαι
  ὅταν σὲ συλλογίζουμαι.
— Ἔλα ἐδῶ δὲν ἔρχουμαι
  εἶμαι μικρὸ καὶ ντρέπουμαι.

"ΤΟ ΖΑΛΙΑΡΙΚΟ„

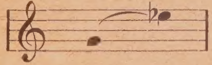
Ἡ μελῳδία τοῦ ᾄσματος τούτου ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν μέσον ἦχον τοῦ Τετάρτου ἤχου, τὸν λεγόμενον ***Λέγετον*** (Legetos), ὅστις θεμελιώδη αὐτοῦ φθόγγον ἔχων τὸν Βου (mi), βαίνει κατὰ τὴν ἑξῆς κλίμακα:

Ἐν τῇ κλίμακι ταύτῃ οἱ φθόγγοι mi καὶ si εἶναι οὐχὶ συγκεκραμένοι, ἀλλὰ περίπου φυσικοὶ $\left(=\frac{9}{10}\right)$.

Ἐπὶ ταύτης τῆς κλίμακος ἐγράφη τὸ ᾆσμα τοῦτο κατὰ μετάθεσιν ἐπὶ τοῦ Sol.

Ἔκτασις τοῦ ἄσματος:

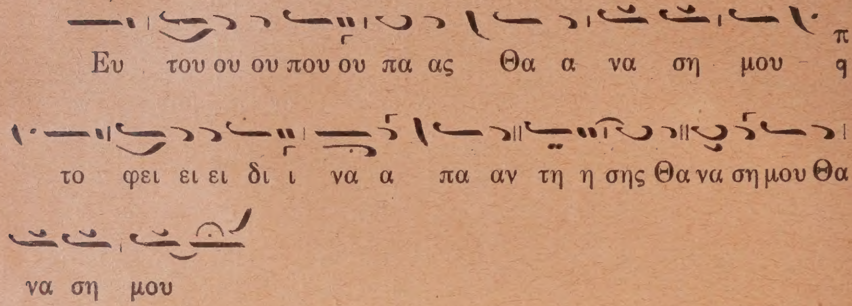
"ΜΟΙΡΟΛΟΓΙ„

ΑΡΚΑΔΙΑΣ

Κατ' ἀπαγγελίαν
Ἰωάννου Παναγιωτοπούλου

Ρυθμὸς τετράσημος Σπονδεῖος ( ) μετ' ἐξαιρέσεως ἑνὸς ἑξασήμου Ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος ( )

Ἦχος ᾳ Πα χ
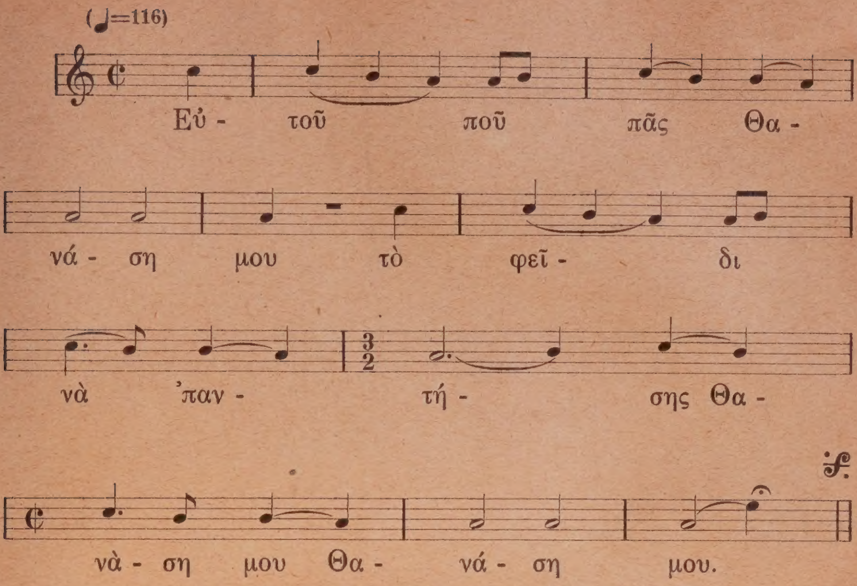

Εὐτοῦ ποῦ πᾶς Θανάση μου
τὸ φείδι νὰ 'παντήσῃς
καὶ μένανε νὰ θυμηθῇς
καὶ πίσω νὰ γυρίσῃς.

Χάρε, λύπη ποῦ μοῦ 'φερες
χαρὰ ποῦ μοῦ ἐπῆρες
. . . .
. . . .

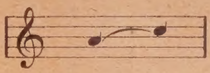
Εἰς γέροντας, μεταστρέφοντες τὰς λέξεις, λέγουσιν:

Χάρε, χαρὰ ποῦ μοῦ 'φερες
λύπη ποῦ μοῦ ἐπῆρες.

"ΜΟΙΡΟΛΟΓΙ„

Ἔκτασις τοῦ ᾄσματος:

Ἴδε σημειώσεις σελ. 4.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΑΣΜΑΤΑ ΚΡΗΤΗΣ

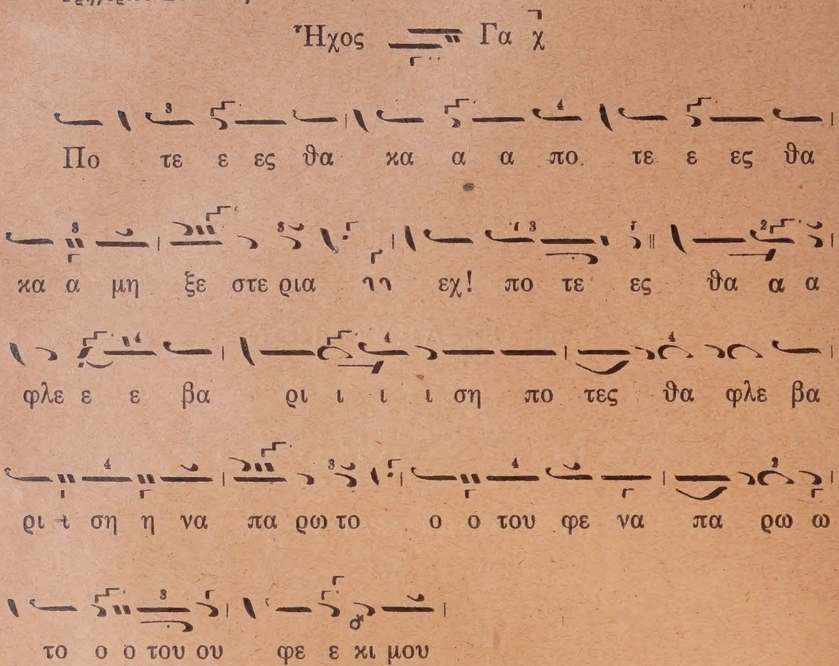
ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΑ, ΧΟΡΕΥΤΙΚΑ Κ.Λ.Π.

"Ο ΠΟΘΟΣ ΤΟΥ ΚΡΗΤΟΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΟΥ„

ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΟΝ (ΤΗΣ ΤΑΒΛΑΣ)

Τῆς κώμης Λάκκων [1].

Κατ' ἀπαγγελίαν
Γρηγορίου Βελανάκη

— Πότες θὰ κάμῃ ξεστεριὰ πότες θὰ ψλεβαρίσῃ,
— νὰ πάρω τὸ τουφέκι μου, τὴν ὤμορφη πατρῶνα [2],
— καὶ ν' ἀνεβῶ στὸν Ὁμαλό [3], στὴ στράτα τῶ Μουσούρω [4],
— νὰ κάμω μάνες δίχως γυιούς, γυναῖκες δίχως ἄντρες,
— νὰ κάμω καὶ μωρὰ παιδιὰ νά 'νιε δίχως μανάδες,
— νὰ κλαῖν' τὴ νύχτα γιὰ βυζὶ καὶ τὴν αὐγὴ γιὰ γάλα,
— καὶ τ' ἀποδιαφωτίσματα [5] γιὰ τὴν καϋμένη μάνα.

---

[1] *Λάκκοι* = Μεγάλη κώμη, ἕδρα τοῦ Βας τάξεως ὁμωνύμου δήμου Λάκκων, τῆς ἐν τῷ νομῷ Χανίων ἐπαρχίας Κυδωνίας. Τοῦ δήμου τούτου τὰ χωρία καλοῦνται δι' ἑνὸς ὀνόματος: *Ρίζα*, ἐξ οὗ καὶ τὰ τῶν Λακκιωτῶν ἰδίως ᾄσματα καλοῦνται *Ριζίτικα*. Οἱ Λάκκοι ἀπέχουσι τῶν Χανίων πέντε ὥρας.

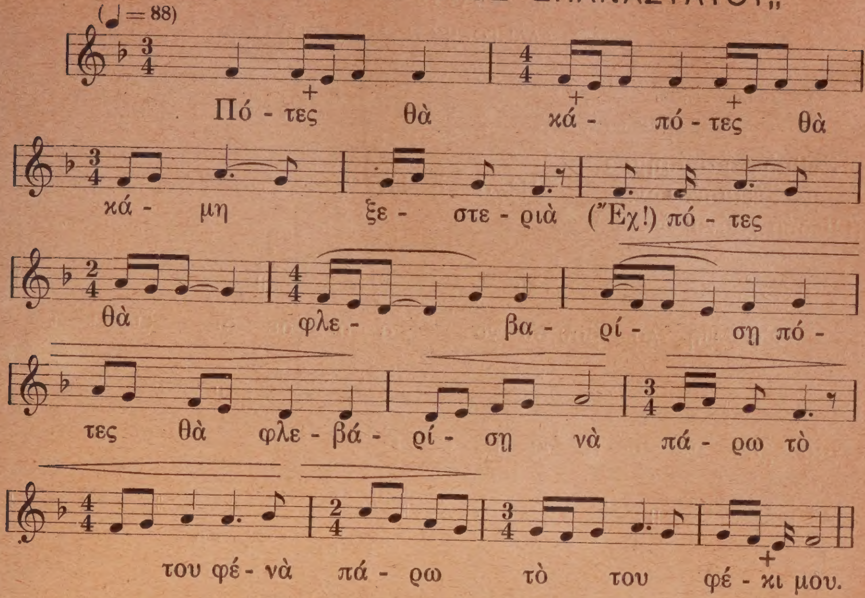
[2] *Πατρῶνα* = Εἶδος μεγάλου πιστολίου.

[3] *Ὁμαλὸς* = Ὀροπέδιον τῶν Λευκῶν ὀρέων πρὸς Ν. τῶν Λάκκων.

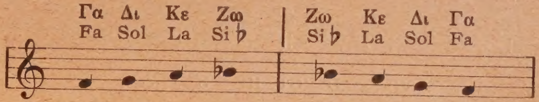
[4] *Τῶ Μουσούρω* = Τῶν Μουσούρων, κατὰ συγκοπὴν τοῦ τελικοῦ ν. Οἱ Μουσοῦροι ἦσαν μεγάλη ἱστορικὴ οἰκογένεια.

[5] *Ἀποδιαφωτίσματα* = Τὰ γλυκοχαράγματα, τὸ λυκαυγές.

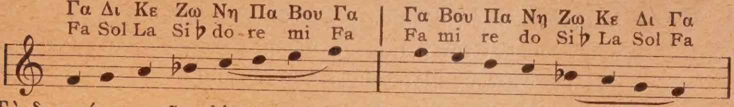
"Ο ΠΟΘΟΣ ΤΟΥ ΚΡΗΤΟΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΟΥ„

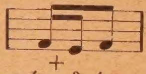

Ἡ μελῳδία τοῦ ᾄσματος τούτου συμπίπτει πρὸς τὸν Τρίτον ἦχον τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς, ὅστις θεμελιώδη αὐτοῦ φθόγγον ἔχει τὸν φθόγγον Γα (=Fa) καὶ βαίνει κατὰ τὸ ἑξῆς τετράχορδον:

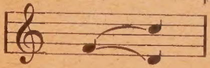

Τὸ τετράχορδον τοῦτο, ἐπαναλαμβανόμενον κατὰ μίαν πέμπτην ὀξύτερον, σχηματίζει τὴν κλίμακα τοῦ Τρίτου ἤχου, ἔχουσαν τὴν ἑξῆς σειρὰν διαστημάτων:

Τὰ διαστήματα τῆς κλίμακος ταύτης ἀντιστοιχοῦσιν ἀκριβῶς πρὸς τὰ τῆς μείζονος κλίματος (τῆς συγκεχραμένης=tamperée) τῆς Εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς. Ἰδιαίτερον ὅμως χαρακτηριστικὸν αὐτῆς εἶναι, ὅτι ὁ φθόγγος mi (=Βου), ἤτοι ἡ ἑβδόμη βαθμίς, ὑφίσταται ἐνίοτε ***ἕλξιν*** (ὅπως εἰς τὸ δεύτερον τέταρτον τοῦ πρώτου μέτρου τοῦ ᾄσματος:) καὶ ἀπὸ ἡμιτονίου μένει τέταρτον τοῦ τόνου, ἤτοι τὸ ἥμισυ τοῦ ἡμιτονίου διάστημα. Τὸ πάθος τοῦτο σημειοῦμεν διὰ σταυροῦ.

Ψς.

Ἔκτασις τοῦ ᾄσματος:

"Ο ΑΗΤΟΣ„

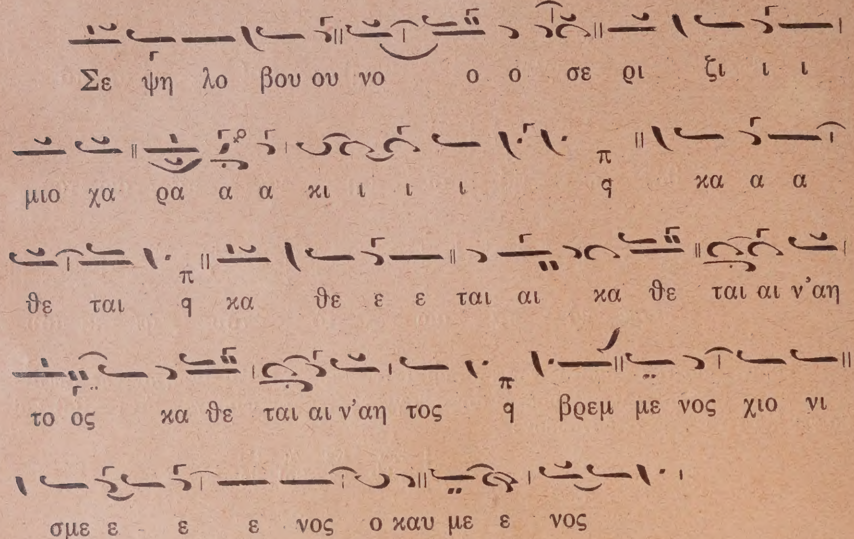
ΑΙΣΜΑ ΑΛΛΗΓΟΡΙΚΟΝ ΤΗΣ ΤΑΒΛΑΣ

Λάκκων

Κατ' ἀπαγγελίαν
Σταματίου Μαλινδρέτου

Ρυθμὸς τετράσημος
μετ' ἐξαιρέσεων.
(Οἱ δύο χρόνοι ὡς εἷς).

Ἦχος Πα χ

— Σὲ ψηλὸ βουνό, σὲ ριζιμιὸ χαράκι
— κάθεταιν ἀητός, βρεμμένος, χιονισμένος ὁ καϋμένος,
— καὶ περικαλεῖ τὸν ἥλιο ν' ἀνατείλῃ.
— Ἥλιε, ἀνάτειλε, ἥλιε, λάμψε καὶ δόσ' μου
— γιὰ νὰ λύσουνε χιόνι' ἀποὺ τὰ φτερά μου
— καὶ τὰ κρούσταλλα[1] ἀποὺ τ' ἀκράνυχά μου[2].
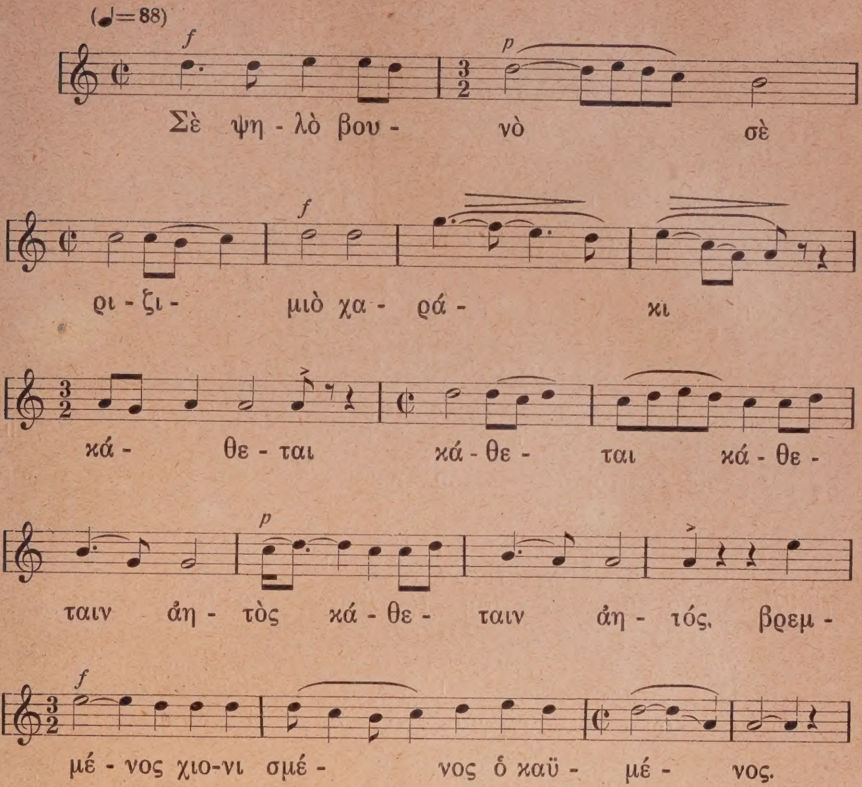
Σημ. Τὸ ᾆσμα τοῦτο ᾀδόμενον ἐν τῷ Νομῷ Χανίων, ἀλλὰ καὶ καθ' ἅπασαν τὴν Κρήτην, ἐπέχει τόπον ἐθνικοῦ αὐτῆς ὕμνου.

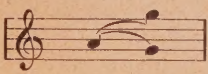
[1] ***Κρούσταλλα***=Κρύσταλλα.

[2] ***'Ακράνυχα***= Τά ἄκρα τῶν ὀνύχων. 'Αλλ' ἐν τῷ ᾄσματι τούτῳ σημαίνει τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων.

"Ο ΑΗΤΟΣ„

Ἔκτασις τοῦ ᾄσματος:

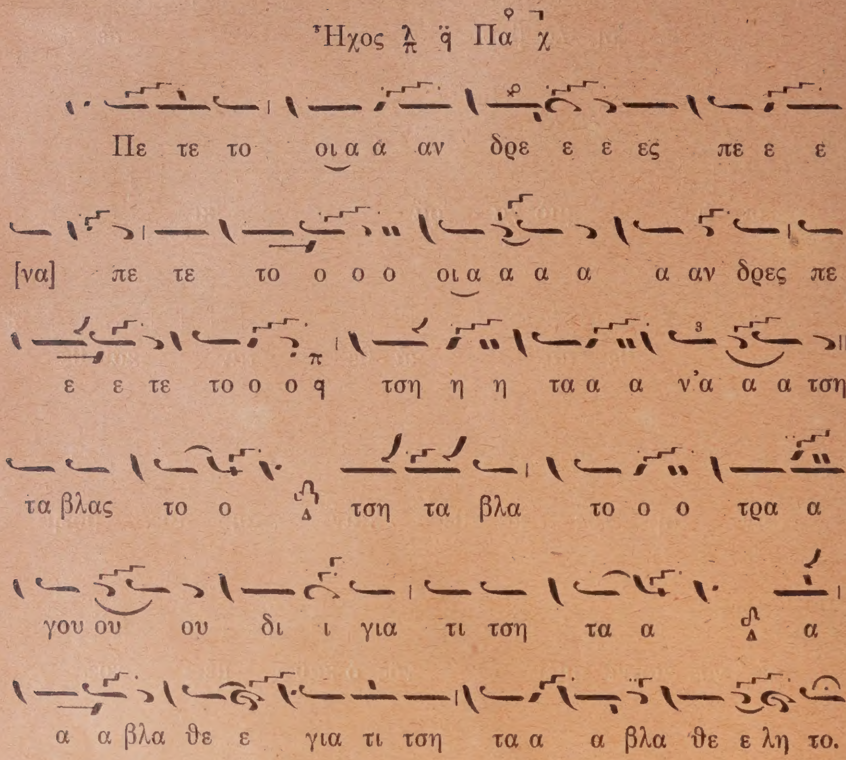

Ἴδε σημειώσεις σελ. 4.

"ΑΣΜΑ ΤΗΣ ΤΑΒΛΑΣ„
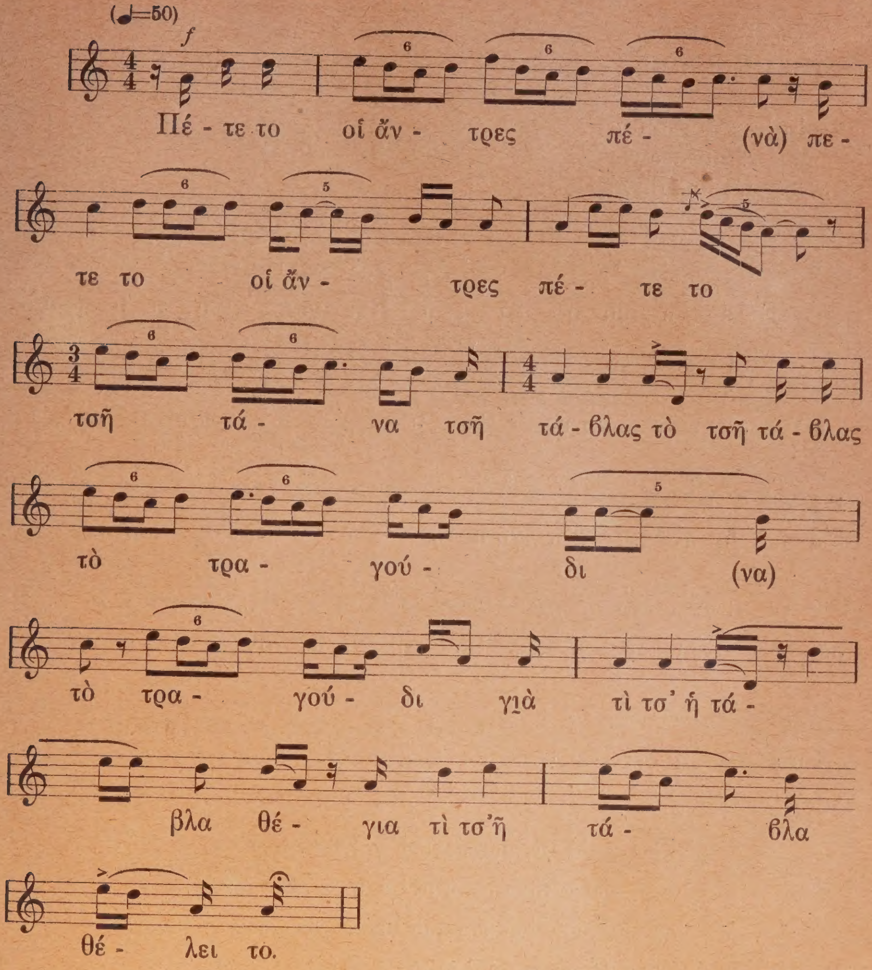
ΛΑΚΚΩΝ

Κατ' ἀπαγγελίαν
Νικολάου Μανωλαράκη

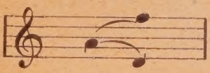

Πέτε το οἱ ἄντρες πέτε το τσῆ τάβλας τὸ τραγούδι,
Γ̮ιατὶ κ' ἡ τάβλα θέλει το, κ' ἡ συντροφιὰ καλεῖ το.
Κι' ὁ νοικοκύρης τοῦ σπιτιοῦ χαρὰ μεγάλη τὤχει,
Νὰ ποῦ τραγούδι τοῦ σκαμνιοῦ, τὴν τάβλα νὰ πρεπίσω,
Τὴν τάβλα καὶ τὴ συντροφιά.

"ΑΣΜΑ ΤΗΣ ΤΑΒΛΑΣ„

Ἔκτασις τοῦ ἄσματος:

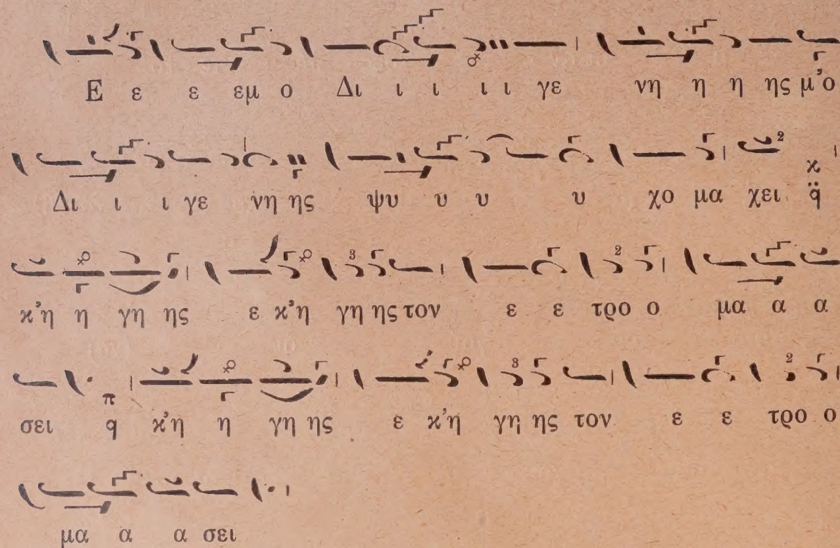
Ἴδε σημειώσεις σελ. 4.

"Ο ΔΙΓΕΝΗΣ„

Κατ᾽ ἀπαγγελίαν
Σταματίου Μαλινδρέτου

Ρυθμὸς τετράσημος
μετ᾽ ἐξαιρέσεων.
Χρόνος μέτριος ἀργός.

Ἦχος λ̣π ӓ Πα χ
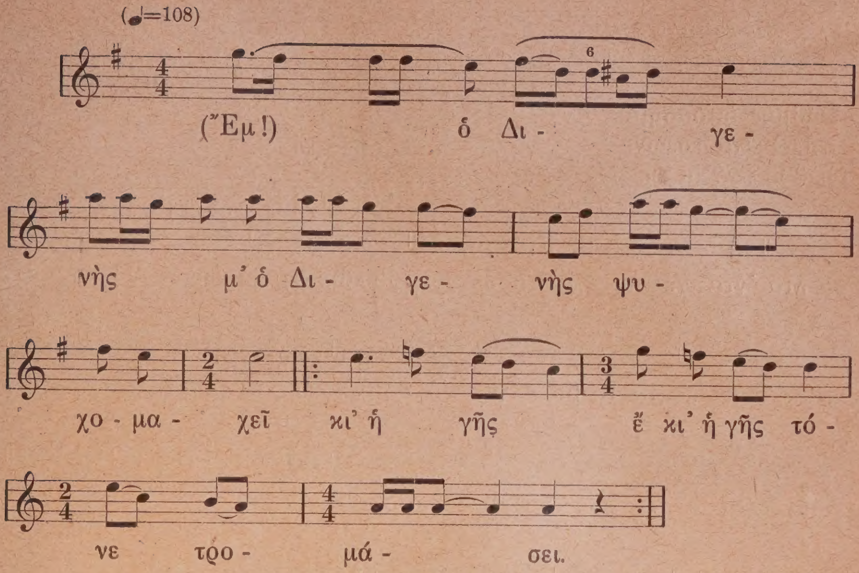

Ὁ Διγενὴς ψυχομαχεῖ κι᾽ ἡ γῆς τόνε τρομάσει
κ᾽ ἡ πλάκα τὸν ἀνατριχιᾷ [1] ποῦ θὰ τόνε σκεπάσῃ,
γι̯ατὶ ἐκειδὰ ποῦ κοίτεται λόγι̯α ἀντρειωμένα λέει.
Νἆχεν ἡ γῆς πατήματα κι᾽ ὁ οὐρανὸς κερκέλι̯α [2],
νὰ πάθι̯ουν τὰ πατήματα νά ᾽πι̯ανα τὰ κερκέλια,
ν᾽ ἀνέβαινα στὸν οὐρανό.

---

[1] *Ἀνατριχιᾷ*=ἀνατριχιάζει.

[2] *Κερκέλια*=κρίκοι (Κρικέλλια).

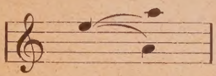
"Ο ΔΙΓΕΝΗΣ„

Ἡ μελῳδία τοῦ ᾄσματος τούτου ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν Πλάγιον τοῦ Πρώτου ἦχον τῆς Βυζαντινῆς, ὅστις ἀκολουθῶν τὴν κλίμακα τοῦ Πρώτου ἤχου (ἴδε σελ. 4 Πελοποννησιακῶν ᾀσμάτων) ἄρχεται ἐκ τοῦ δευτέρου αὐτῆς τετραχόρδου.

Ἐπὶ ταύτης τῆς κλίμακος ἐγράφη τὸ ᾆσμα τοῦτο, ἀλλὰ κατὰ μίαν πέμπτην ὀξύτερον, ἤτοι ἐπὶ τοῦ Λα.

Ἔκτασις τοῦ ᾄσματος :

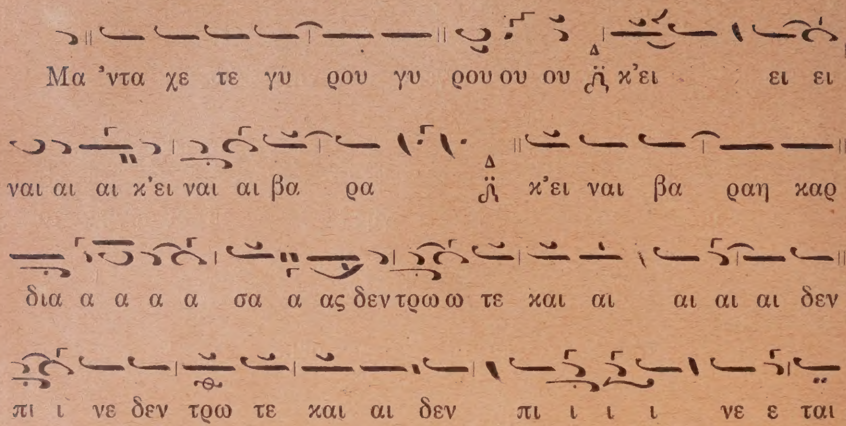

"ΑΣΜΑ ΤΗΣ ΤΑΒΛΑΣ„

Κατ' ἀπαγγελίαν
Σταματίου Μαλινδρέτα

Ρυθμὸς τετράσημος
μετ' ἐξαιρέσεων.
Οἱ δύο χρόνοι ὡς εἷς.

Ἦχος
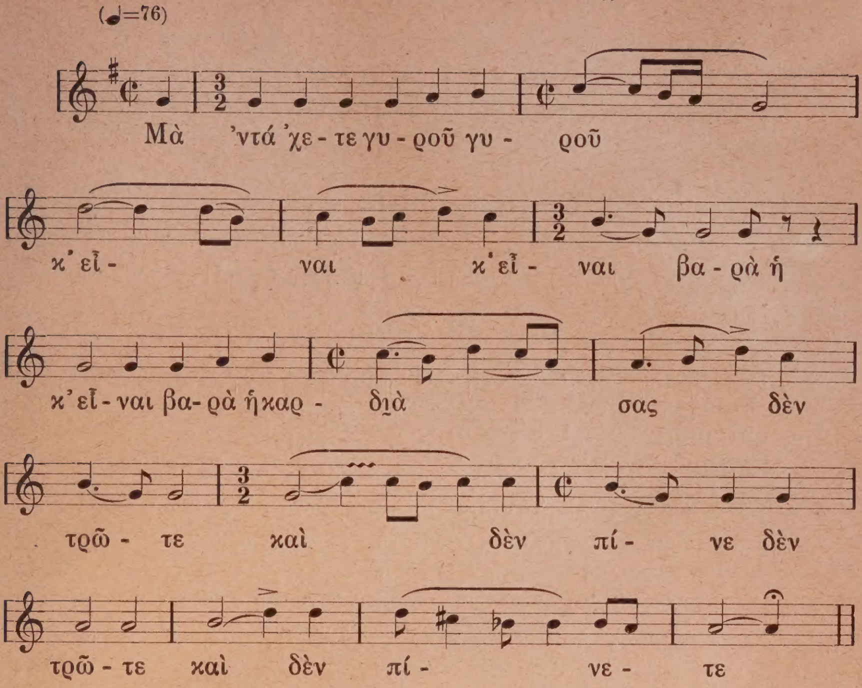

Ἰντά χετε γυροῦ γυροῦ [1] κ' εἶναι βαρὰ ἡ καρδιά σας;
Δὲν τρῶτε καὶ νὰ πίνετε καὶ νὰ χαροκοπᾶτε,
πρὶ νἄρθ' ὁ χάρος νὰ μᾶς βρῇ νὰ μᾶσε διαγουμίσῃ [2],
νὰ διαγουμίσῃ τσὴ γεννὲς καὶ νὰ δ̰ιαλέξῃ τσ' ἄνδρες,
νὰ πάρῃ τσ' ἄνδρες τσοὶ καλούς, τσοὶ καστροπολεμάρχους,
ὁποῦ τὰ κάστρα πολεμοῦν.

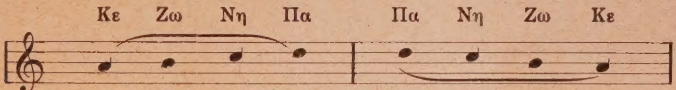
[1] ***Γυροῦ***=Γύρου=πέριξ.

[2] ***Διαγουμίσῃ*** (=διαγουμίζω) =διασκορπίζω.

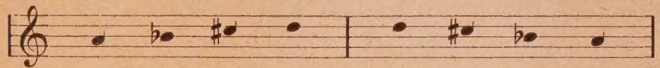
"ΑΣΜΑ ΤΗΣ ΤΑΒΛΑΣ„

Ὁ μελῳδικὸς τρόπος τοῦ ᾄσματος τούτου ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν τοῦ Πλαγίου Πρώτου ἤχου τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς, ὅστις θεμελιώδη αὐτοῦ φθόγγον ἔχει τὸν Κε (=La) καὶ βαίνει κατὰ τὸ ἑξῆς τετράχορδον:

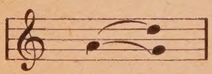

μετὰ τῆς διαφορᾶς, ὅτι ἡ τελικὴ αὐτοῦ κατάληξις γίνεται διὰ τοῦ τετραχόρδου τοῦ Πλαγίου τοῦ Δευτέρου ἤχου:

Διὰ τὸ ᾆσμα τοῦτο ἰσχύουσιν αἱ ἐν σελίδι 3 παρατηρήσεις.

Ἔκτασις τοῦ ᾄσματος:

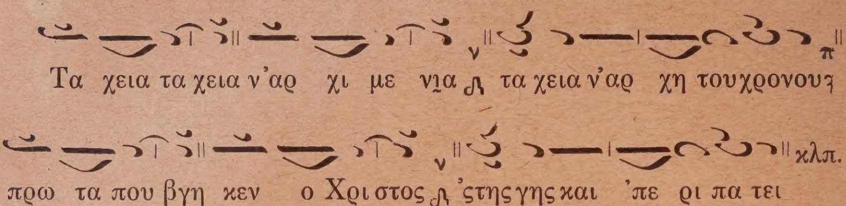

ΤΑ ΚΑΛΑΝΔΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Κατ᾽ ἀπαγγελίαν
Νικολάου Μανωλαράκη

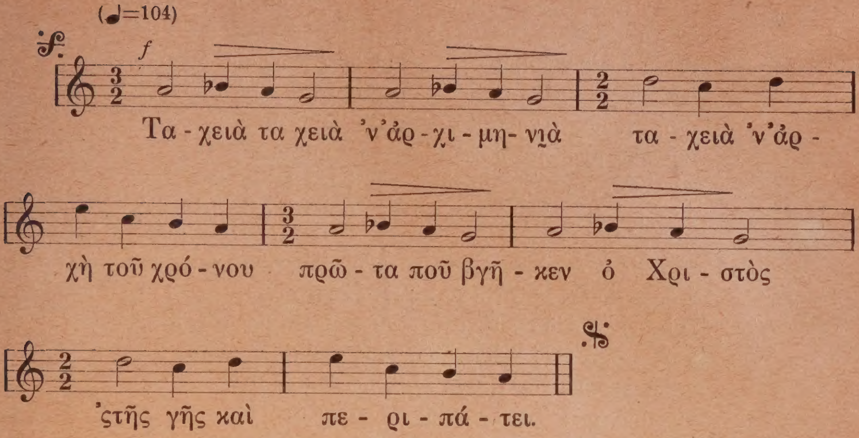
Ρυθμὸς μικτὸς ἐξ ἰωνικῶν ἀπὸ μείζονος καὶ ἐκ τετρασήμων.

Ἦχος Πα

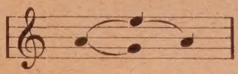
Ταχειὰ ταχειὰ ᾽ν᾽ ἀρχιμενιὰ πρώτη ἀρχὴ τοῦ χρόνου
ἀποῦ πρωτοπερπάτηξεν ἀφέντη μας ᾽ς τὸ κόσμο:
ἐκεῖ ποῦ πρωτοπάτησε χρυσὸ δεντρὸν ἐβγῆκε
χρυσᾶ ᾽σαν τὰ κλωνάρια του κ᾽ ὁλάργυρ᾽ ἡ κορφή του,
καὶ κάτω ᾽ς τὴν ποδίτσα του σὰν γράμματα γραμμένα
δασκάλοι τ᾽ ἀναγνώθουνε διάκοι καλαναρχοῦνε
κι᾽ ἕνα μικρὸ διακόπουλο ἐβγῆκε κι᾽ ἐδιαλάλιε.
Πρῶτος ἀποῦ τ᾽ ἀπάντηξεν ἦτον Ἅϊς Βασίλης,
Πέμου νὰ ζήσης Βασιλειὸ τί σπέρνεις τὴν ἡμέρα;
Σπέρνω σιτάρι δώδεκα (ὀκ.) κριθάρι δέκα τρία
ταὴ καὶ ρόβι δεκοχτὼ κι᾽ ἀπονωρὶς ᾽ς τὸ σταῦλο.
Πέ μου νὰ ζήσης Βασιλειὸ καλὸ ζευγάρι-ν-ἔχεις;
Καλό ᾽ναι μὰ τὴ δόξα του καὶ μὰ τὴ δύναμί του,
τὸ μαῦρο καὶ τὸ μελισὸ καὶ τὸ στεφανοκέρι
ἀποῦ τὸ βλόησ᾽ ὁ Χριστὸς μὲ τὸ δεξό του χέρι,
μὲ τὸ δεξὸ μὲ τὸ ζερβὸ μὲ τὸ μαλαματένιο,
ἀρσήλιο ᾽ναι τ᾽ ἀλέτρι μου πευκένιος ὁ ζυγός μου
λαμπάδα τὸ βουκέντρι μου τ᾽ ἀλυσιδόσκοινό μου,
τ᾽ ἀπανωζεύλια τοῦ ζυγοῦ ᾽ς τ᾽ ἀσῆμι βουτημένα.
Κάτω ᾽ς τὴ σάρκα τοῦ γιαλοῦ κάτω ᾽ς τὸ περιγιάλι
κουκάκι ρόβι ν᾽ ἔσπειρα κι᾽ ἐβγῆκεν ἀστοχάρι,
κ᾽ ἤλεγα δὲν ἐφύτρωνε κ᾽ εἶπα πῶς δὲ φυτρώνει
κι᾽ ἐκεῖνο ν᾽ ἐξεφύτρωσε κι᾽ ἀθεῖ καὶ λουλουδώνει.
Κι᾽ ἐκεῖ τ᾽ ἀνεργιαστήκανε λαγούδια καὶ περδίκια

ΤΑ ΚΑΛΑΝΔΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

῾Ο μελῳδικὸς τρόπος τοῦ ᾄσματος τούτου ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν τοῦ Πρώτου ἤχου τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς κατὰ τὰς ἐν σελίδι 3 παρατηρήσεις, μετὰ τῆς διαφορᾶς, ὅτι ὁ φθόγγος Si παρουσιάζεται εἰς τὰ δύο πρῶτα μέτρα ἐν ὑφέσει.

῎Εκτασις τοῦ ᾄσματος.

κ᾿ εἰς τὰ ᾿πολαγουδίσματα ἔβγαλα χίλια μόδια
κ᾿ εἰς τὰ ᾿ποπερδικίσματα χίλια καὶ δυὸ χιλιάδες·
καὶ πέρνω τὸ στρατὴ στρατὴ τὰ δυὸ τὸ μονοπάτι
νὰ πᾶ νὰ βρῶ τὸν πιθαρᾶ πιθάρια νὰ μοῦ κάμῃ·
᾿ς τὴ στράτα μ᾿ ἀπαντήξανε οἱ ἄνομοι ὀβραῖοι
καὶ τὸ σταυρό μου θέκανε νὰ πῶ ᾿να τραγουδάκι
Βασίλη καὶ τραγούδιξε Βασίλη πὲ τραγούδια·
γι᾿ ἀσπάντημας μοῦ μάθαινεν ἡ μάνα μου τραγούδια
μὰ γράμματα μοῦ μάθαινε καὶ γράμματα κατέχω.
Καὶ σὰν κατὲς τὰ γράμματα πέμας τὴν ἄλφα βῆτα,
κ᾿ εἰς τὸ ραβδίν τ᾿ ἀκούμπισε τὴν ἄλφα βῆτα λέει
καὶ τὸ ραβδ᾿ ἤτοναι ξερὸ χλωρὰ βλαστάρια βγάνει
καὶ μέσα ᾿ς τσοὶ χλωροὺς βλαστοὺς ἀητοφωλιὰ χτισμένη,
καὶ μέσα ᾿ς τὴν ἀητοφωλιὰ χώρα ξετελεμένη
καὶ μέσ᾿ ἀφέντης κάθεται ὁ μοσκοκανακάρης·
καὶ ποιὸς θὰ μπῇ καὶ ποιὸς θὰ βγῇ καὶ ποιὸς θὰ τὸν ξυπνήσῃ

φέρετε μῆλα δώδεκα κυδώνια δέκα τρία,
μὰ γῶ θὰ μπῶ κ᾿ ἐγὼ θὰ βγῶ· κ᾿ ἐγὼ θὰ τὸν ξυπνήσω
ξύπνησ᾿ ἀφέντη ξύπνησε πέντε βολὲς ἀφέντη
πέντε βολὲς γραμματικὲ κ᾿ ἐνηὰ βολὲς ροδάρη
ἡ φούρτσα πάει τὸ νερὸ κ᾿ ἡ φάσα τὸ σαποῦνι
κ᾿ ἡ πέρδικα τὰ ροῦχα του τὰ μοσκομυρισμένα
ἀποῦ τὰ μοσκομύριζεν ὁ ἥλιος τὴν ἡμέρα,
καὶ τὸ φεγγάρι τὴν αὐγὴ καὶ τ᾿ ἄστρα ἀποσπέρας.

***

Εἴπαμε δὰ τ᾿ ἀφέντη μας νὰ ποῦμε τσὴ κερά μας
κερὰ μαρμαροτράχηλη καὶ φεγγαρομαγοῦλα
καὶ κρουσταλίδα τοῦ γιαλοῦ καὶ πάχνη ἀποῦ τὰ χιόνια
κερὰ ἐκκλησὰ θὲ νὰ γενῇς μὲ τσὴ γιοντὲς καμάρες
κάθα καμάρα τὸ κερὶ σὲ κάθα δυὸ διπλέρι
σὲ κάθα τρεῖς καὶ τέσσερης βρύσι ξετελεμένη
κ᾿ ἐγὼ διαβάτης θὰ περνῶ διαβάτης θὰ περάσω
νὰ πίνω τὸ κρυγιὸ νερὸ καὶ σένα νὰ δοξάσω.

***

Εἴπαμε δὰ καὶ τσὴ κερᾶς νὰ ποῦμε καὶ τσὴ βάγιας
βάστα βαγίτσ᾿ ἄψε κερὶ βαγίτσα τὸ διπλέρι
βάλε τὸ φελοκάλυκο κι᾿ ἀνέβα καὶ κατέβα
καὶ γιάϊδε καὶ ντουσούντισε ἧντα θὰ μᾶς ἐφέρῃς
γὴ ἀπάκι γὴ λουκάνικο γὴ ἀφράτο παξιμάδι
γὴ ἀποῦ τὴ μπουζουνιέρα σου κιανένα δεκαράκι,
κι᾿ ἂν ἦναι κι᾿ ἀποῦ τὸ βουτσὶ νὰ πιοῦμε μὰ γεμάτη
κι᾿ ἄν ἦν καὶ περισσότερο βαστοῦμε καὶ τ᾿ ἀσκάκι
κι᾿ ἀποῦ τὴ μάβρην ὄρνιθα κιὰν ἕνα ναὖγουλάκι
κι᾿ ἄν ἦν κι᾿ ἀποῦ τὴ γαλανὴ ἂς εἶναι ζευγαράκι
κι᾿ ἀκόμη δὲν τὸν ηὗρικες τὸ μάνταλο ν᾿ ἀνοίξῃς
νὰ μᾶς ἐδώσῃς τίποτα κι᾿ ἀπόκιας νὰ σφαλίξῃς.

***

᾿Επὰ ποῦ καλαντήσαμε καλὰ μᾶς ἐπλερῶσα
καλὰ νὰ πᾶν τὰ τέλη των καὶ τ᾿ ἀποδώματά των
κι᾿ ἂν ἔχουνε μωρὸ παιδὶ ᾿ς τὰ πύρπυρα χωσμένο
κι᾿ ἂν ἔχουν μεγαλύτερο ᾿ς τὴν κούνια καθισμένο
νὰ σῇ τὸ κανυκάκι του νὰ πέφτῃ τὸ λογάδι
νὰ τὸ μαζών᾿ ἡ μάνα του νά ᾿χῃ χαρὰ μεγάλη
νὰ τὸ μαζώνουν ἄρχοντες νὰ κάνουν δαχτυλίδια
καὶ τὰ μικρὰ διακόπουλα μικρὰ παρανοιξίδια.

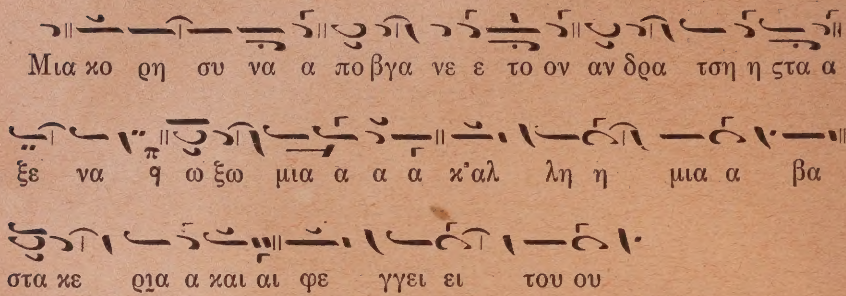
"ΑΣΜΑ ΤΗΣ ΚΟΥΛΟΥΡΑΣ„

ΛΑΚΚΩΝ

Κατ' ἀπαγγελίαν
Νικολάου Μανωλαράκη

Ρυθμὸς ἑξάσημος. Χορίαμβος [ ]

Ἦχος Πα

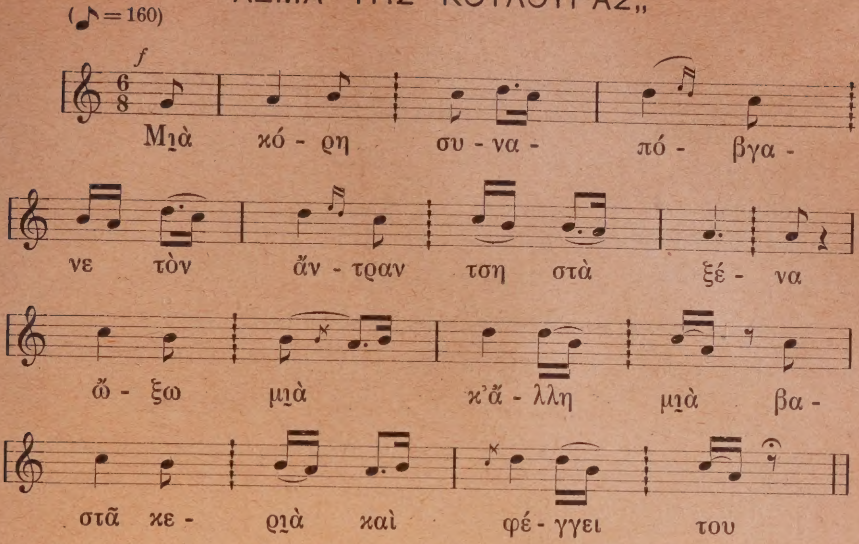

Μιὰν κόρη συναπόβγανε[1] τὸν ἄντρα τση στὰ ξένα.
Κρατεῖ κερὶ καὶ φέγγει του ποτήρια καὶ κερνᾷ τον,
Κι' ὅσα ποτήρια τὸν κερνᾷ τόσα λόγια τοῦ λέει·
—Μισεύγεις, Κωσταντῖνό μου, κ' ἴντα μοῦ παραγγένεις;
—Ἃ λείπω μῆνα μὴ λουστῇς καὶ χρόνο μὴν ἄλλάξῃς
Κι' ἂ λείπω τὸ ντραντράχρονο[2] στὴν πόρτα μὴ προβάλῃς.
Ἦρθεν ὁ μῆνας νὰ λουστῇ κι' ὁ χρόνος γιὰ ν' ἀλλάξῃ,
Ἦρθε καὶ τὸ ντραντράχρονο στὴν πόρτα νὰ προβάλῃ.
Καὶ πέρνει τὸ καλὸ σταμνὶ καὶ τ' ἀργυρ' ἀλυσίδι,
Στὴ στράτα τσῆ συναπαντῆ ὄμορφος καβαλάρης.
—Κόρη, κι' ἀνάσυρε[3] νερὸ νὰ πιῇ τὸ διψασμένο,
Νὰ πιῶ ἐγὼ κι' ὁ μαῦρος μου καὶ τὰ λαγωνικά μου.
Σαράντα δυὸ σταμνιά 'συρε καὶ δὲν ἀναντρανίζει[4]
Κι' ἀπάνω στὰ σαράντα δυὸ τ' ἀμμάθιαν[5] τση σφουγγίζει.
—Κόρη τί 'χεις καὶ θλίβιεσαι, τ' ἀμμάθια σου σφουγγίζεις;
Κόρη, κι' ἂν κλαὶς γιὰ τὸ νερό, κι' ἂν κλαὶς γιὰ τὸ πηγάδι,
Κι' ἂν κλαὶς ὀγιὰ τὸν κόπο σου ἐγὼ σοῦ τὰ πλερόνω.
—Δὲν κλαίω 'γὼ γιὰ τὸ νερό, μηδὲ γιὰ τὸ πηγάδι,
Μηδὲ καὶ γιὰ τὸν κόπο μου, γιὰ νὰ μοῦ τὰ πλερώσῃς.
Μόν' ἔχ' ἄντρα στὴν ξενιθειά, λείπει τριάντα χρόνους.
—Γιὰ πέ μου τὰ σουσούμιαν του[6] μπορέτως[7] καὶ τὸν εἶδα.

---

[1] ***Συναπόβγανε***=προέπεμπε.
[2] ***Τραντράχρονο***=τριαντάχρονον.
[3] ***Ἀνάσυρε νερὸ***=τράβηξε νερό.
[4] ***Ἀναντρανίζω***=σηκόνω πρὸς τὰ ἄνω τοὺς ὀφθαλμούς.
[5] ***Ἀμμάθιαν***='μάτια.
[6] ***Σουσούμια***=γνωριστικά.
[7] ***Μπορέτως***=Ἴτως, πιθανόν.

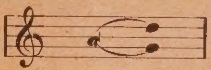
"ΑΣΜΑ ΤΗΣ ΚΟΥΛΟΥΡΑΣ„[1]

Ὁ ρυθμὸς τοῦ ᾄσματος τούτου εἶναι ἑξάσημος, ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν Χορίαμβον τῶν ἀρχαίων.

Ἔκτασις τοῦ ᾄσματος:

—Λιγνὸς ἦτον εἰς τὸ κορμί, σὰν καὶ τὸν ἀπατό σου.
—Ὀψὲς ἀργὰ τὸν ηὗρηκα στὸν κάμπο ξαπλωμένο,
Μαῦρα πουλιὰ τὸν τρώγανε κι' ἄσπρα τὸν τριγυρίζαν
Κι' ἕναν πουλί, καλὸν πουλί, δὲν ἤθελε νὰ φάῃ.
«Φάγε κ' ἐσύ, καλὸν πουλὶ, ἀπ' ἀντρειωμένου πλάτες
Νὰ κάμῃς πήχη τὰ φτερὰ καὶ πιθαμὴ τ' ἀνύχι».
«Ἄστε πουλιὰ τὴ γλῶσσα μου καὶ τὴ δεξιά μου χέρα,
Θέλω νὰ κάμω μιὰ γραφὴ τσῆ μάνας μου νὰ μπέψω,
Νὰ τὴ διαβάζ' ἡ μάνα μου νὰ κλαίῃ ἡ ξανθή μου
Νὰ τὴ διαβάζῃ ἡ ξανθὴ νὰ κλαῖν' οἱ γι' ἐδικοί μου».
Τ' ἀμμάθιαν τσῆ ἐτρέχανε, κάνει νὰ τὰ σφουγγίζῃ,
Κι' ἀναντρανίζει θλιβερὰ κ' εὐτὺς ἐγνωριστῆκαν.
Ὁ γεῖς τὸν ἄλλο φίλησε κ' ἐσφιχταγκαλιαστῆκαν.

[1] Ἄδεται καθ' ἣν ὥραν οἱ κεκλημένοι ἀναχωροῦντες ἐκ τοῦ γάμου μεταβαίνουσιν εἰς τοὺς οἴκους των.

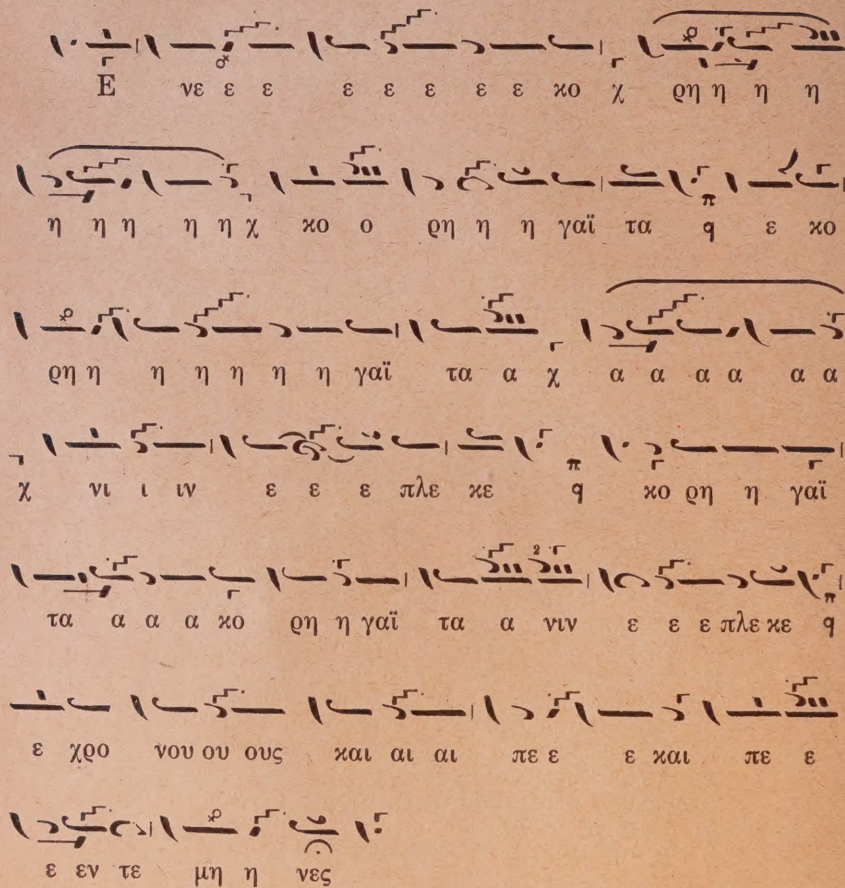
"ΤΗΣ ΣΤΡΑΤΑΣ„

ΛΑΚΚΩΝ
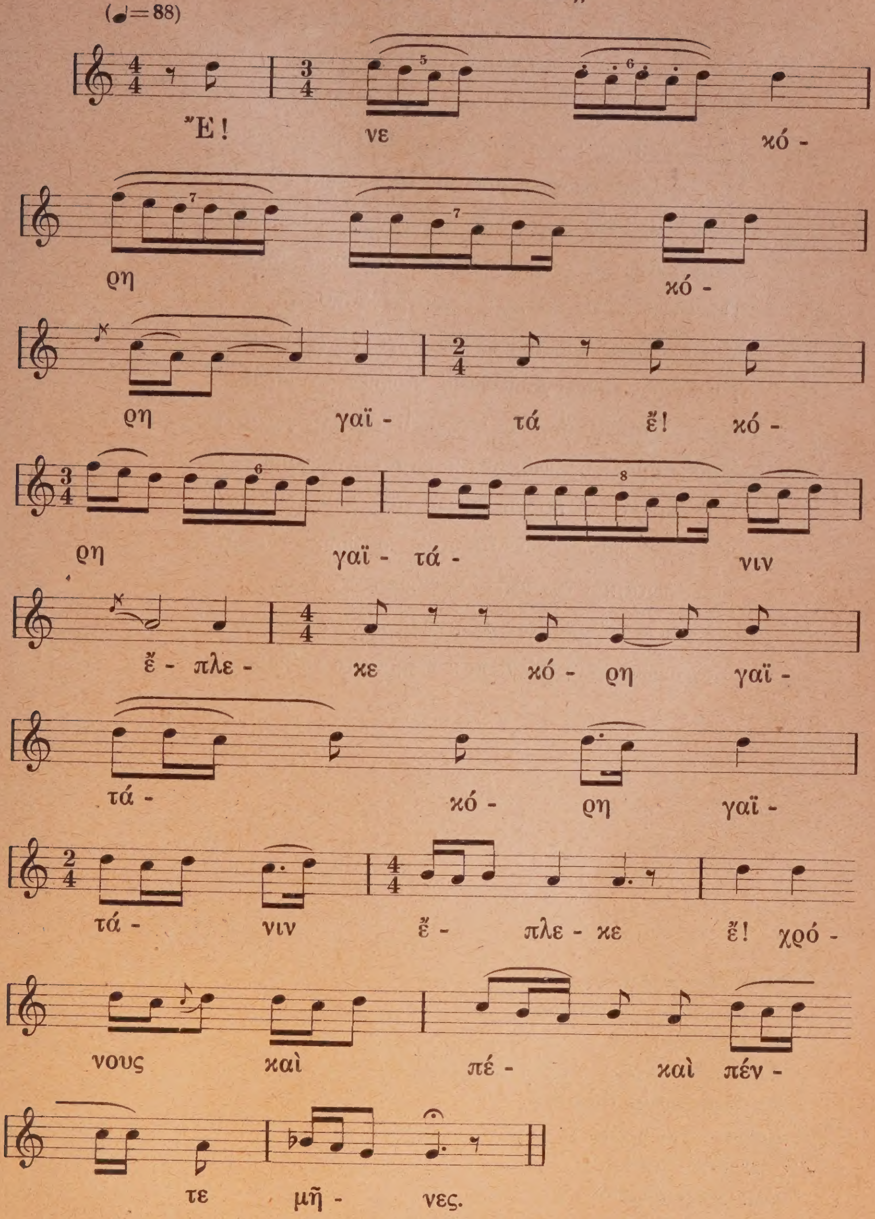
Κατ' ἀπαγγελίαν
'Αντωνίου Μαναρολάκη

Ρυθμὸς μικτός.
Χρόνος ἀργὸς μέτριος.

Ἦχος ϥ Πα χ

"ΤΗΣ ΣΤΡΑΤΑΣ„

(♩=88)
Ἔ! νε κό -
ρη κό -
ρη γαϊ - τά ἔ! κό -
ρη γαϊ - τά - νιν
ἔ - πλε - κε κό - ρη γαϊ -
τά - κό - ρη γαϊ -
τά - νιν ἔ - πλε - κε ἔ! χρό -
νους καὶ πέ - καὶ πέν -
τε μῆ - νες.

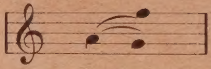
Κόρη γαϊτάνιν ἔπλεκε χρόνους καὶ πέντε μῆνες,
καὶ δεκαπέντε Σάββατα καὶ δεκοχτὼ Δευτέρες.
Μέσά 'πλεκε τὸν οὐρανό, τἄστρη καὶ τὸ φεγγάρι,
μέσά 'πλεκε τὴ θάλασσα, κάτεργα [1] καὶ καράβια,
μέσά 'πλεκε τὴ μαύρη γῆ, δέντρη ξεκλωνισμένα [2].
Μέσά 'πλεκεν ἀνατολὴ μαζὺ μὲ τὰ σεράγ̲ι̲α [3],
μέσά 'πλεκε τὸν ἄντρα τση στὴ φούρκα φουρκισμένο [4],
μέσά 'πλεκε τὸν μπέλλο τση στ' ἄλογο καβαλάρη.
Πλέκει το κι' ἀποπλέκει το, τοῦ μπέλλου [5] τση τὸ δούδει.
Κι' ὁ καῦκος [6] τση τὸ ζώστηκε κ' εἰς τὸ χορὸν ἐπῆγε.
Κι' ἄντρας τσῆ λυγερῆς ἐκειά, γνωρίζει τὸ γαϊτάνι.
—Νὰ σὲ ῥωτήξω, ἄγγουρε [7], ποῦ τό 'βρες τὸ γαϊτάνι;
—Ψαρᾶς ἤμουν κ' ἐψάρευγα κ' ἔπιασ δυὸ ψαράκια
κ' ἐλέγαν τό 'να Μιστριτζῆ καὶ τἄλλο Μιστριτζίνα
κ' εἰς τὴν καρδιὰ τοῦ Μιστριτζῆ τό 'βρηκα τὸ γαϊτάνι..
Πάει ῥωτᾷ καὶ τὴν κερά.—Τί 'καμες τὸ γαϊτάνι;
—Σὰ γαργερὸ [8] μοῦ φάνηκε κ' ἐπῆγα νὰ τὸ πλύνω
κ' ἐφούσκωσεν ἡ θάλασσα κ' ἐπῆρέν το τὸ κῦμα.

---

1 *Κάτεργον*=πλοῖον τρικάταρτον.
2 *Ξεκλωνισμένα*=ἄνευ κλώνων.
3 *Σεράγ̲ι̲α*=ἀνάκτορα.
4 *Φούρκα—φουρκίζω*=ἀγχόνη, ἀπαγχονίζω.
5 *Μπέλλος*=ὡραῖος (ἐραστής).
6 *Καῦκος*=ἀγαπητικός.
7 *Ἄγγουρος*=νεανίας.
8 *Γαργερὸ*=ἀκάθαρτον.

Ὁ μελῳδικὸς τρόπος τοῦ ᾄσματος τούτου ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν τοῦ Πρώτου ἤχου τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς (ἴδε σελ. 4), μετὰ τῆς οὐσιαστικῆς διαφορᾶς, ὅτι καταλήγει οὐχὶ εἰς τὸν θεμελιώδη φθόγγον τοῦ ἤχου=La, ἀλλὰ κατὰ ἕνα τόνον βαρύτερον=Sol.

Ἔκτασις τοῦ ᾄσματος:

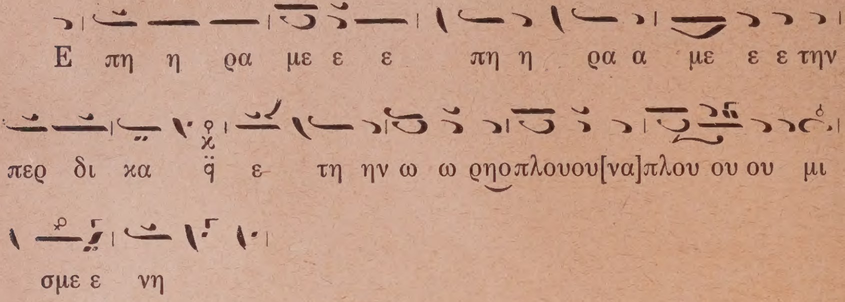
"ΓΑΜΗΛΙΟΝ„

Ἀδόμενον, ὅταν μετὰ τὸν γάμον μεταφέρωσι τὴν νύμφην ἐκ τοῦ οἴκου εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ γαμβροῦ.

Κατ' ἀπαγγελίαν
Νικολάου Κουτουδάκη

Ρυθμὸς τετράσημος.
Οἱ δύο χρόνοι ὡς εἷς.

Ἦχος λ/π Πα

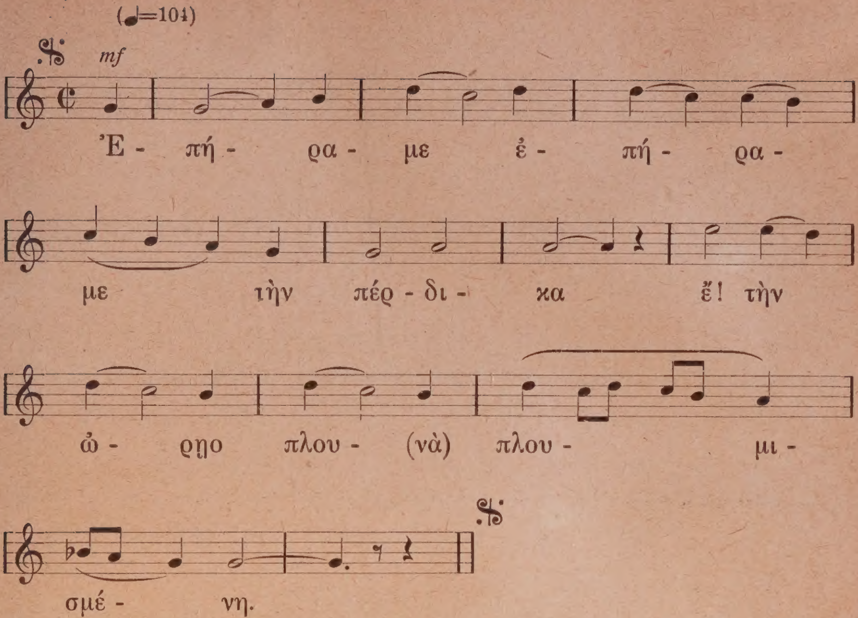

Ἐπήραμε τὴν πέρδικα τὴν ὡρηοπλουμισμένη
κι' ἀφήκαμε τὴν γειτονιὰ σὰν χώρα κουρσεμένη
σὰν ἐκκλησιὰ ἀλειτούργητη σὰν νεραντζιὰ κομμένη.

Καὶ προχωροῦντες λέγουσι τὰ ἑξῆς:

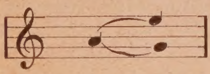
Ἐδὰ στὸν ἐξεκινισμὸ τρεῖς ποταμοὶ κινοῦσι.
ὁ γεὶς πάει ἀνατολικὰ κι' ἄλλος ὁθεντὴ δύσι.
Κι' ὁ τρίτος ὁ καλλίτερος σὲ περιβόλι μπαίνει,
ποτίζει δέντρα λεμονιές, μηλιὲς καὶ κυπαρίσσια,
μὰ μιὰ μηλιὰ ξυνομηλιὰ δὲν φτάνει νὰ ποτίση.

"ΓΑΜΗΛΙΟΝ„

Ὁ μελῳδικὸς τρόπος τοῦ ᾄσματος τούτου ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν τοῦ Πλαγίου Πρώτου τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς (ἴδε σελ. 65) μετὰ τῆς διαφορᾶς, ὅτι, ὅπως καὶ τὸ προηγούμενον (σελ. 73), ἀντὶ νὰ καταλήγῃ εἰς τὸν θεμελιώδη φθόγγον τῆς κλίμακος αὐτοῦ La (=Κε) καταλήγει κατὰ ἕνα τόνον βαρύτερον (Sol=Δι).

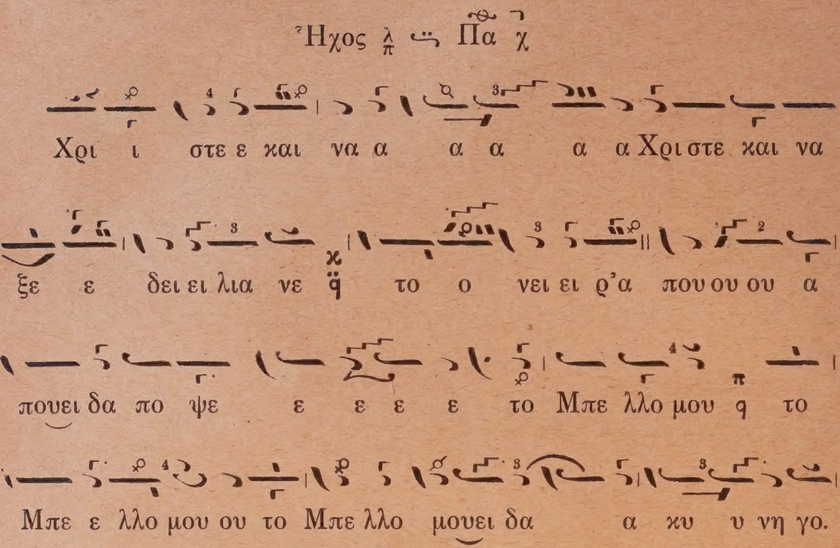
Ἔκτασις τοῦ ᾄσματος :

"ΑΛΛΗΓΟΡΙΚΟΝ„

ΛΑΚΚΩΝ

Κατ' ἀπαγγελίαν
Γρηγορίου Βελανάκη
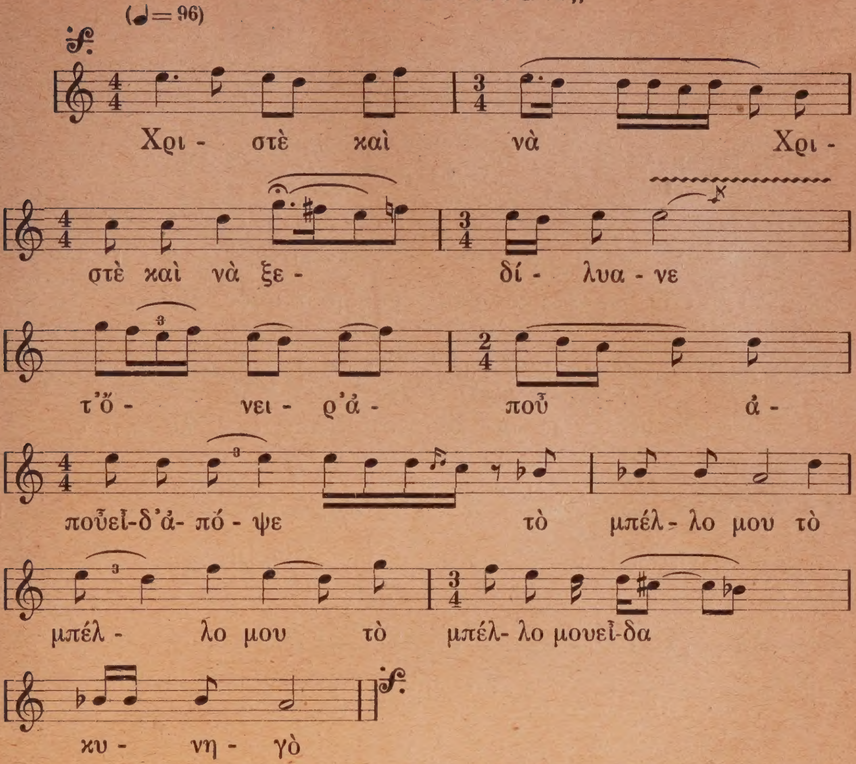

Χριστὲ καὶ νὰ ξεδίλυανε τ' ὄνειρο ποῦ εἶδα ἀπόψε·
Τὸ μπέλλο[1] μου εἶδα κυνηγό, τὸν ἄντρα μου εἶδα ἀγρίμι.
Χριστὲ καὶ νὰ τὸ σκότωνεν ὁ κυνηγὸς τ' ἀγρίμι,
Νὰ φάω ἀποὺ τὸ σκώτιν του, νὰ δροσιστ' ἡ καρδιά μου,
Νὰ πάρ' ἀποὺ τὸ αἷμαν του, νὰ βάψω τὰ μαλλιά μου.

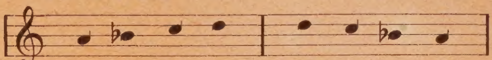
[1] ***Μπέλλο μου***=τὸν ὡραῖόν μου, τὸν ἐρωμένον μου.

"ΑΛΛΗΓΟΡΙΚΟΝ„
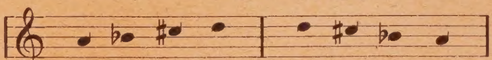

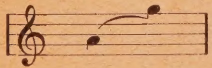
Ὁ μελῳδικὸς τρόπος τοῦ ᾄσματος τούτου ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν τοῦ Πλαγίου Πρώτου ἤχου τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς, τὸν ἔχοντα θεμελιώδη αὐτοῦ φθόγγον τὸν Πα (= Re) καὶ ἀκολουθοῦντα τὴν κλίμακα τοῦ Πρώτου ἤχου (ἴδε σελ. 4), κατὰ μίαν πέμπτην ἐνταῦθα ὀξύτερον.

Ἄξιον παρατηρήσεως εἰς τὸ ᾆσμα τοῦτο εἶναι, ὅτι δὲν ἀκολουθεῖ μέχρι τέλους τὴν αὐτὴν κλίμακα, ἀλλ᾽ ἐν μὲν τῷ μέσῳ κατὰ τὴν περίοδον «**ἀπόψε τὸ μπέλλο μου**» ἀκολουθεῖ τὸ ἑξῆς τετράχορδον (ἴδε Σούσταν Κρητικὴν).

Ἐν δὲ τῷ τέλει ἀπὸ τῆς ἐπαναλήψεως τῆς λέξεως: «**τὸ μπέλλο μου**» μέχρι τέλους ἀκολουθεῖ τὸ τοῦ Πλαγίου Δευτέρου τετράχορδον.

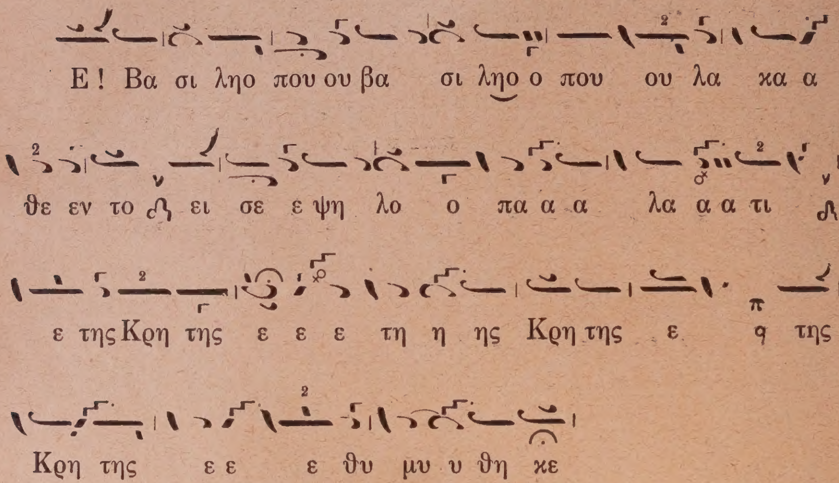
Ἔκτασις τοῦ ᾄσματος:

"Η ΒΑΣΙΛΗΟΠΟΥΛΑ„

Κατ' ἀπαγγελίαν
Γεωργίου Ποντικάκη
'Εκ Μάλεμε

Ρυθμὸς τρίσημος
μετ' ἐξαιρέσεων.

Ἦχος ꞛ Πα χ

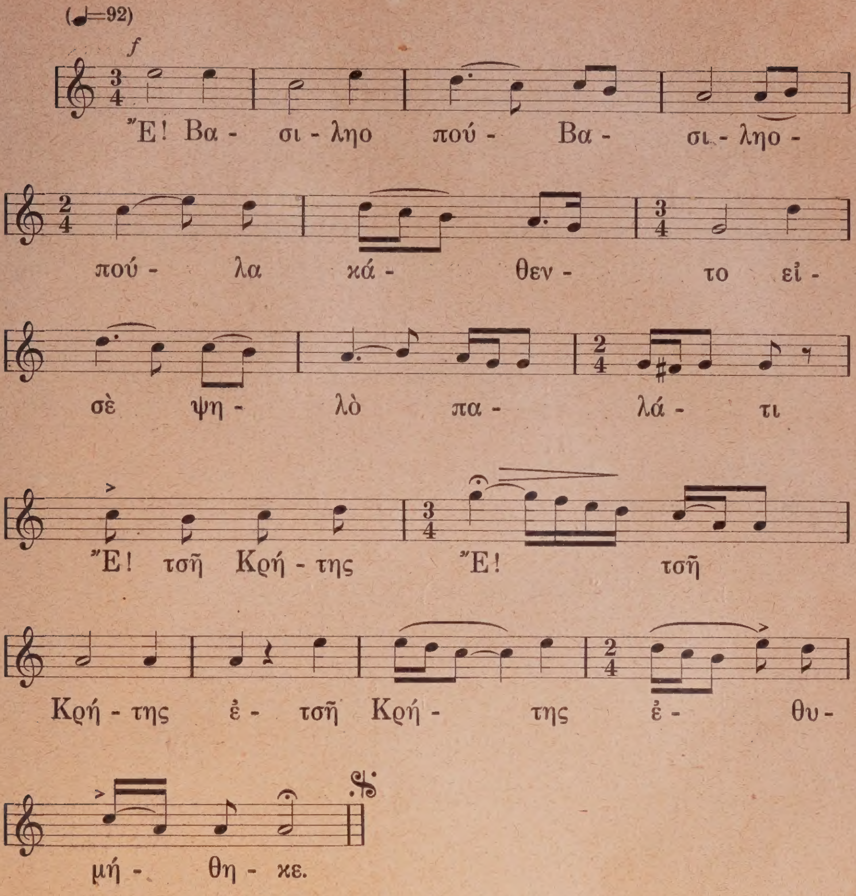

Βασιληοπούλα ἐκάθεντο εἰσὲ ψηλὸ παλάτι.
Τσῆ Κρήτης ἐθυμήθηκε πῶς ἦτον τοῦ κυροῦν τση.
'Εννιὰ πασάδες ἔκραξε κ' ἐκουσουλτάριζέν τσοι [1].
«Πασάδες, κ' ἂν τὴν πάρετε τὴν ξακουσμένη Κρήτη,
θὰ σᾶς ε ντύσ' ὁλόχρουσα κι' ὅλο μαλαμματένια,
τσὴ γοῦνες ἁποῦ βάνετε χρουσὲς θὰ σᾶς τσὴ κάμω.

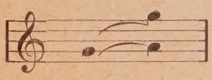
---

[1] *'Εκουσουλτάριζέν τσοι*=Τοὺς συνεβουλεύετο.

"Η ΒΑΣΙΛΗΟΠΟΥΛΑ„

Ἔκτασις τοῦ ᾄσματος:

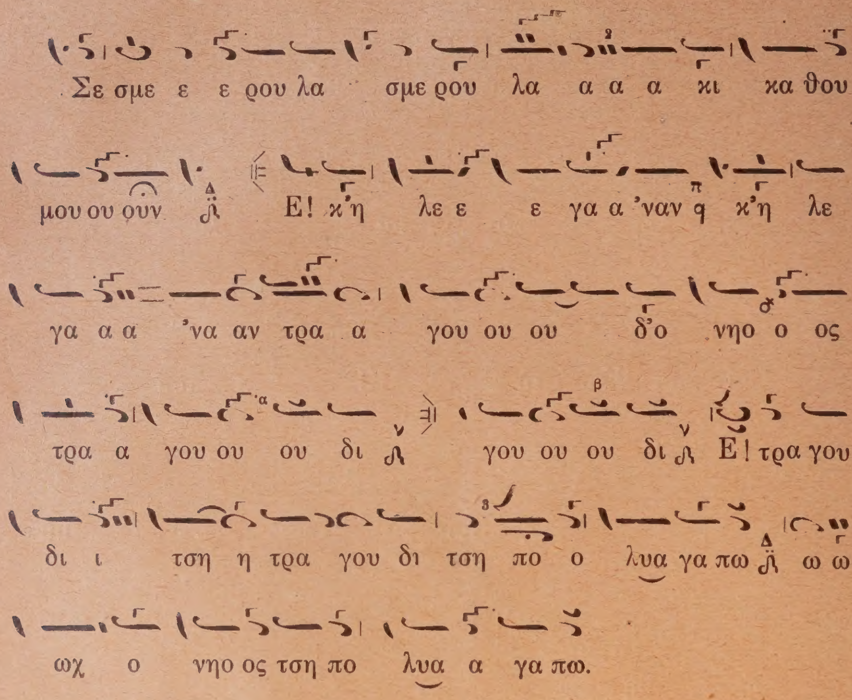
6

"ΤΟ ΣΜΕΡΟΥΛΑΚΙ"

Ήτοι ὁ πόθος τοῦ ἐξορίστου Κρητὸς (ἀλληγορικόν).

Κατ' ἀπαγγελίαν
Ἰωάννου Ποντικάκη
Δημοδιδασκάλου ἐν Μάλεμε

Ρυθμὸς τετράσημος. Ἦχος ᾳ Πα

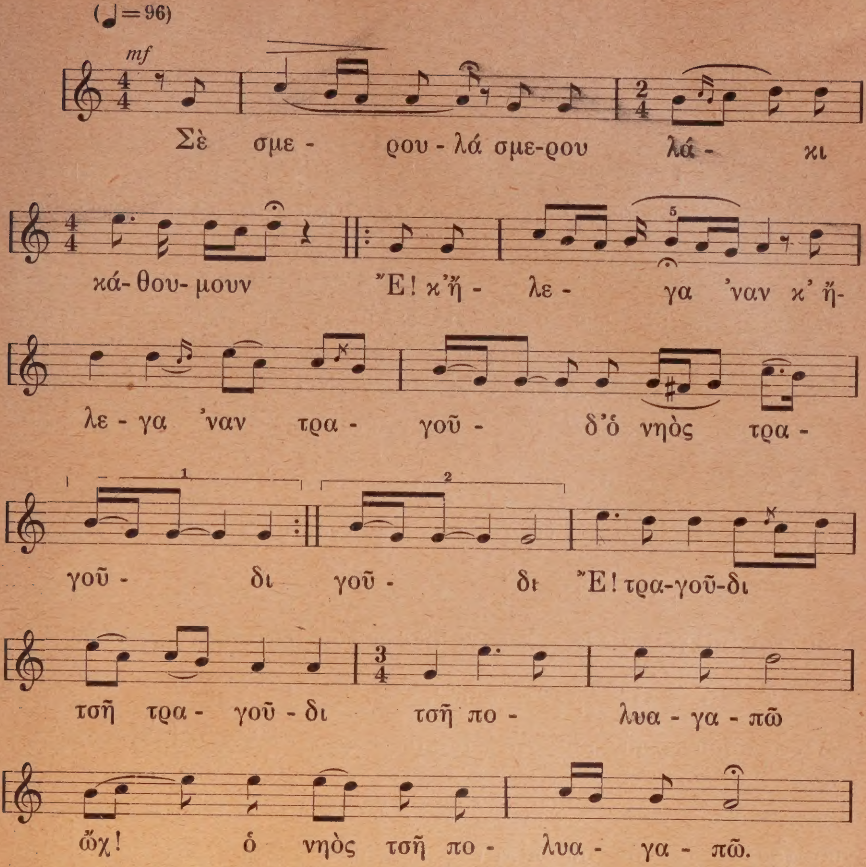

Σὲ σμερουλάκι [1] κάθουμουν κ' ἤλεγα 'ναν τραγοῦδι,
τραγοῦδι τσῆ πολυαγαπῶς καὶ τσῆ γλυκειᾶς μ' ἀγάπης.
Κ' ἤ γι ἀγαπῶ τον στ' ὄβγορο [2] κι' ἄκουσέ με.
Παιδιά! ποιὸς εἶν' ποῦ τραγουδεῖ στὸ σμερουλάκι ἀπάνω
καὶ μοιάζει τοῦ πολυαγαπῶ εἰς τ' ὥρηον του τραγοῦδι;
Χριστέ να τό 'λεγε ἄλλη μιά!

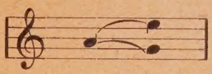
---

[1] ***Σμερουλάκι***=Τὸ ἄκρον δώματος οἰκίας.
[2] ***Ὄβγορο***=Μέρος ὑψηλόν, περιφανές.

ΤΟ "ΣΜΕΡΟΥΛΑΚΙ„

Ἔκτασις τοῦ ᾄσματος:

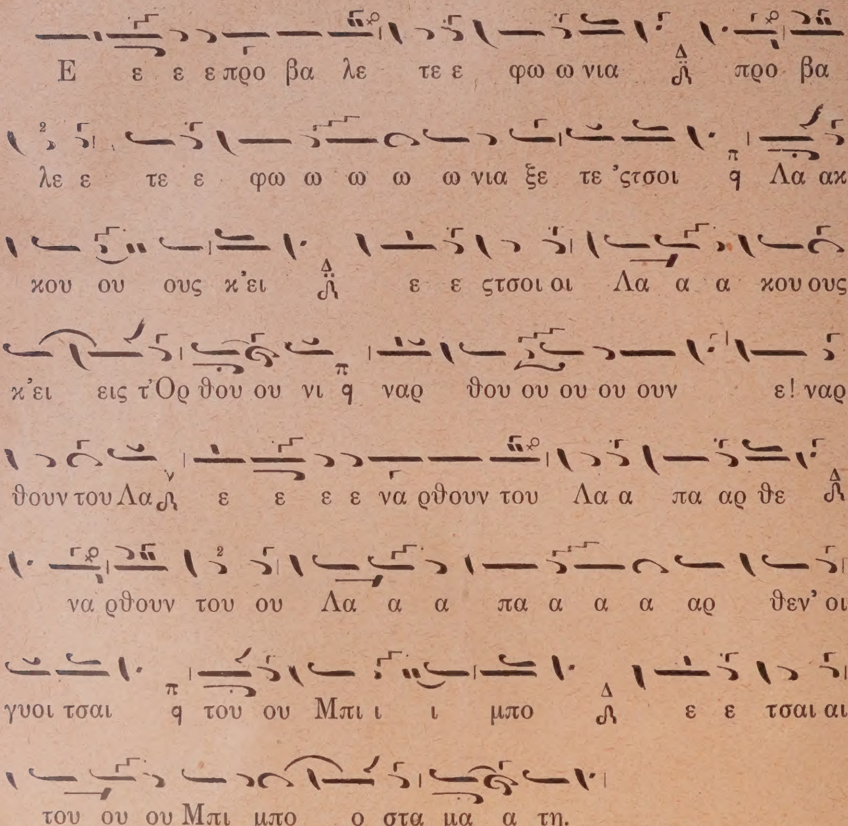
Ἴδε παρατηρήσεις σελ. 4.

"ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΝ„

ΑΛΛΗΓΟΡΙΚΟΝ ΛΑΚΚΩΝ

Κατ' ἀπαγγελίαν
Μιχαὴλ 'Ελ. Μάντακα
Δημοδιδασκάλου ἐν Λάκκοις

Ρυθμὸς τετράσημος. Ἦχος Πα
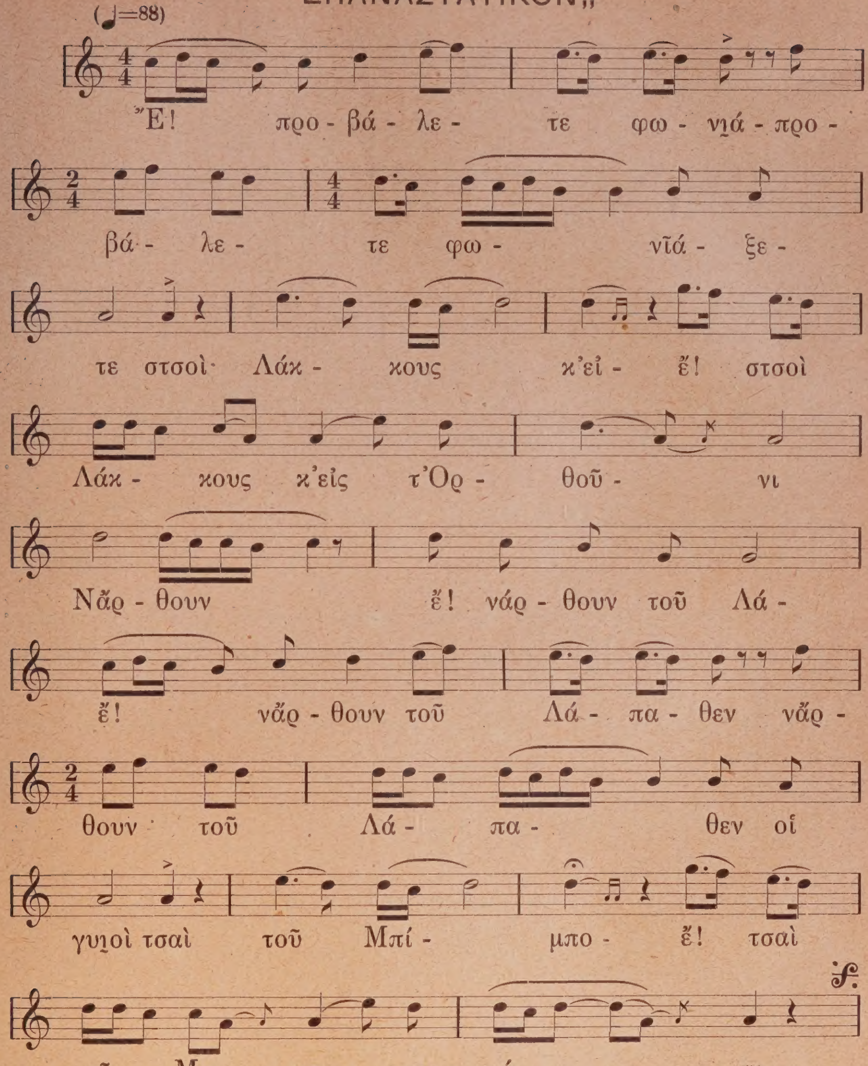

Προβάλετε φωνιάξετε 'ς τσοὶ Λάκκους κ' εἰς τ'Ορθοῦνι [1]
Νἄρθουν τοῦ Λάπαθεν οἱ γυιοὶ καὶ τοῦ Μπιμποσταμάτη
Κ' ἕνα λαγὼν ἐτόπωσα [2] στοῦ κάτω Δρῦ τὸν πόρο.
Νὰ μὴ θαρροῦν πῶς εἶν' λαγὼς νὰ πρεμαζόνου σκύλους·
ἀποῦ 'χει ἅρματ' ἂς τὰ βαστᾷ κι' ἀποῦ δὲν ἔχει ἂς εὕρῃ.

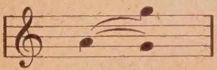
---

[1] *'Ορθοῦνι*=χωρίον τοῦ Δήμου Λάκκων, μίαν ὥραν ἀπέχον.
[2] *'Ετόπωσα*=ἀνεκάλυψα.
Δρῦς=Χωρίον τοῦ Δήμου Καντάνου, ἀπέχον ἀπὸ Χανίων 8.30 ὥρας.

"ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΝ„

Ἔκτασις τοῦ ᾄσματος:

Ἴδε παρατηρήσεις σελ. 4.

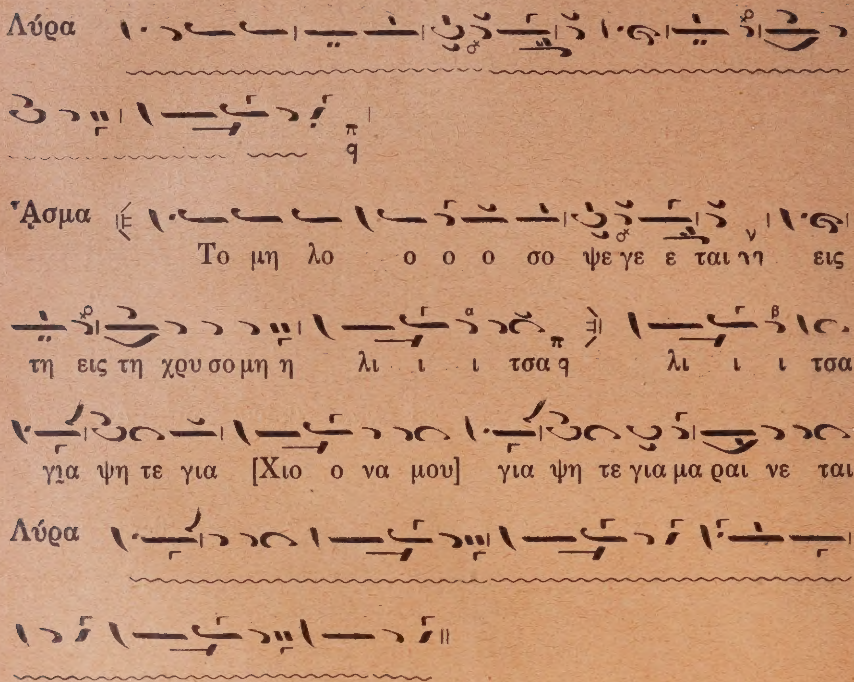
"ΤΟ ΜΗΛΟ"

ΧΟΡΟΣ Β΄ ΣΥΡΤΟΣ

Κατ' ἀπαγγελίαν
Ἐμμανουὴλ Δ. Ζωφάκη
Λυριτζῆ ἐν Χανίοις

Ρυθμὸς τετράσημος.
(οἱ δύο χρόνοι ὡς εἷς).

Ἦχος Πα
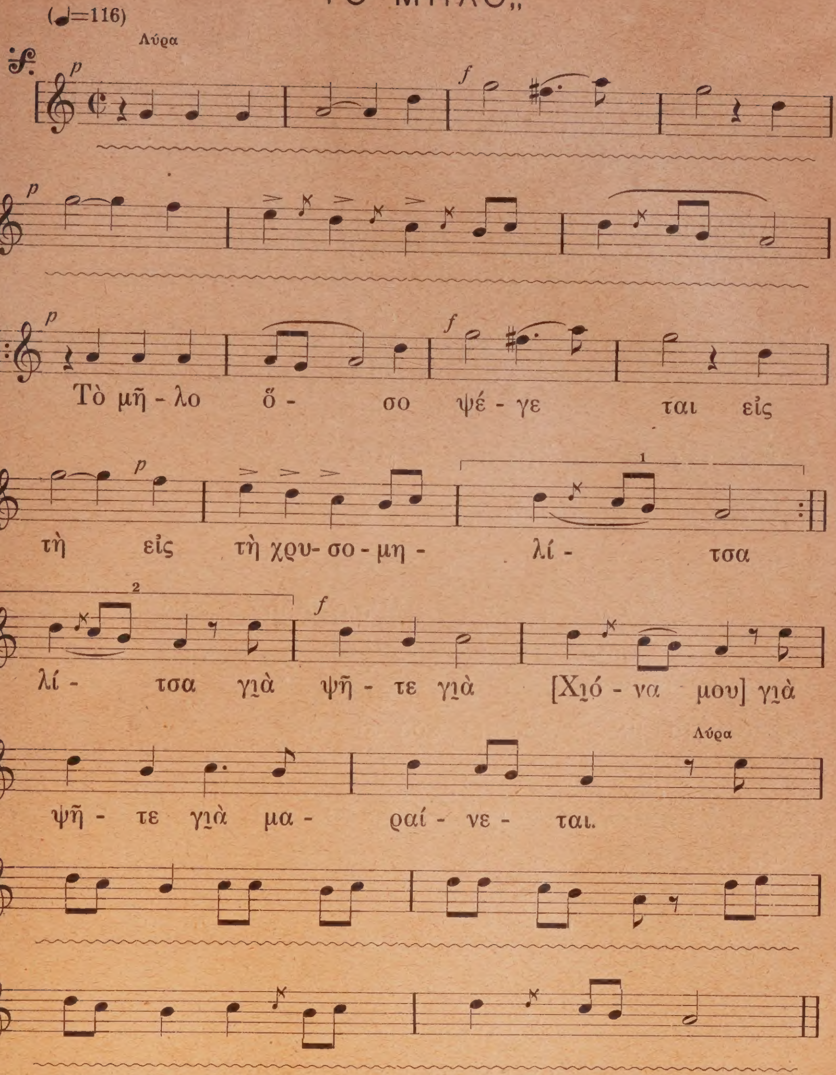

Τὸ μῆλο ὅσο ψέγεται εἶς τὴ χρυσομηλίτσα
γιὰ ψῆτε, γιὰ μαραίνεται, γιὰ τὰ πουλ̮ιὰ τὸ τρῶσι,
γιὰ πέφτει στὸ παράστρατο τὸ τρῶνε οἱ διαβάτες·
ἔτσ' εἶναι δὰ κ' ἡ κοπελλ̮ιὰ σὰν ἔλθῃ τοῦ καιροῦ τση.
Βρίσκει ἀφορμὴ τσὴ μάνα τση καὶ λόγια τοῦ κυροῦ τση.
Μάνα στὴ μέση δὲν χωρῶ στὴν ἄκρη τρῶνε οἱ ψύλλοι.
Στρῶσε μου μάνα στὴν αὐλή, ἔξω στὸ φεγγαράκι
γιὰ νὰ δροικῶ[1] καὶ τὸ βοσκό, ὅταν διπλοσφυρίζῃ.
Κι' ὅτα λαλῇ τὰ πρόβατα κι' ὅτα τὰ ἀποτσακίζῃ.
Μωρὴ βοσκὸ ἀγάπησες, μωρὴ βοσκὸ θὰ πάρῃς,
ἄπου χου τὰ στιβάλια του ἑπτὰ λογ̮ιῶ τομάρι
καὶ σκύλινο καὶ κάτινο[2] καὶ γιτσικὸ καὶ πρόβειο;
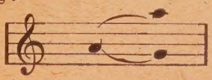
---

[1] *Δροικῶ*=ἀγροικῶ.
[2] *Κάτινο*=γάτινο.

"ΤΟ ΜΗΛΟ„

Ἴδε παρατηρήσεις σελ. 4.

Ἔκτασις τοῦ ᾄσματος:

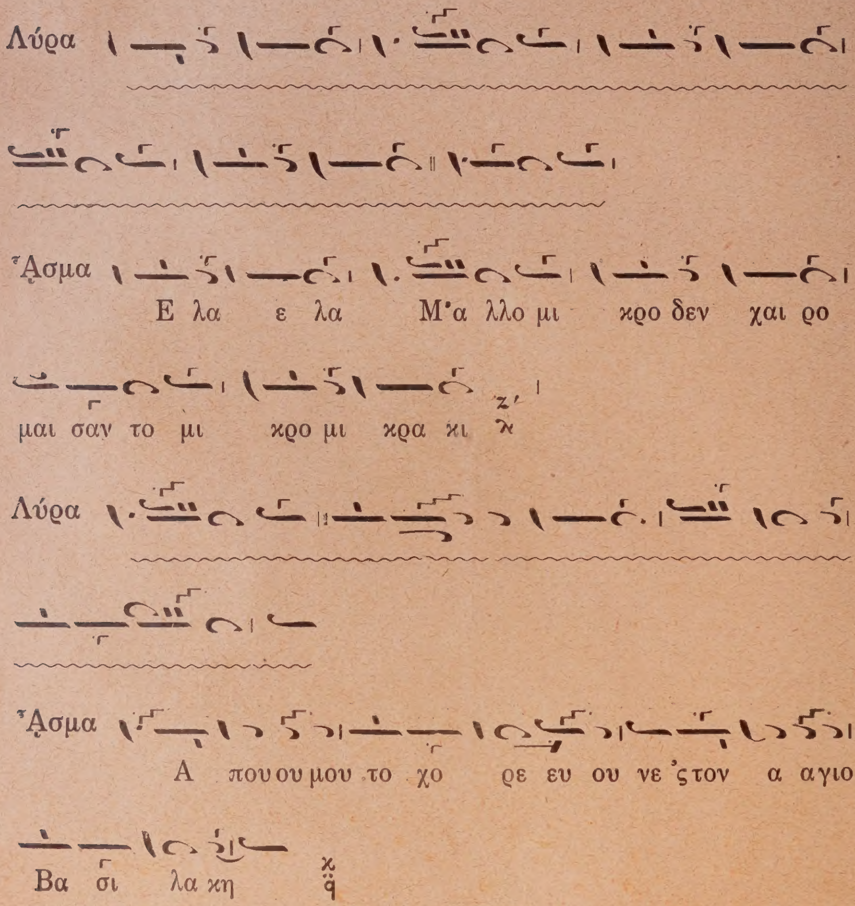
"ΤΟ ΜΙΚΡΑΚΙ„

Χορὸς ὅμοιος πρὸς τὸν Πεντοζάλην.
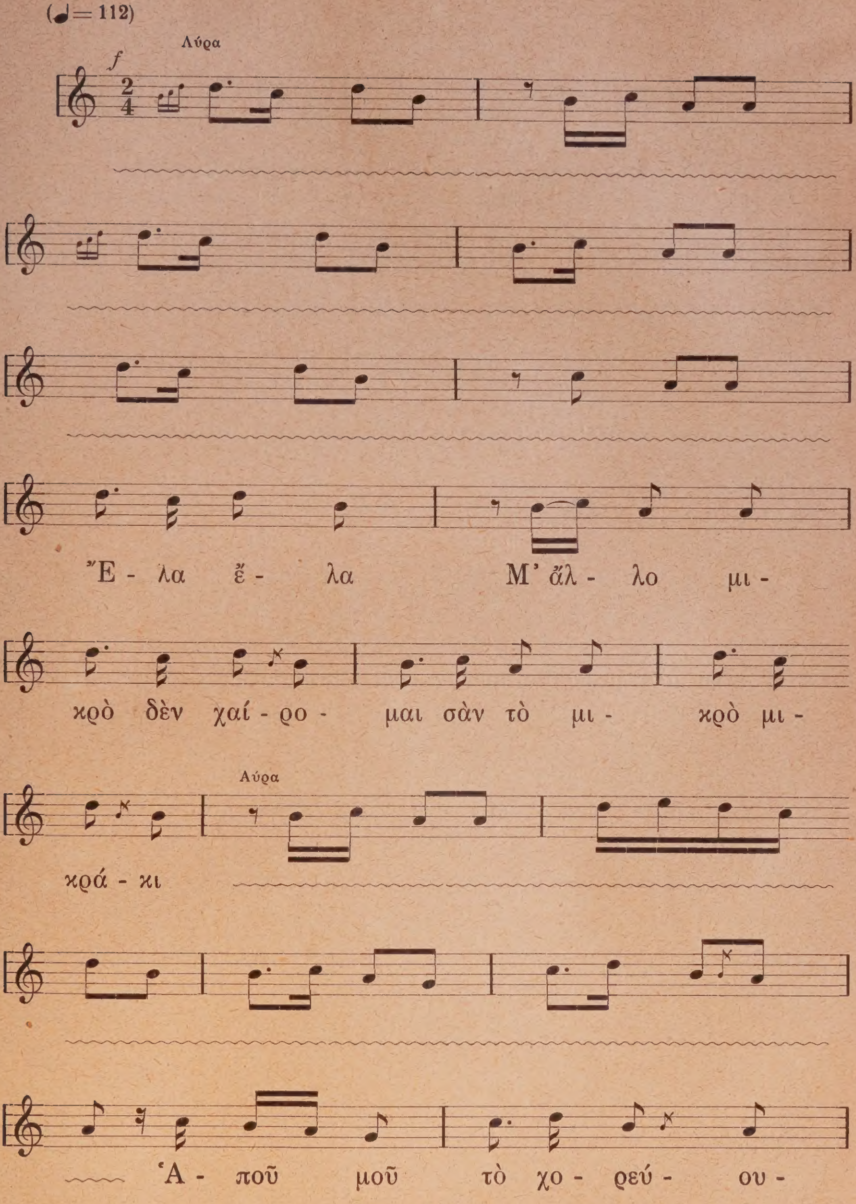
Κατ' ἀπαγγελίαν
Ἐμμανουὴλ Δ. Ζωφάκη
Λυριτζῆ ἐν Χανίοις

Ρυθμὸς δίσημος.
(συνεπτυγμένος τετράσημος).

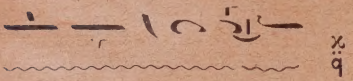
Ἦχος

"ΤΟ ΜΙΚΡΑΚΙ„

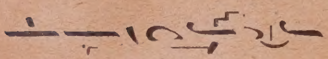

(♩= 112)
Λύρα
f
Ἔ - λα ἔ - λα Μ' ἄλ - λο μι -
κρὸ δὲν χαί - ρο - μαι σὰν τὸ μι - κρὸ μι -
Λύρα
κρά - κι
Ἀ - ποῦ μοῦ τὸ χο - ρεύ - ου -

Λύρα

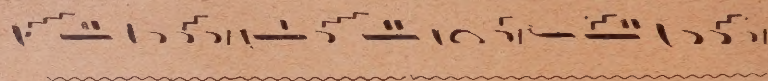

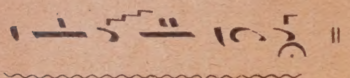
Ἆσμα

α που ου μου το χο ρευ ου νε και με ε να
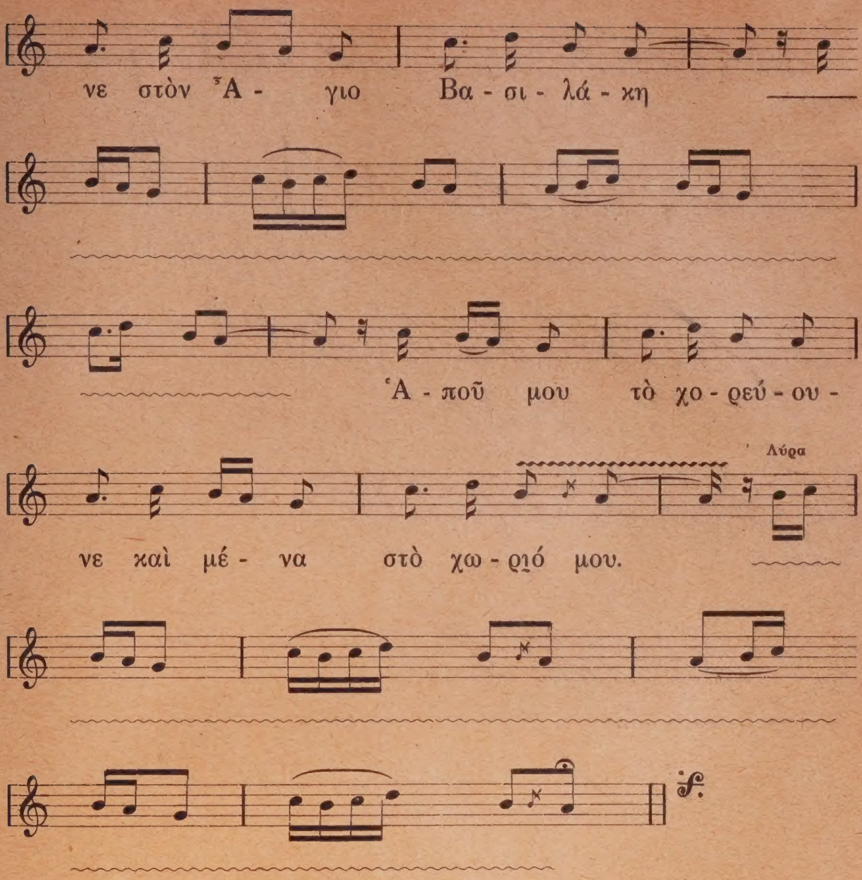

στο χω ριο ο μου

Λύρα

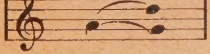
—Μ' ἄλλο μικρὸ δὲν χαίρομαι σὰν τὸ μικρὸ μικράκι,
ἁποῦ μοῦ τὸ χορεύουνε στὸν ἅγιο Βασιλάκη.

—Μ' ἔχεις δυὸ μάτια εὔμορφα τὸν ἔρωτα βαστοῦνε,
κι' ὅταν τὰ παίζῃς, μάτια μου, καρδιὲς φλεβοτομοῦνε.

Ἴδε παρατηρήσεις σελ. 4.

Ἔκτασις τοῦ ᾄσματος:

ΧΟΡΟΣ ΣΥΡΤΟΣ

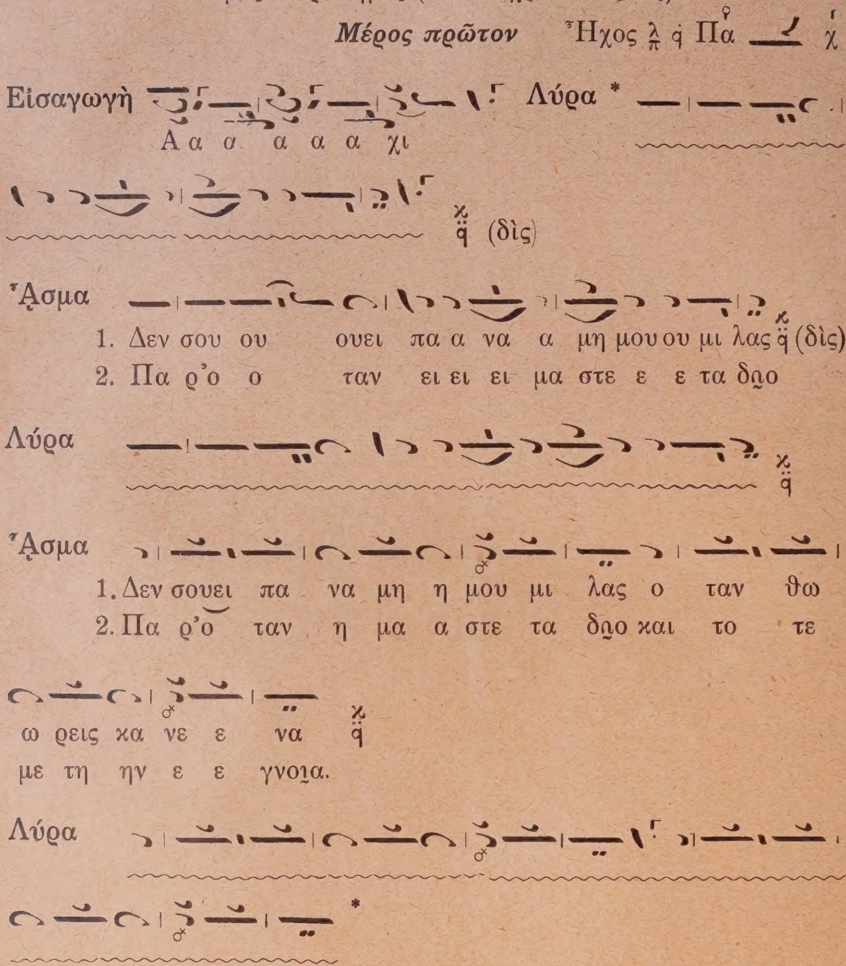
ΧΑΝΙΩΤΙΚΟΣ

Ἐκ τριῶν ἰδιαιτέρων μερῶν, ᾀδομένων πρὸς λύραν.

Κατ' ἀπαγγελίαν
Ἐμμανουὴλ Δ. Ζωφάκη
Λυριτζῆ ἐν Χανίοις
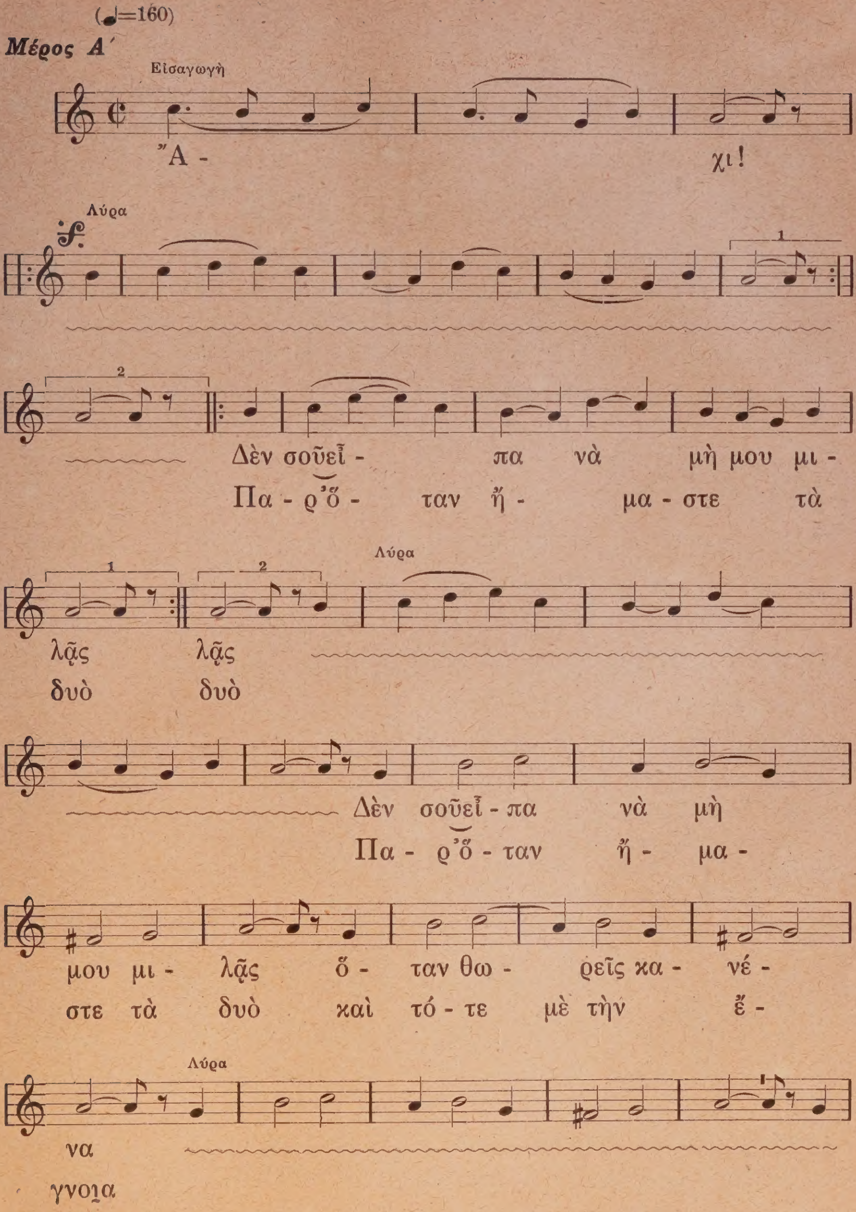
Ρυθμὸς τετράσημος (οἱ δύο χρόνοι ὡς εἷς).

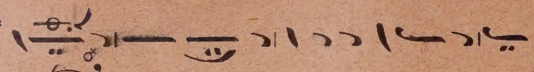
Μέρος πρῶτον Ἦχος

Τὸ μεταξὺ τῶν ἀστερίσκων μέρος ἐπαναλαμβάνεται ὁλόκληρον.

ΧΟΡΟΣ ΣΥΡΤΟΣ

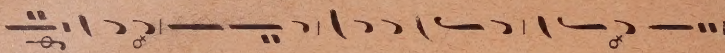

Εἰσαγωγὴ * Ἆσμα

1. Α α α α χι α α α α χι Με
2. Α α α α χι α α α α χι Πως

χτυ κια σε ες με α α πο ο νη
ε χω βε ε ε βαι ο ο χτυ υ κι̯ο

Λύρα

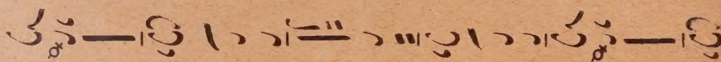

Ἆσμα

1. Α χι ι Με χτυ κι̯α α σε ες με α πο ο νη η ο
2. Α χι ι Πως ε χω ω βε ε βαι ο χτυ υ κι̯ο ο και

λοι για α τροι οι το λε νε ε
ζων. τα α νο ο με κλαι νε ε

Λύρα
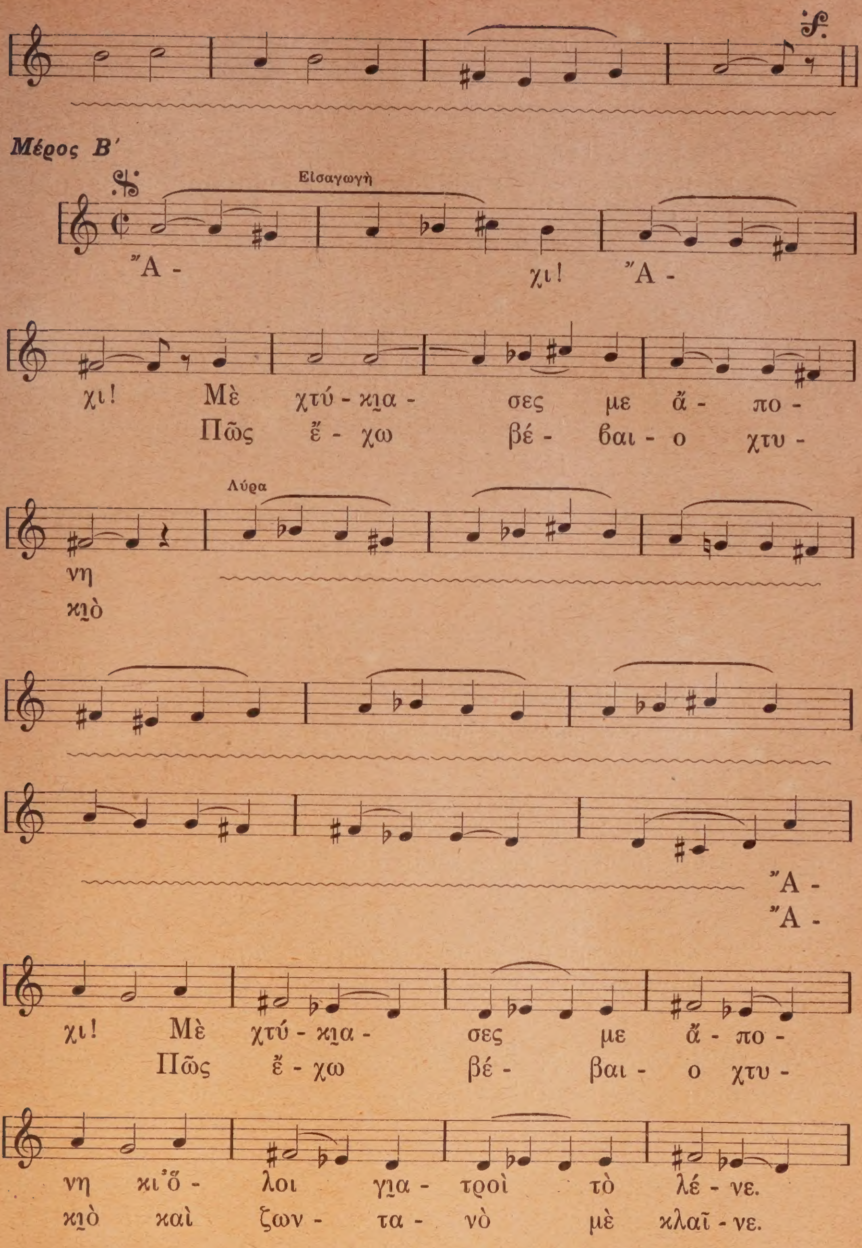
 *

Μέρος τρίτον Ἦχος

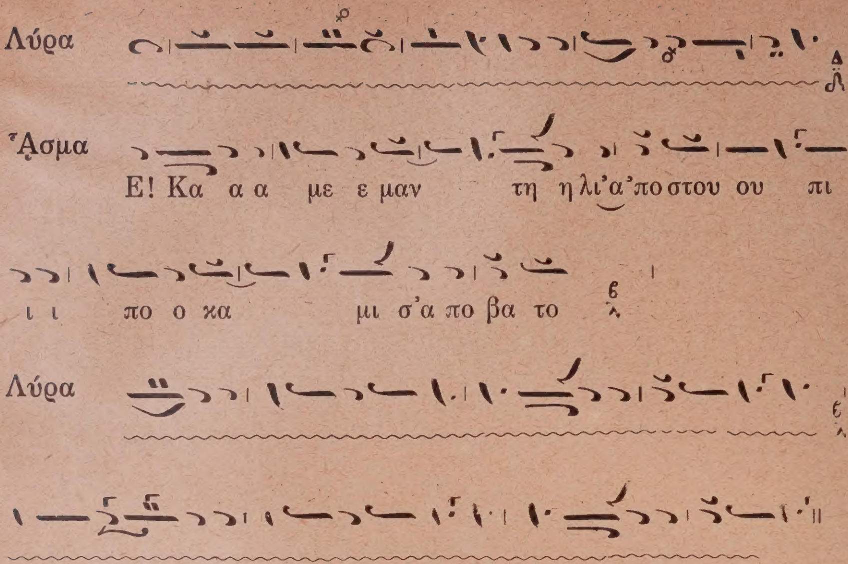

Α α α χι ι ι Τρυ υ γο ο να α μου

Κα με μαν τη η η . λι̯α α πο ο στου ου πι

Μέρος Β΄
Εισαγωγή
Ά - χι! Ά -
χι! Μὲ χτύ - κι̯α - σες με ἄ - πο -
Πῶς ἔ - χω βέ - βαι - ο χτυ -
Λύρα
νη
κι̯ὸ
Ά -
Ά -
χι! Μὲ χτύ - κι̯α - σες με ἄ - πο -
Πῶς ἔ - χω βέ - βαι - ο χτυ -
νη κι᾽ὅ - λοι γι̯α - τροὶ τὸ λέ - νε.
κι̯ὸ καὶ ζων - τα - νὸ μὲ κλαῖ - νε.

1

Δὲν σοῦ εἶπα νά μη μοῦ 'μιλᾷς, ὅταν θωρῇς κανένα,
Παρ' ὅταν ἤμαστε τὰ δυὸ καὶ τότε μὲ τὴν ἔγνοια;

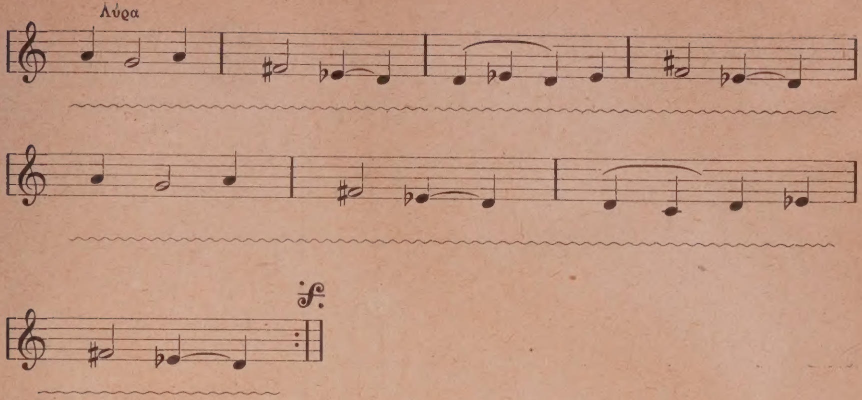
2

Μὲ χτύκ̮ιασές με ἄπονη κι' ὅλ' οἱ γ̮ιατροὶ τὸ λένε,
πῶς ἔχω βέβαιο χτυκ̮ὸ καὶ ζωντανὸ μὲ κλαῖνε.
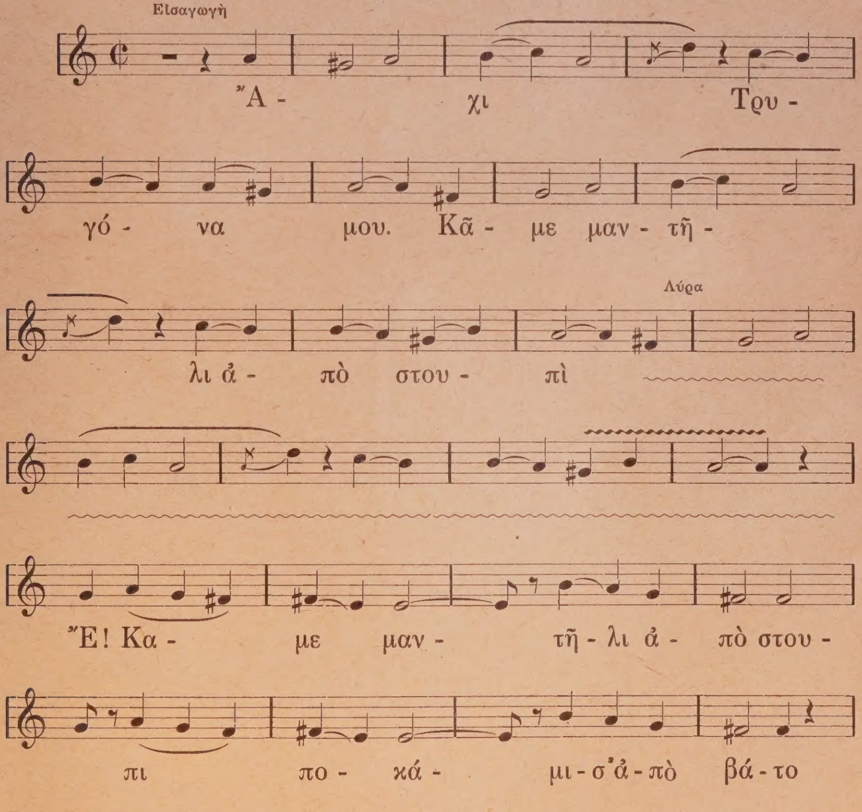
3

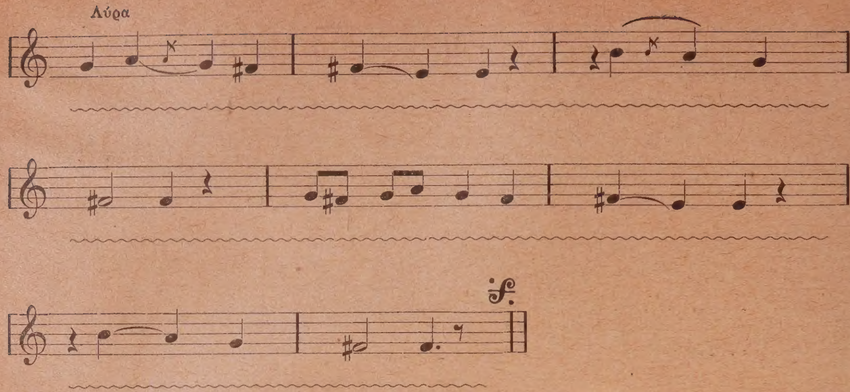
Κᾶμε μαντῆλι ἀπὸ στουπὶ 'ποκάμισ' ἀπὸ βάτο
Νὰ νταγ̮ιαντήσῃς τὸ σεβντᾶ νὰ μὴ σὲ βάλῃ κάτω.

Σημ. Τὰ ἐν ἑκάστῳ χορῷ ἐξ ἰδιαιτέρων μελῳδιῶν καὶ ἐν συνεχείᾳ ᾀδόμενα μέρη καλοῦνται: ***κονδυλιές.*** Αἱ δὲ ἐπαναλήψεις ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ μέρους (κονδυλιᾶς) καλοῦνται: ***ντάνες.*** Ψς.

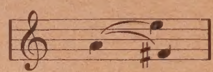
Μέρος Γ΄ (Παλαιὸς Συρτὸς)
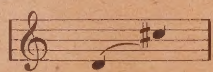

Ὁ Συρτὸς οὗτος ἀποτελεῖται ἐκ τριῶν μερῶν.
Περὶ τῆς μελῳδίας τοῦ πρώτου μέρους ἴδε παρατηρήσεις εἰς σελ. 65.

Ἔκτασις τοῦ ᾄσματος:

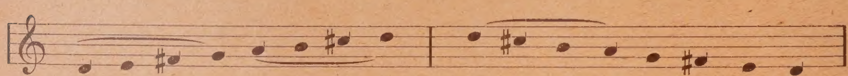

Περὶ τῆς μελῳδίας τοῦ δευτέρου μέρους ἴδε παρατηρήσεις εἰς σελ. 18.

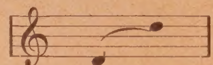
Ἔκτασις τοῦ ᾄσματος:

Ὁ μελῳδικὸς τρόπος τοῦ τρίτου μέρους ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν Πλάγιον τοῦ Τετάρτου ἦχον τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς, τοῦ ὁποίου ἡ κλίμαξ, θεμελιώδη αὐτῆς φθόγγον ἔχουσα τὸν Νη, ἀκολουθεῖ σειρὰν διαστημάτων, ὁμοίων πρὸς τὴν τῆς μείζονος κλίμακος τῆς Εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς, μετὰ τῆς διαφορᾶς, ὅτι ἡ τρίτη καὶ ἡ ἑβδόμη βαθμὶς δὲν εἶναι συγκεκραμέναι, ὅπως αἱ τοῦ κλειδοκυμβάλου, ἀλλὰ φυσικαί, ὅπως ὁρίζονται ἐν τῇ Φυσικῇ διὰ τοῦ κλάσματος $^9/_{10}$.
Ἐπὶ ταύτης τῆς κλίματος ἐγράφη τὸ ᾆσμα τοῦτο, ἀλλὰ κατὰ ἕνα φθόγγον ὀξύτερον;

Ἔκτασις τοῦ ᾄσματος:

ΧΟΡΟΣ ΠΕΝΤΟΖΑΛΗΣ

ΡΕΘΥΜΙΩΤΙΚΟΣ

Κατ' ἀπαγγελίαν
Ἐμμανουὴλ Δ. Ζωφάκη
Λυριτζῆ ἐν Χανίοις

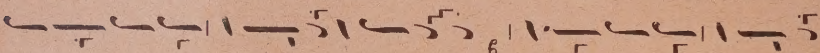
Ρυθμὸς δίσημος (τετράσημος συνεπτυγμένος). Χρόνος λίαν ταχύς.

Μέρος πρῶτον Ἦχος Δι

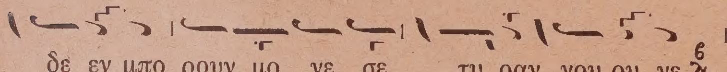
Ἆσμα

Α χι α α χι Κρη τη παν τε ρη μο ο νη

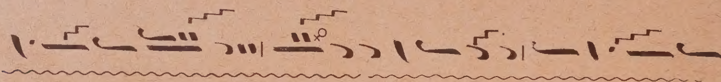

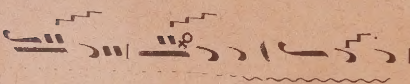
σι πο σοι σε πο λε μου ου νε και να σε πα ρουν

δε εν μπο ρουν μο νε σε τυ ραν νου ου νε

Λύρα

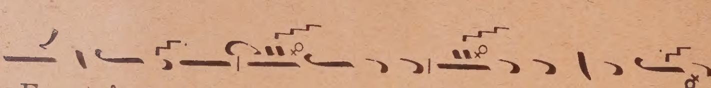

(δὶς)

Μέρος δεύτερον Ἦχος Γα

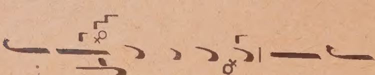
Ἆσμα

Ε λα α α ε ε ε λα δροι οι κα πα λι ι

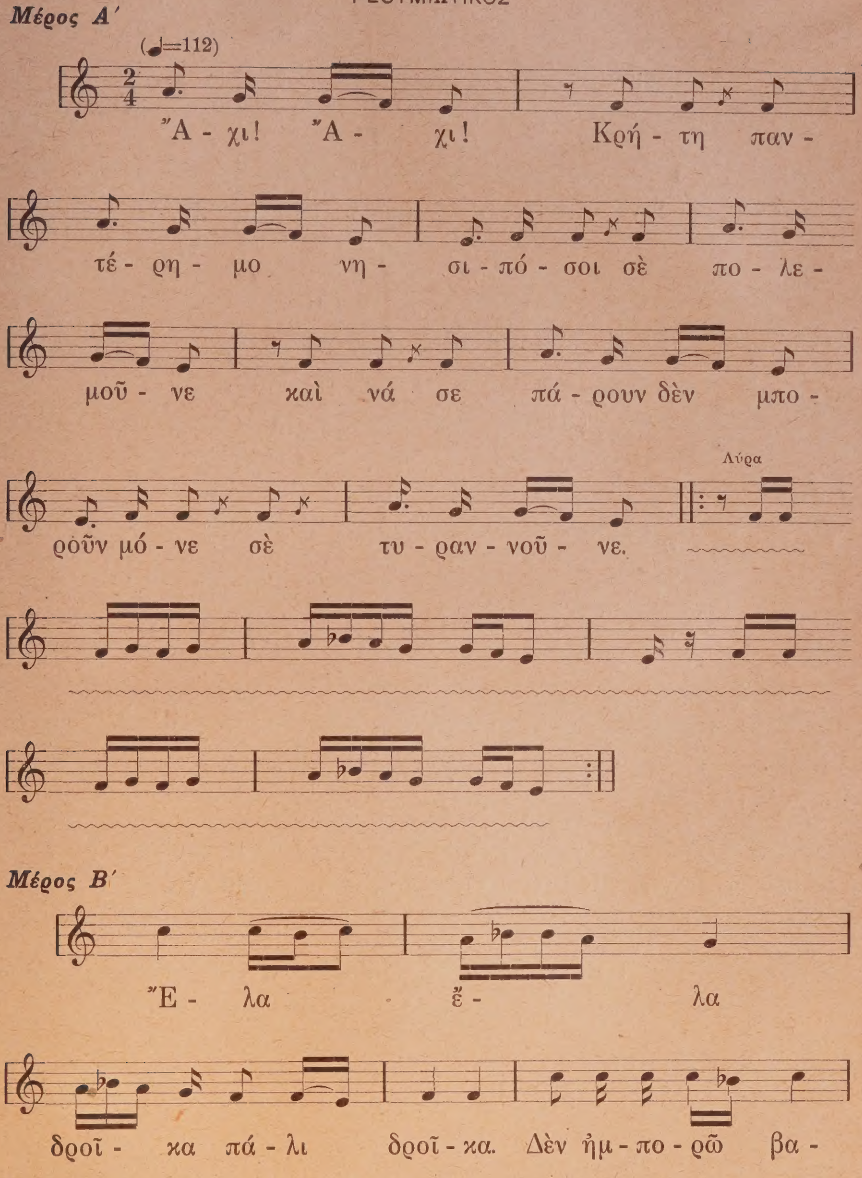
δροι κα ι ι Δεν η μπο ρω ω βα σι λι κε ε κρυ

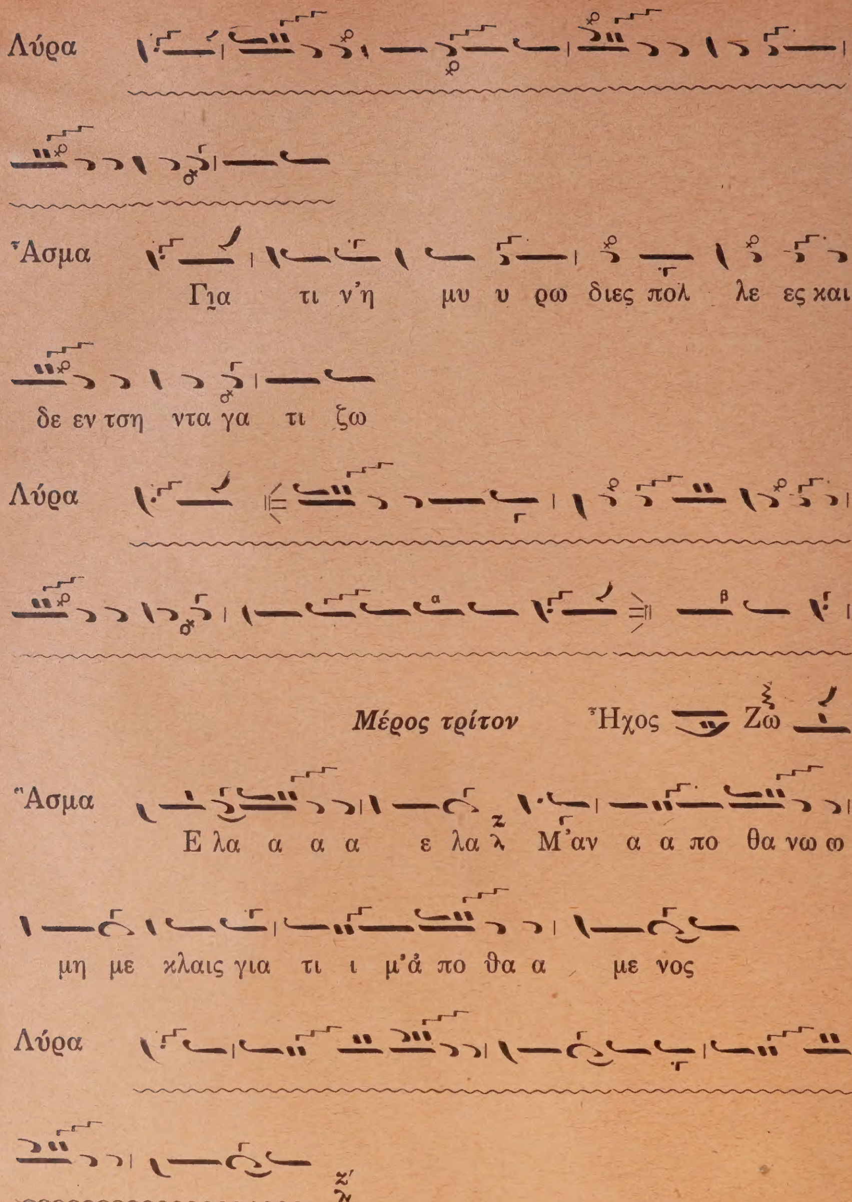

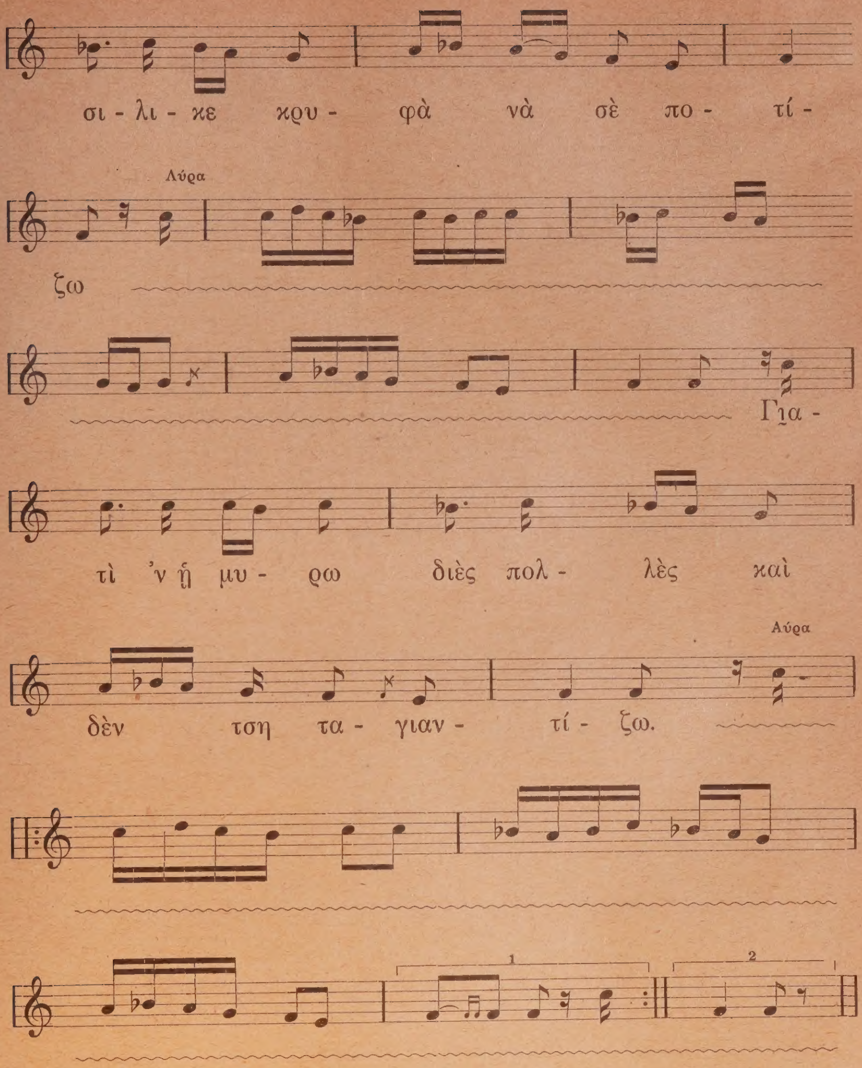
φα α να α σε πο τι ζω

ΧΟΡΟΣ ΠΕΝΤΟΖΑΛΗΣ

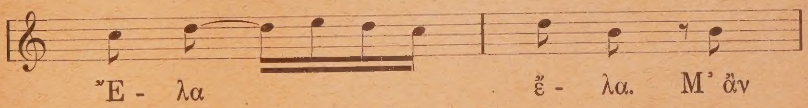
ΡΕΘΥΜΙΩΤΙΚΟΣ

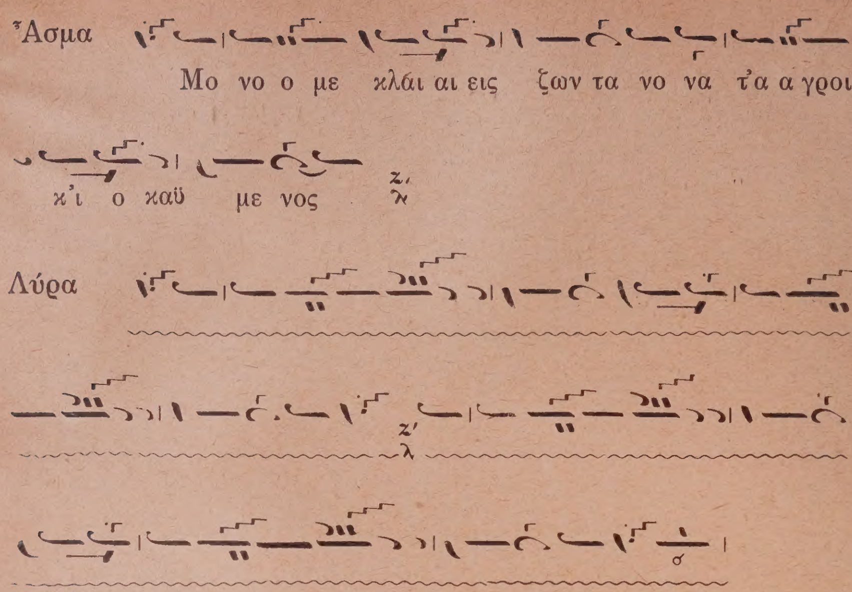

Λύρα
Ἆσμα
Για τι ν'η μυ υ ρω διες πολ λε ες και
δε εν τση ντα γα τι ζω
Λύρα
Μέρος τρίτον
Ἦχος Ζω
Ἆσμα
Ε λα α α α ε λα Μ'αν α α πο θα νω ω
μη με κλαις για τι ι μ'ά πο θα α με νος
Λύρα

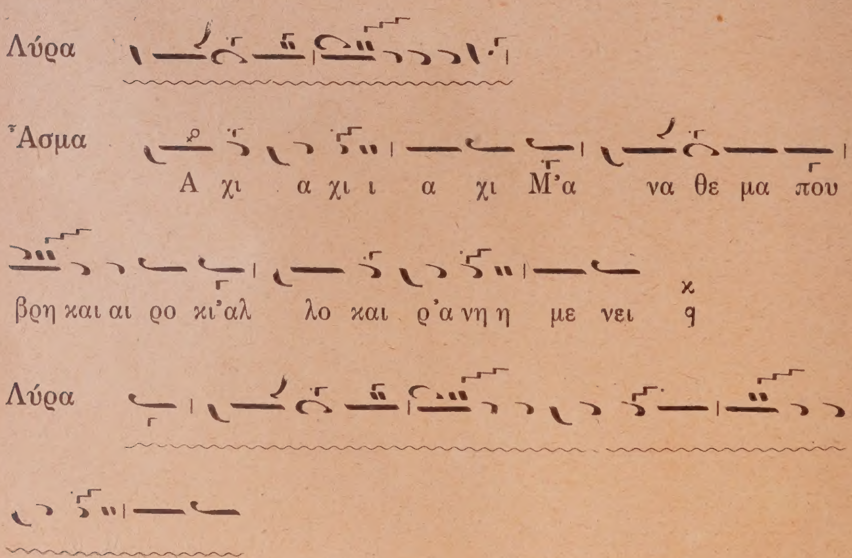

σι - λι - κε κρυ - φὰ νὰ σὲ πο - τί -
Λύρα
ζω
Για -
τὶ ᾿ν ἤ μυ - ρω διὲς πολ - λὲς καὶ
Λύρα
δὲν τση τα - γιαν - τί - ζω.
1
2
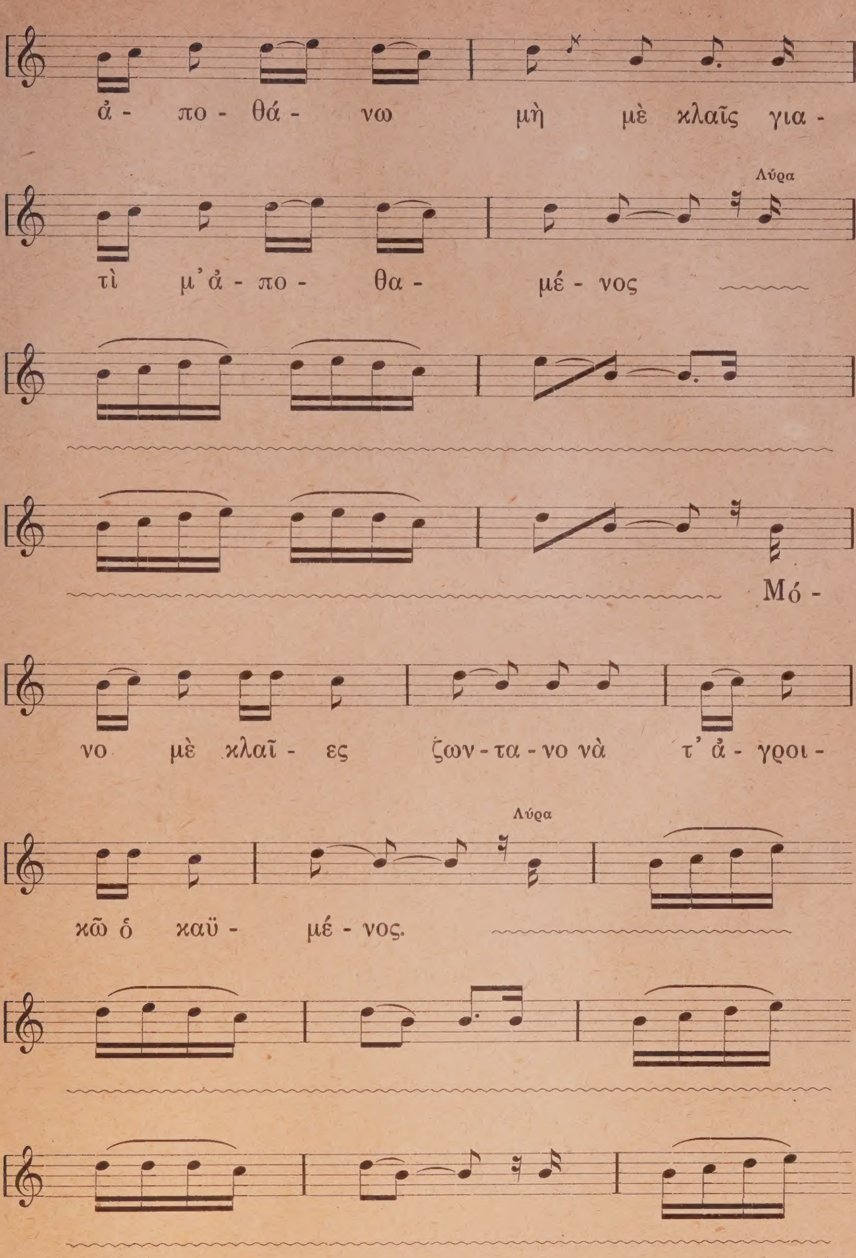
Μέρος Γ΄

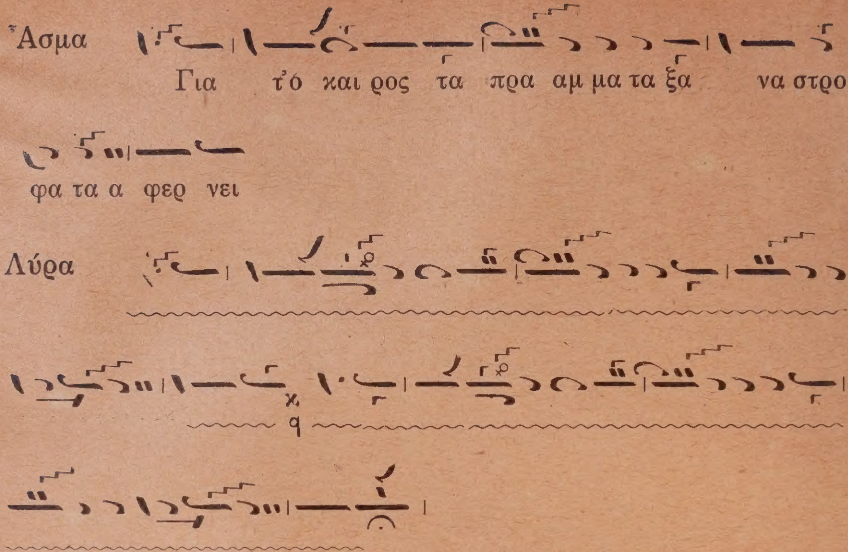

῎Ε - λα ἔ - λα. Μ᾿ ἂν

Μέρος τέταρτον Ήχος Πα

ἀ - πο - θά - νω μὴ μὲ κλαῖς για -
Λύρα
τὶ μ'ἀ - πο - θα - μέ - νος
Μό -
νο μὲ κλαῖ - ες ζων - τα - νο νὰ τ'ἀ - γροι -
Λύρα
κῶ ὁ καϋ - μέ - νος.

1

Κρήτη παντέρημο νησὶ πόσοι σὲ πολεμοῦνε,
καὶ νά σε πάρουν δὲν μποροῦν, μόνε σὲ τυραννοῦνε.

2

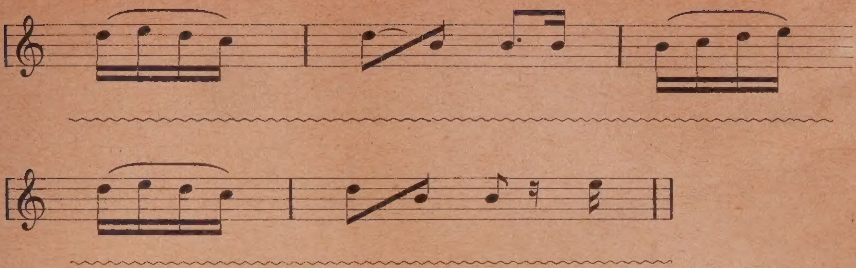
Δὲν ἠμπορῶ βασιλικὲ κρυφὰ νά σε ποτίζω,
γιατί ᾿ν ἡ μυρωδιὲς πολλὲς καὶ δὲν τσῆ νταγιαντίζω.

3
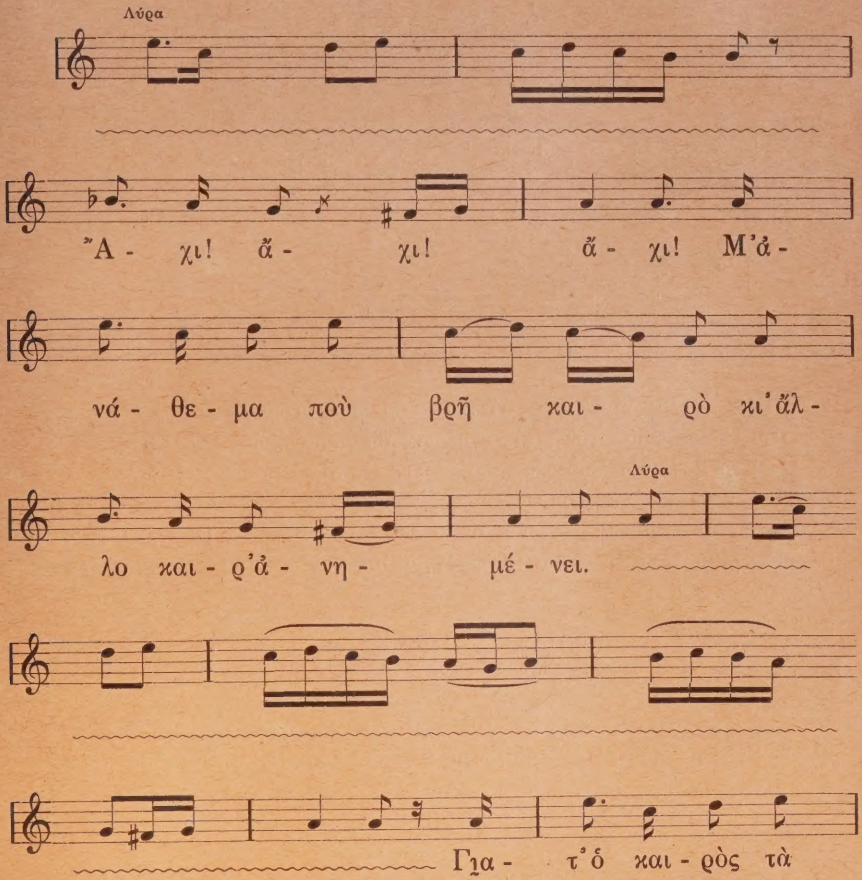
Μ᾿ ἂν ἀποθάνω μή με κλαῖς γιατί μ᾿ ἀποθαμένος,
κλᾶψε με τώρα ζωντανὸ νὰ τὸ γροικῶ ὁ καϋμένος.

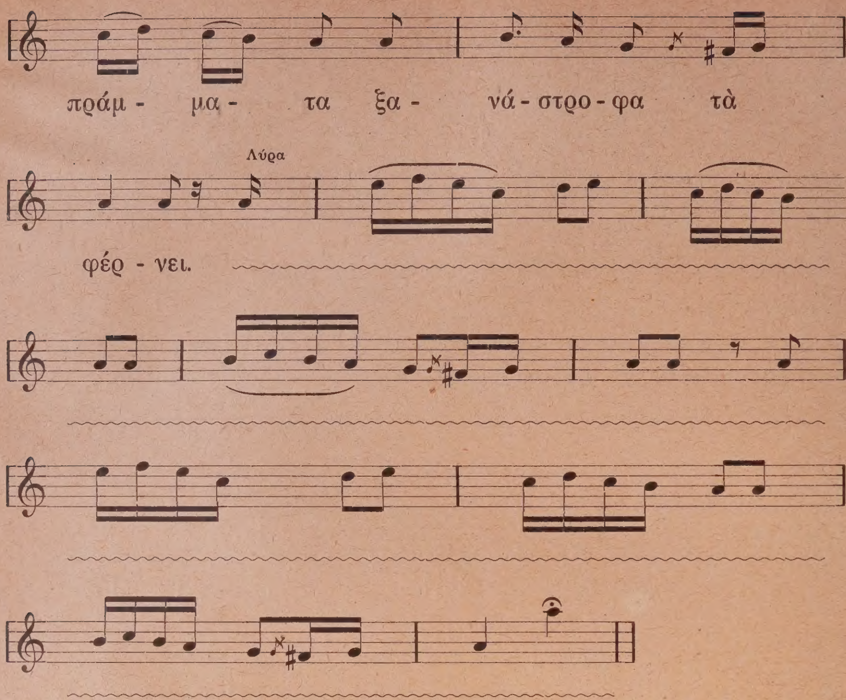
4

Μ᾿ ἀνάθεμα ποῦ βρῆ καιρὸ κι᾿ ἄλλο καιρὸ ἀνημένει,
γιατ᾿ ὁ καιρὸς τὰ πράμματα ξανάστροφα τὰ φέρνει.

Μέρος Δ΄

Λύρα
Ἄ - χι! ἄ - χι! ἄ - χι! Μ'ἀ -
νά - θε - μα ποὺ βρῆ και - ρὸ κι'ἄλ -
λο και - ρ'ἀ - νη - μέ - νει.
Λύρα
Για - τ'ό και - ρὸς τὰ

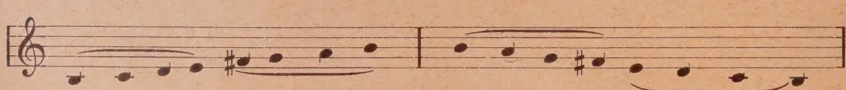

Ὁ Πεντοζάλης οὗτος ἀποτελεῖται ἐκ τεσσάρων μερῶν.

Περὶ τῆς μελῳδίας τοῦ πρώτου μέρους ἴδε παρατηρήσεις εἰς σελ. 22.

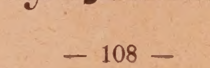
Περὶ τῆς μελῳδίας τοῦ δευτέρου μέρους ἴδε παρατηρήσεις εἰς σελ. 57.

Ὁ μελῳδικὸς τρόπος τοῦ τρίτου μέρους ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν ἑπτάφωνον διατονικὸν Βαρὺν ἦχον, ὅστις θεμελιώδη αὐτοῦ φθόγγον ἔχειτὸν Ζω (=Si) καὶ ἀκολουθεῖ τὴν ἑξῆς κλίμακα, ἐν τῇ ὁποίᾳ οἱ φθόγγοι mi καὶ si δὲν εἶναι συγκεκραμένοι, ἀλλὰ φυσικοὶ $\left(\frac{9}{10}\right)$

Περὶ τῆς μελῳδίας τοῦ τετάρτου μέρους ἴδε ἀριθ. 5 Κρητικῶν ᾀσμάτων.

Ἔκτασις τοῦ ᾄσματος:

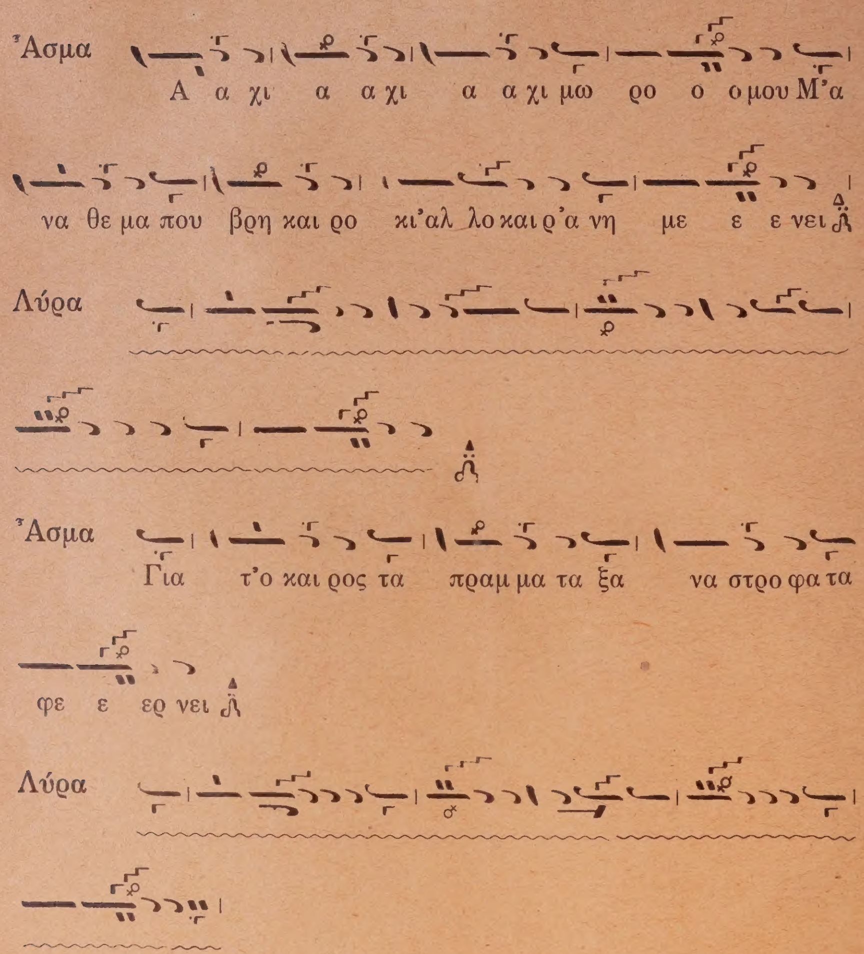

ΧΟΡΟΣ ΠΕΝΤΟΖΑΛΗΣ

ΡΕΘΥΜΙΩΤΙΚΟΣ

Κατ' ἀπαγγελίαν
Ἐμμανουὴλ Δ. Ζωφάκη
Λυριτζῆ ἐν Χανίοις
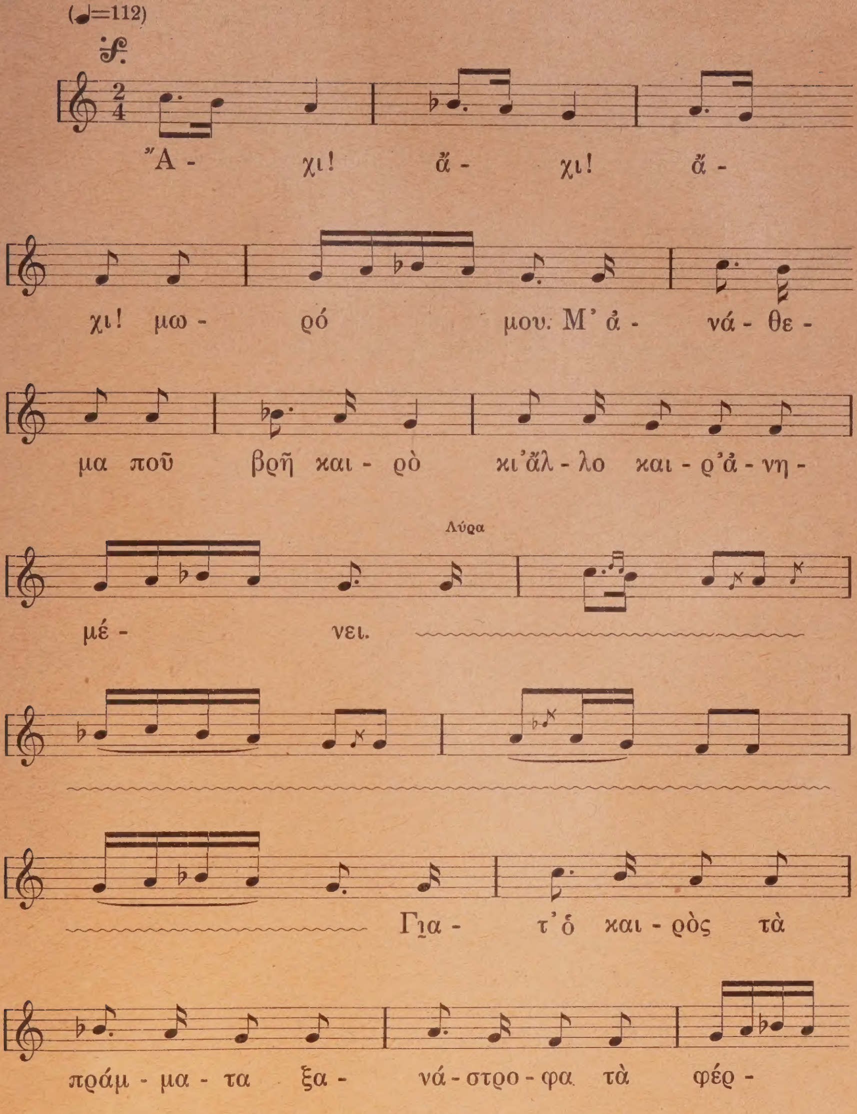
Μέρος πρῶτον Ἦχος Πα

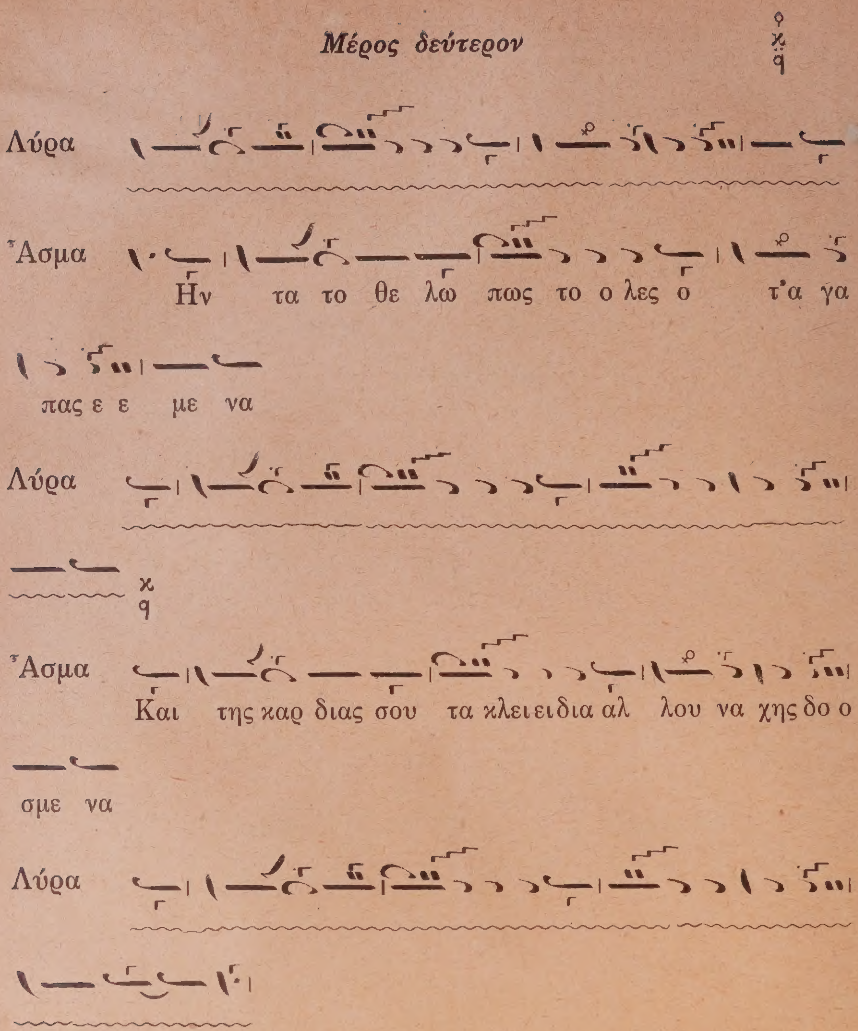
ΧΟΡΟΣ ΠΕΝΤΟΖΑΛΗΣ

ΡΕΘΥΜΙΩΤΙΚΟΣ

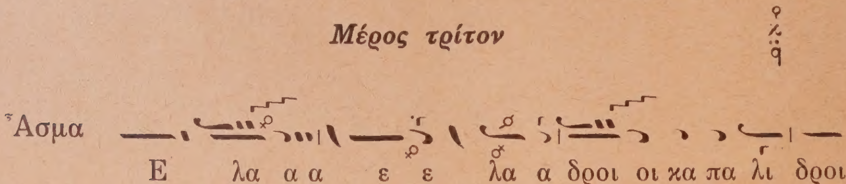
Μέρος Α΄
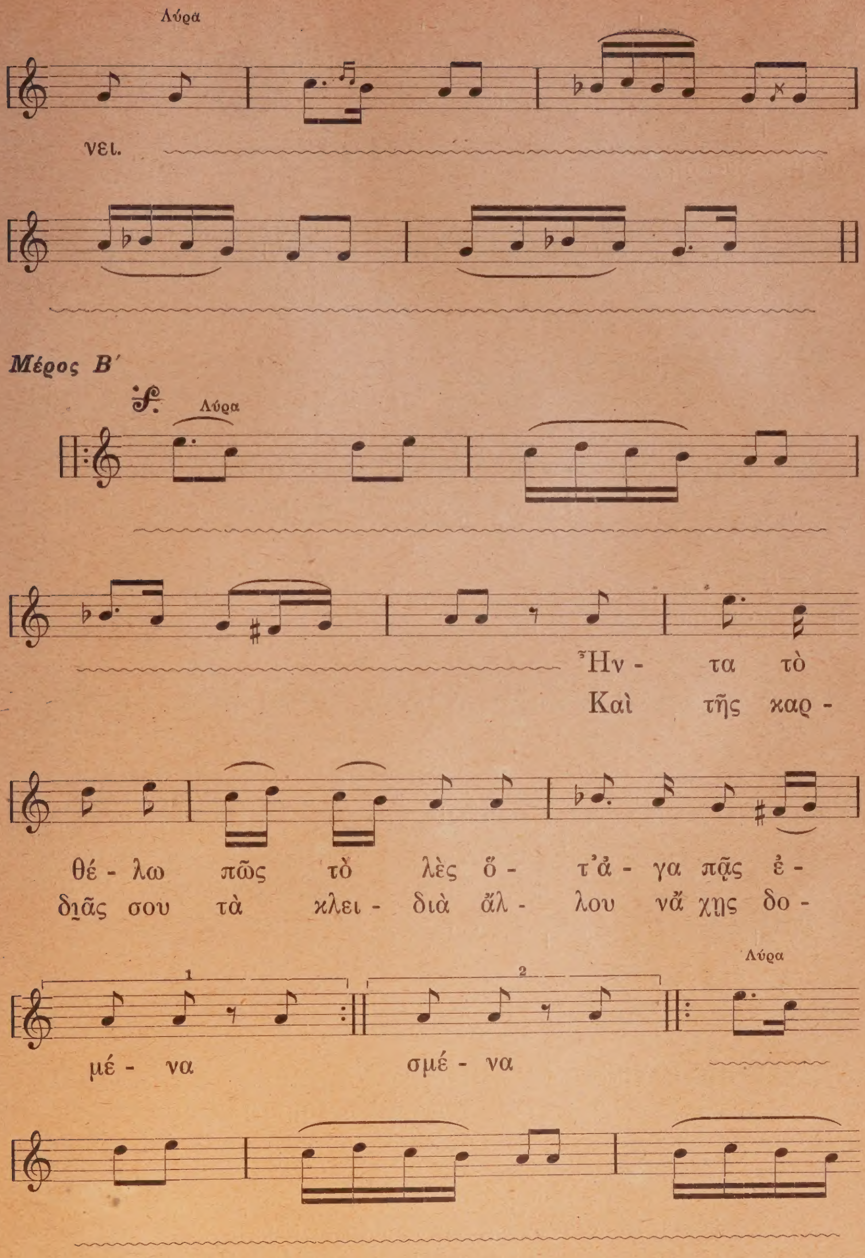

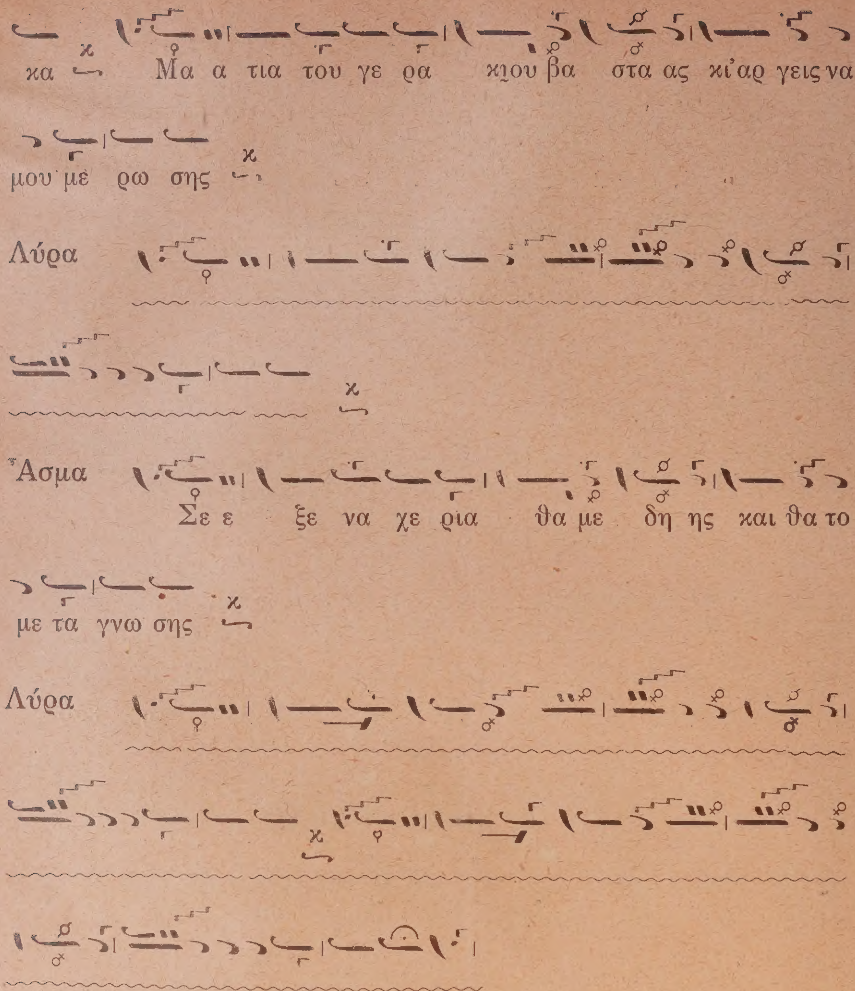
Μέρος δεύτερον

Μέρος τρίτον

Λύρα
νει.
Μέρος Β΄
Λύρα
Ἦν - τα τὸ
Καὶ τῆς καρ -
θέ - λω πῶς τὸ λὲς ὅ - τ᾿ἀ - γα πᾶς ἐ -
διᾶς σου τὰ κλει - διὰ ἄλ - λου νἄ χῃς δο -
1
2
Λύρα
μέ - να
σμέ - να
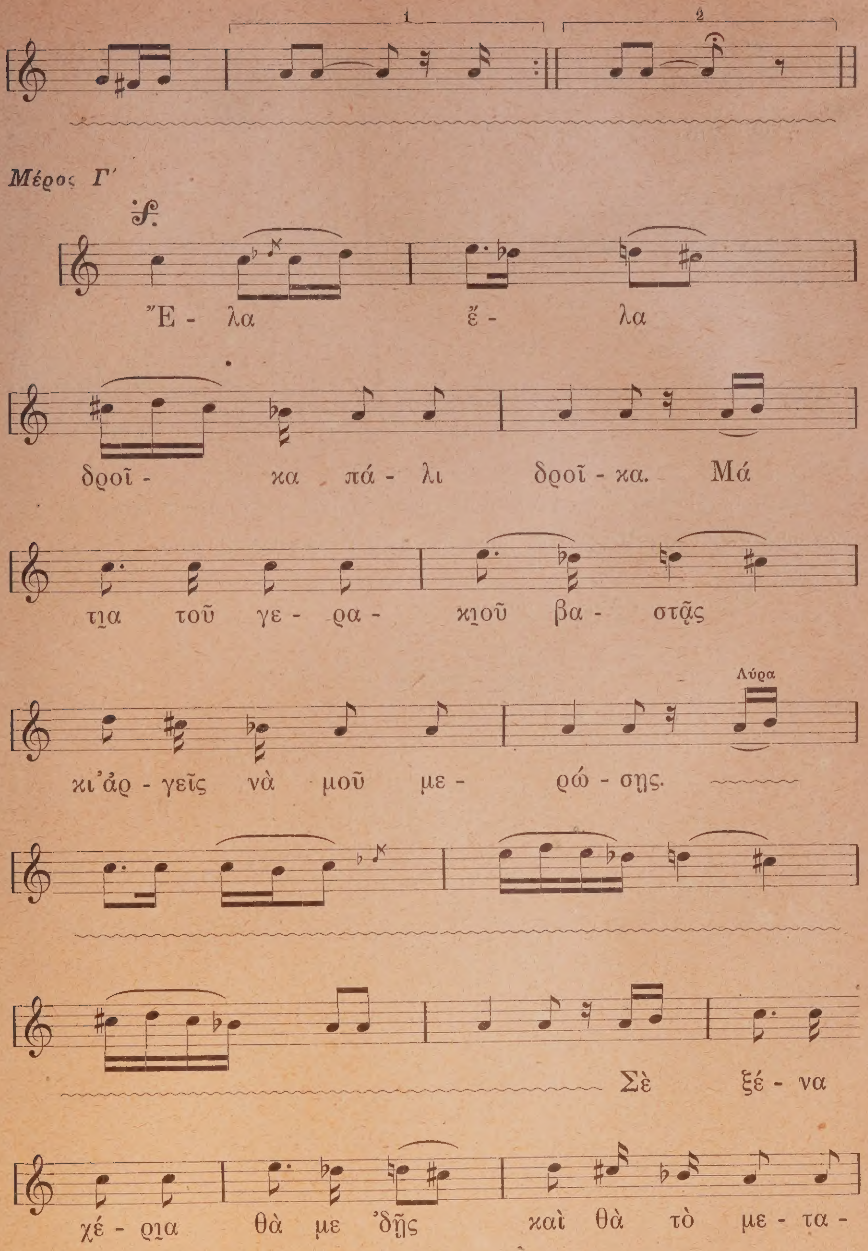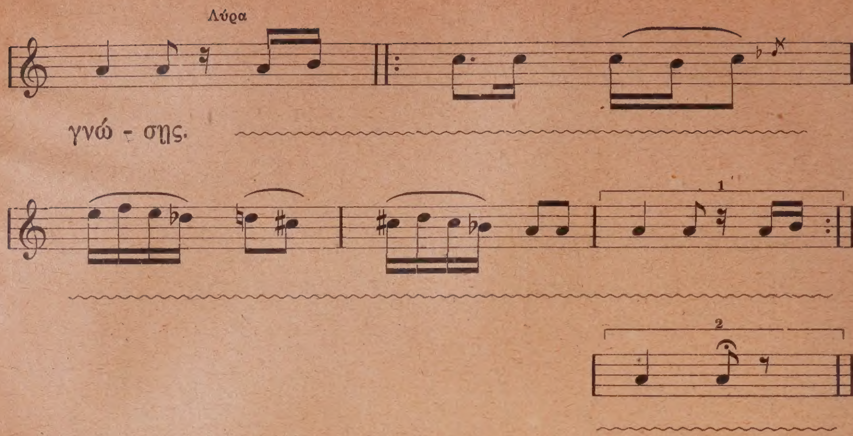

2

Ἦντα τὸ θέλω πῶς τὸ λὲς ὅτ' ἀγαπᾷς ἐμένα
καὶ τῆς καρδι̯ᾶς σου τὰ κλειδιὰ ἄλλου νἄχῃς δοσμένα;

3

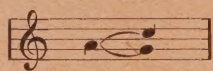
Μάτι̯α τοῦ γερακι̯οῦ βαστᾷς κι' ἀργεῖς νὰ μοῦ μερώσῃς.
Σὲ ξένα χέρι̯α θὰ μὲ δῇς καὶ θά το μεταγνώσῃς.

Μέρος Γ′
"Ε - λα ἔ - λα
δροῖ - κα πά - λι δροῖ - κα. Μά
τια τοῦ γε - ρα - κιοῦ βα - στᾶς
Λύρα
κι' ἀρ - γεῖς νὰ μοῦ με - ρώ - σῃς.
Σὲ ξέ - να
χέ - ρια θὰ με 'δῆς καὶ θὰ τὸ με - τα -

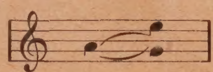

Καὶ τῶν τριῶν μερῶν τούτων οἱ μελῳδικοὶ τρόποι ἀντιστοιχοῦσι πρὸς τὸν τοῦ πλαγίου Πρώτου τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς, μετά τινων παρεκβάσεων.

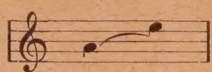
Ἔκτασις τοῦ πρώτου ᾄσματος:

Ἔκτασις τοῦ δευτέρου:

Ἔκτασις τοῦ τρίτου:

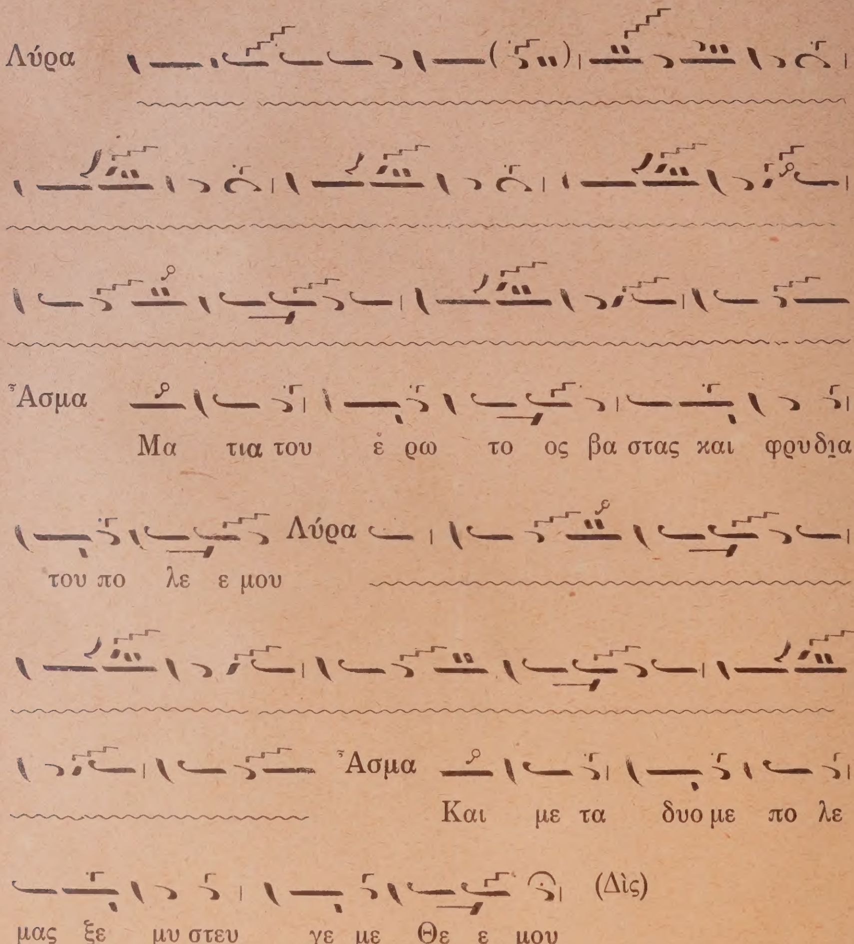

ΧΟΡΟΣ ΣΟΥΣΤΑ

Κατ' ἀπαγγελίαν
Ἐμμανουὴλ Δ. Ζωφάκη
Λυριτζῆ ἐν Χανίοις.
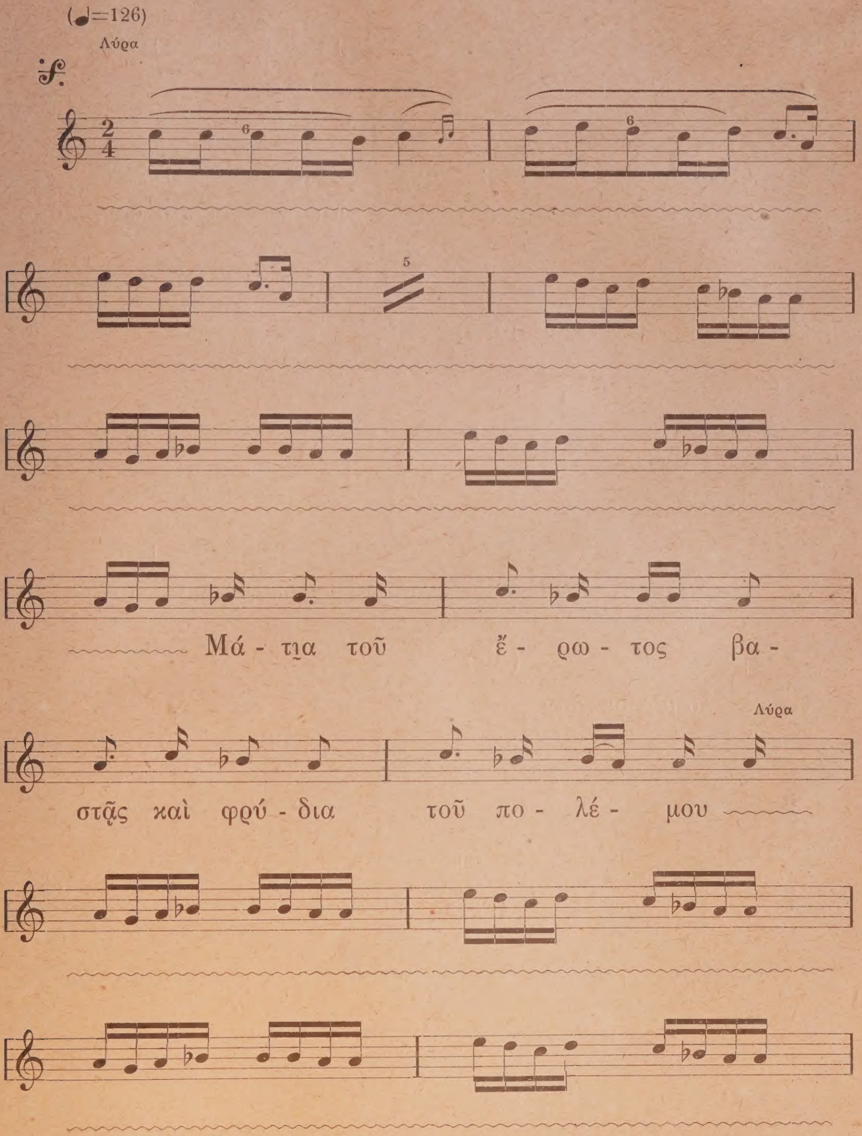
Ρυθμὸς δίσημος. Χρόνος λίαν ταχύς.

Μέρος πρῶτον. Ἦχος Πα

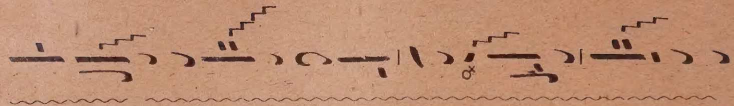
ΧΟΡΟΣ ΣΟΥΣΤΑ

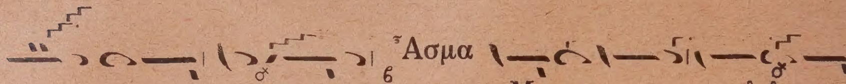
Μέρος Α΄

Μέρος δεύτερον

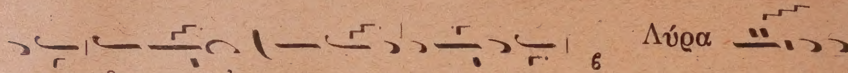
Λύρα

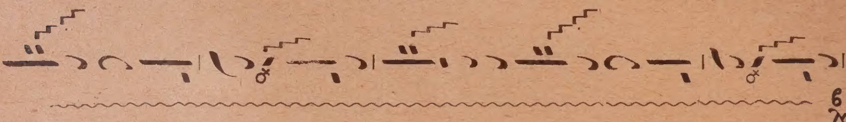
Άσμα

Με ε σα ςτα φυλ λα α

της καρ δια ας κι'α κο μη η πα ρα με σα

Λύρα

Άσμα

τα α καλ λη σου ν'ζω ω γρα φι στα για

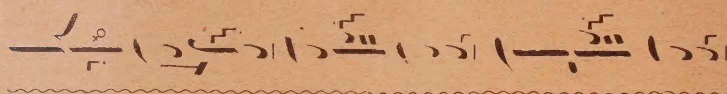

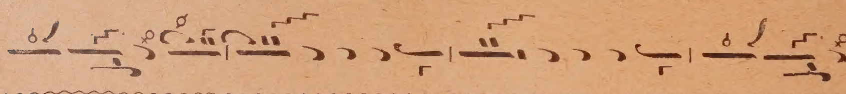
(Δὶς)

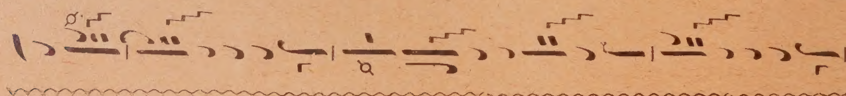
τι πολ λα μ'α ρε σαν

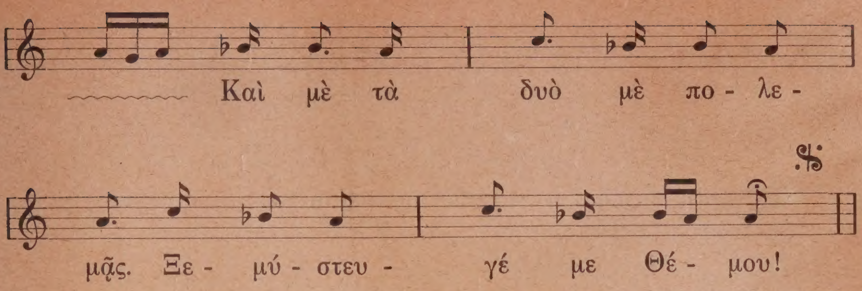
Μέρος τρίτον

Λύρα

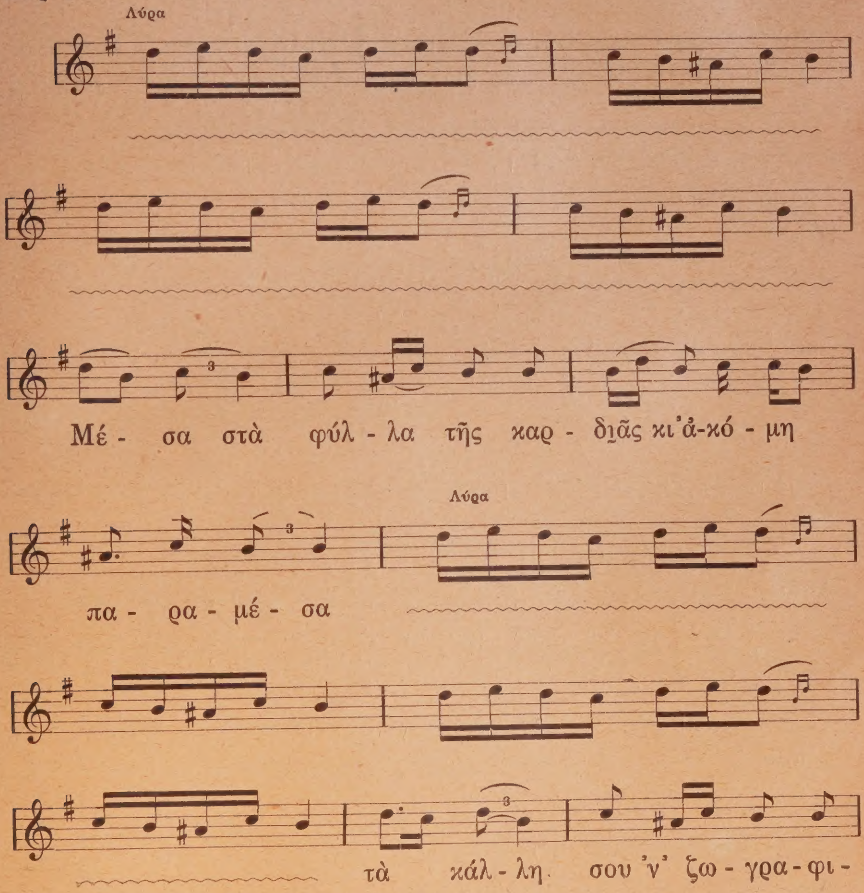

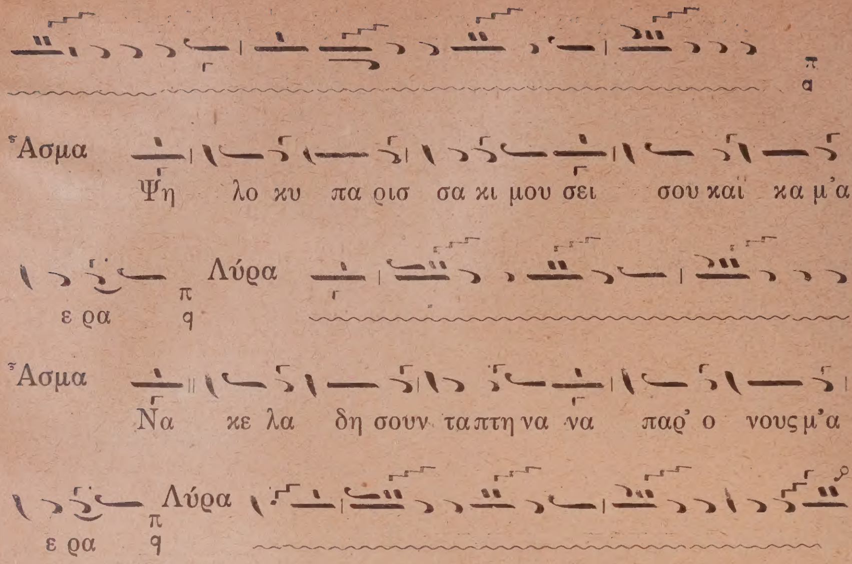

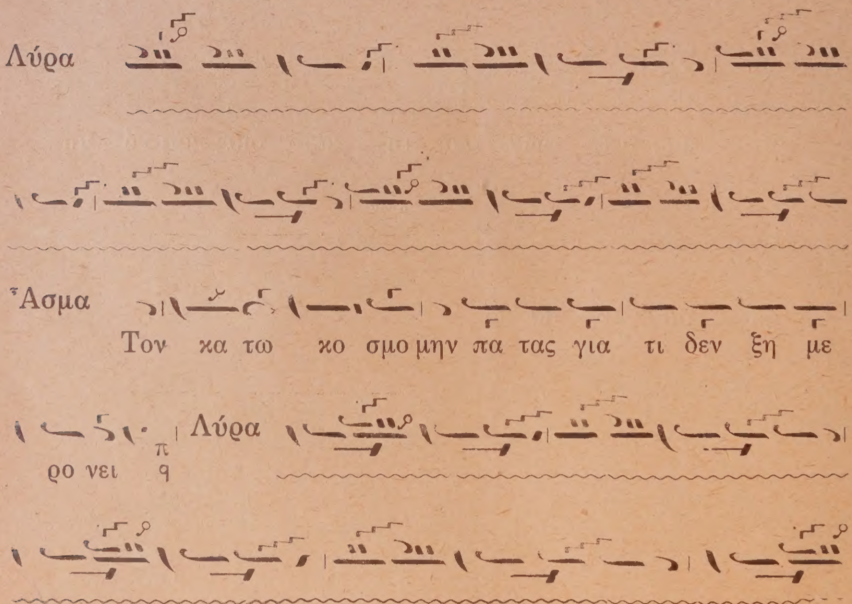

Καὶ μὲ τὰ δυὸ μὲ πο - λε -
μᾶς. Ξε - μύ - στευ - γέ με Θέ - μου!

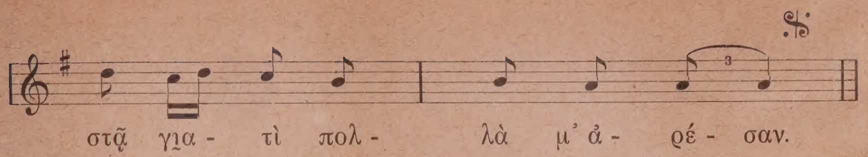
Μέρος Β΄

Λύρα
Μέ - σα στὰ φύλ - λα τῆς καρ - διᾶς κι᾽ ἀ-κό - μη
Λύρα
πα - ρα - μέ - σα
τὰ κάλ - λη σου ᾽ν᾽ ζω - γρα - φι -

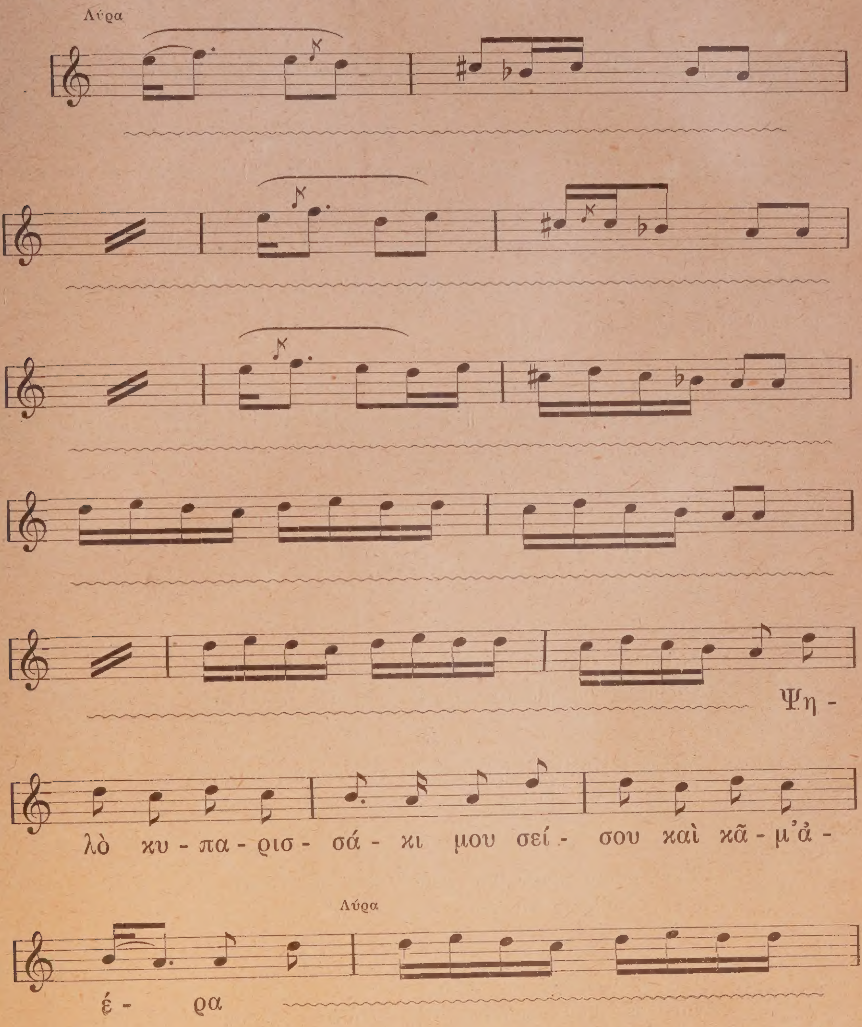

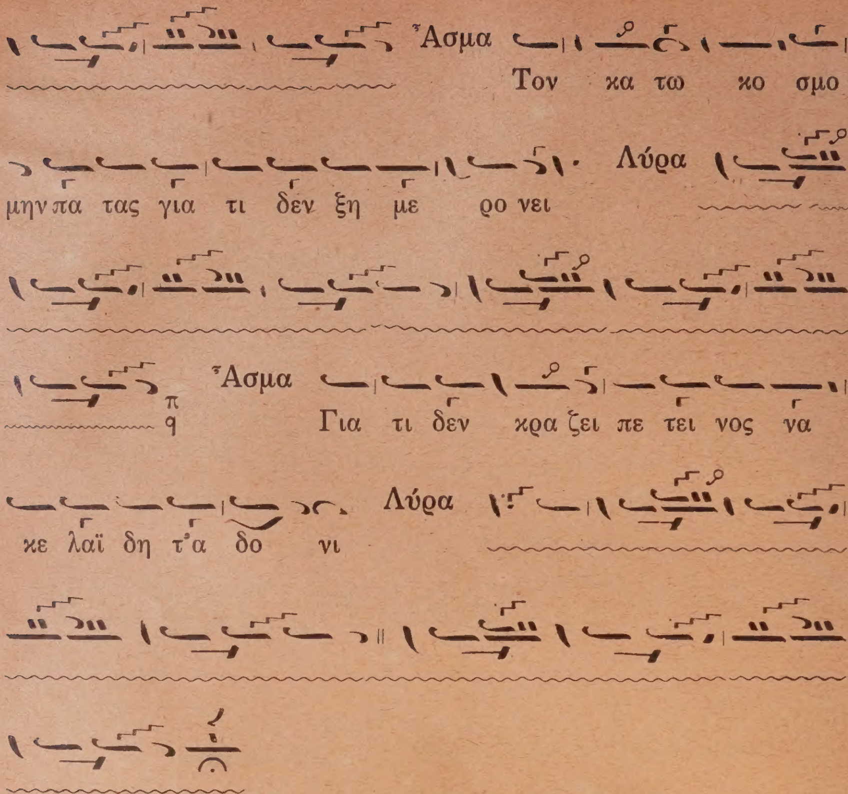
Μέρος τέταρτον

στᾱ γι̯α - τὶ πολ - λὰ μ᾽ ἀ - ρέ - σαν.

Μέρος Γ΄

Λύρα
Ψη -
λὸ κυ - πα - ρισ - σά - κι μου σεί - σου καὶ κᾶ - μ᾽ ἀ -
Λύρα
έ - ρα

1

Μάτ̮ια τοῦ ἔρωτος βαστᾷς καὶ φρύδ̮ια τοῦ πολέμου
καὶ μὲ τὰ δυὸ μὲ πολεμᾷς. Ξεμύστευγέ με Θέ μου!

2

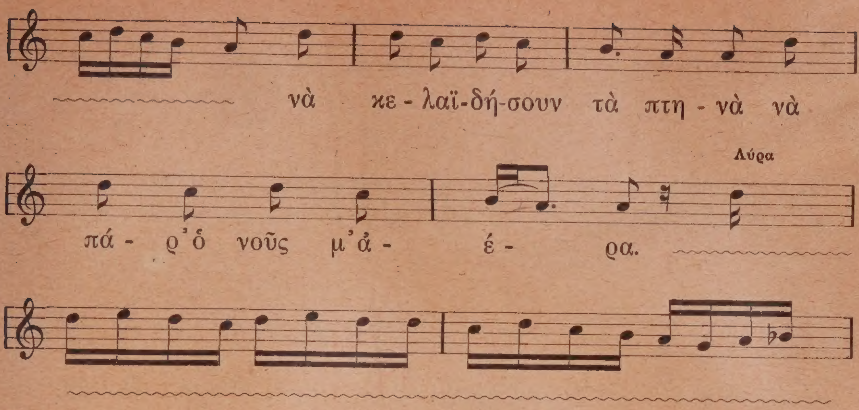
Μέσα στὰ φύλλα τῆς καρδ̮ιᾶς κι' ἀκόμη παραμέσα
τὰ κάλλη σου 'ν ζωγραφιστὰ γιατὶ πολλὰ μ' ἀρέσαν.

3

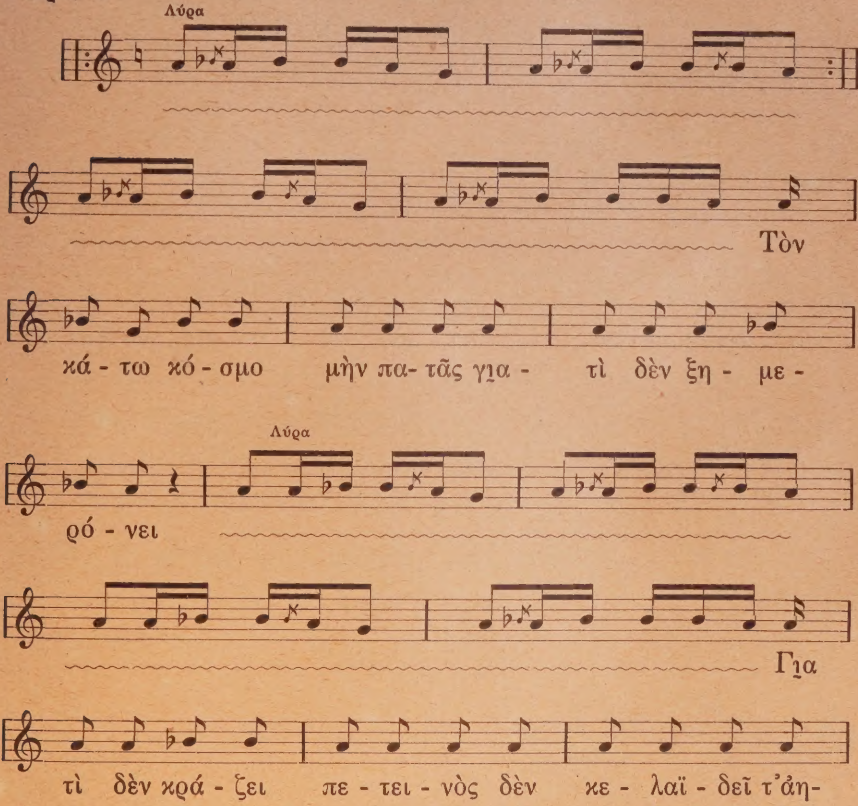
Ψηλὸ κυπαρισσάκι μου, σείσου καὶ κᾶμ' ἀέρα
νὰ κελαϊδήσουν τὰ πτηνὰ νὰ πάρ' ὁ νοῦς μ' ἀέρα.

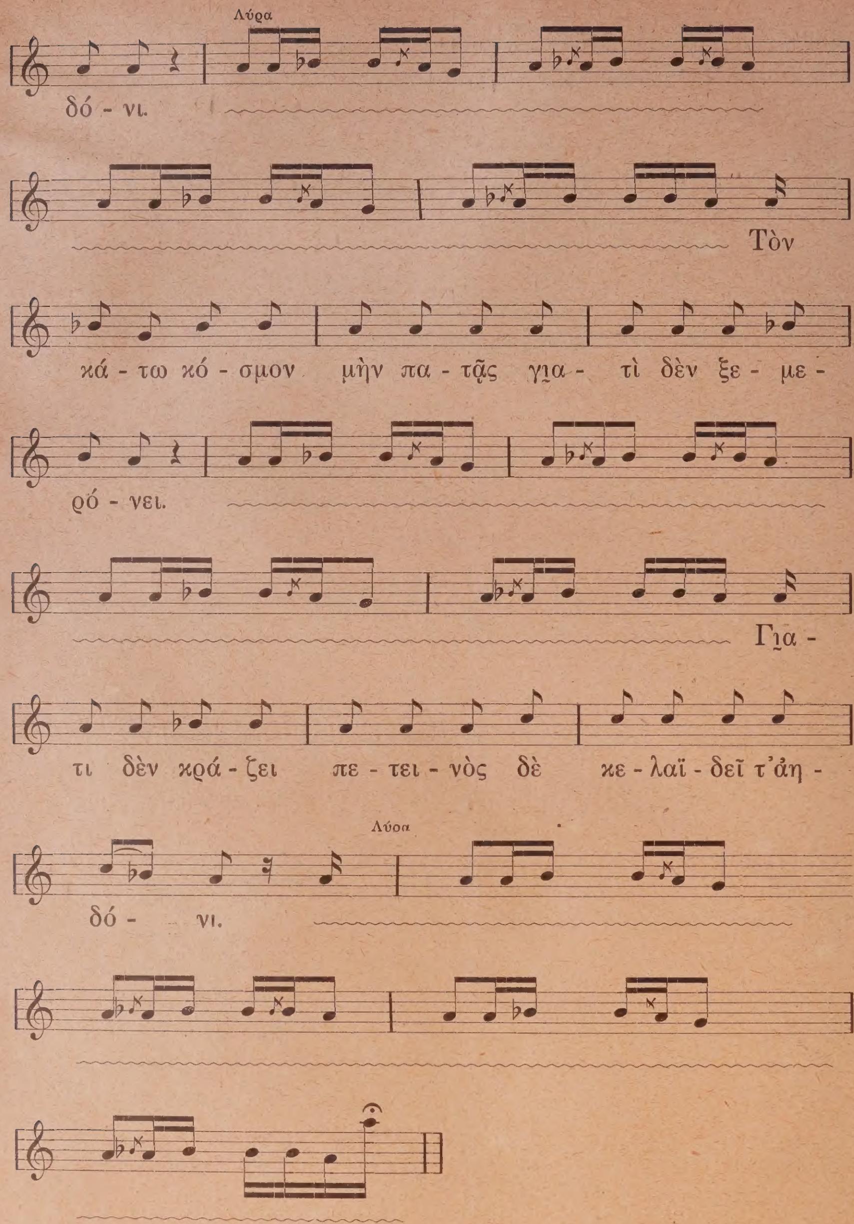
4

Τὸν κάτω κόσμο μὴν πατᾷς γιατὶ δὲν ξημερόνει
γιατὶ δὲν κράζει πετεινός, δὲν κελαϊδεῖ τ' ἀηδόνι.

νὰ κε - λαϊ-δή-σουν τὰ πτη - νὰ νὰ
Λύρα
πά - ρ᾽ ὅ νοῦς μ᾽ ἀ - έ - ρα.

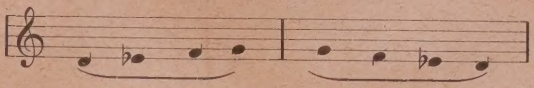
Μέρος Δ΄

Λύρα
Τὸν
κά - τω κό - σμο μὴν πα- τᾶς για - τὶ δὲν ξη - με -
Λύρα
ρό - νει
Για
τὶ δὲν κρά - ζει πε - τει - νὸς δὲν κε - λαϊ - δεῖ τ᾽ ἀη-

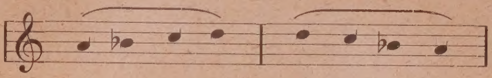

Λύρα
δό - νι.
Τὸν
κά - τω κό - σμον μὴν πα - τᾶς γι̯α - τὶ δὲν ξε - με -
ρό - νει.
Γι̯α -
τι δὲν κρά - ζει πε - τει - νὸς δὲ κε - λαϊ - δεῖ τ'ἀη -
Λύρα
δό - νι.

Ἡ Σούστα αὕτη ἀποτελεῖται ἐκ τεσσάρων μερῶν.

Ὁ μελῳδικὸς τρόπος τοῦ πρώτου μέρους ἀντιστοιχεῖ πρὸς μίαν ἰδιαιτέραν διαίρεσιν (=χρόαν) τοῦ Πλαγίου Πρώτου ἤχου τῆς Βυζαντινῆς, ἥτις ἔχει βάσιν τὸν φθόγγον Πα (=re) καὶ βαίνει κατὰ τὸ ἑξῆς τετράχορδον:

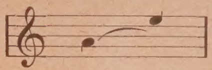
Τοῦτο τὸ τετράχορδον ἀκολουθεῖ τὸ παρὸν ᾆσμα (ἴδε καὶ ἀριθ. 10 Κρητικων ᾀσμάτων), ἀλλὰ κατὰ μίαν πέμπτην ὀξύτερον:

Ἐν τῇ διαιρέσει τοῦ τετραχόρδου τούτου σῴζεται αὐτούσιον τὸ ***σύντονον διατονικὸν γένος*** τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς μουσικῆς, τὸ ὁποῖον ἔβαινεν ἀκριβῶς καθ᾽ ἡμιτόνιον, τόνον καὶ τόνον πρὸς τὸ ὀξύ, κατὰ τόνον δέ, τόνον καὶ ἡμιτόνιον πρὸς τὸ βαρύ.

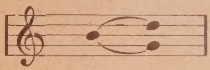
Ἄξιον παρατηρήσεως εἶναι, ὅτι μόνον ἐν Κρήτῃ εὕρομεν δημώδεις ἑλληνικὰς μελῳδίας, ᾀδομένας κατὰ τὴν διαστηματικὴν ταύτην διαίρεσιν.

Ἔκτασις τῆς μελῳδίας τοῦ Α΄ μέρους:

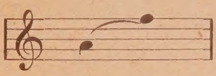
Περὶ τῆς μελῳδίας τοῦ δευτέρου μέρους ἴδε σελ. 101, μέρος πρῶτον.

Ἔκτασις τῆς μελῳδίας τοῦ Β΄ μέρους.

Περὶ τῆς μελῳδίας τοῦ τρίτου μέρους ἴδε σελ. 79.

Ἔκτασις τῆς μελῳδίας τοῦ Γ΄ μέρους.

Ἡ μελῳδία τοῦ τετάρτου μέρους εἶναι ὁμοία πρὸς τὴν τοῦ πρώτου.

Κ. Α. ΨΑΧΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ
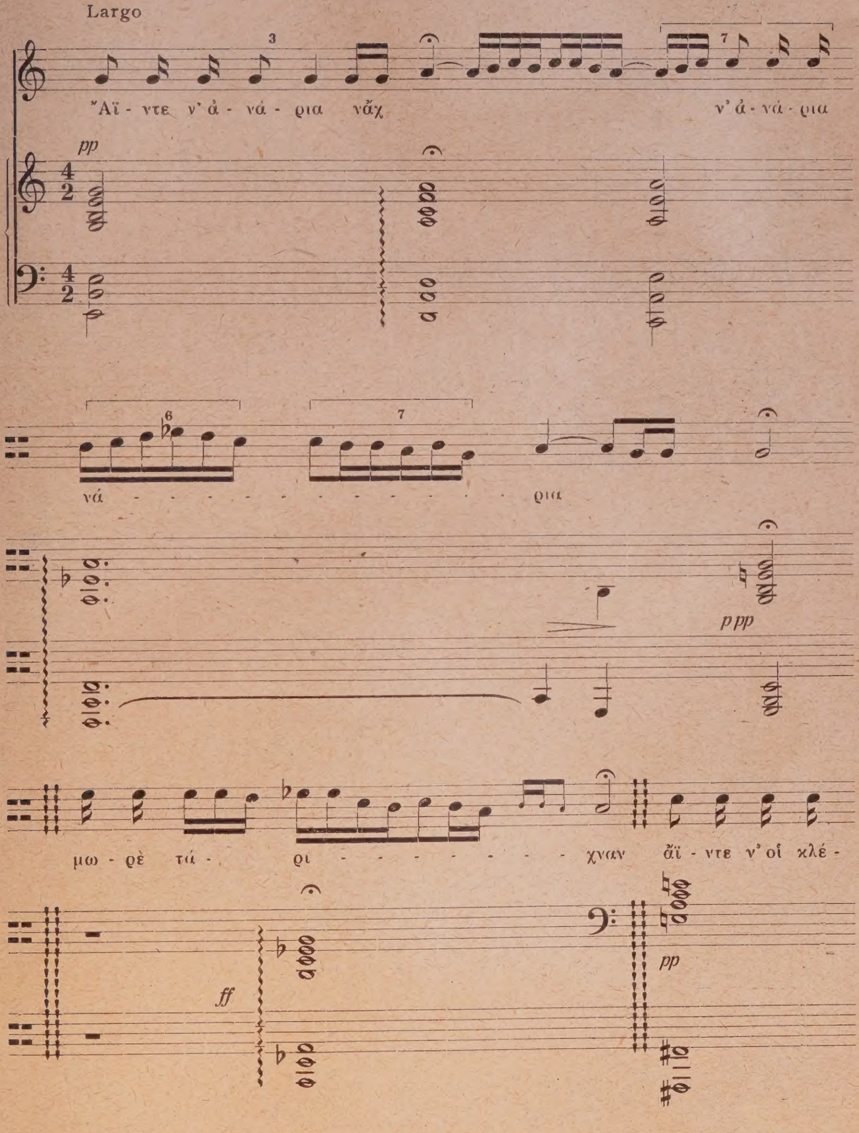
ΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΣΥΛΛΟΓΗΣ

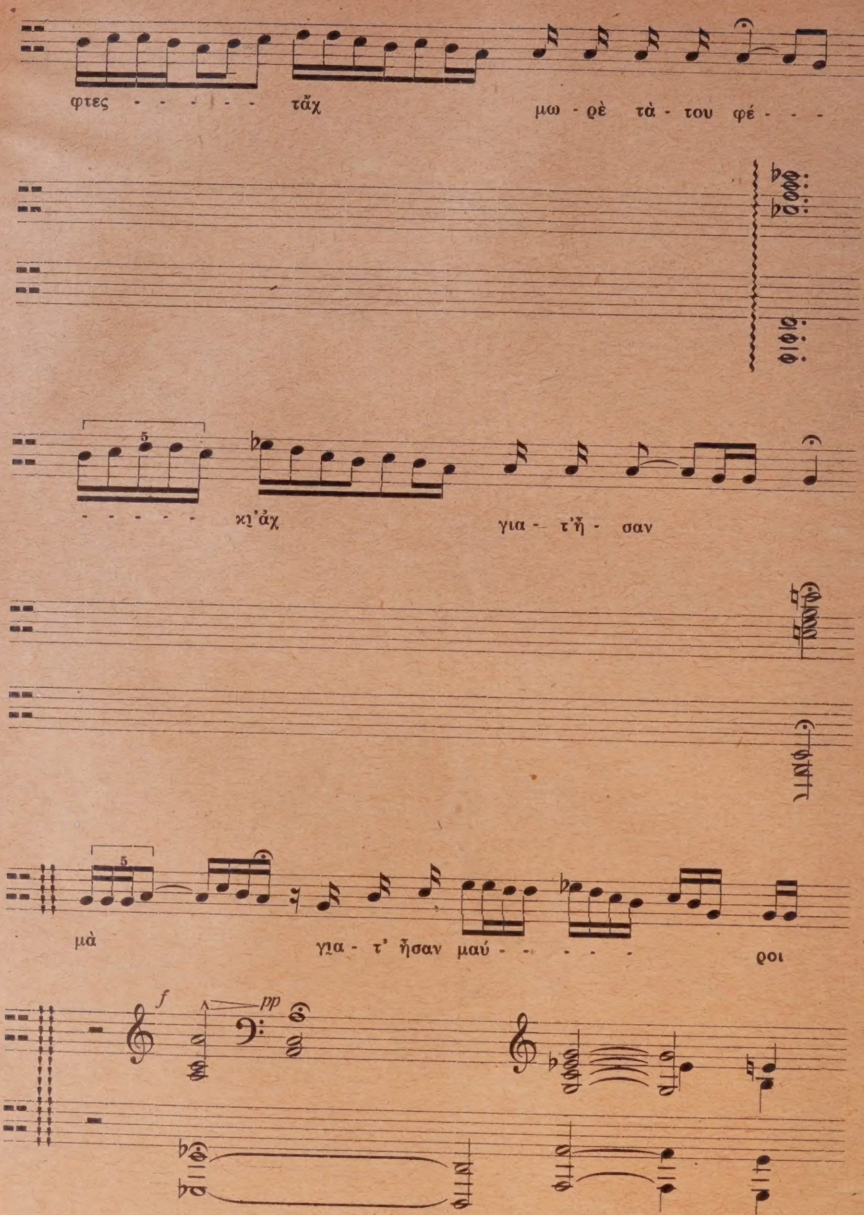
ΕΝΑΡΜΟΝΙΣΘΕΝΤΑ
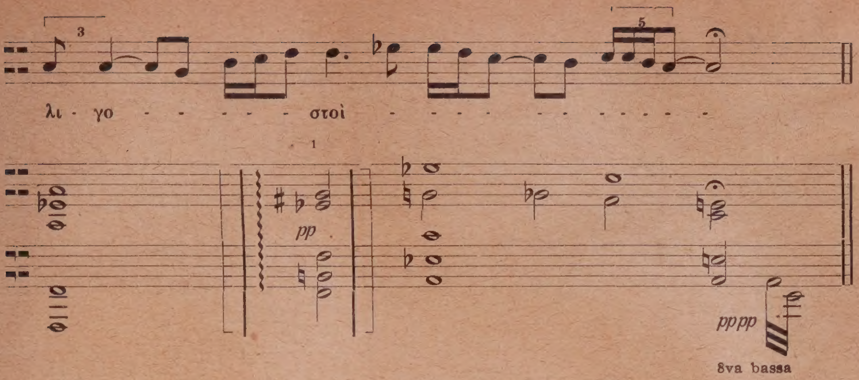
ΥΠΟ ΤΟΥ Κ. ARMAND MARSICK

ΟΙ ΚΛΕΦΤΕΣ

Nº 1.
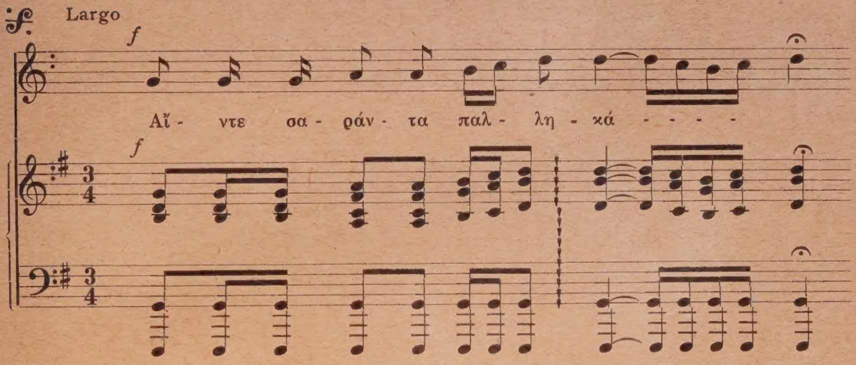

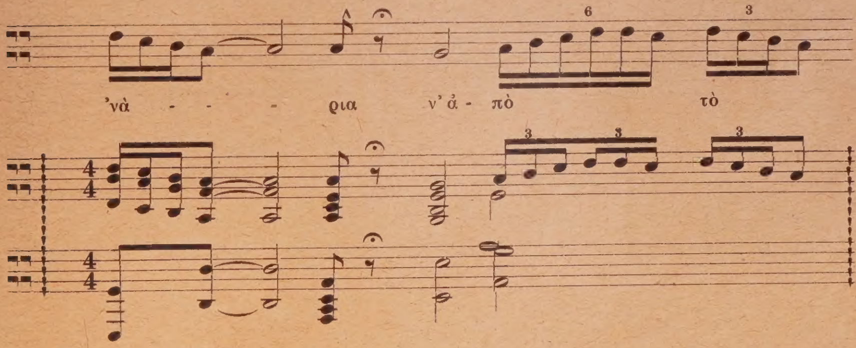

φτες - - - - - - τἄχ
μω - ρὲ τὰ - του φέ - - -
- - - - - - κι̯ ἀχ
για - τ' ἦ - σαν
μὰ
γι̯α - τ' ἦσαν μαύ - - - - - -
ροι
f
pp

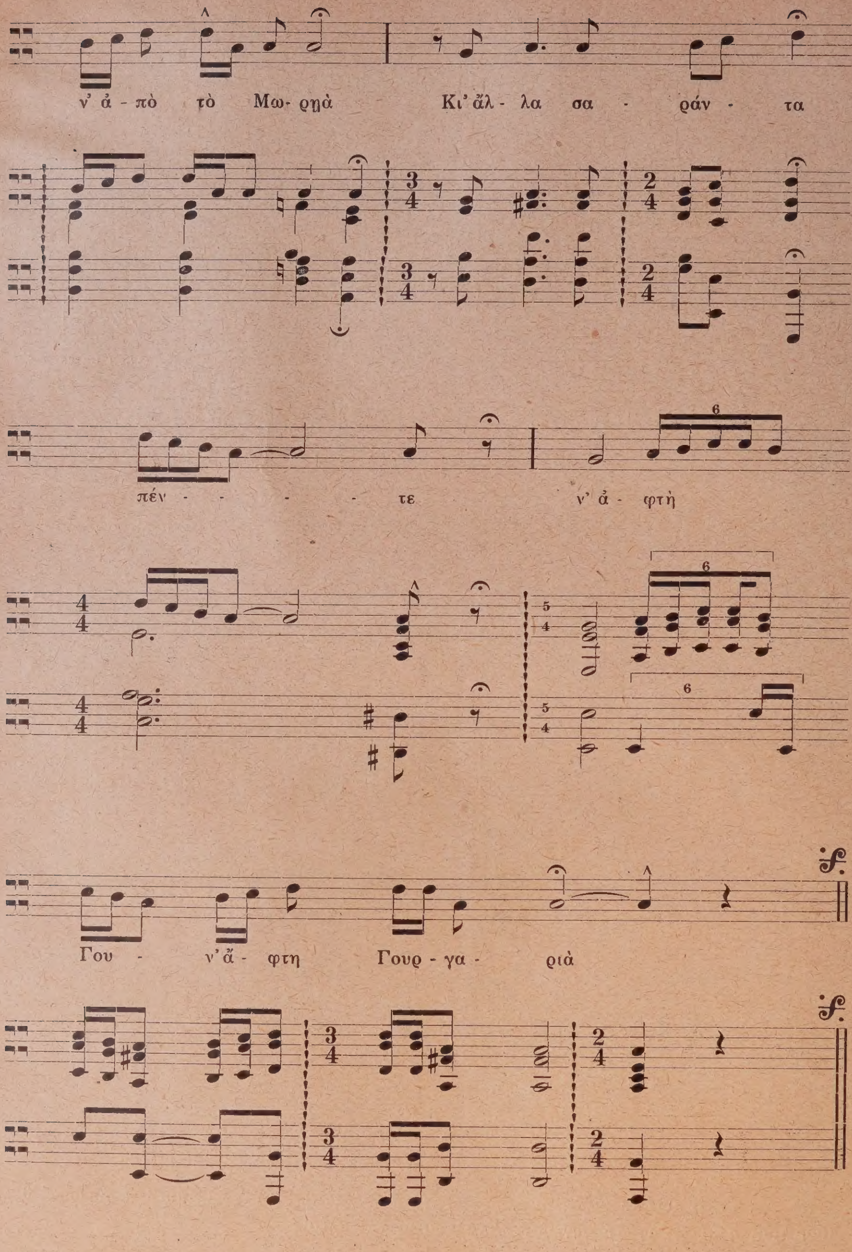
ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΚΛΕΦΤΟΥ

Nº 2.
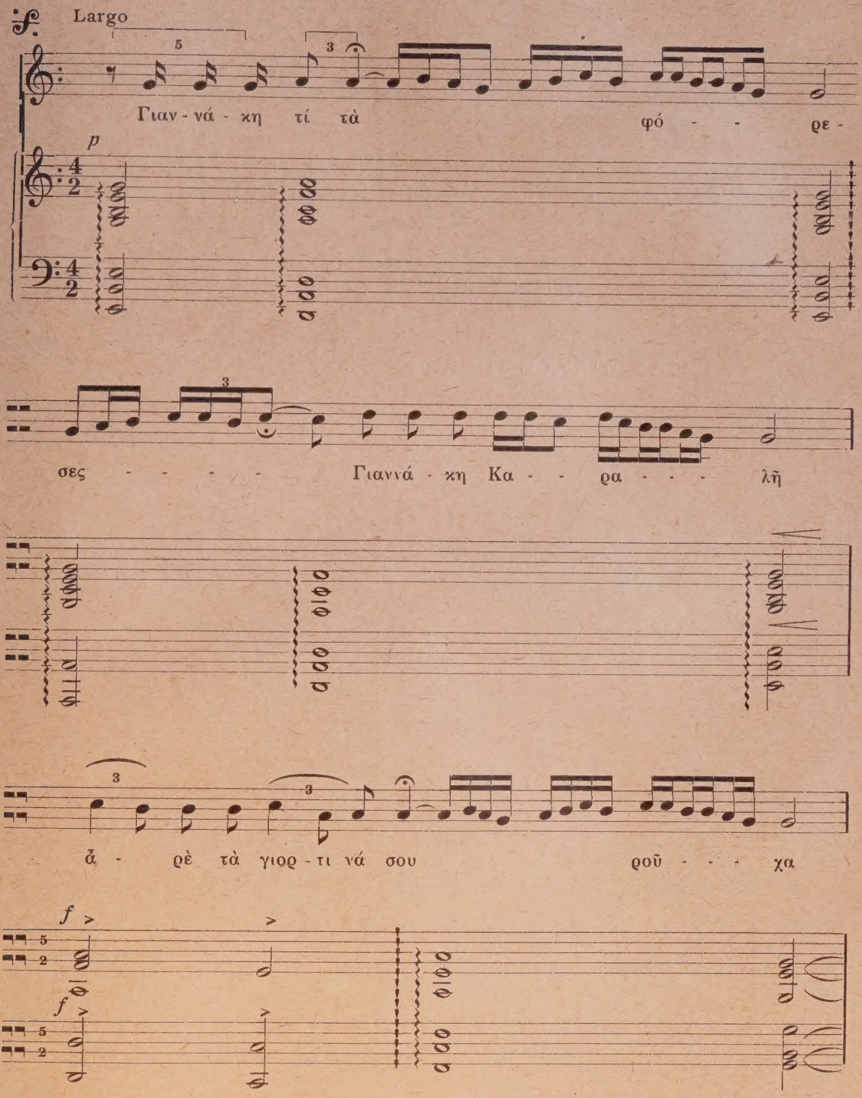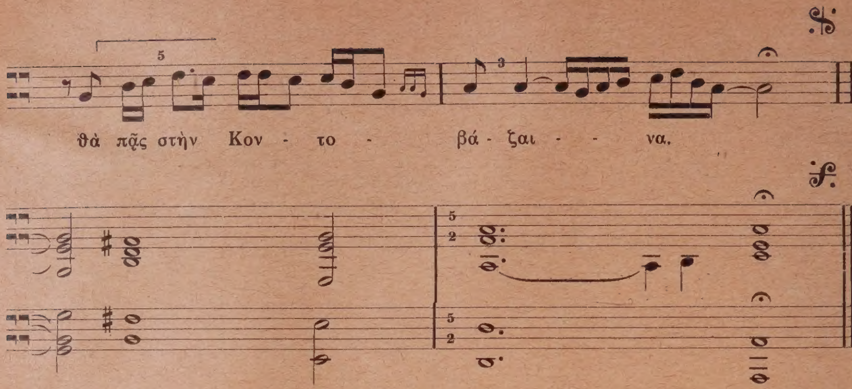

¹ Ἡ ἐντὸς τῶν ἀγκυλῶν συγχορδία δύναται νὰ ἀφαιρεθῇ· ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θέλει κρατηθῇ ἡ προηγουμένη συγχορδία ἕνα χρόνον ἐπὶ πλέον.

ν' ἀ - πὸ τὸ Μω- ρηὰ Κι' ἄλ - λα σα - ράν - τα
πέν - - - - τε ν' ἀ - φτὴ
Γου - ν' ἄ - φτη Γουρ - γα - ριὰ

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ Ο ΚΑΡΑΛΗΣ

Νο 3.
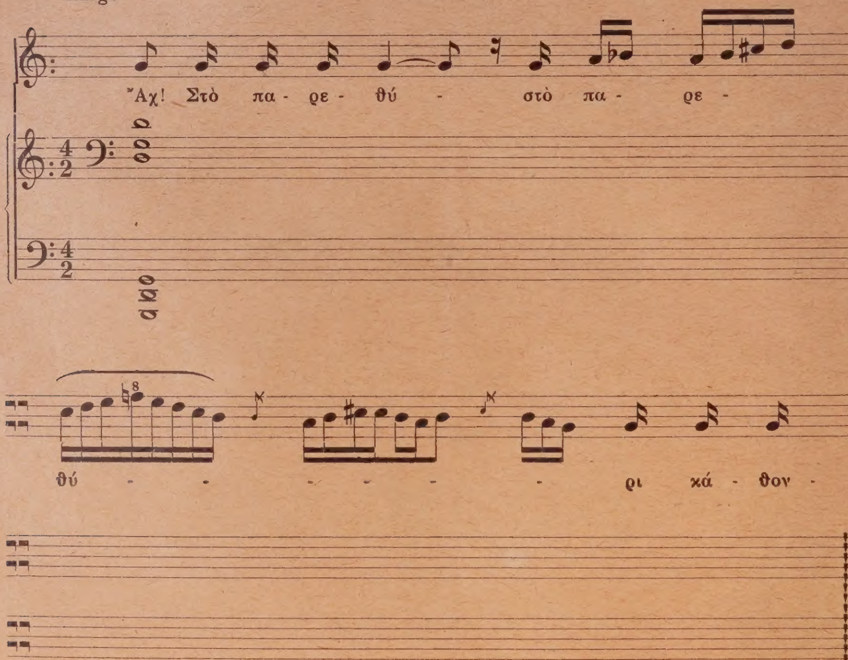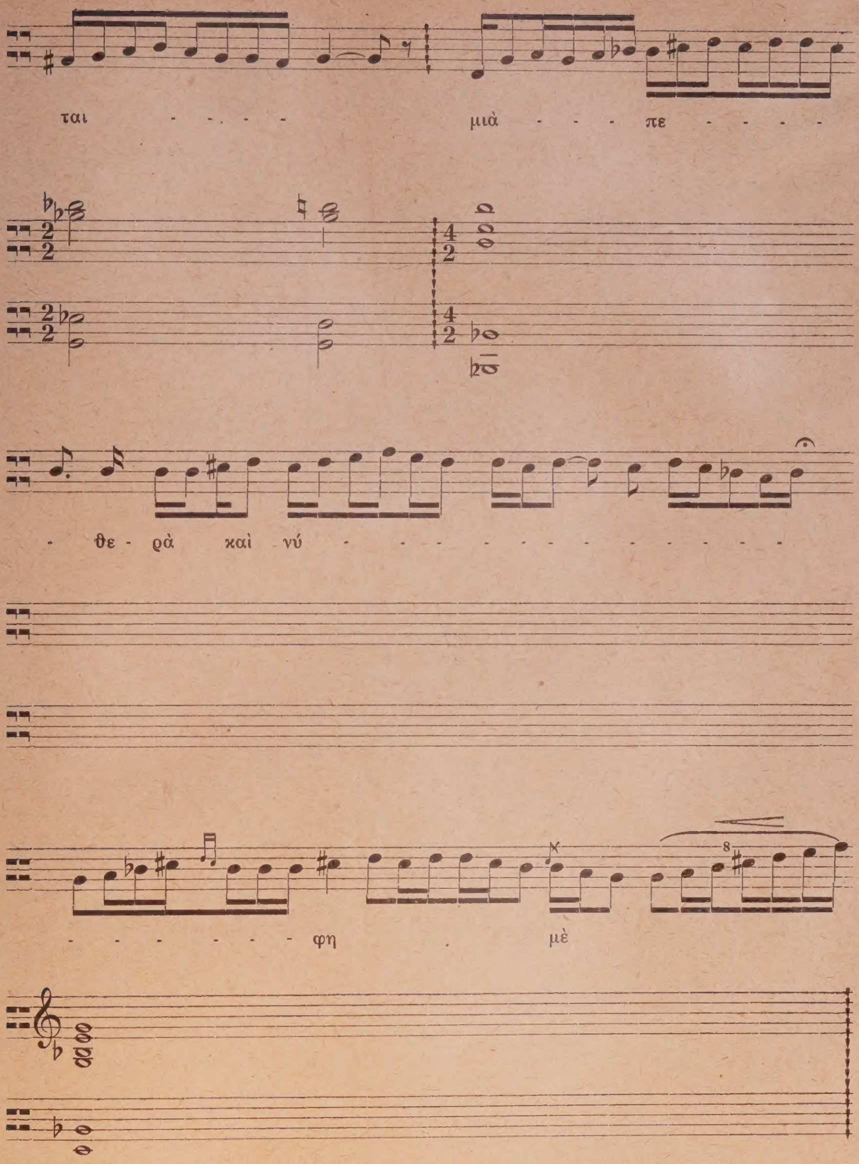

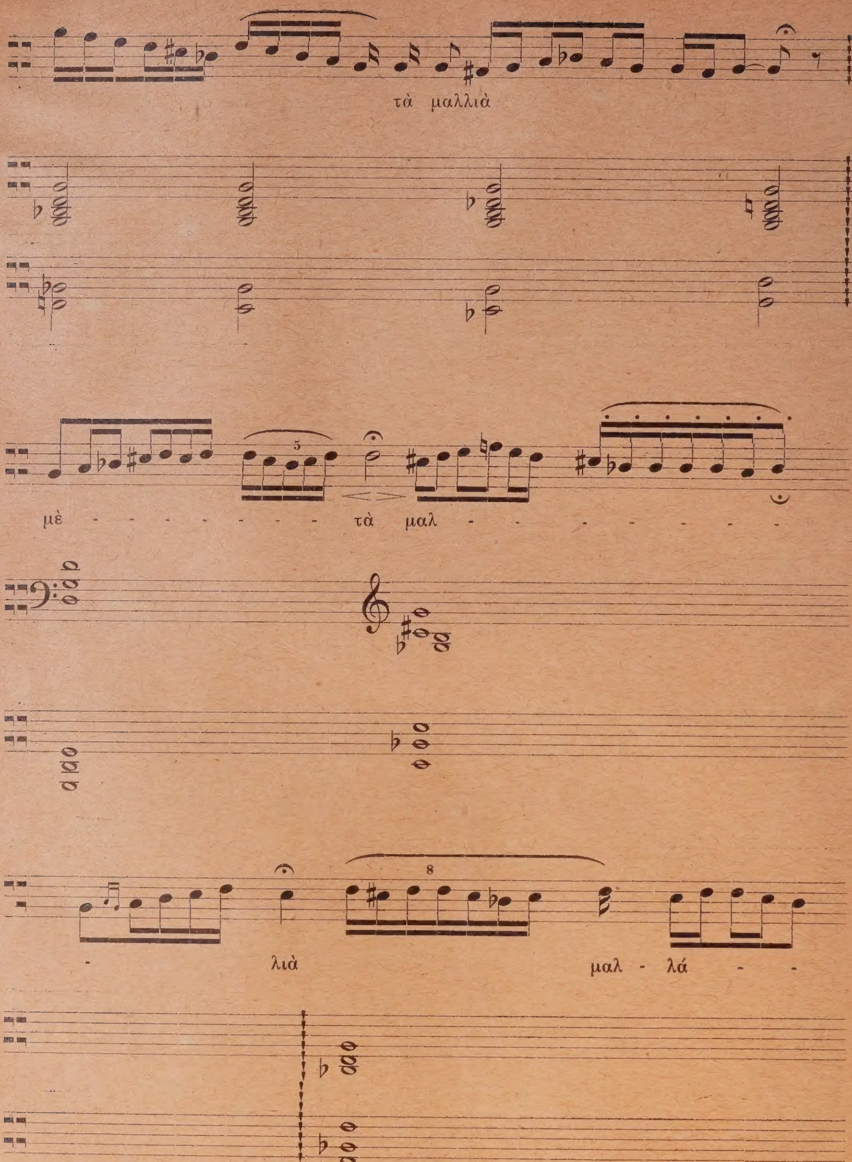
ΚΛΕΦΤΙΚΟ - ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΑΚΟΝ
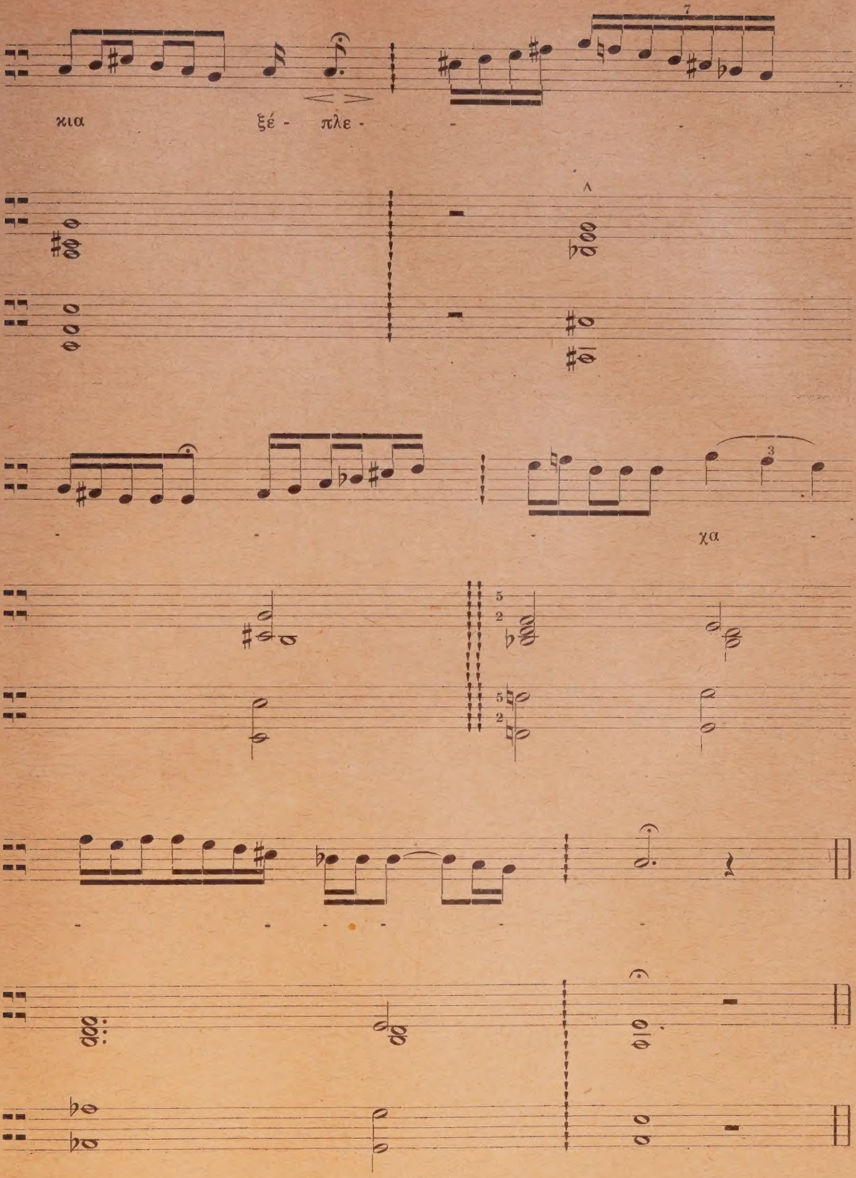
Nº 4.

Largo

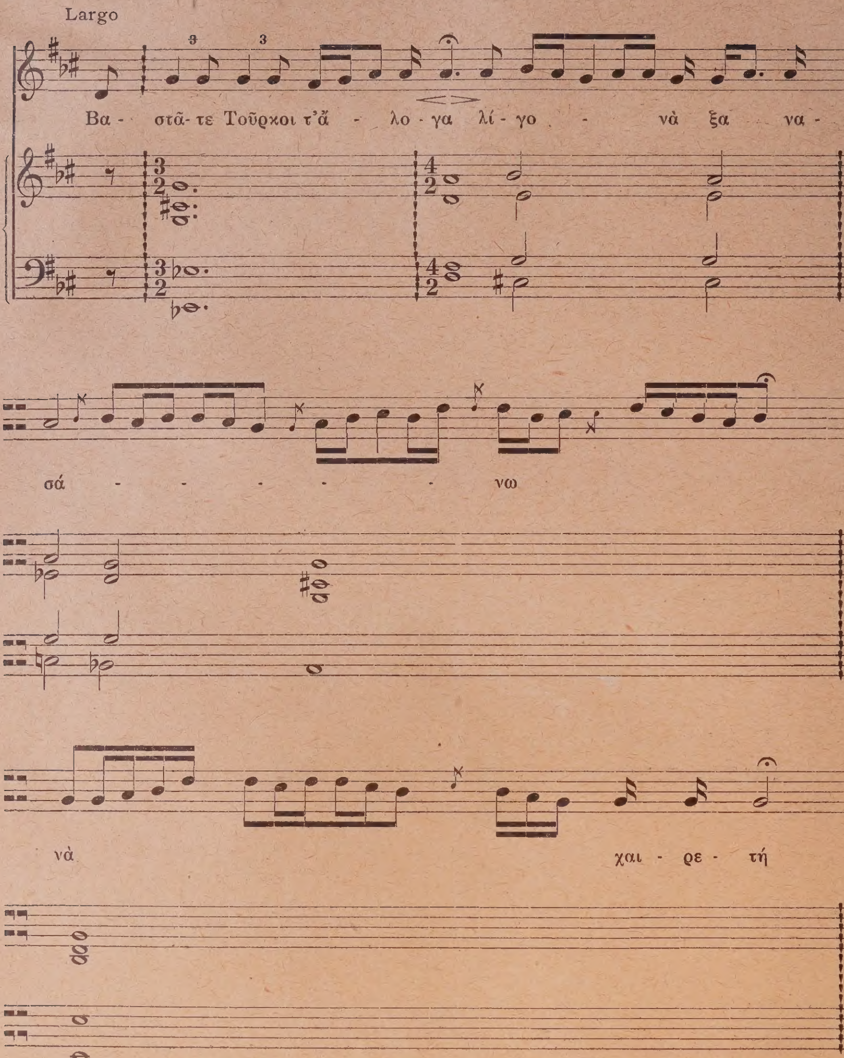

ται - - - - - μιὰ - - - πε - - - -
- θε - ρὰ καὶ νύ - - - - - - - - - - - - -
- - - - - - - φη . μὲ
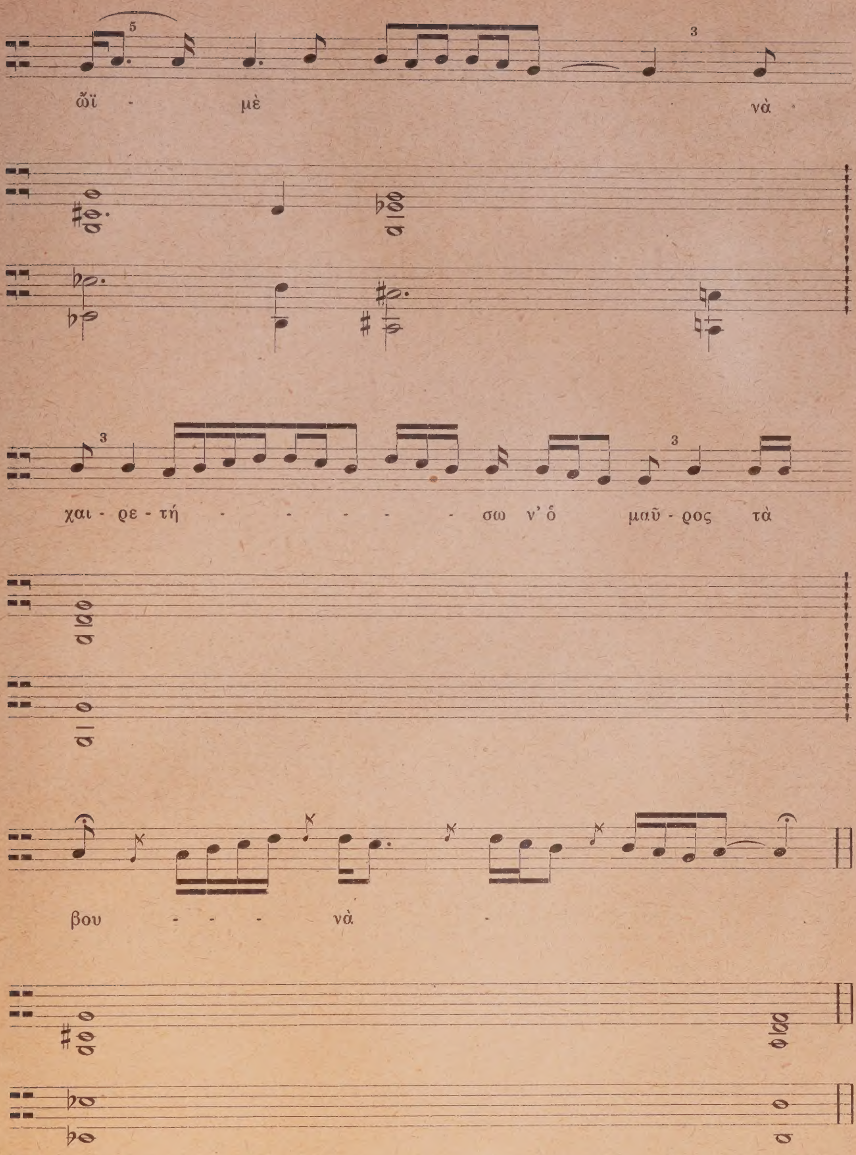

τὰ μαλλιὰ
μὲ - - - - - - - τὰ μαλ - - - - - - -
- λιὰ μαλ - λά - -

κια
ξέ -
πλε -
χα

Ο ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗΣ

Nº 5.
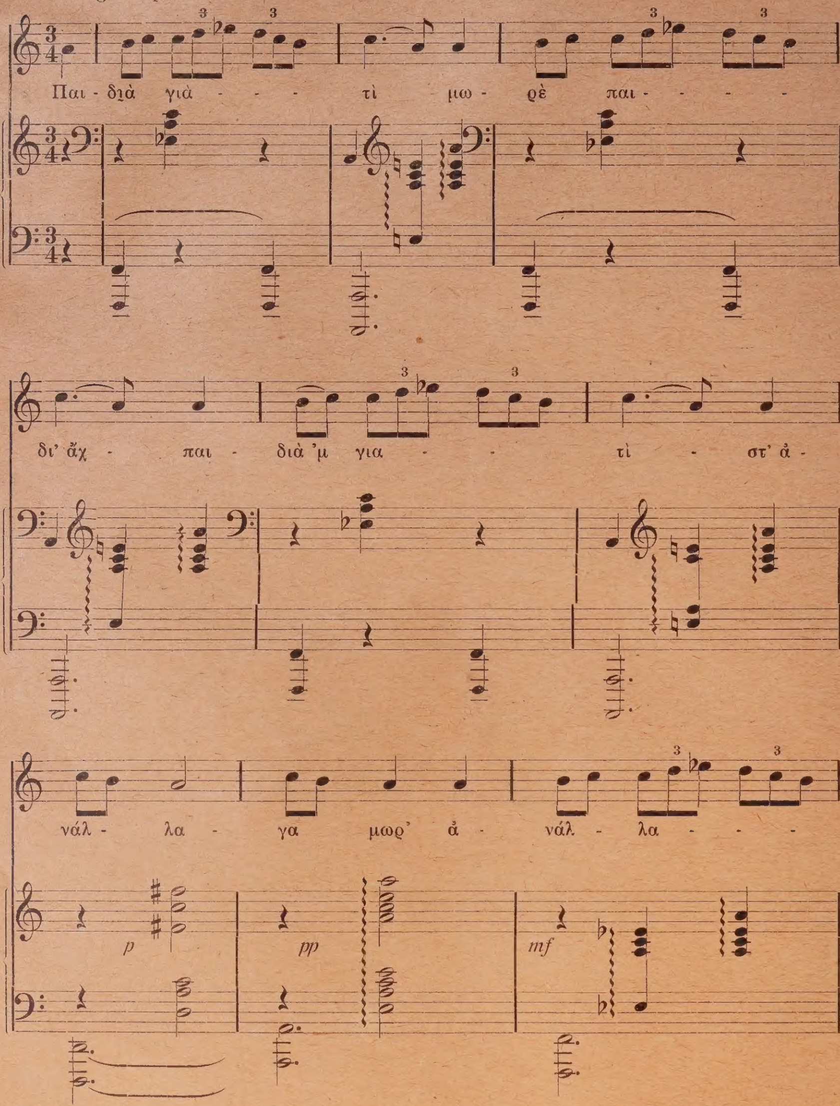

ὤϊ - μὲ νὰ
χαι - ρε - τή - - - - - σω ν' ὁ μαῦ - ρος τὰ
βου - - - νὰ -
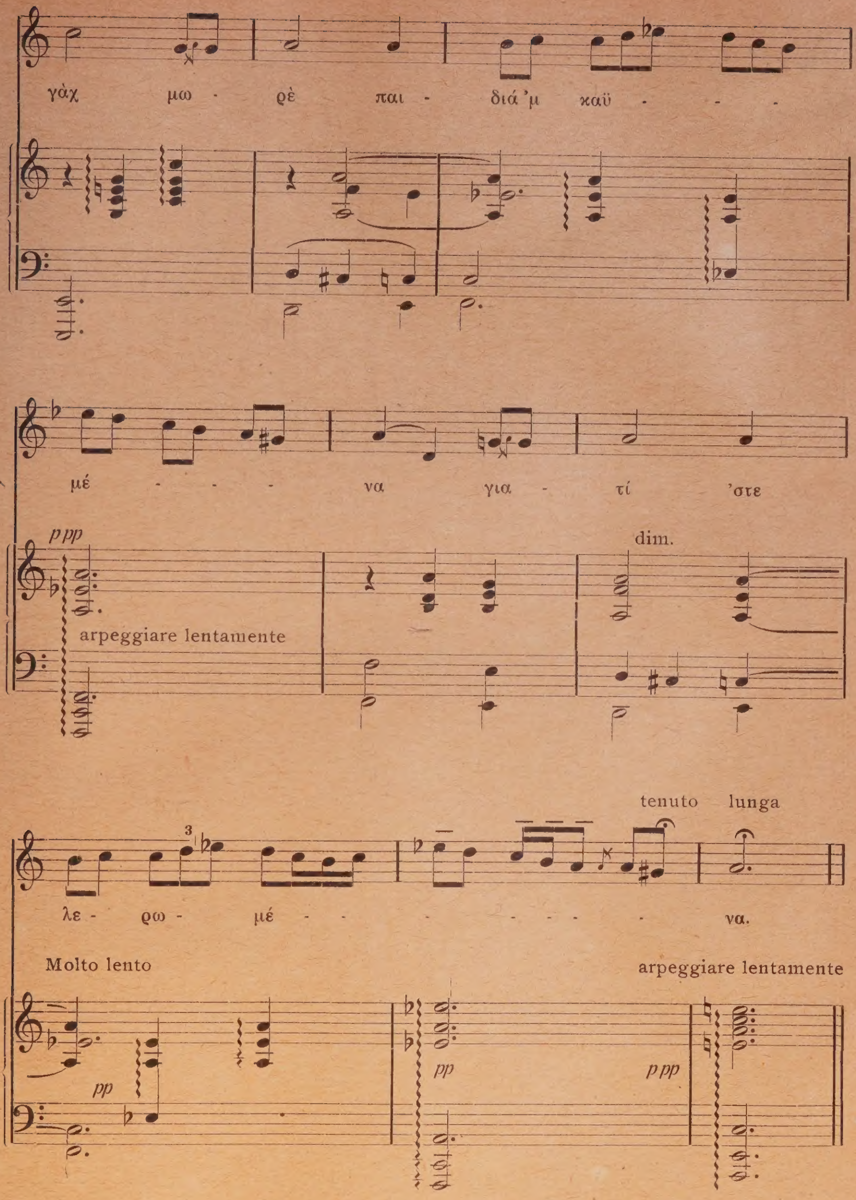
ΚΛΕΦΤΙΚΟ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΑΚΟΝ

ΧΟΡΕΥΤΙΚΟΝ

Νο 6.
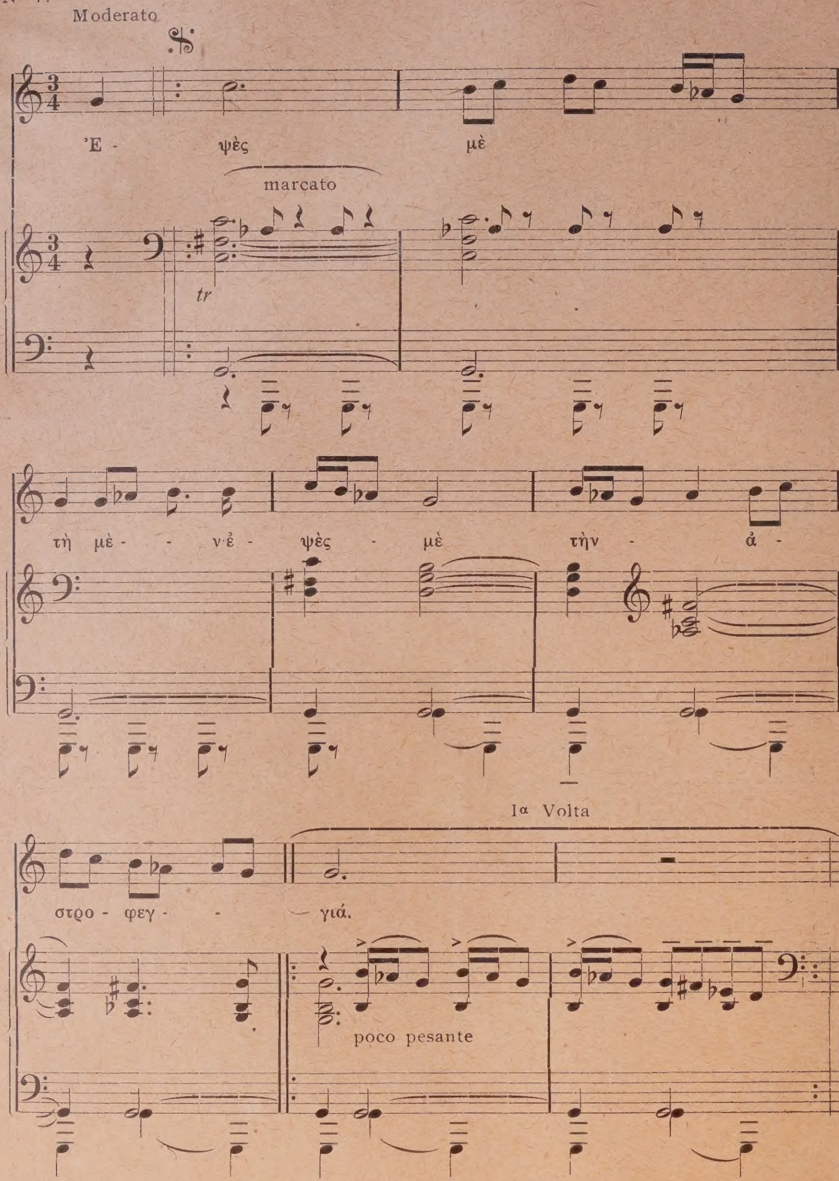
Adagio espressivo
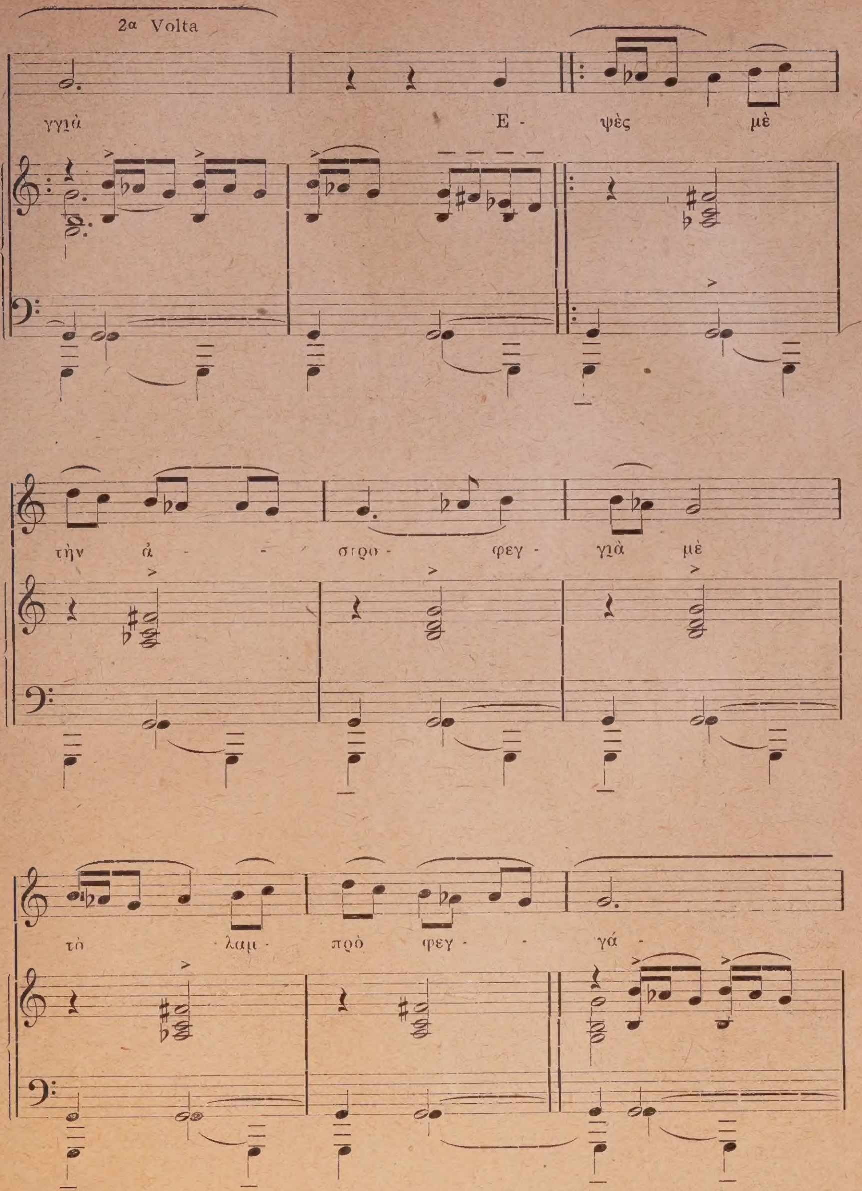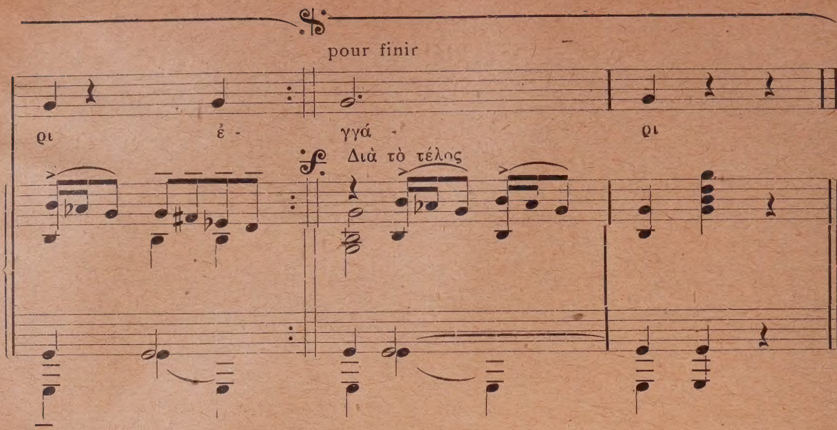

γὰχ μω - ρὲ παι - διά 'μ καϋ - - -
μέ - - - να για - τί 'στε
ppp
dim.
arpeggiare lentamente
tenuto lunga
λε - ρω - μέ - - - - - - - να.
Molto lento
arpeggiare lentamente
pp
pp
ppp

Η ΑΣΤΡΟΦΕΓΓΙΑ

Nº 7.

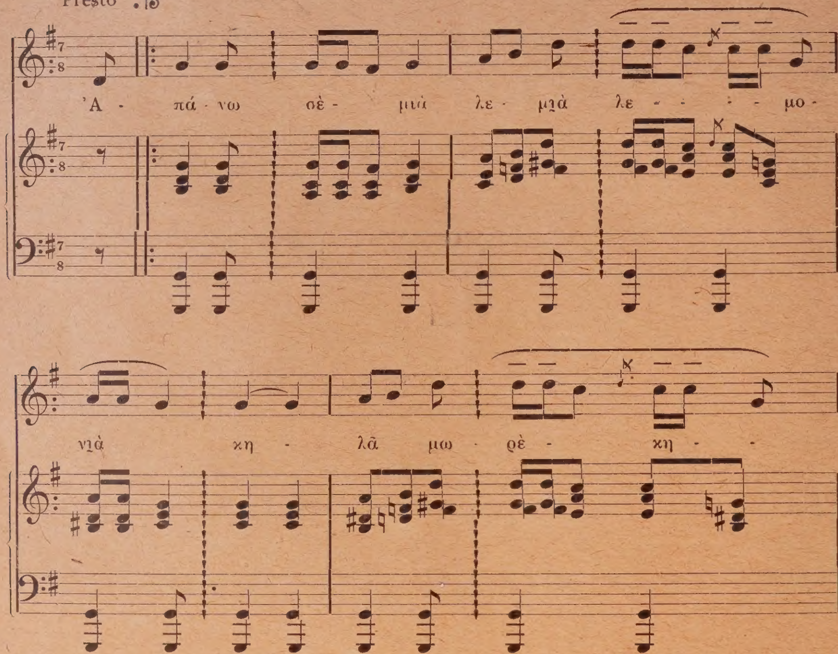

2α Volta
γγιὰ Ε - ψὲς μὲ
τὴν ἀ - - στρο - φεγ - γιὰ μὲ
τὸ λαμ - πρὸ φεγ - - γά -
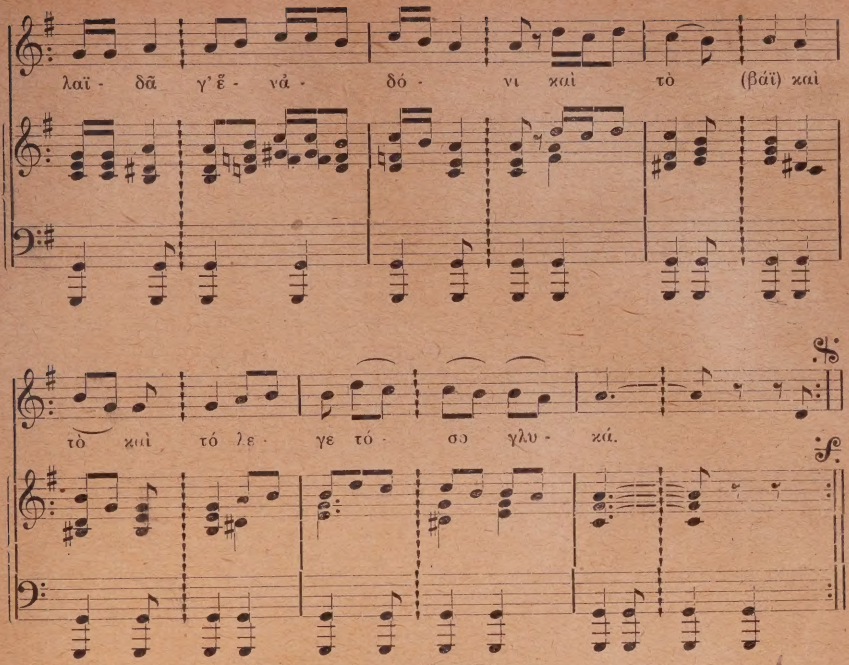

Η ΛΕΪΜΟΝΙΑ

Nº 8.

Presto

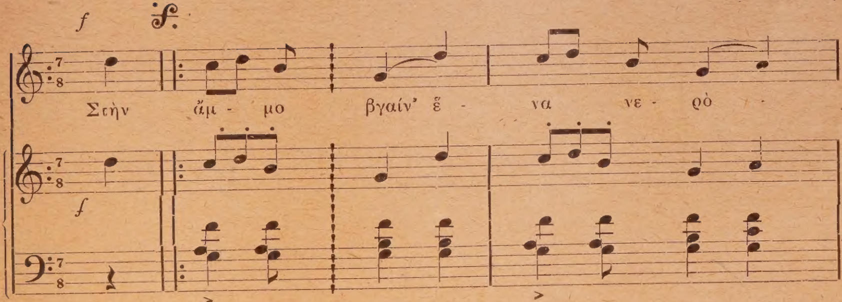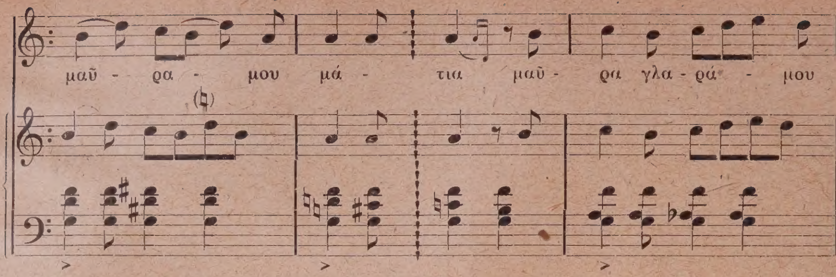

ΝΕΡΟ ΚΑΙ ΚΡΥΑ ΒΡΥΣΙ

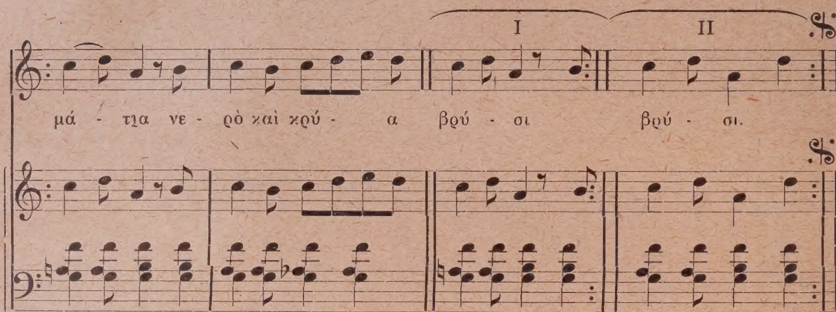
ΧΟΡΕΥΤΙΚΟΝ

Nº 9.

Presto
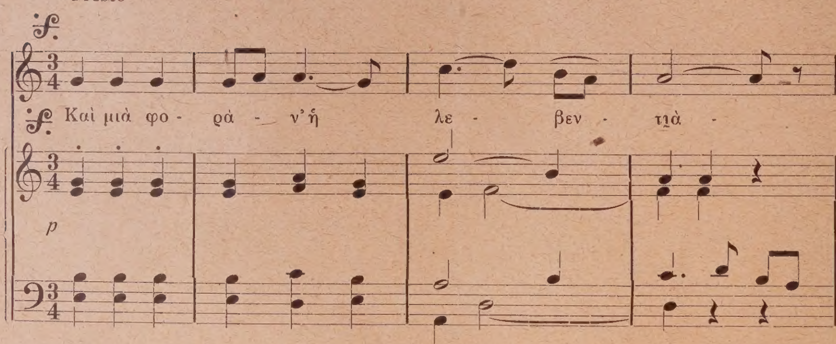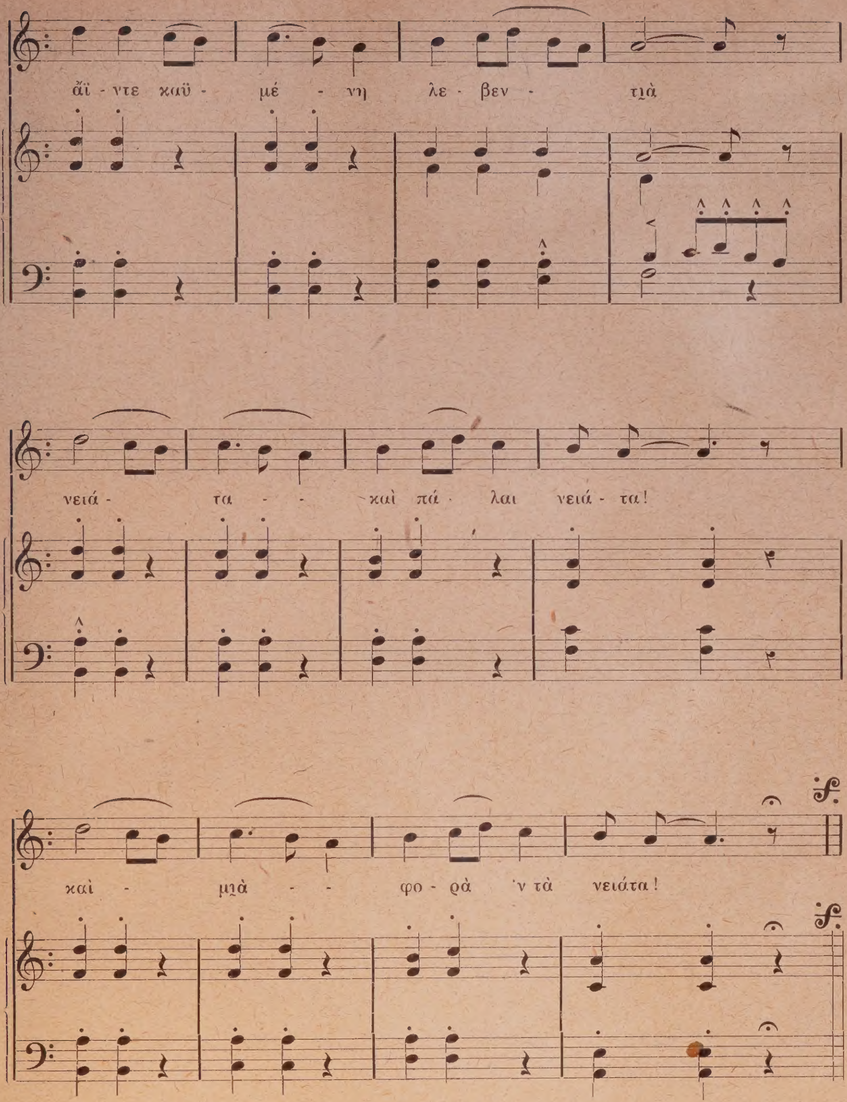

Η ΛΕΒΕΝΤΙΑ

Nº 10.
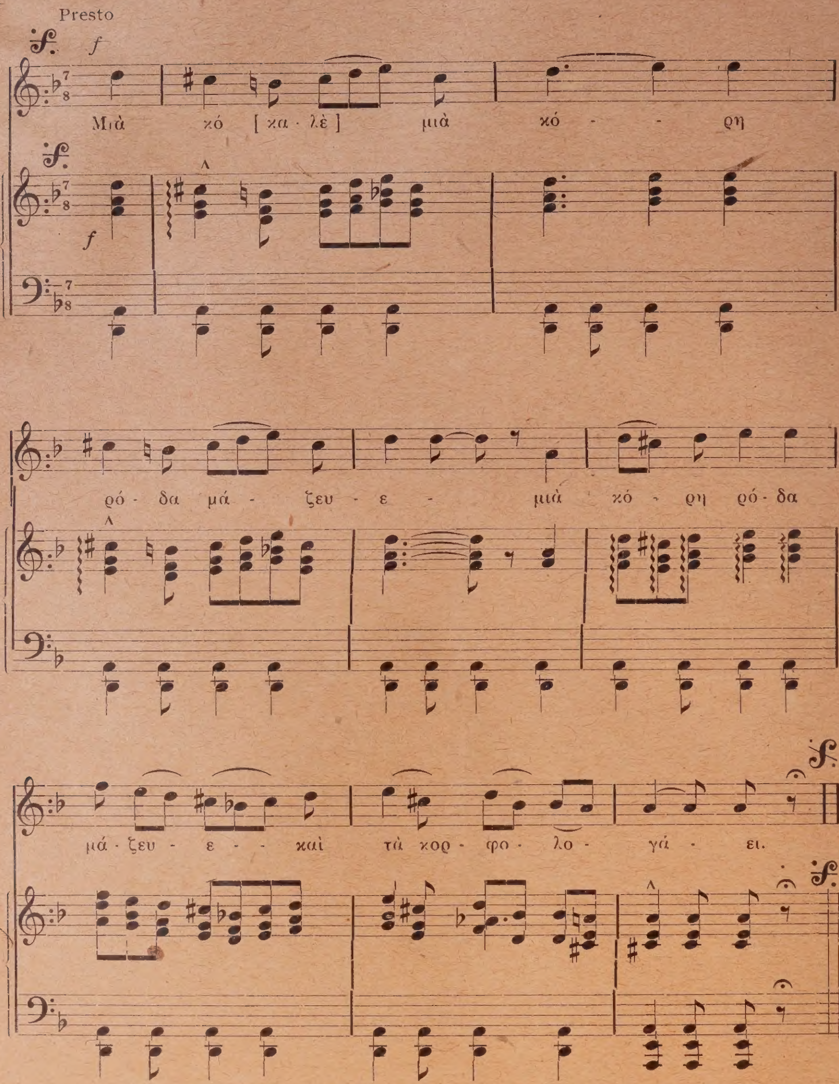
Presto

ἄϊ - ντε καϋ - μέ - νη λε - βεν - τιὰ
νειά - τα - - καὶ πά - λαι νειά - τα!
καὶ - μιὰ - - φο - ρὰ 'ν τὰ νειάτα!
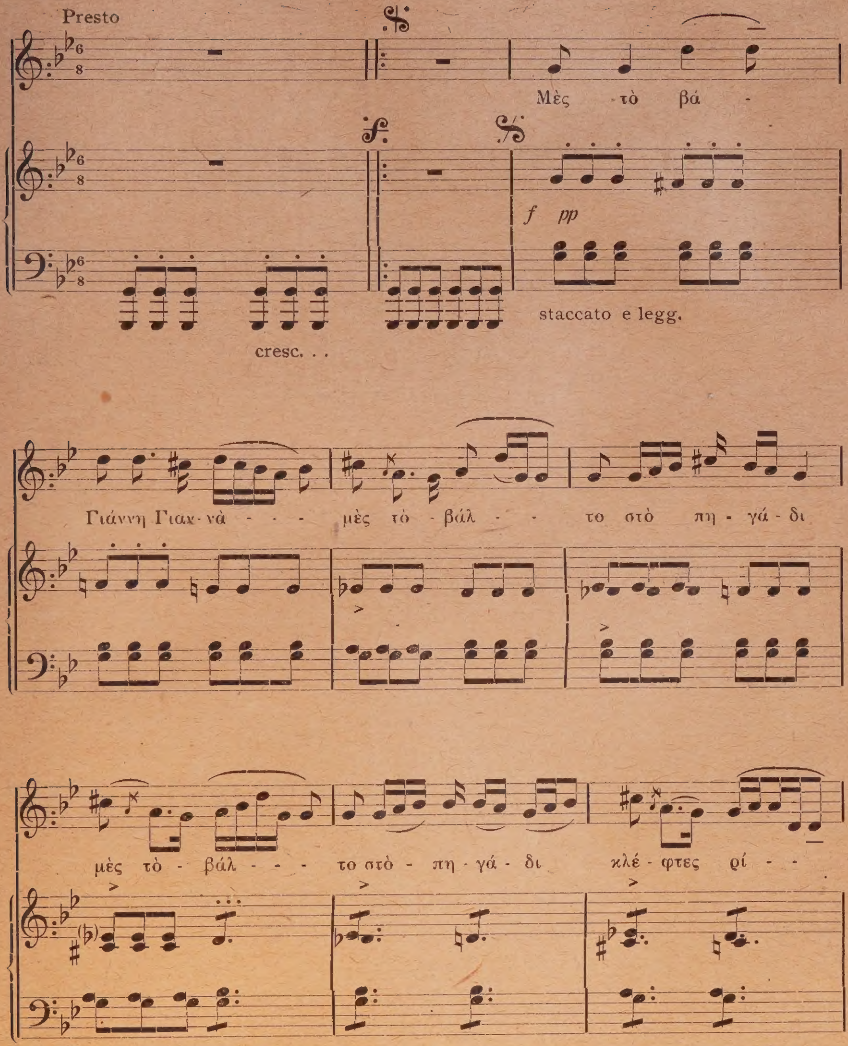
ΚΟΡΗ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΗΑΣ

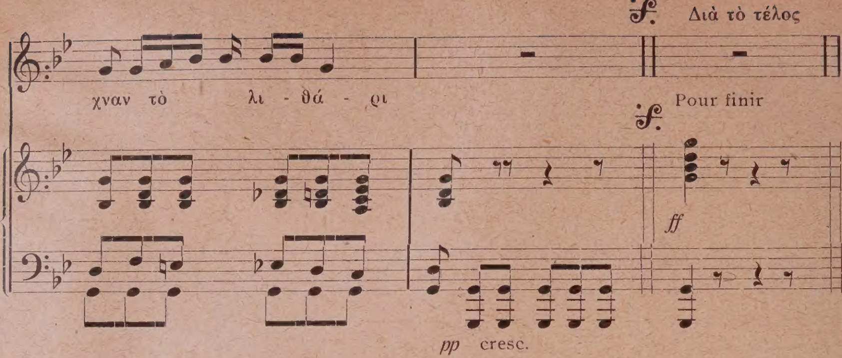
Nº 11.

Ο ΓΙΑΝΝΙΑΣ

No 12.

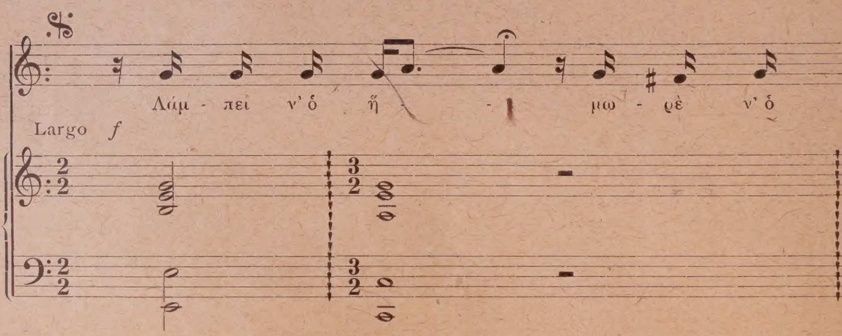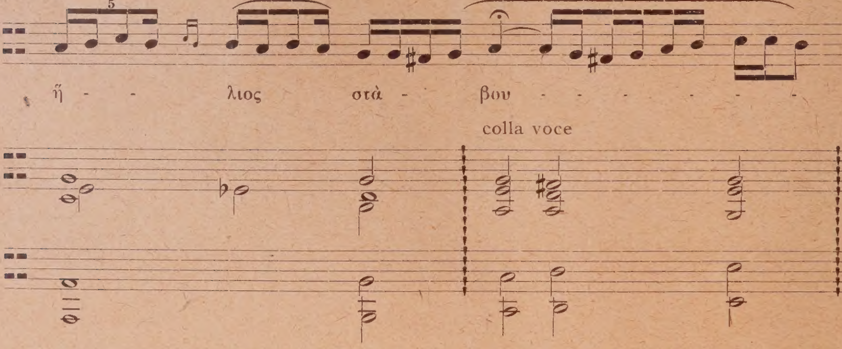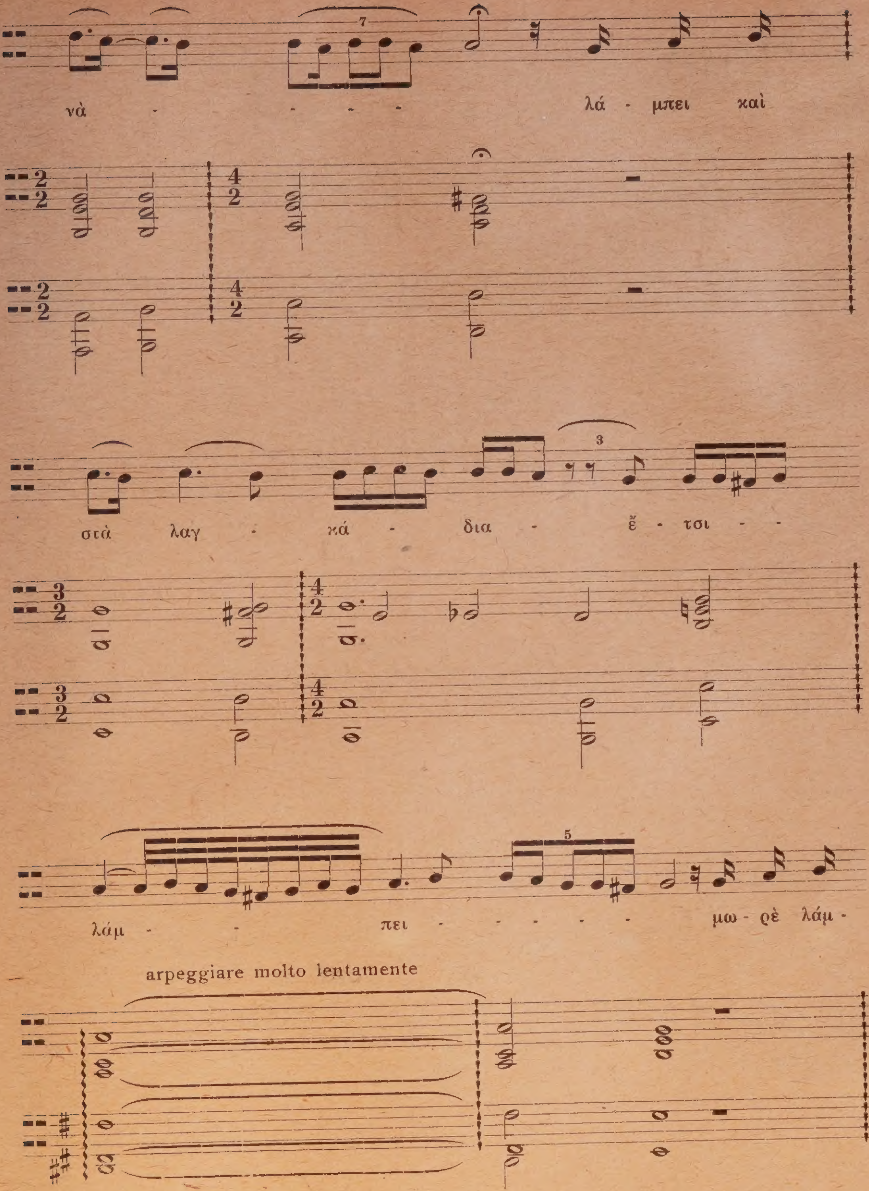

ΟΙ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΑΙΟΙ
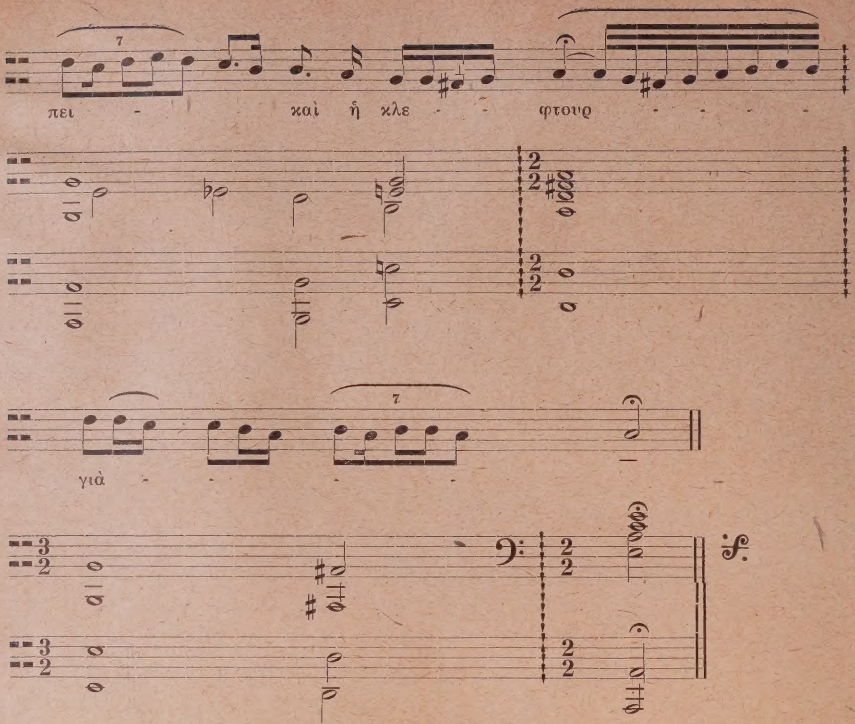
ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΟΝ ΑΡΚΑΔΙΑΣ

No 13.

νὰ - - - -
λά - μπει καὶ
στὰ λαγ - κά - δια - ἔ - τσι - -
λάμ - - πει - - - - - μω - ρὲ λάμ -
arpeggiare molto lentamente

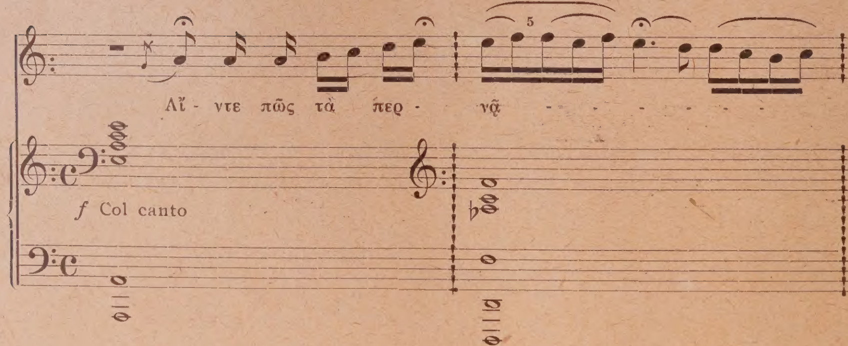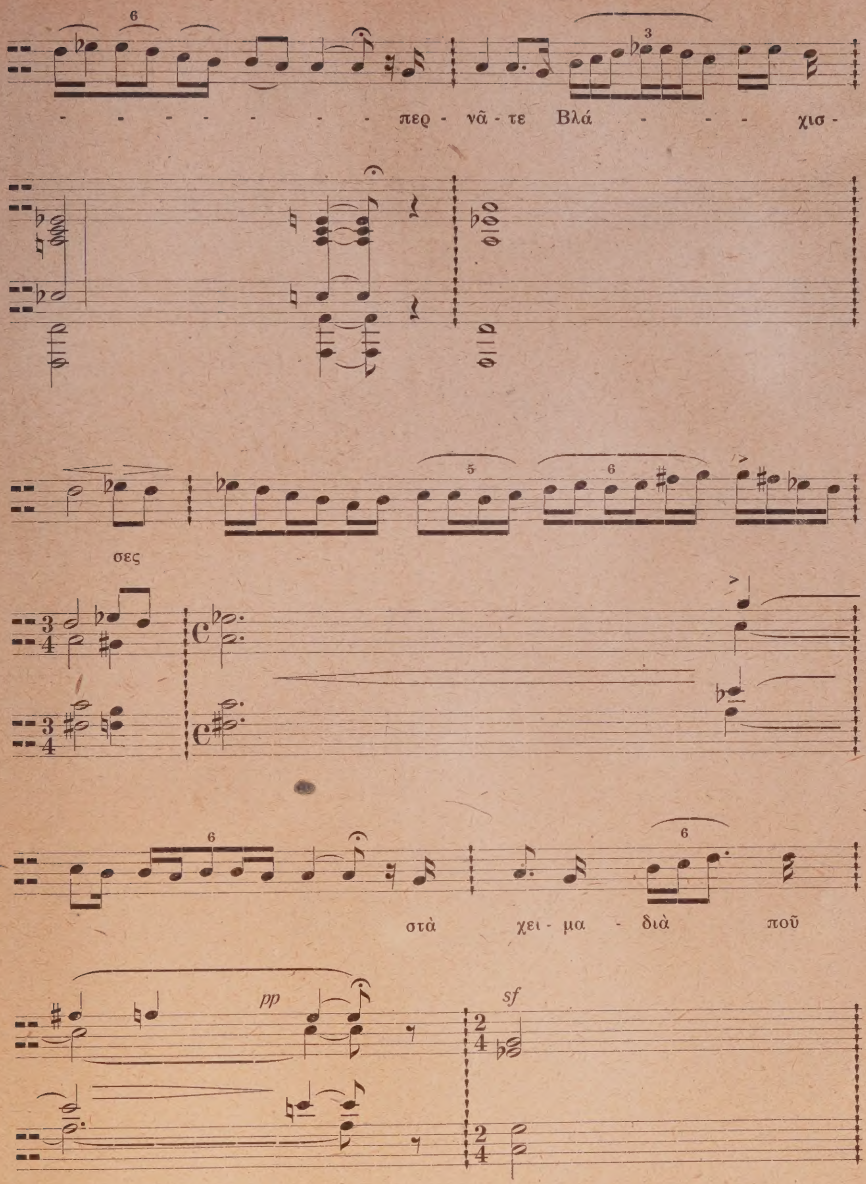

Η ΒΛΑΧΙΣΣΕΣ ΣΤΑ ΧΕΙΜΑΔΙΑ

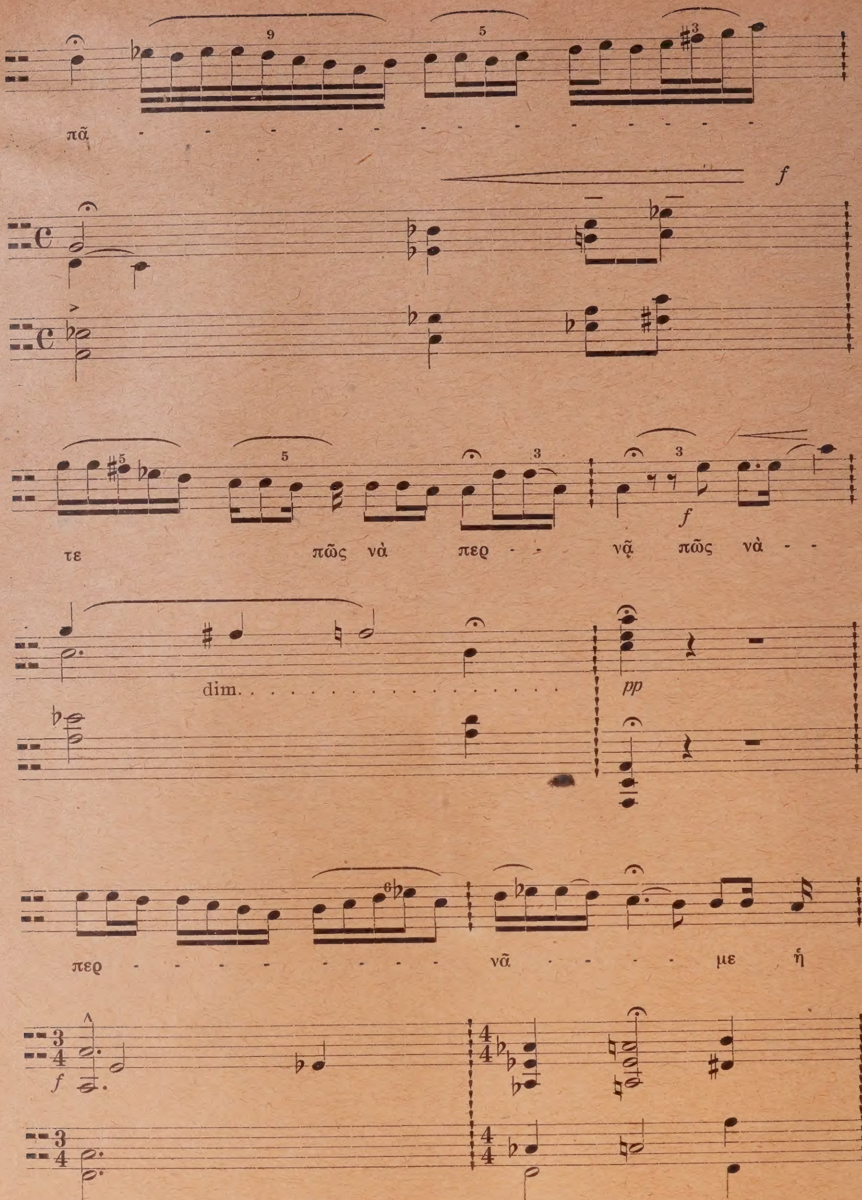
ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΟΝ ΑΡΚΑΔΙΑΣ
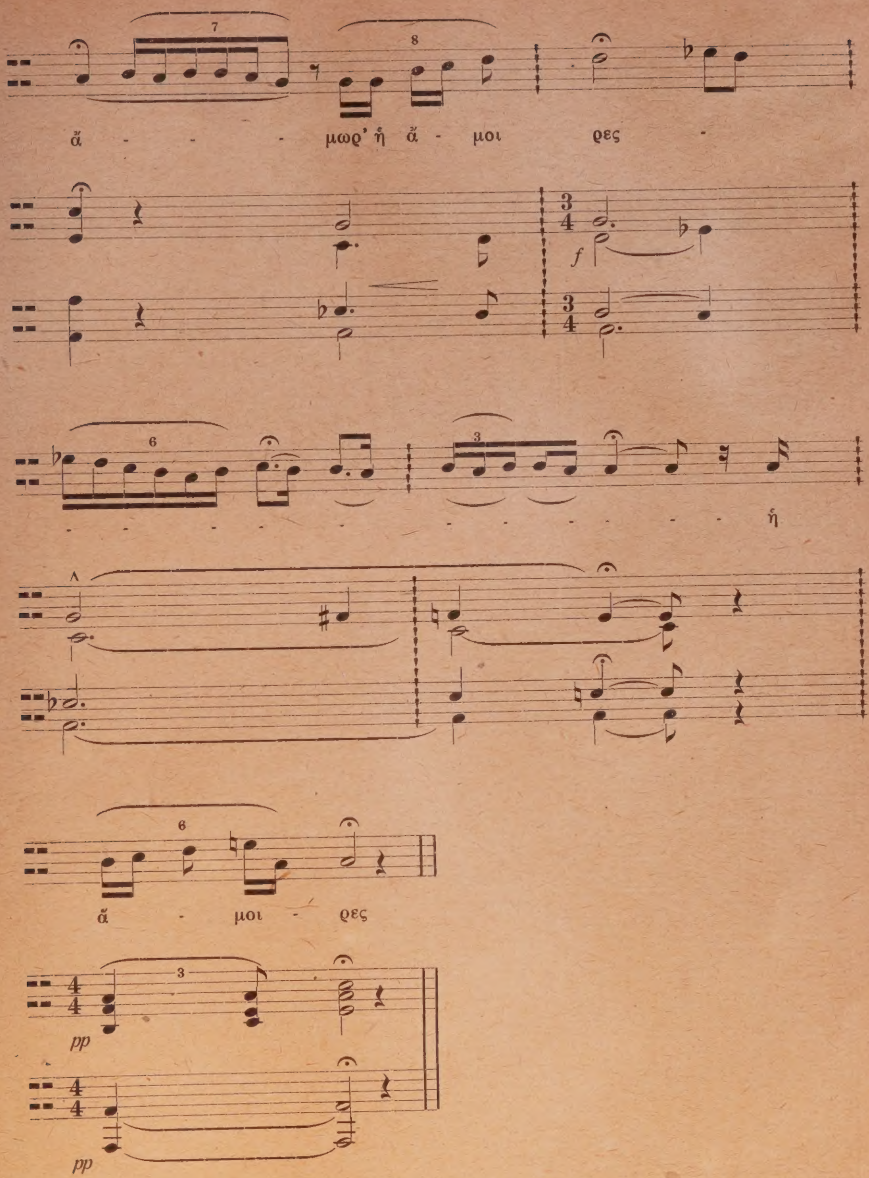
Nº 14.

Largo

περ - νᾶ - τε Βλά - - - χισ -
σες
στὰ χει - μα - διὰ ποῦ
pp
sf
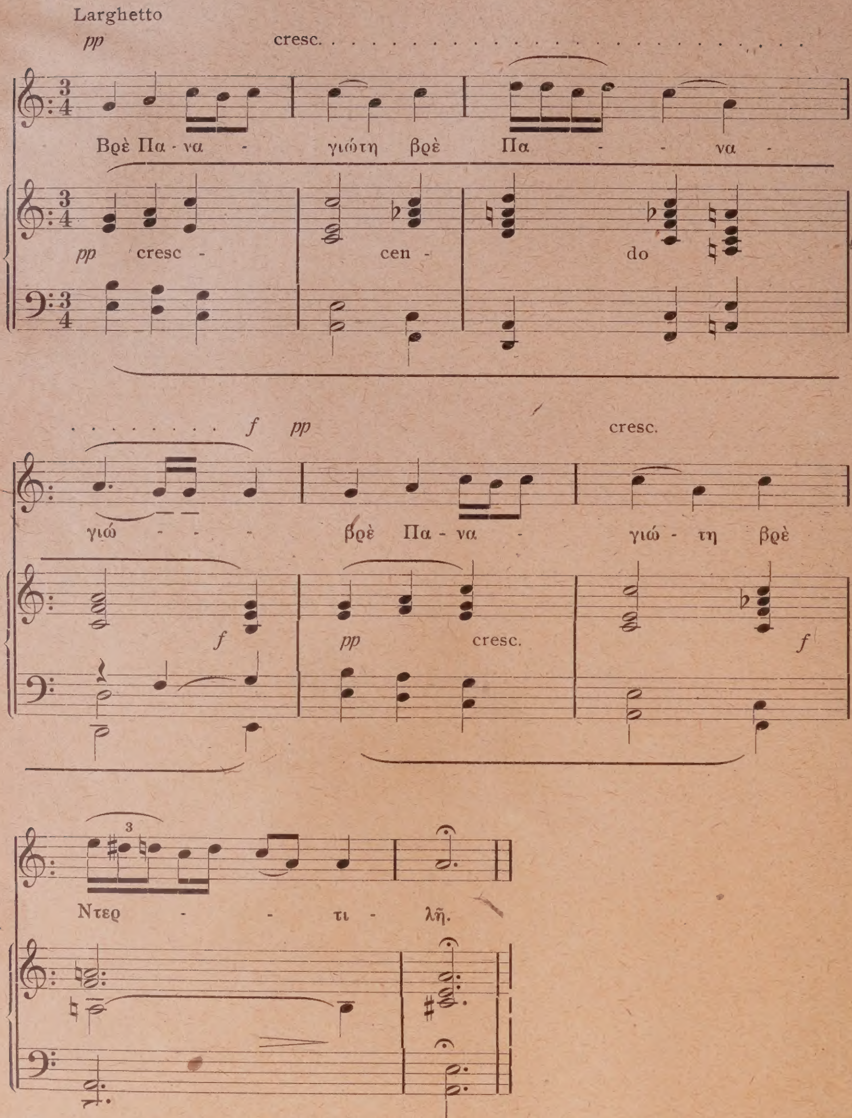

πᾶ
f
τε πῶς νὰ περ νᾶ πῶς νὰ
f
dim.
pp
περ νᾶ με ἤ
f

ἄ - - - μωρ' ἤ ἄ - μοι ρες -
- - - - - - - - - - - - ἤ
ἄ - μοι - ρες

Ο ΝΤΕΡΝΤΙΛΗΣ

ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΟΝ ΑΡΚΑΔΙΑΣ

Νο 15.
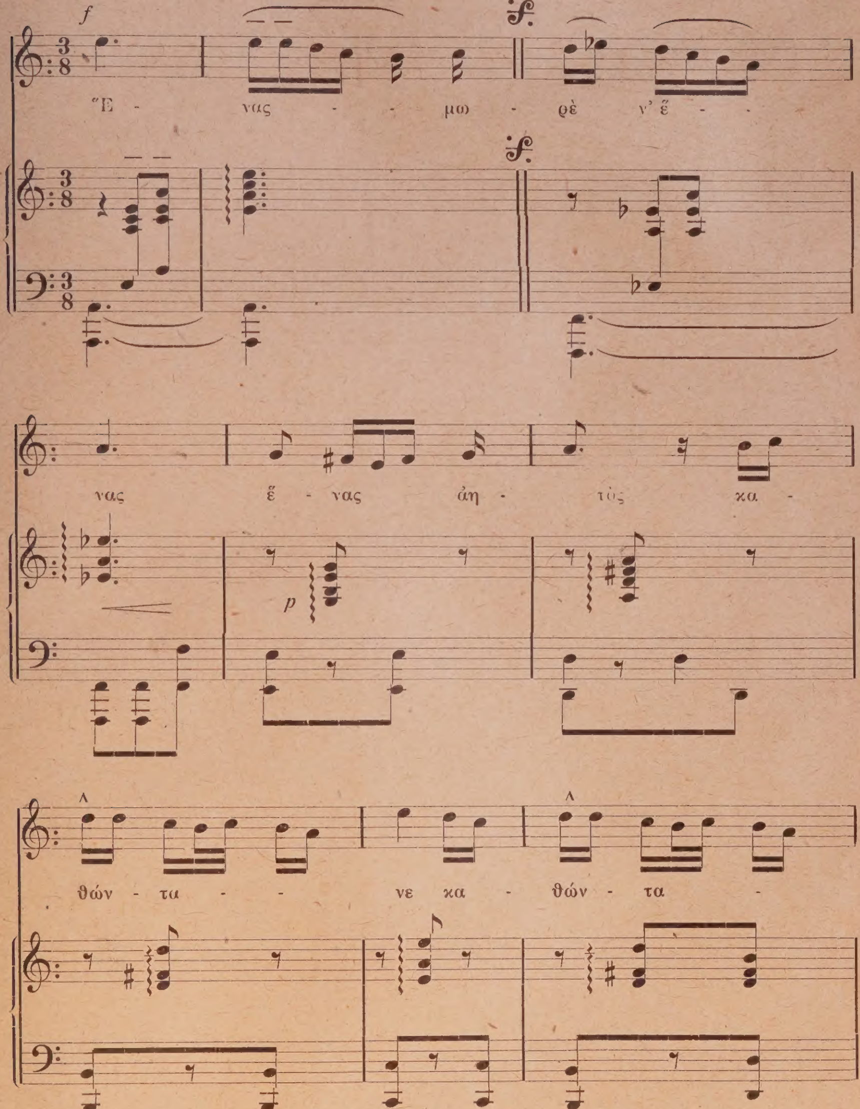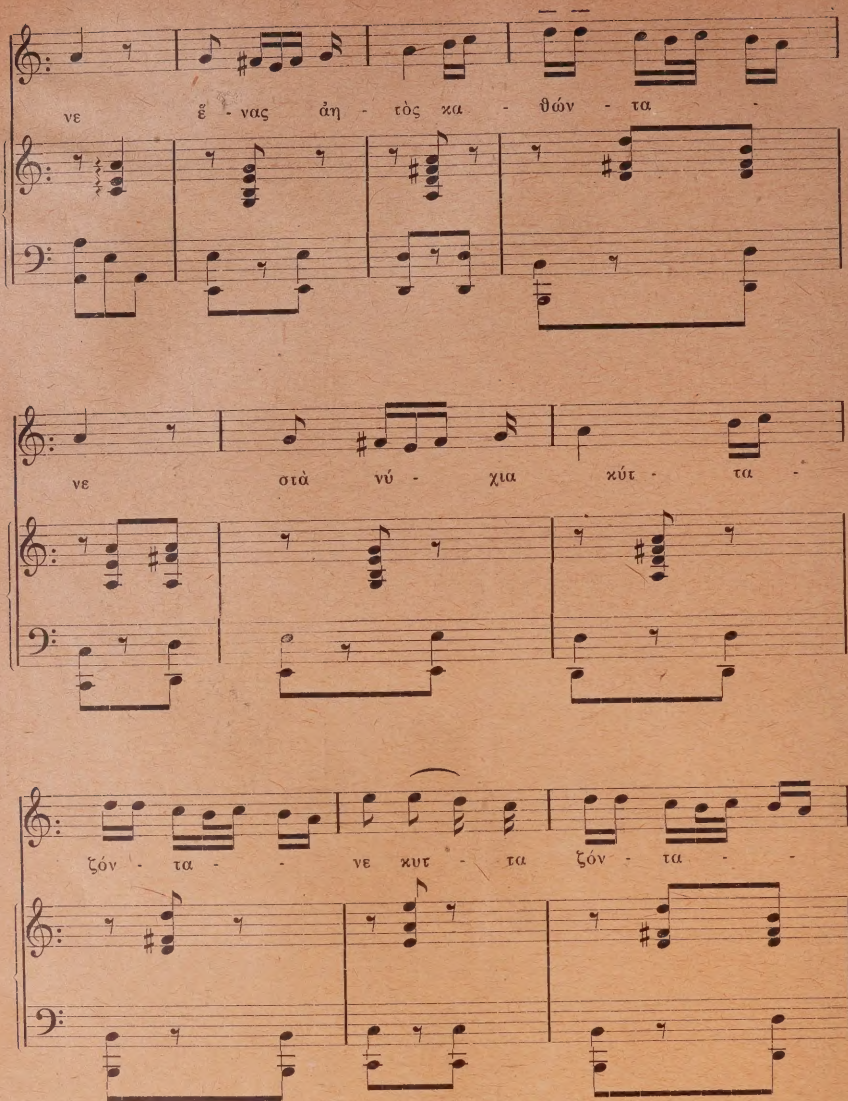

Ο ΑΗΤΟΣ
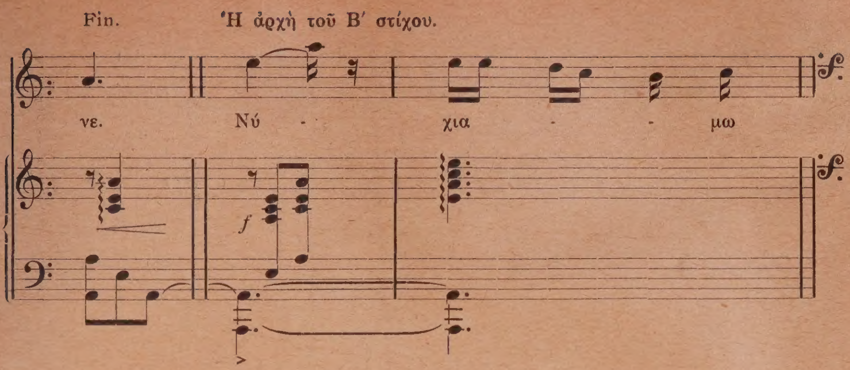
ΧΟΡΕΥΤΙΚΟΝ ΑΡΚΑΔΙΑΣ

Νο 16.

Allegro moderato
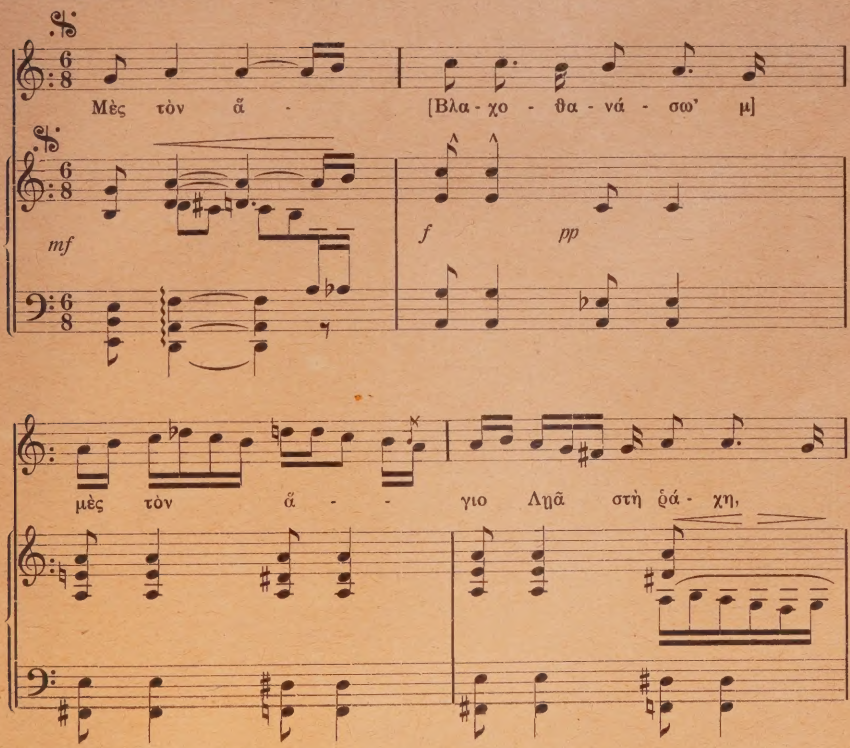

νε ἕ - νας ἀη - τὸς κα - θών - τα -
νε στὰ νύ - χια κύτ - τα -
ζόν - τα - - νε κυτ - τα ζόν - τα - -
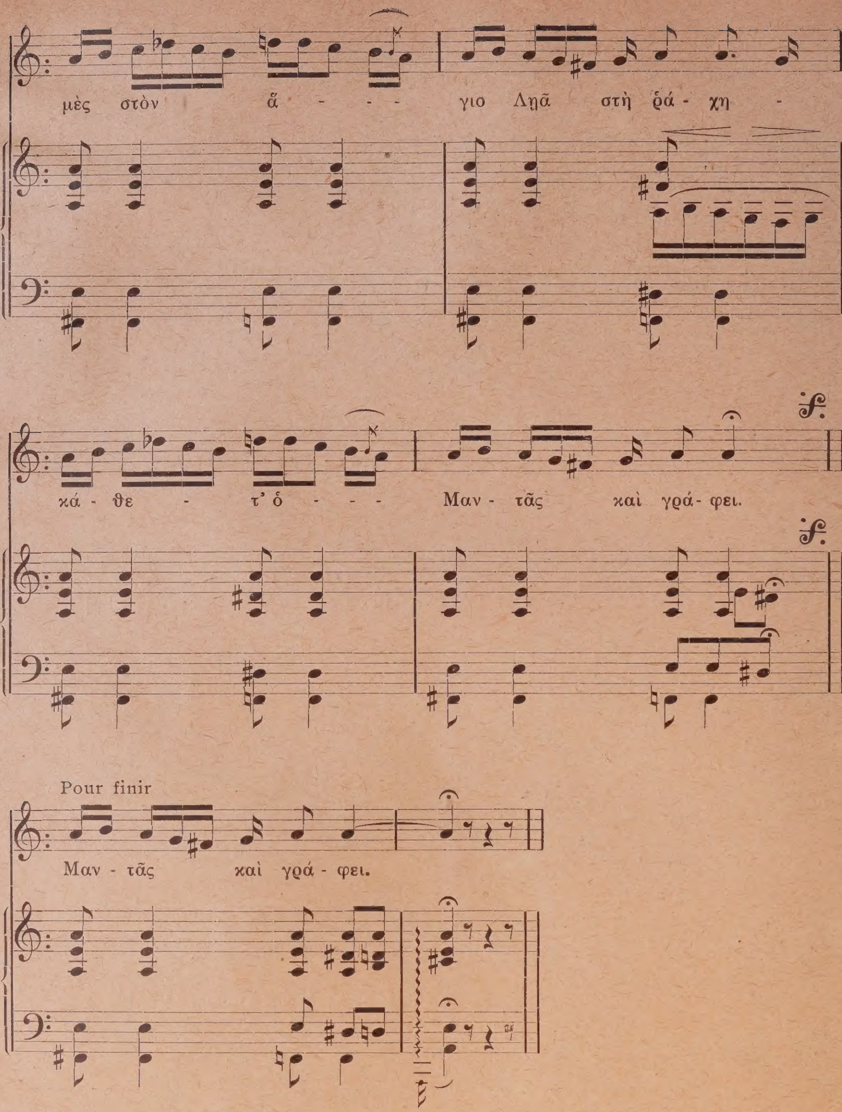

Η ΒΛΑΧΟΘΑΝΑΣΩ

ΧΟΡΕΥΤΙΚΟΝ ΑΡΚΑΔΙΑΣ

Νο 17. Molto Moderato
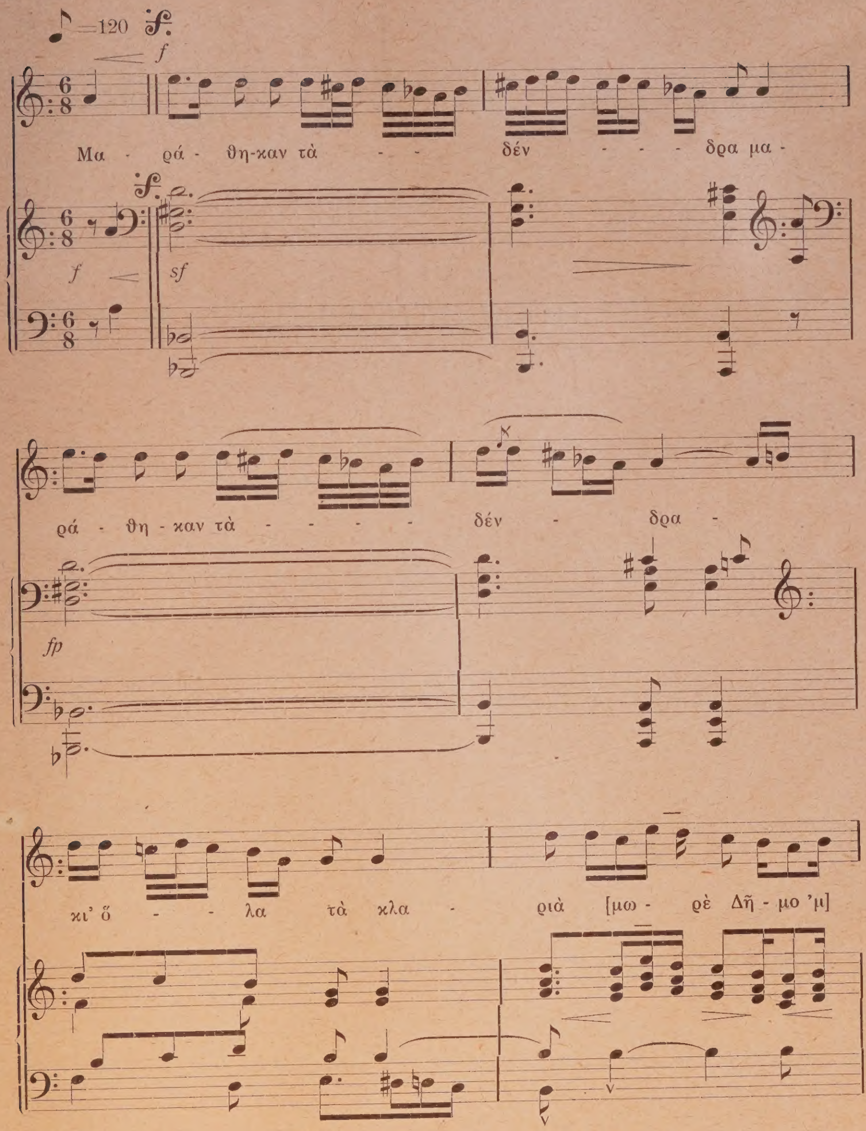

11

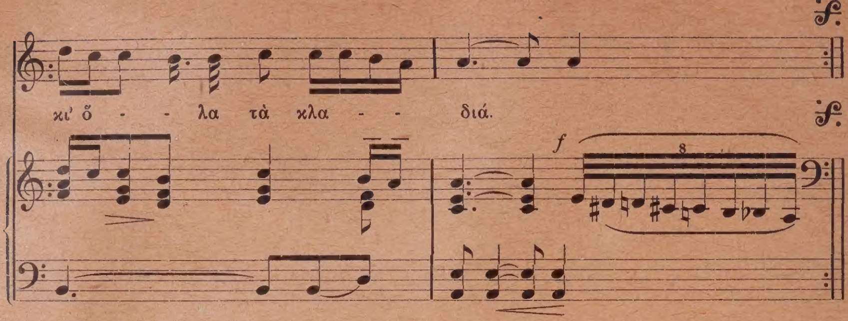

μὲς στὸν ἅ - - - γιο Λη̃ᾶ στὴ ῥά - χη -
κά - θε - τ' ὅ - - - Μαν - τᾶς καὶ γρά - φει.
Pour finir
Μαν - τᾶς καὶ γρά - φει.

Ο ΔΗΜΟΣ

ΧΟΡΕΥΤΙΚΟΝ ΑΡΚΑΔΙΑΣ

Nº 18.
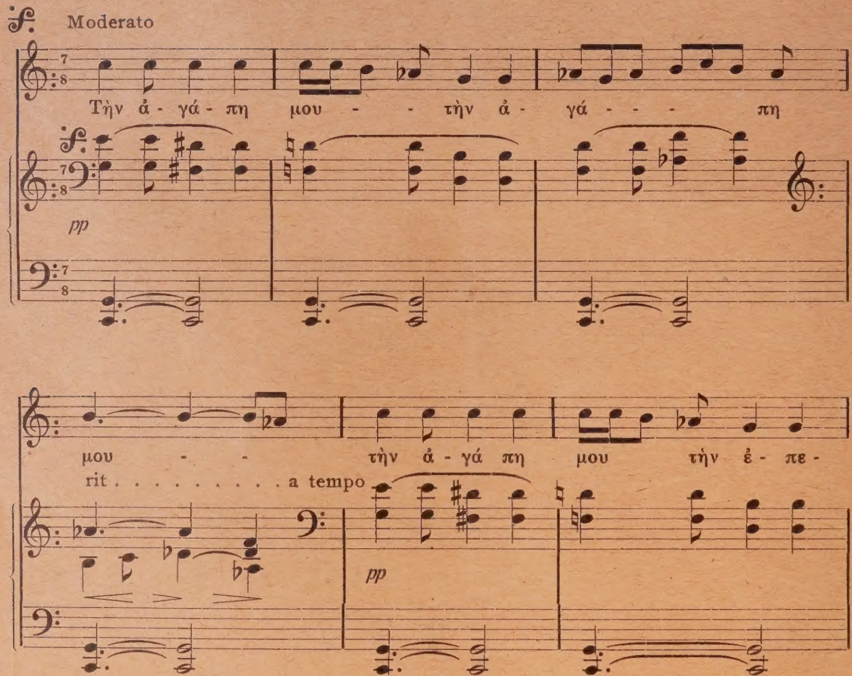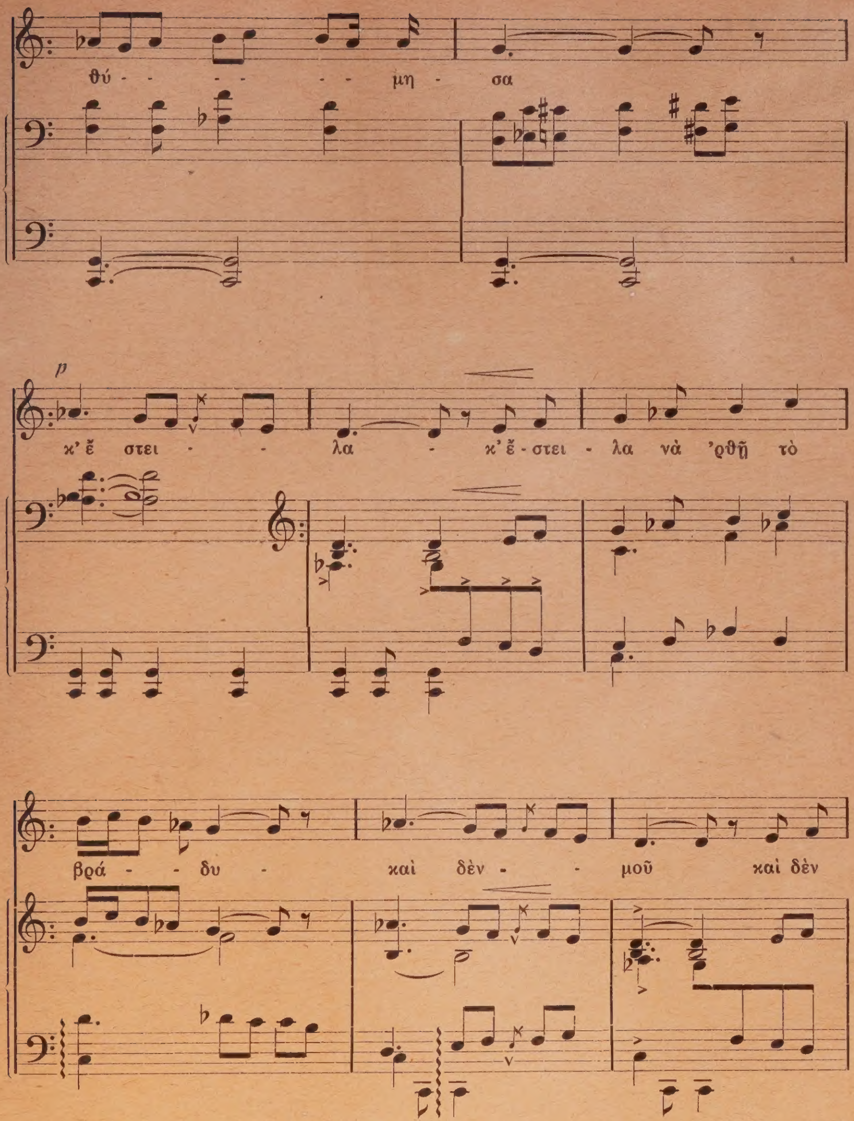

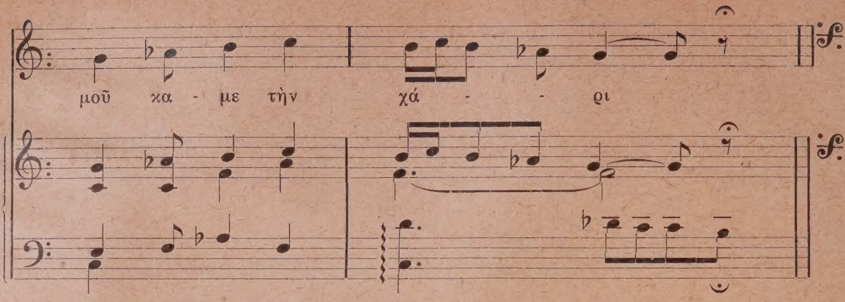
Η ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

ΧΟΡΕΥΤΙΚΟΝ ΑΡΚΑΔΙΑΣ

Nº 19.
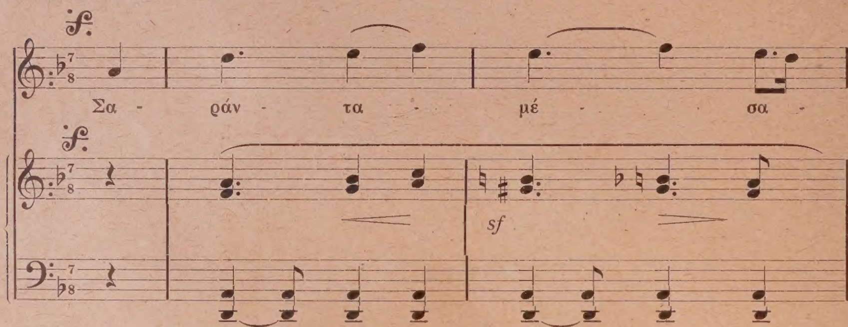

θύ - - - - - μη - σα
p
κ' ἔ στει - - λα - κ' ἔ - στει - λα νὰ 'ρθῇ τὸ
βρά - - δυ - καὶ δὲν - - μοῦ καὶ δὲν
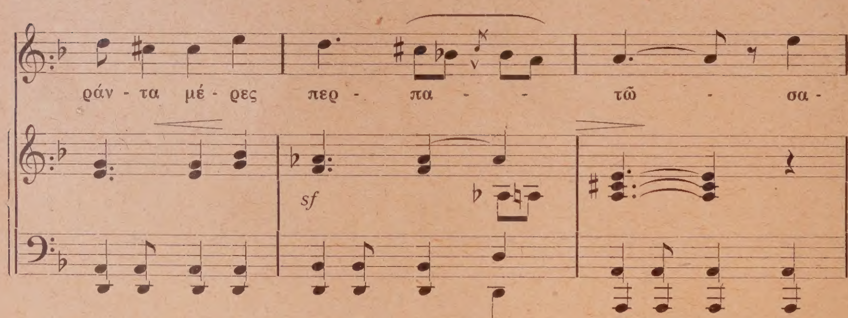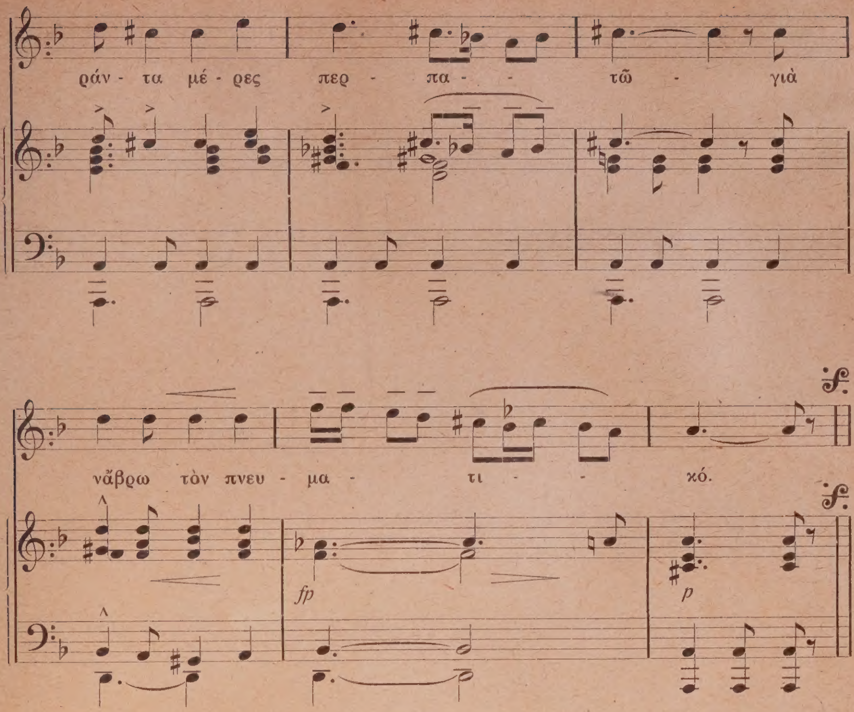

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

ΧΟΡΕΥΤΙΚΟΝ

Nº 20. Moderato
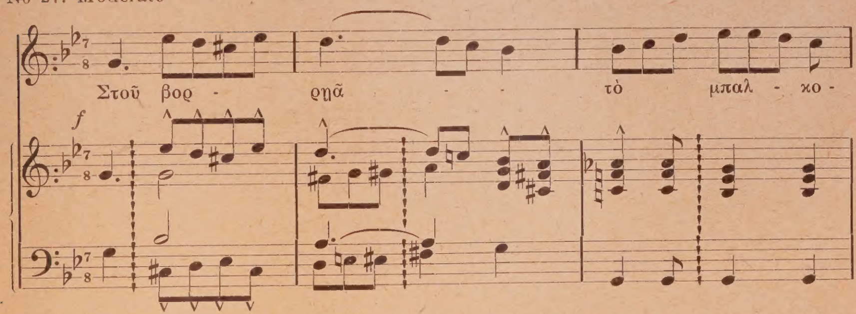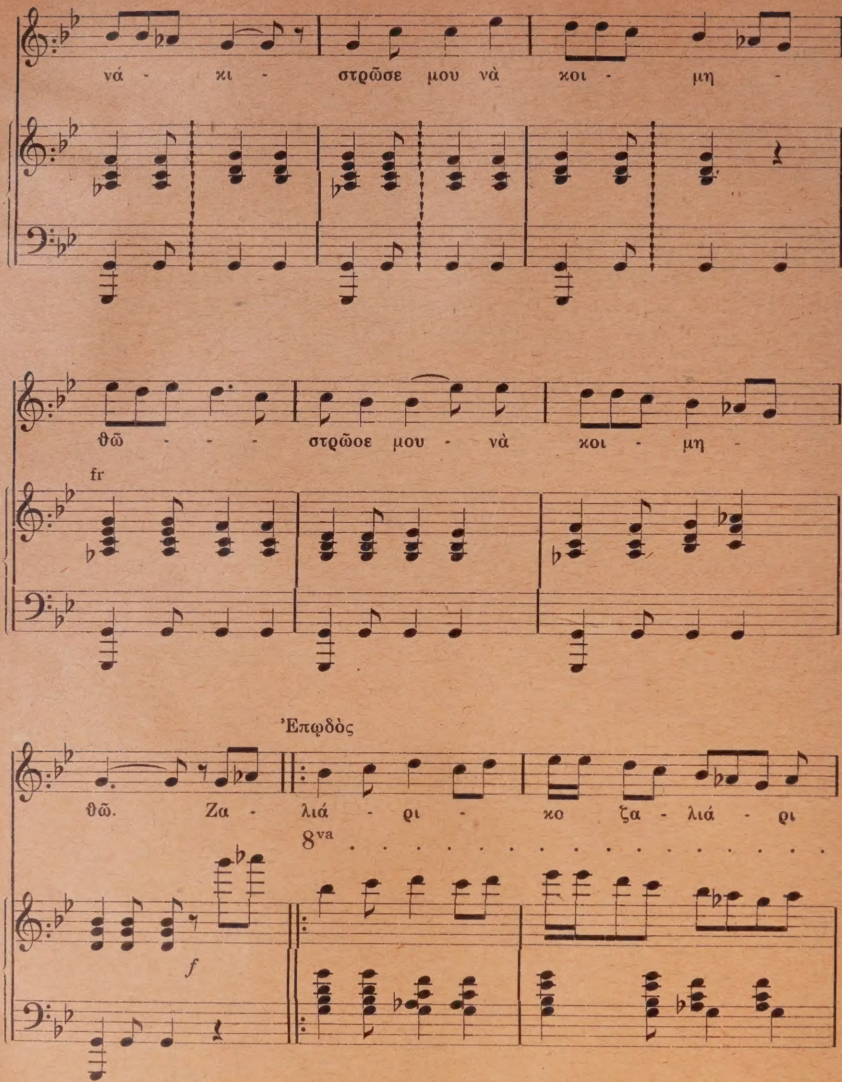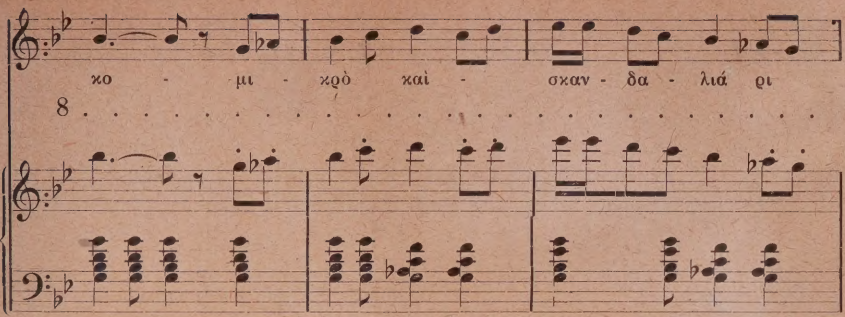

ΤΟ ΖΗΛΙΑΡΙΚΟ
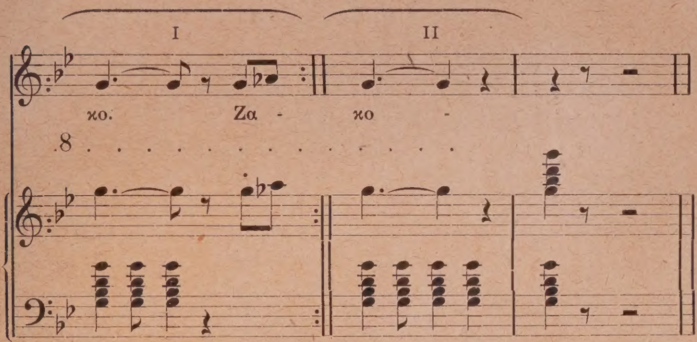
ΧΟΡΕΥΤΙΚΟΝ ΑΡΚΑΔΙΑΣ

Νο 21. Moderato

νά - κι - στρῶσε μου νὰ κοι - μη -
θῶ - - - στρῶσε μου - νὰ κοι - μη -
fr
'Επῳδὸς
θῶ. Ζα - λιά - ρι - κο ζα - λιά - ρι
8va
f
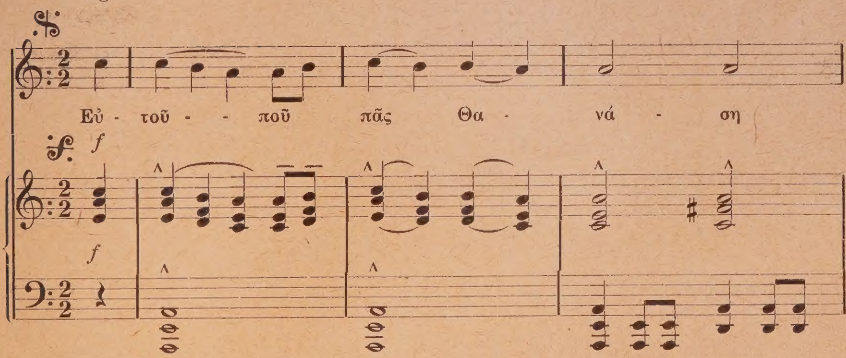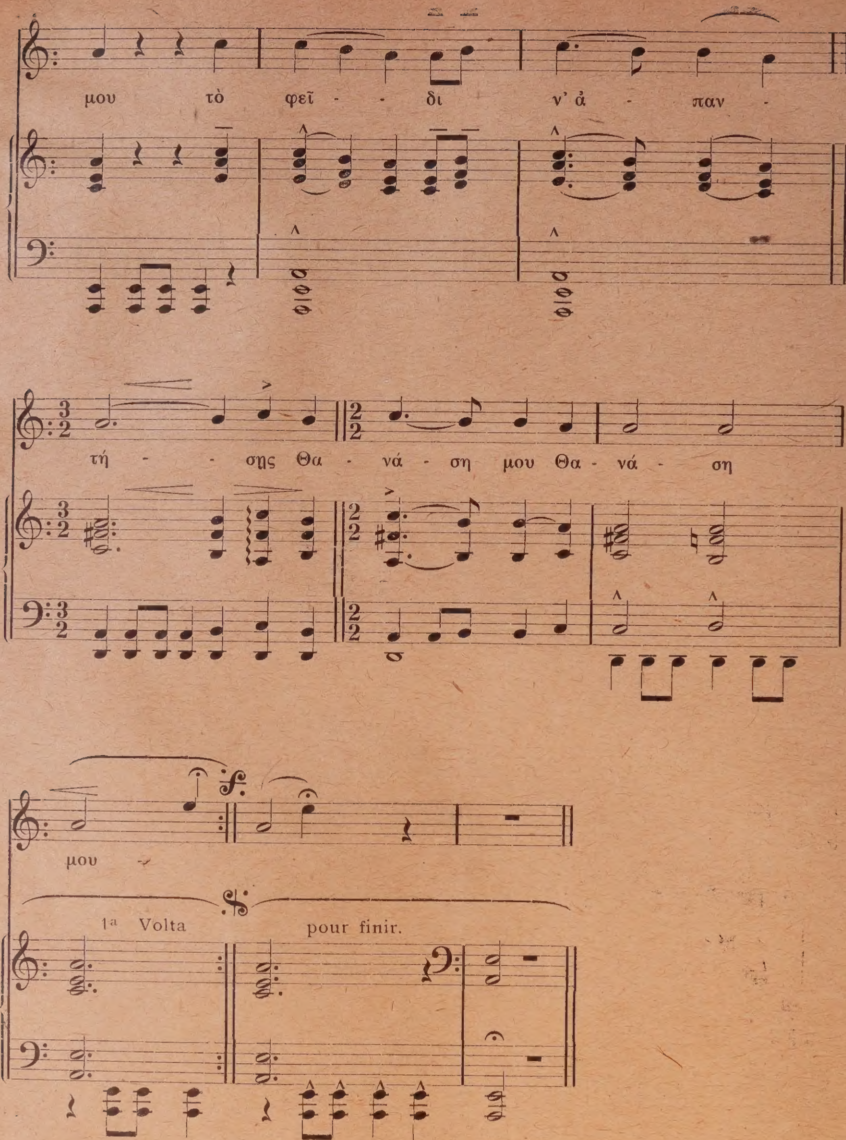

ΜΟΙΡΟΛΟΓΙ

ΑΡΚΑΔΙΑΣ

Nº 20.

Adagio
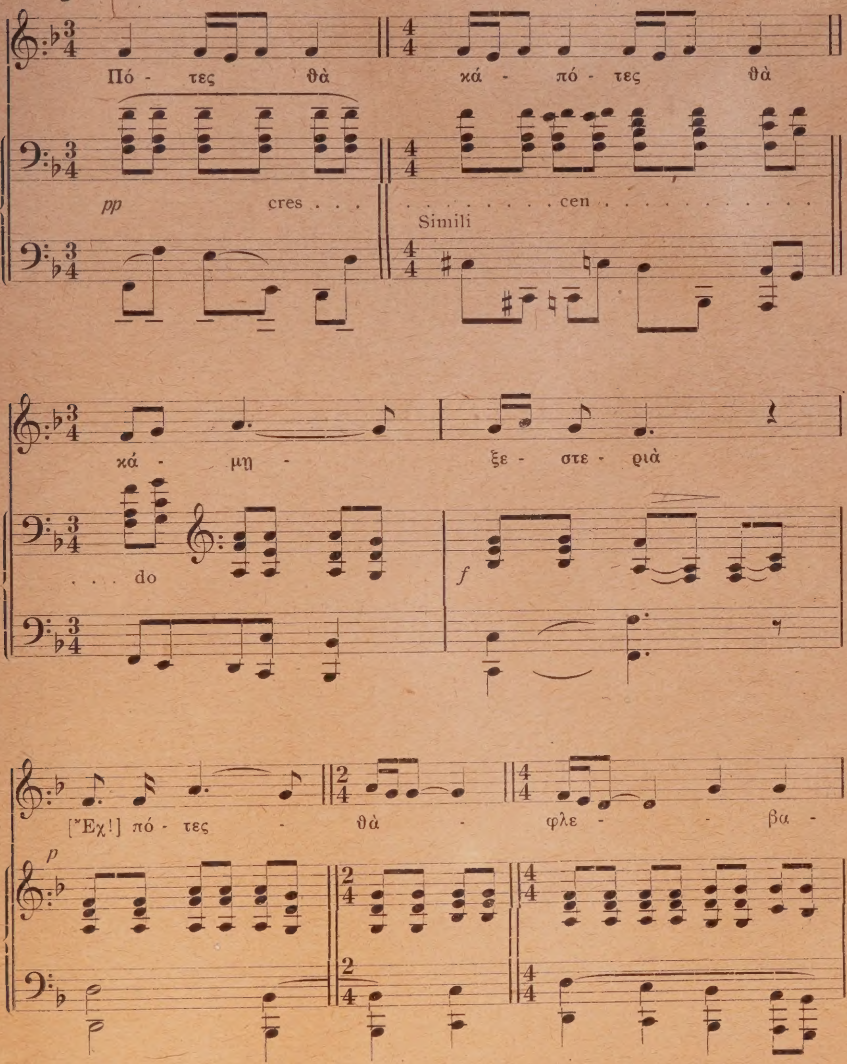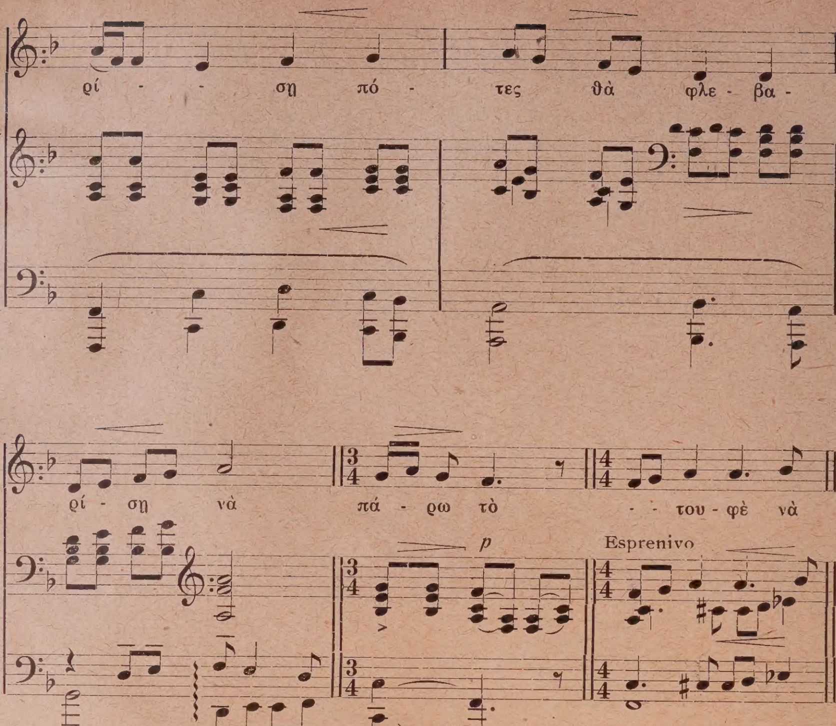

μου τὸ φεῖ - - δι ν' ἀ - παν -
τή - - σης Θα - νά - ση μου Θα - νά - ση
μου
1a Volta
pour finir.

Ο ΠΟΘΟΣ ΤΟΥ ΚΡΗΤΟΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΟΥ

Nº 1.

♩= 88. Larghetto molto espressivo.
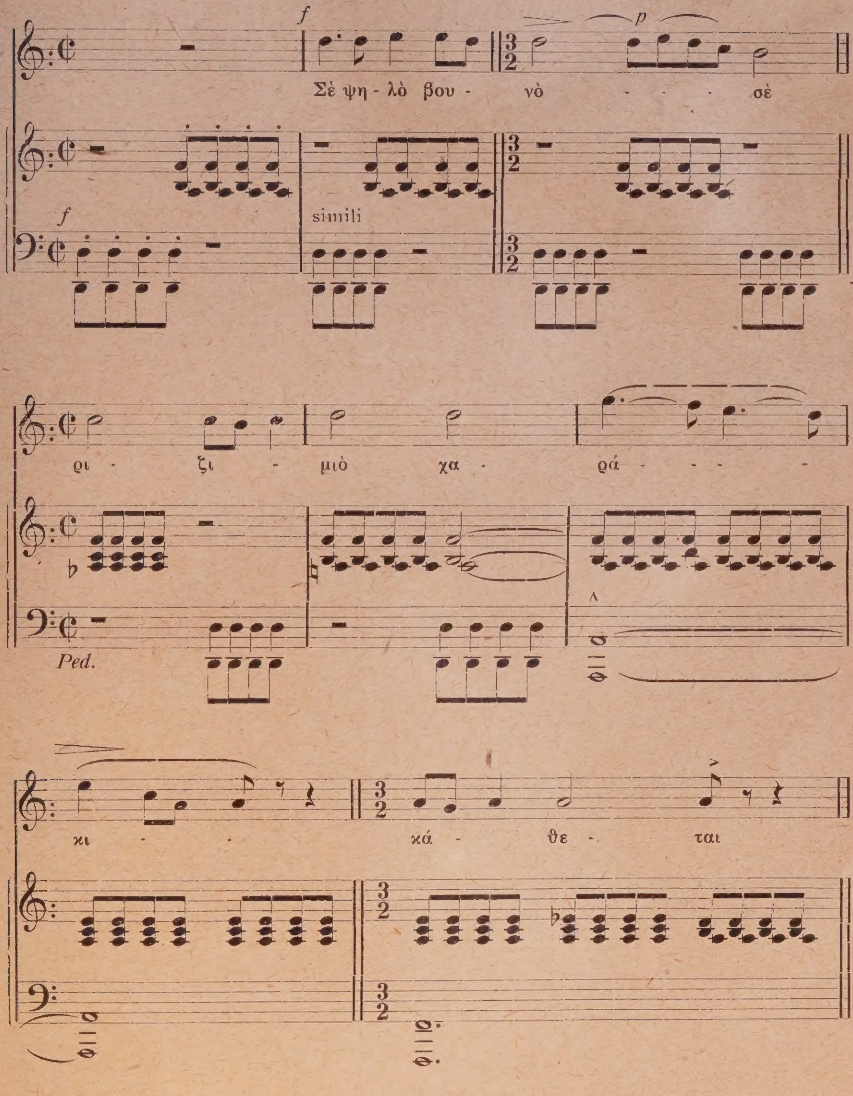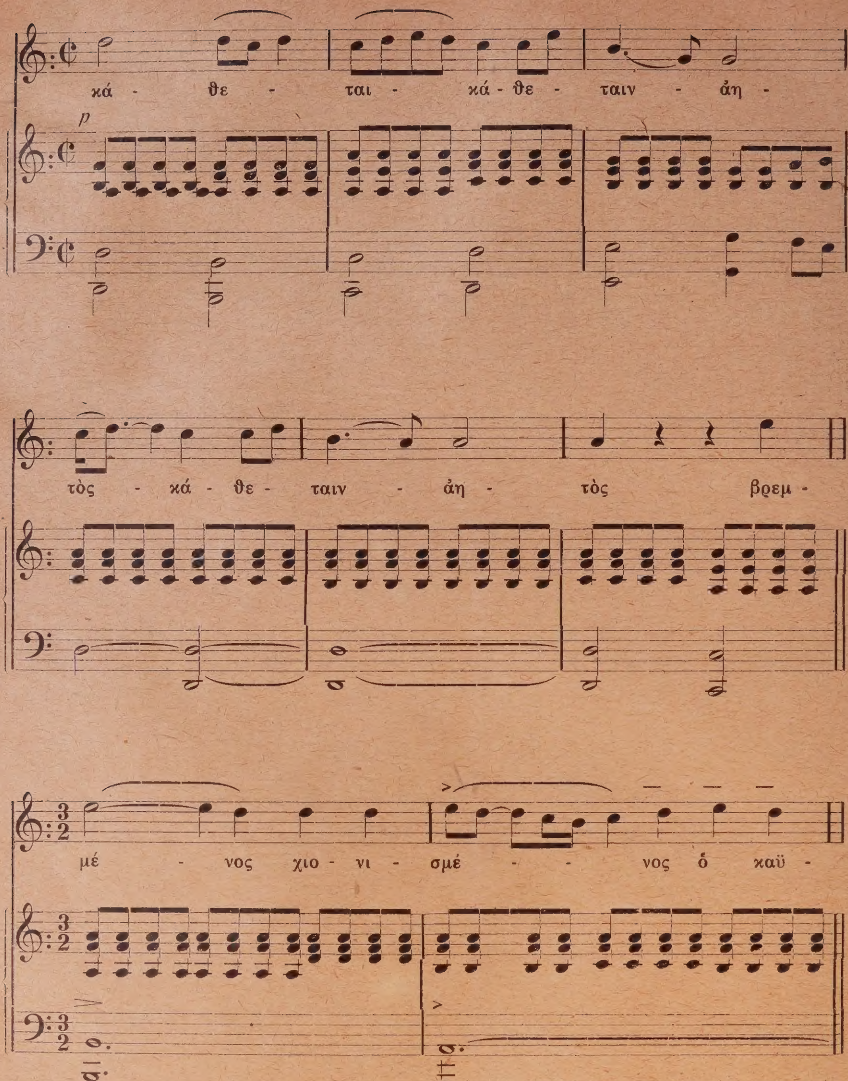

ρί - - ση πό - τες θὰ φλε - βα -
ρί - ση νὰ πά - ρω τὸ - - του - φὲ νὰ
p
Esprenivo
πά - ρω τὸ - του - - φέ - κι μου!
pp
pp
m.d

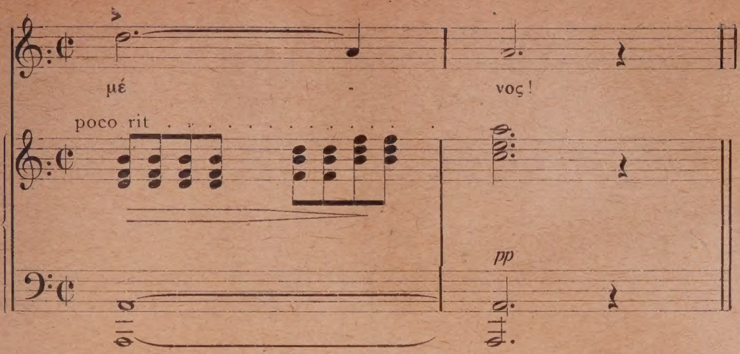
Ο ΑΗΤΟΣ

Nº 2.

Moderato 88 = 𝅗𝅥
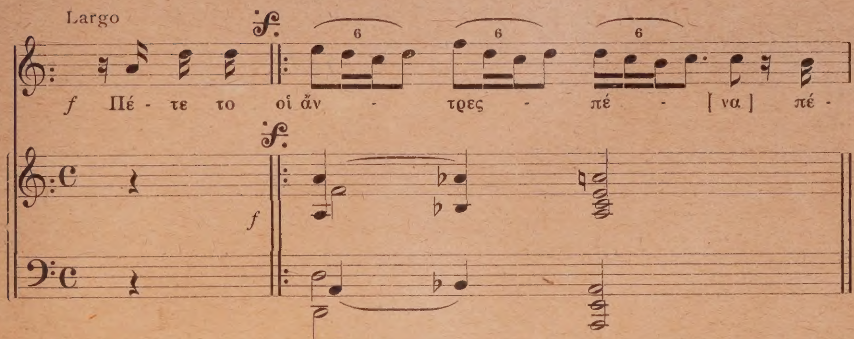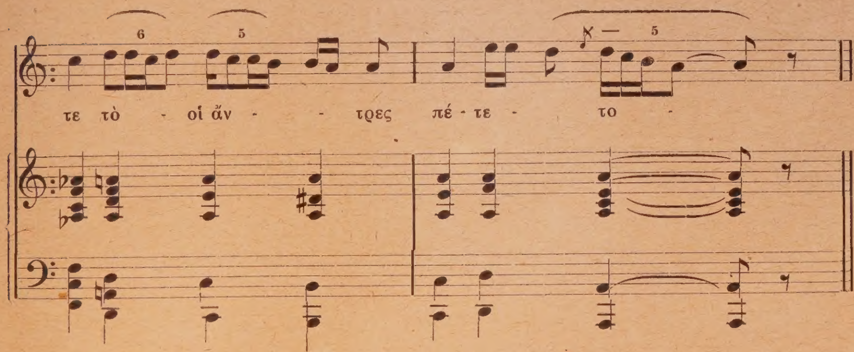

κά - θε - ται - κά - θε - ταιν - ἀη -
p
τὸς - κά - θε - ταιν - ἀη - τὸς βρεμ -
μέ - νος χιο - νι - σμέ - - νος ὁ καϋ -
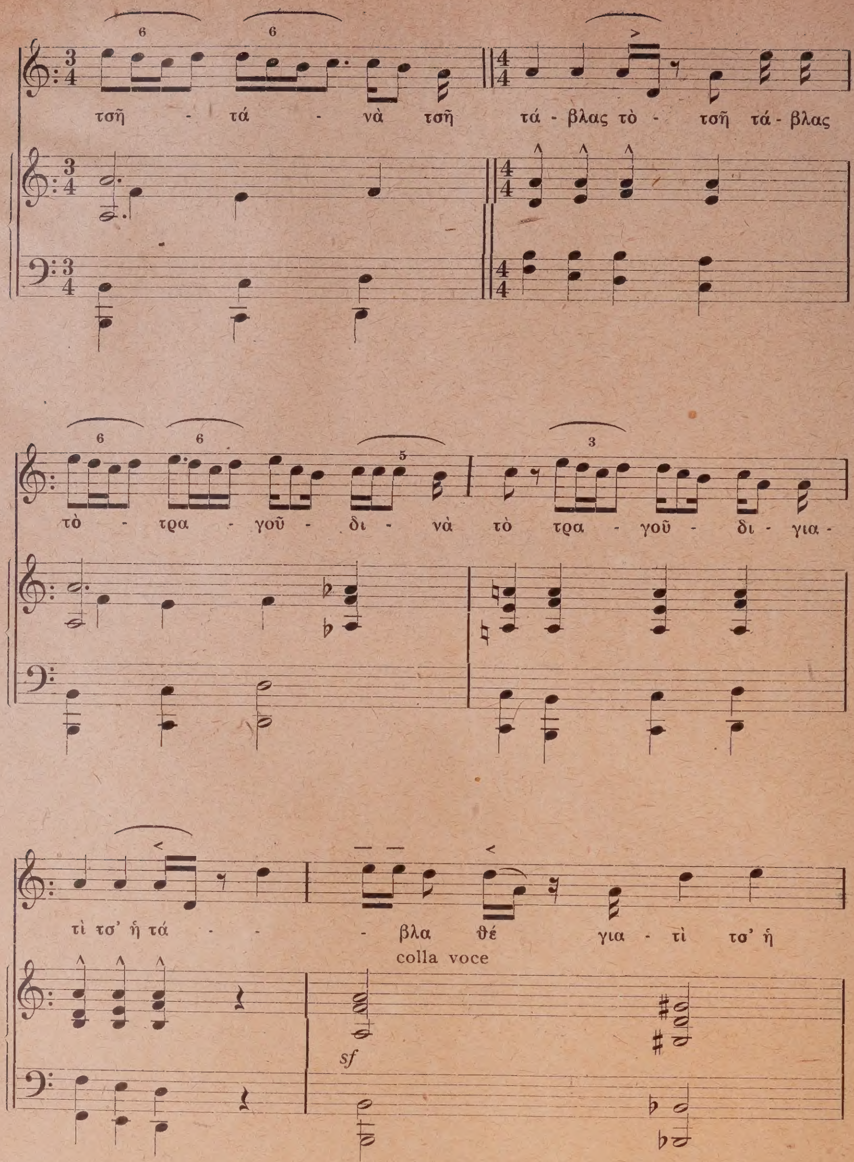

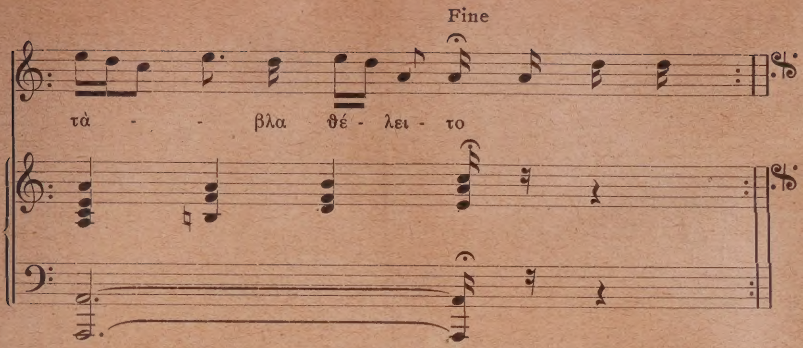
ΑΣΜΑ ΤΗΣ ΤΑΒΛΑΣ

Nº 3

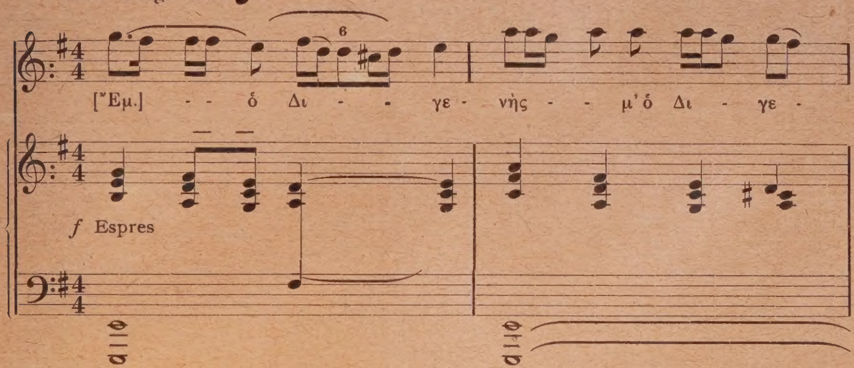

τσῆ - τά - νὰ τσῆ τά - βλας τὸ - τσῆ τά - βλας
τὸ - τρα - γοῦ - δι - νὰ τὸ τρα - γοῦ - δι - για -
τὶ τσ' ἡ τά - - - βλα θέ για - τὶ τσ' ἡ
colla voce
sf
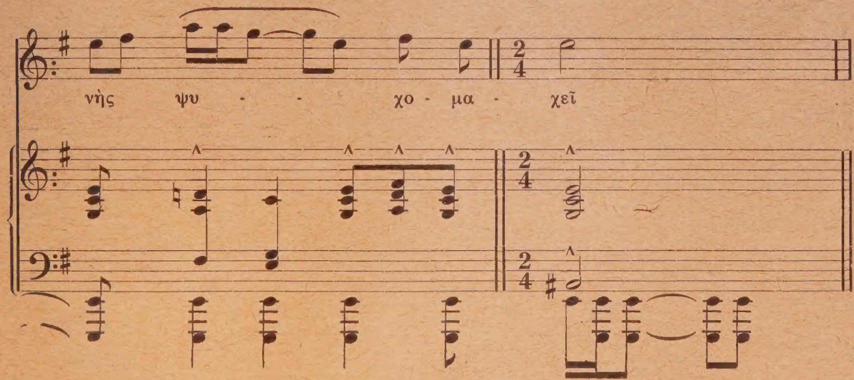

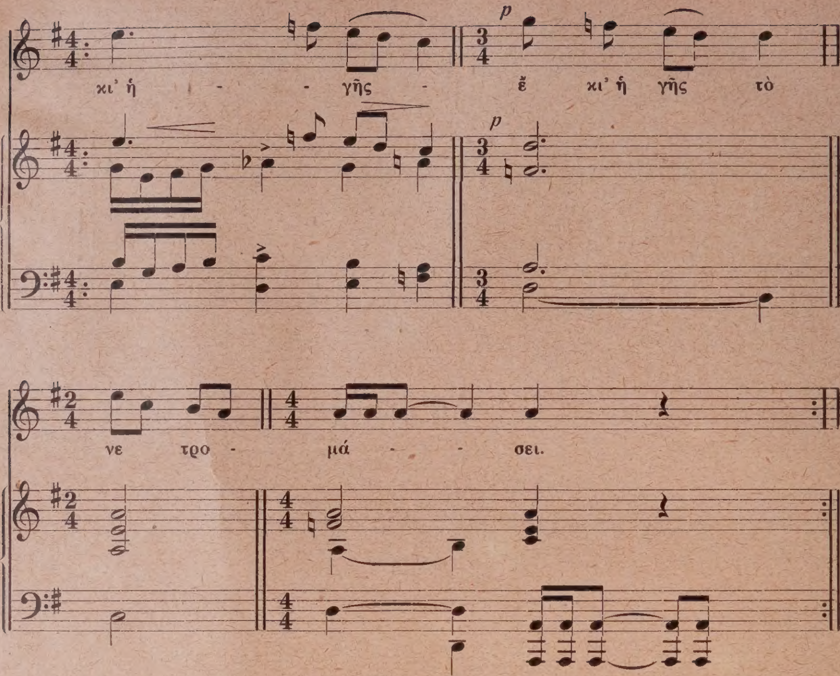
Ο ΔΙΓΕΝΗΣ

Nº .4

Poco adagio 54=♩

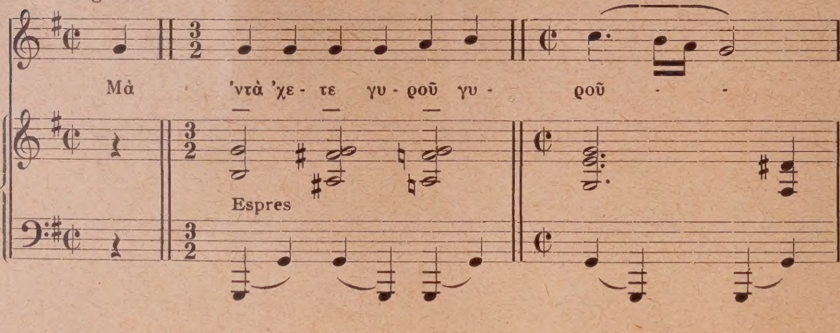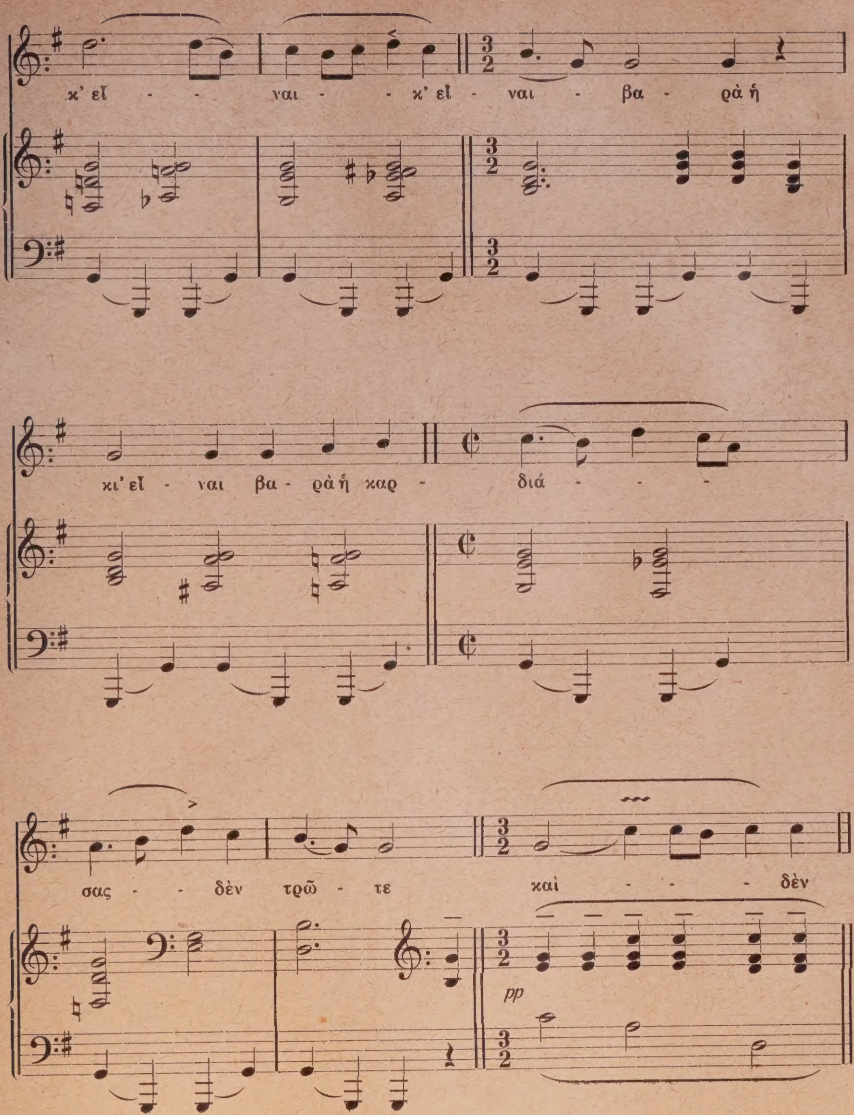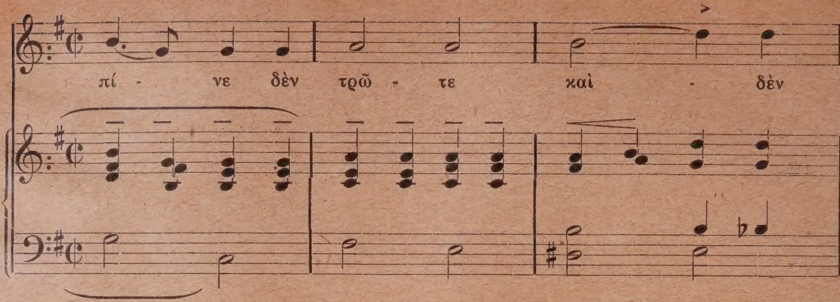

ΑΣΜΑ ΤΗΣ ΤΑΒΛΑΣ
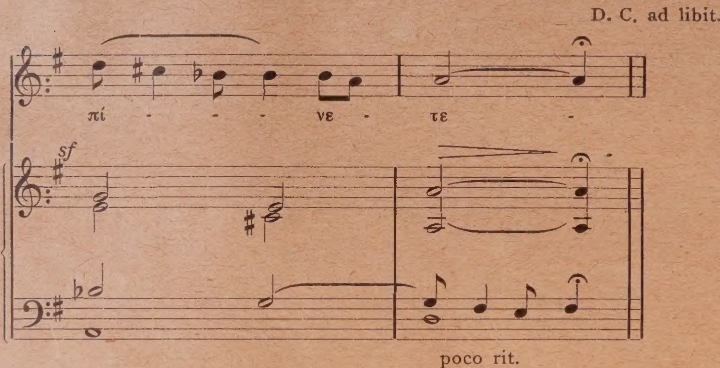
Nº 5.

Larghetto

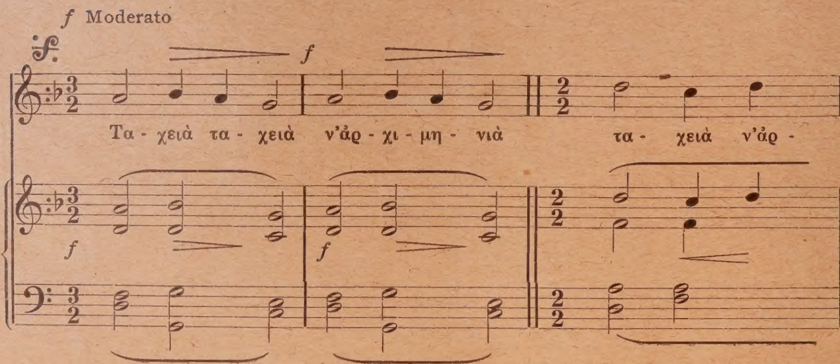

κ' εἶ - - ναι - - κ' εἶ - ναι - βα - ρὰ ἡ
κι' εἶ - ναι βα - ρὰ ἡ καρ - διά - - -
σας - - δὲν τρῶ - τε καὶ - - - δὲν
pp
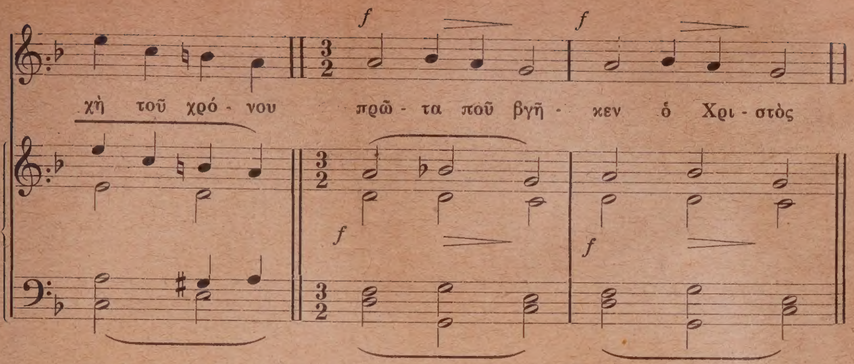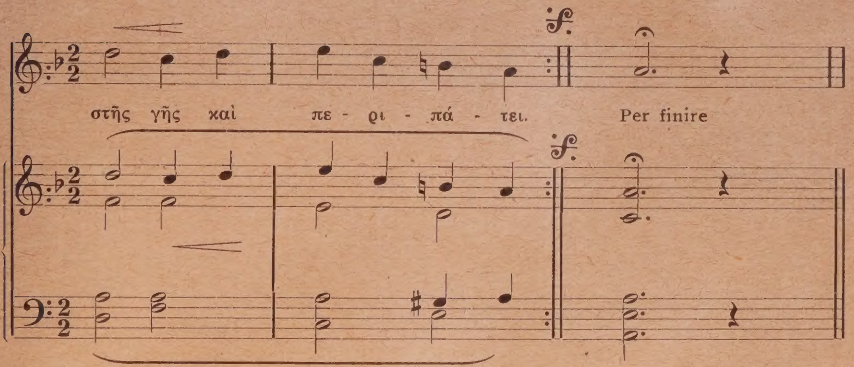

ΤΑ ΚΑΛΑΝΔΑ ΤΗΣ Α^ΗΣ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

Nº 6.
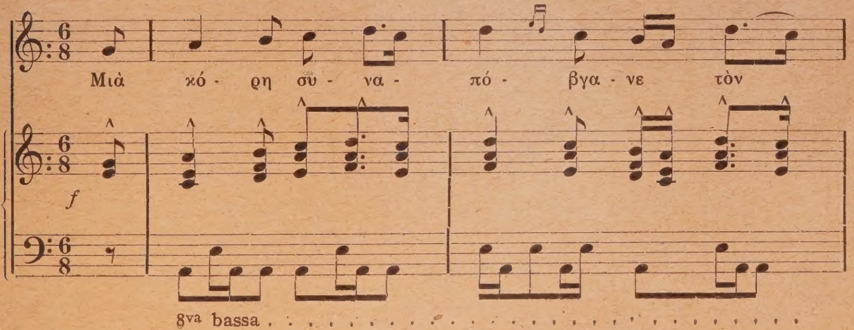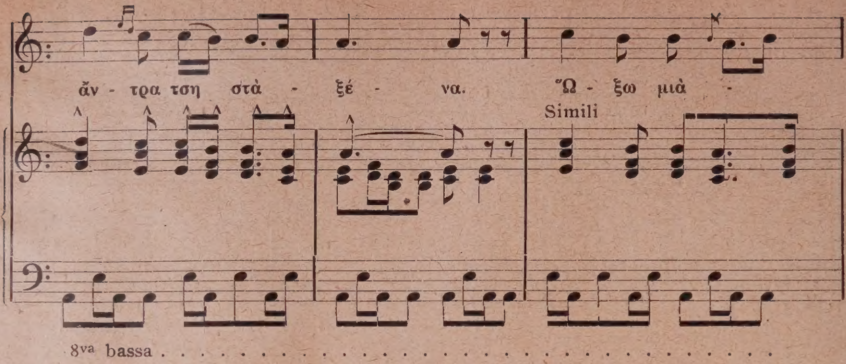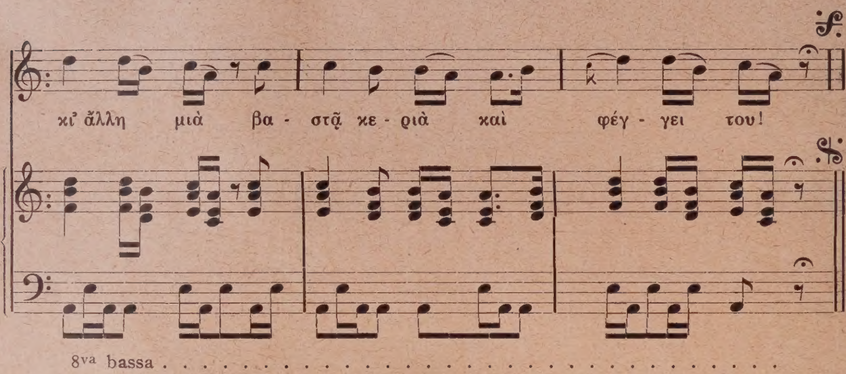

ΑΣΜΑ ΤΗΣ ΚΟΥΛΟΥΡΑΣ

Nº 7.

Allegro
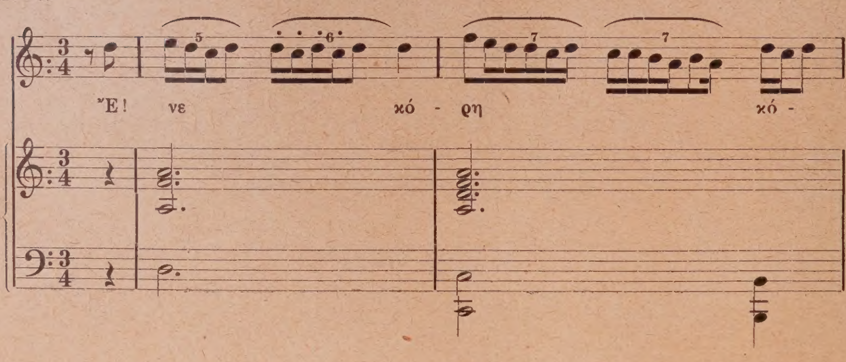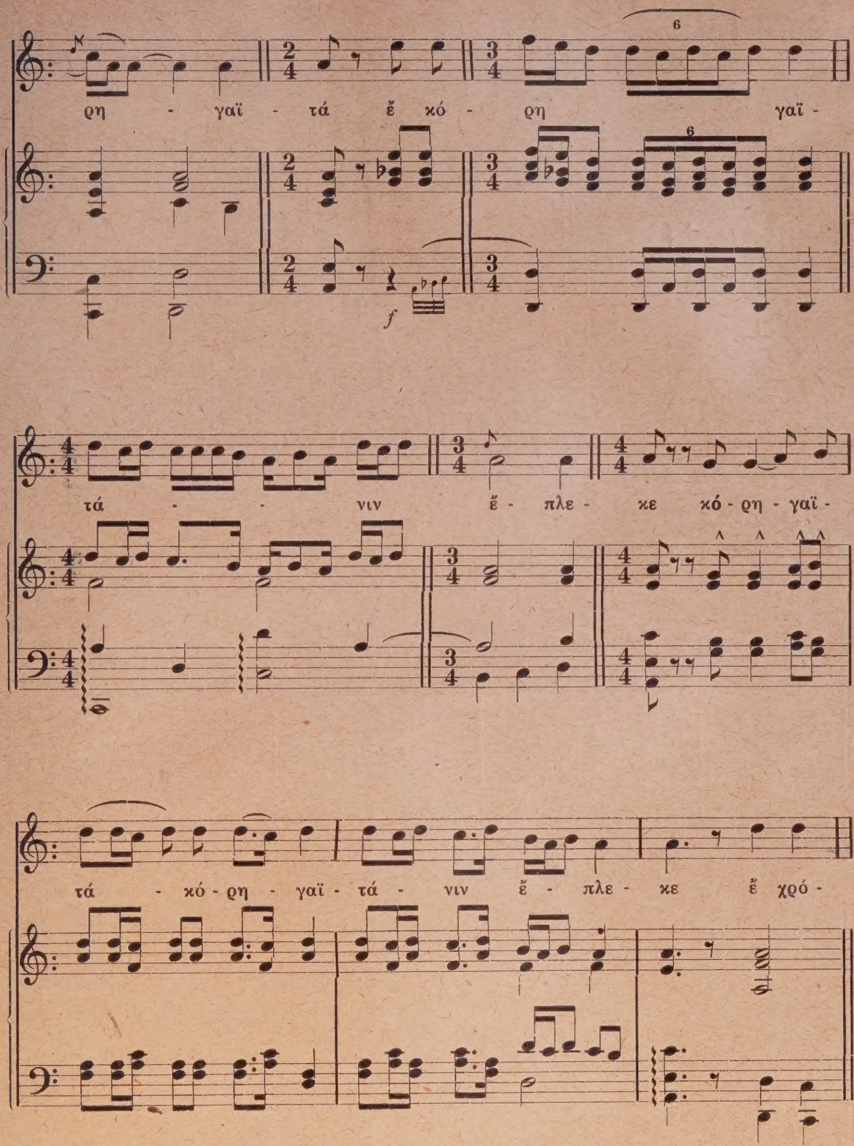

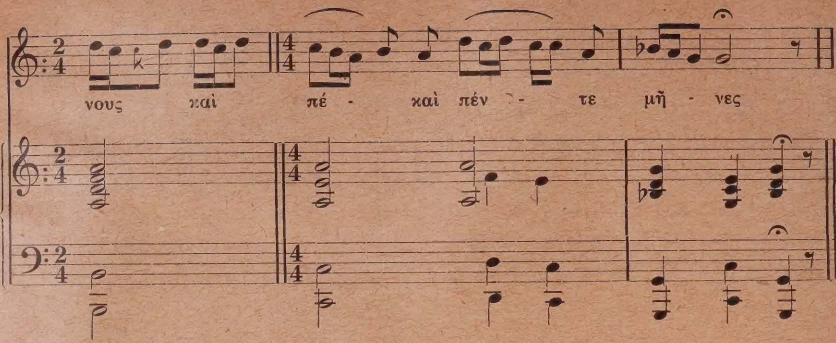

ΤΗΣ ΣΤΡΑΤΑΣ ΓΑΜΗΛΙΟΝ

Nο 8.
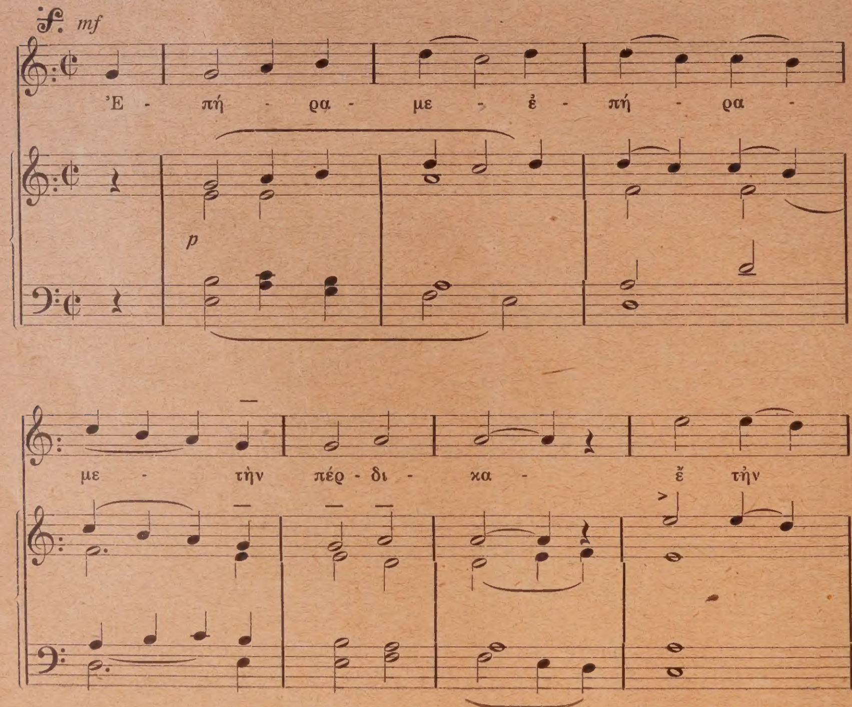

ρη - γαϊ - τά ἔ κό - ρη γαϊ -
τά - - νιν ἔ - πλε - κε κό - ρη - γαϊ -
τά - κό - ρη - γαϊ - τά - νιν ἔ - πλε - κε ἔ χρό -
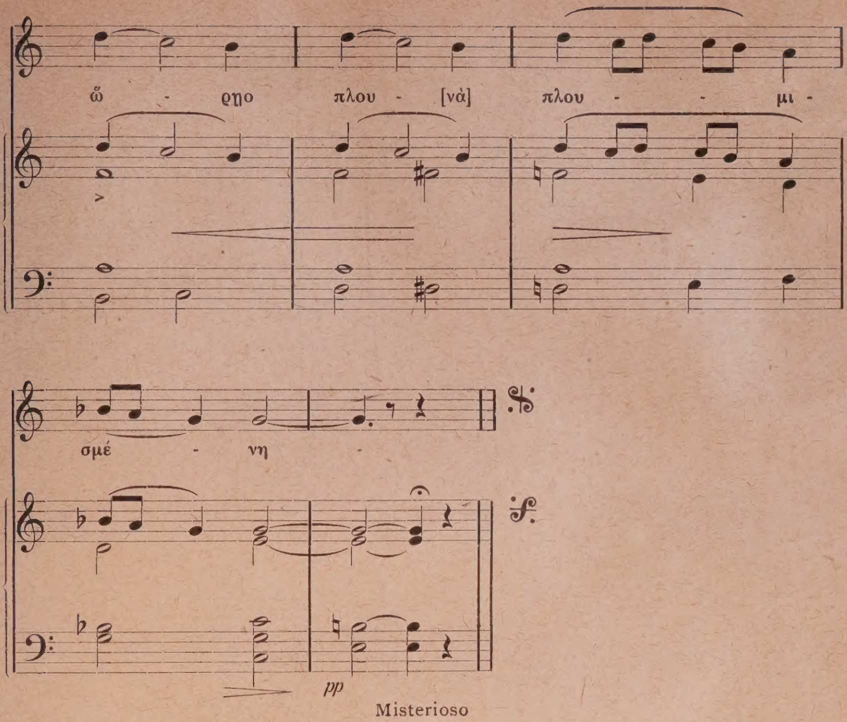

ΓΑΜΗΛΙΟΝ

Nº 9.

Moderato
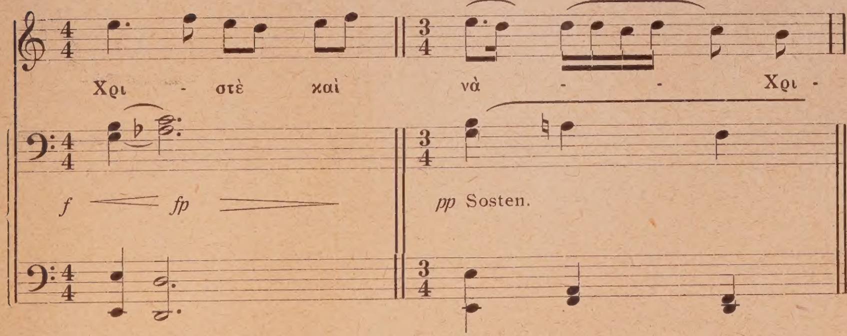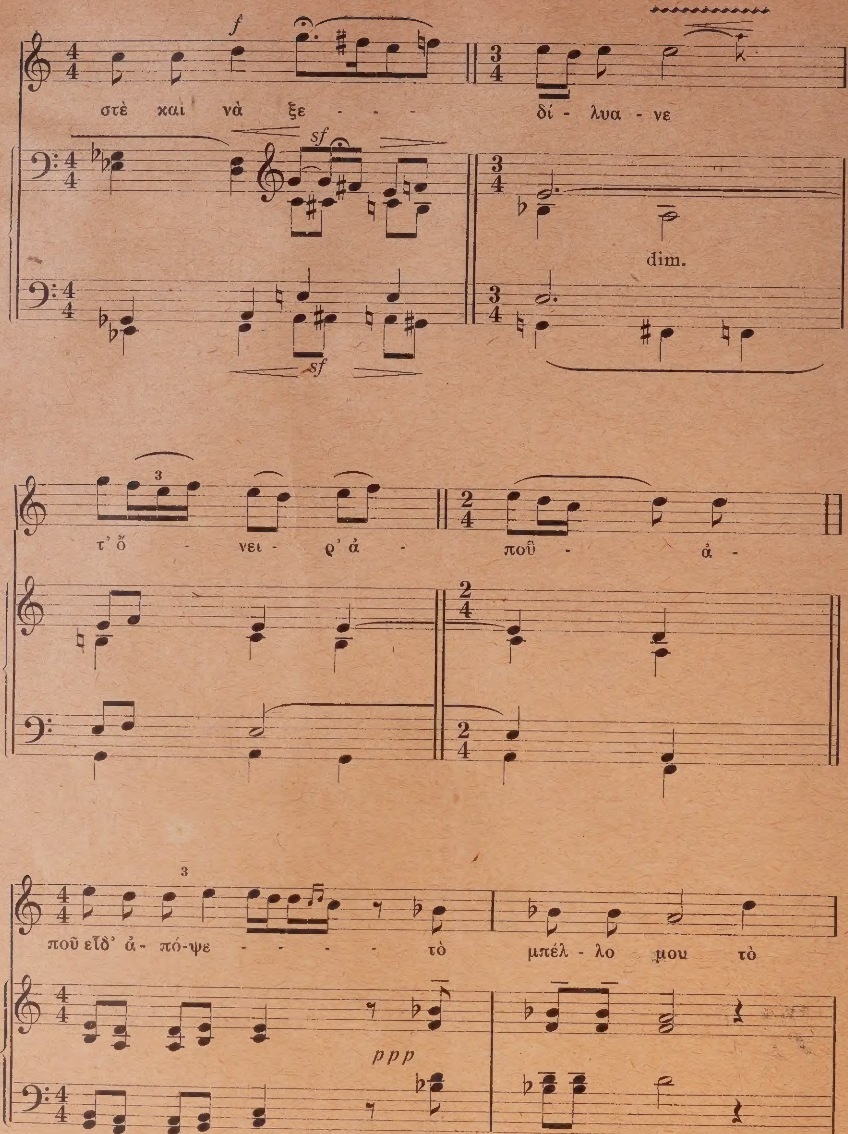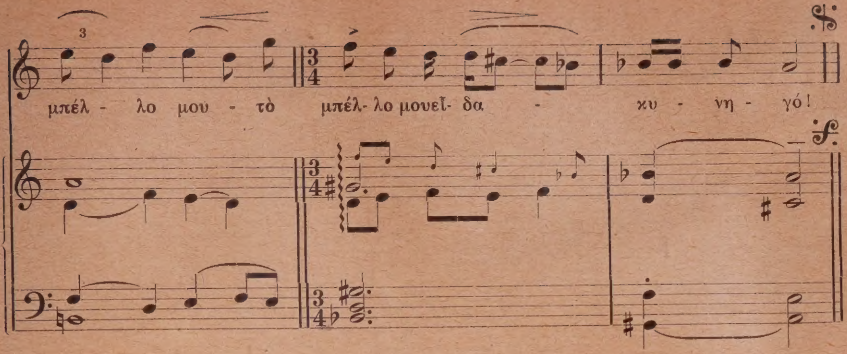

ΑΛΛΗΓΟΡΙΚΟΝ

Nº 10.

Larghetto

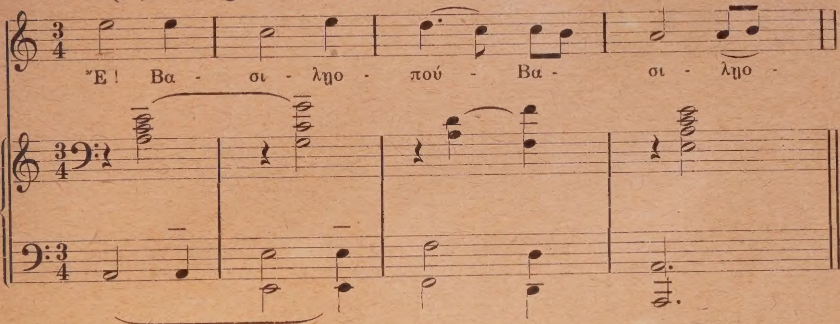

f
sf
στὲ καὶ νὰ ξε - - - δί - λυα - νε
dim.
τ' ὄ - νει - ρ' ἀ - ποῦ - ἀ -
ποῦ εἶδ' ἀ - πό-ψε - - - - - τὸ μπέλ - λο μου τὸ
ppp
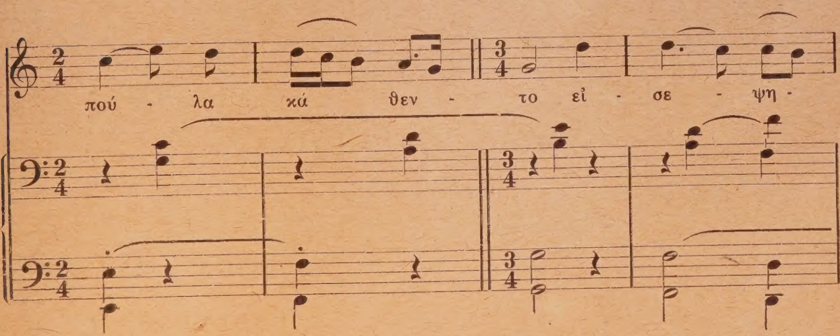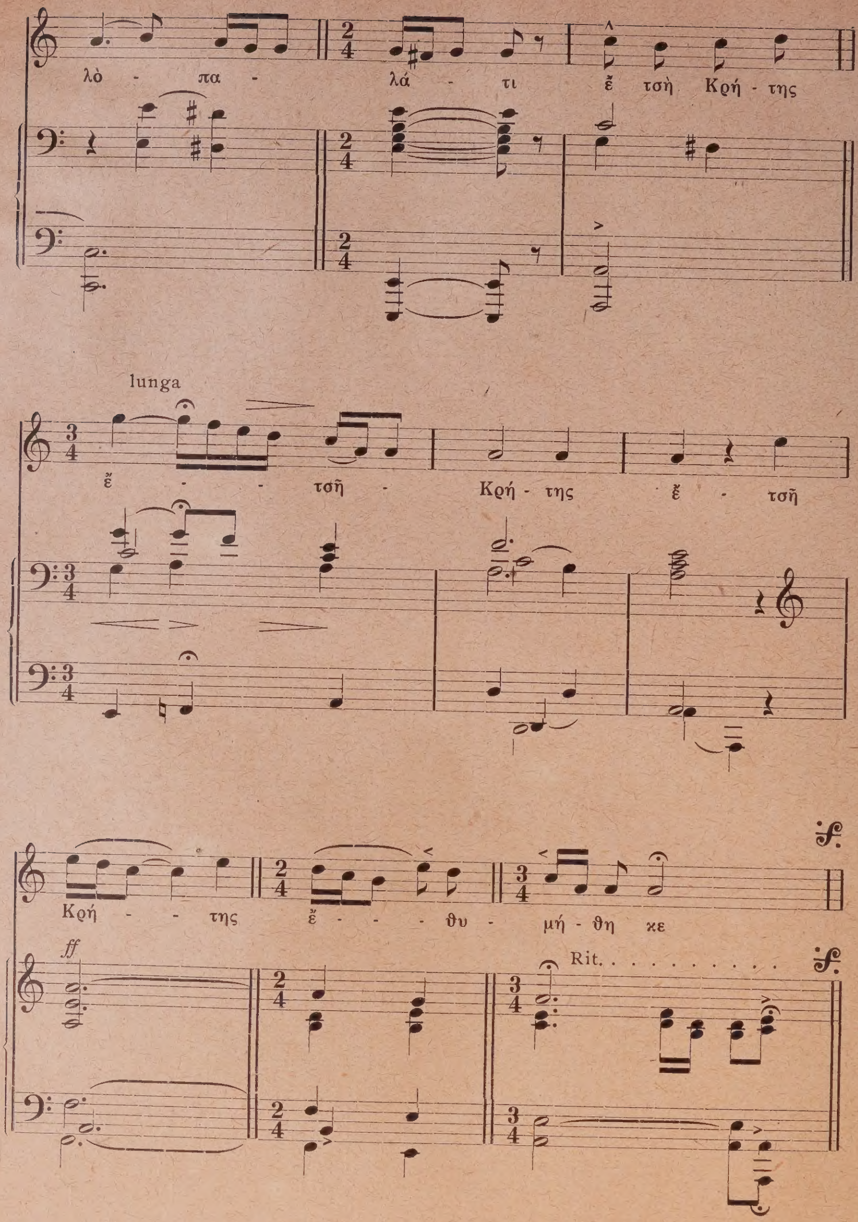

Η ΒΑΣΙΛΗΟΠΟΥΛΑ

Nº 11.

Poco Larghetto 92=♩
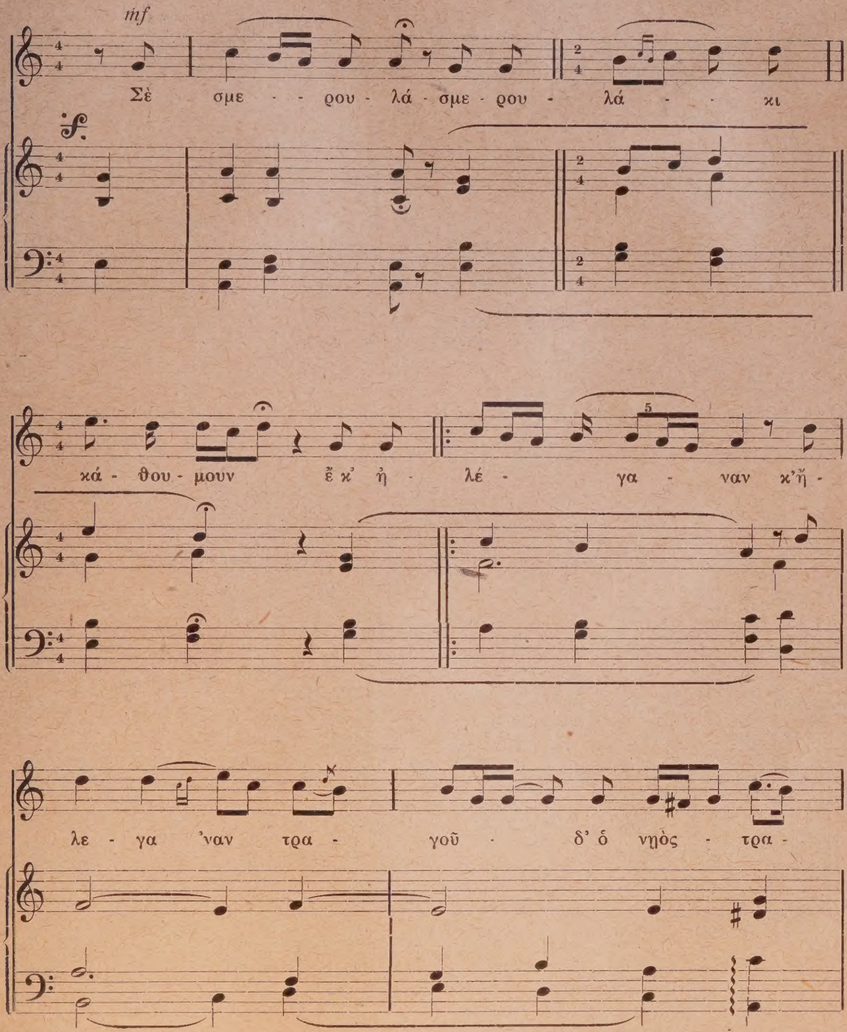

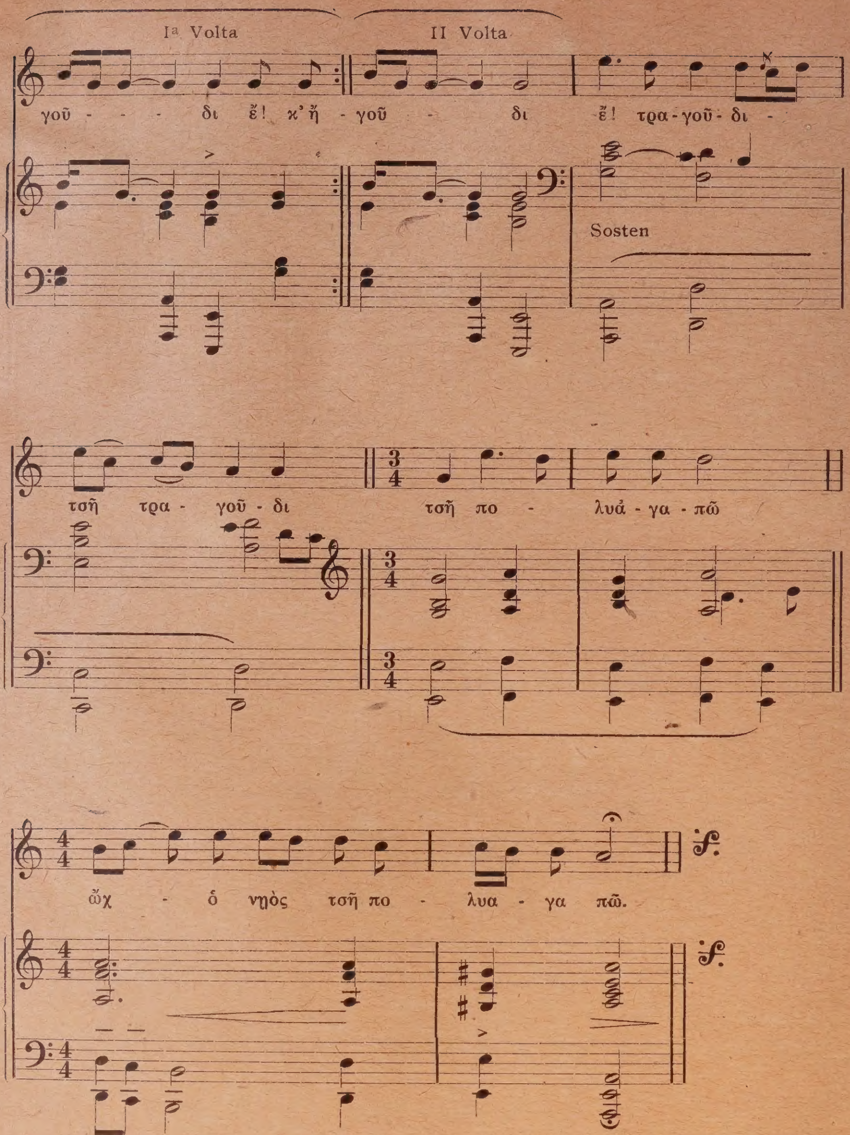

λὸ - πα - λά - τι ἔ τσὴ Κρή - της
lunga
ἔ - - τσῆ - Κρή - της ἔ - τσῆ
Κρή - - της ἔ - - θυ - μή - θη κε
ff
Rit. . . . .

ΤΟ ΣΜΕΡΟΥΛΑΚΙ

Nº 12.

Poco Larghetto
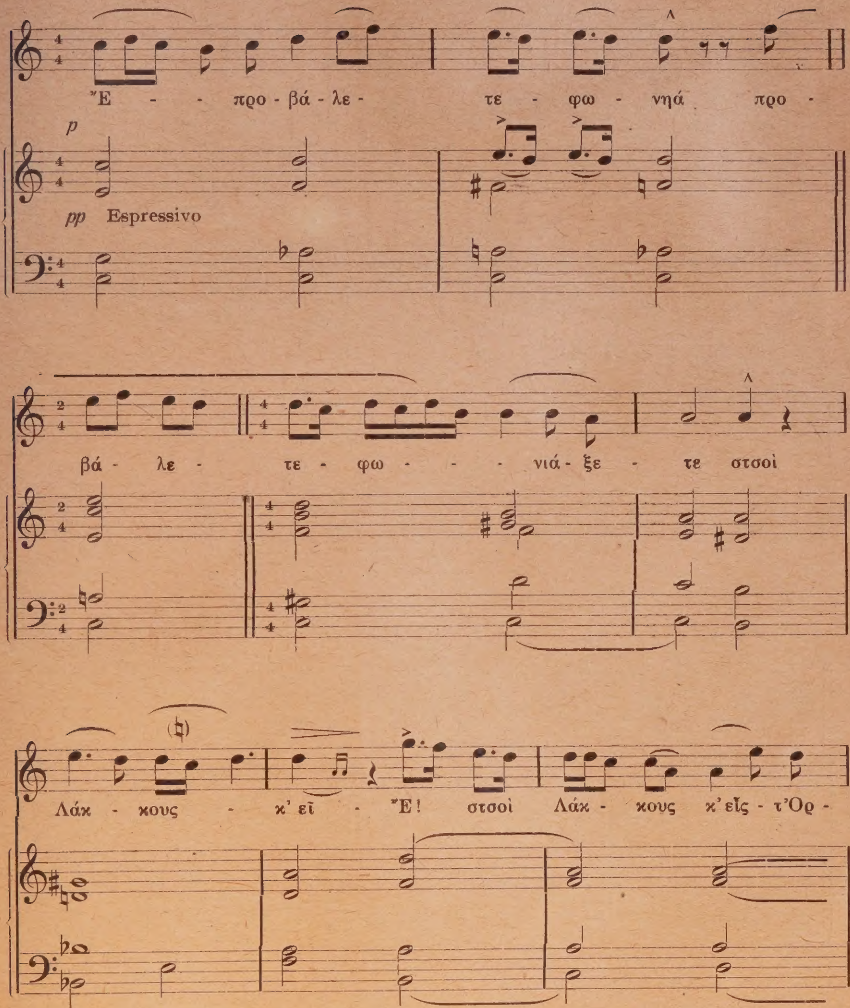

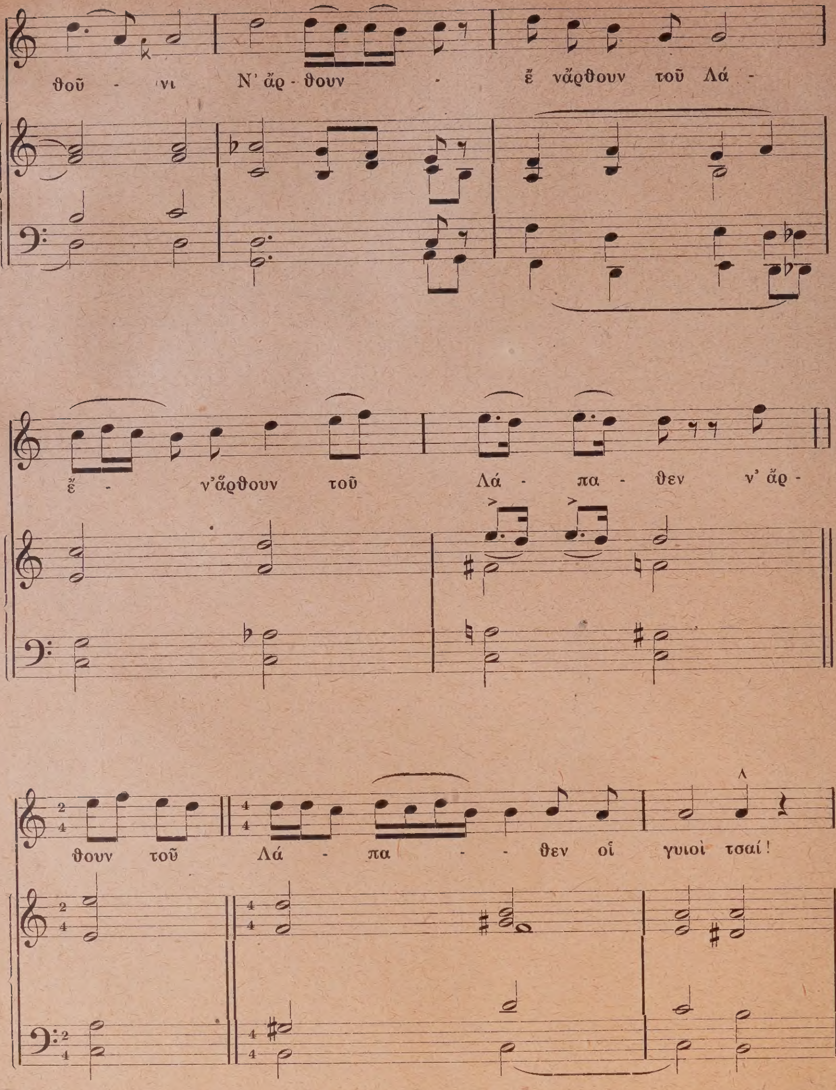
Iª Volta
II Volta
γοῦ - - - δι ἔ! κ' ἤ - γοῦ - δι ἔ! τρα - γοῦ - δι -
Sosten
τσῆ τρα - γοῦ - δι τσῆ πο - λυἀ - γα - πῶ
ὤχ - ὁ νηὸς τσῆ πο - λυα - γα πῶ.
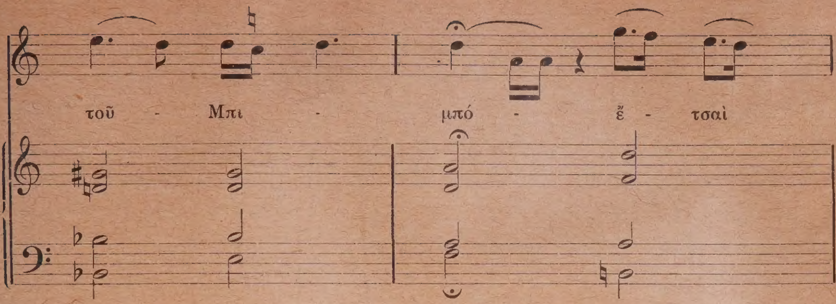
ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΝ
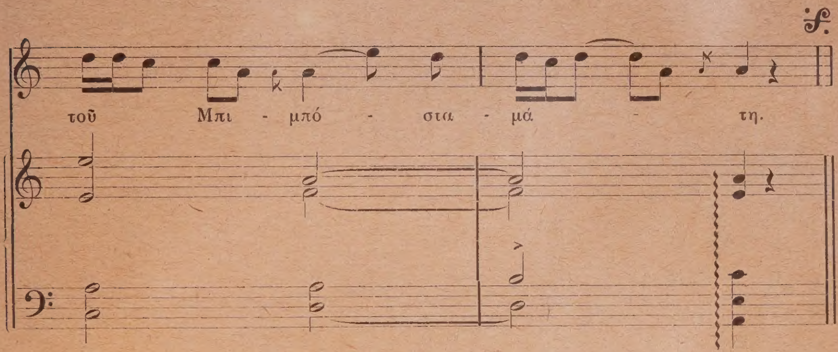
Nº 13.

Larghetto (♩=88)

θοῦ - νι Ν' ἄρ - θουν - ἔ νἄρθουν τοῦ Λά -
ἔ - ν'ἄρθουν τοῦ Λά - πα - θεν ν' ἄρ -
θουν τοῦ Λά - πα - - θεν οἱ γυιοὶ τσαί!
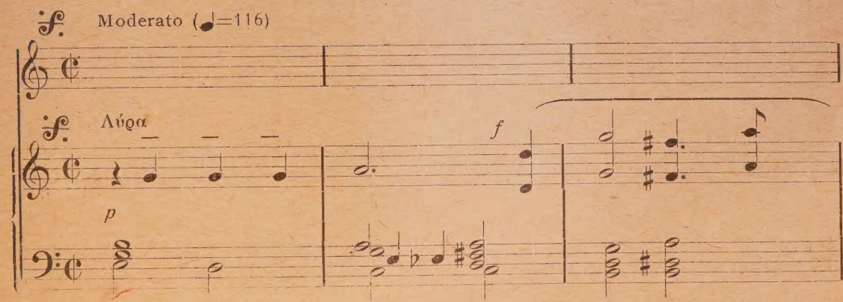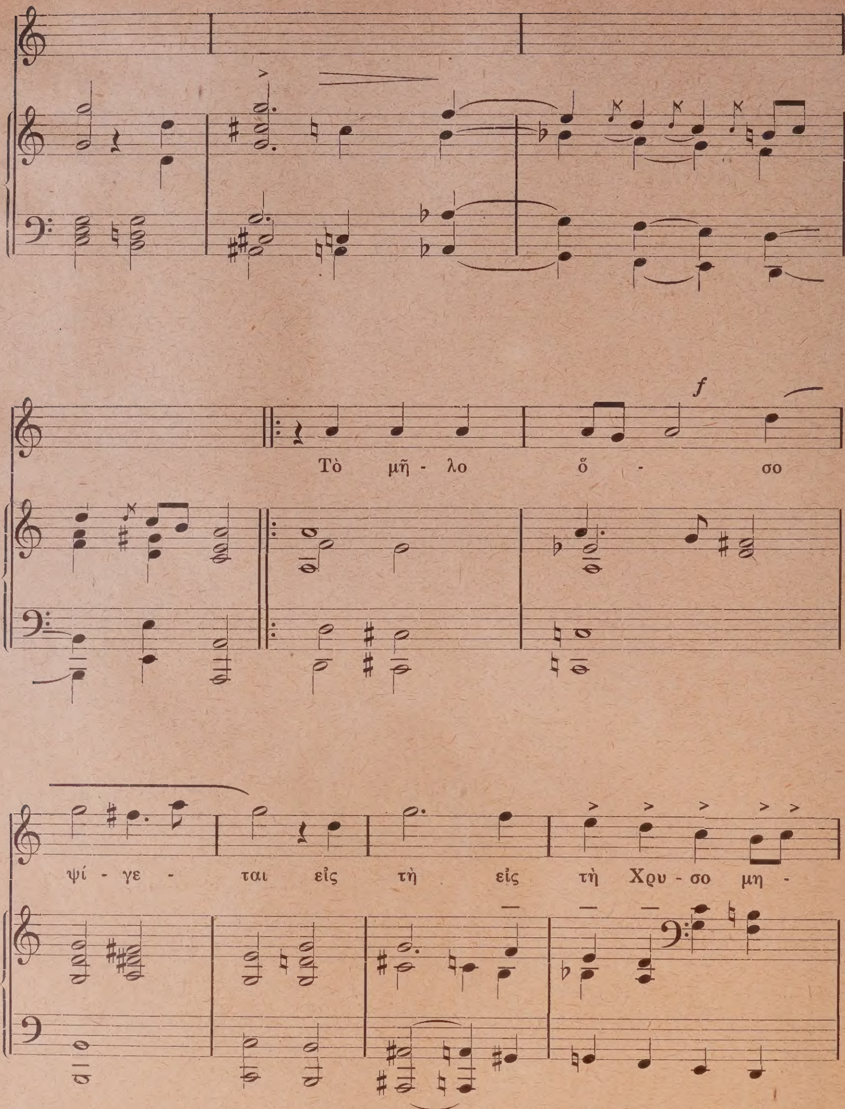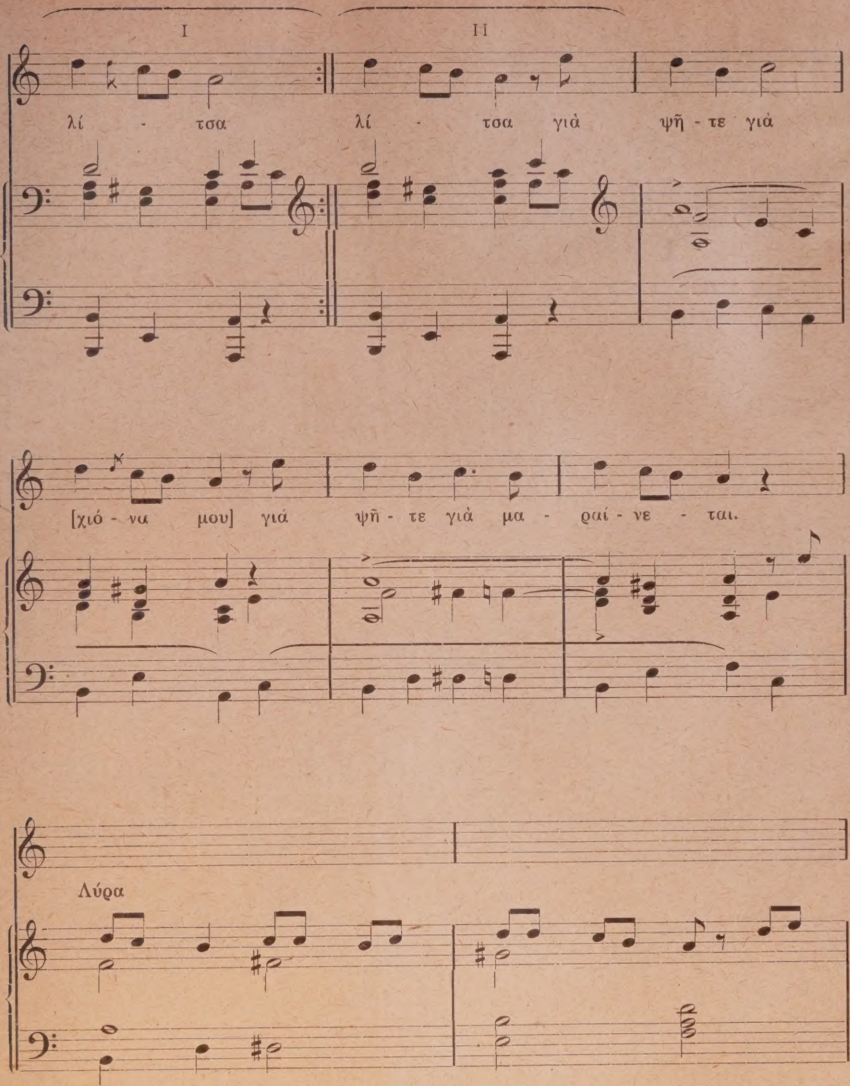

ΤΟ ΜΗΛΟ

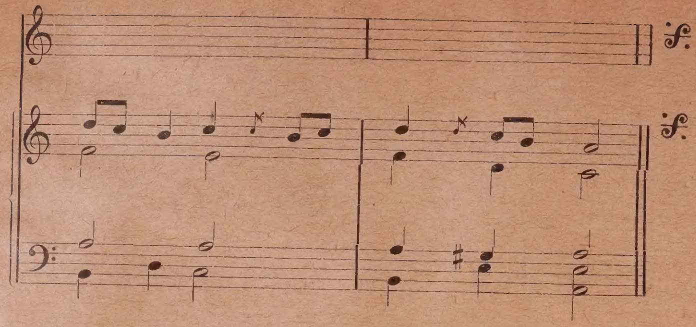
ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΣΥΡΤΟΣ

Nº 14.

f
Τὸ μῆ - λο ὅ - σο
ψί - γε - ται εἰς τὴ εἰς τὴ Χρυ - σο μη -

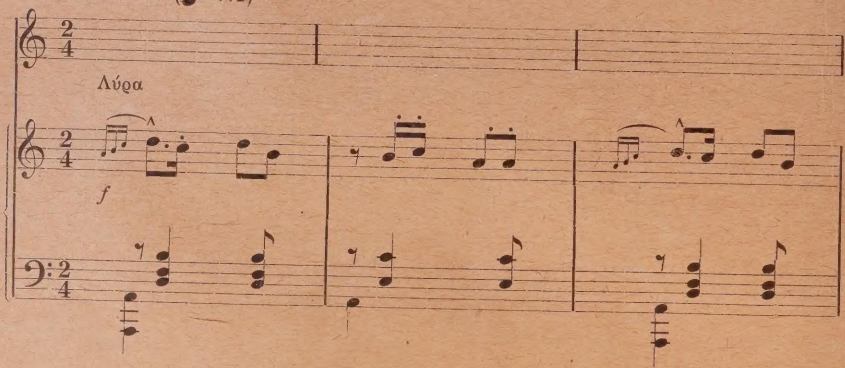

I
II
λί - τσα λί - τσα γιὰ ψῆ - τε γιὰ
[χιό - να μου] γιά ψῆ - τε γιὰ μα - ραί - νε - ται.
Λύρα

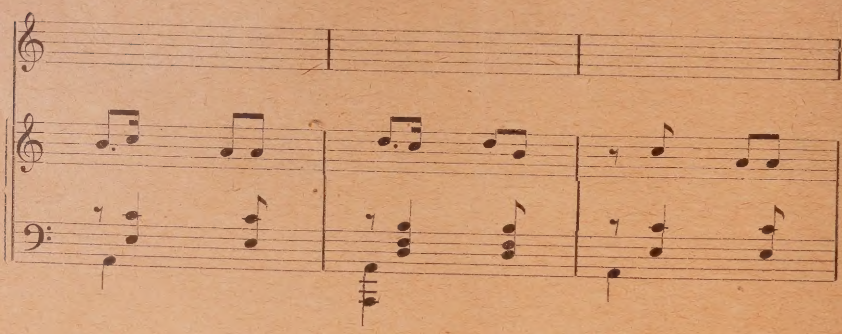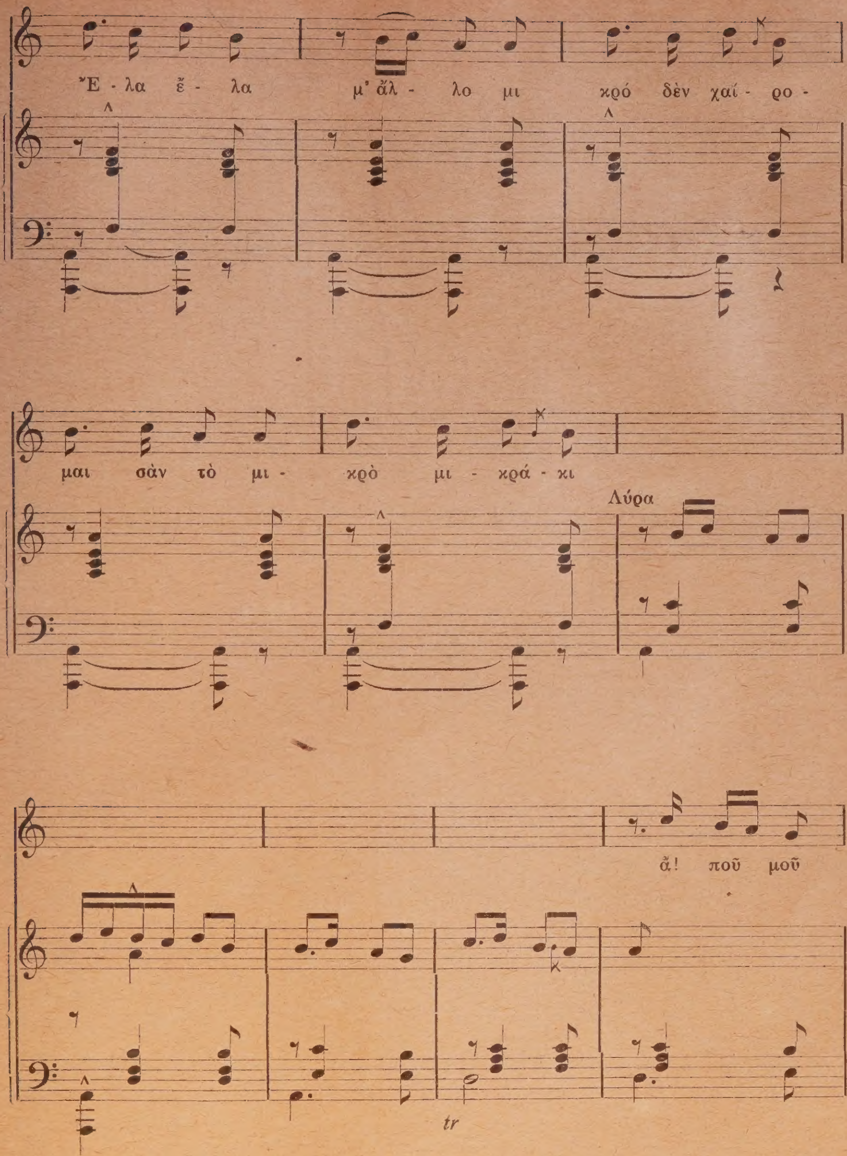

ΤΟ ΜΙΚΡΑΚΙ

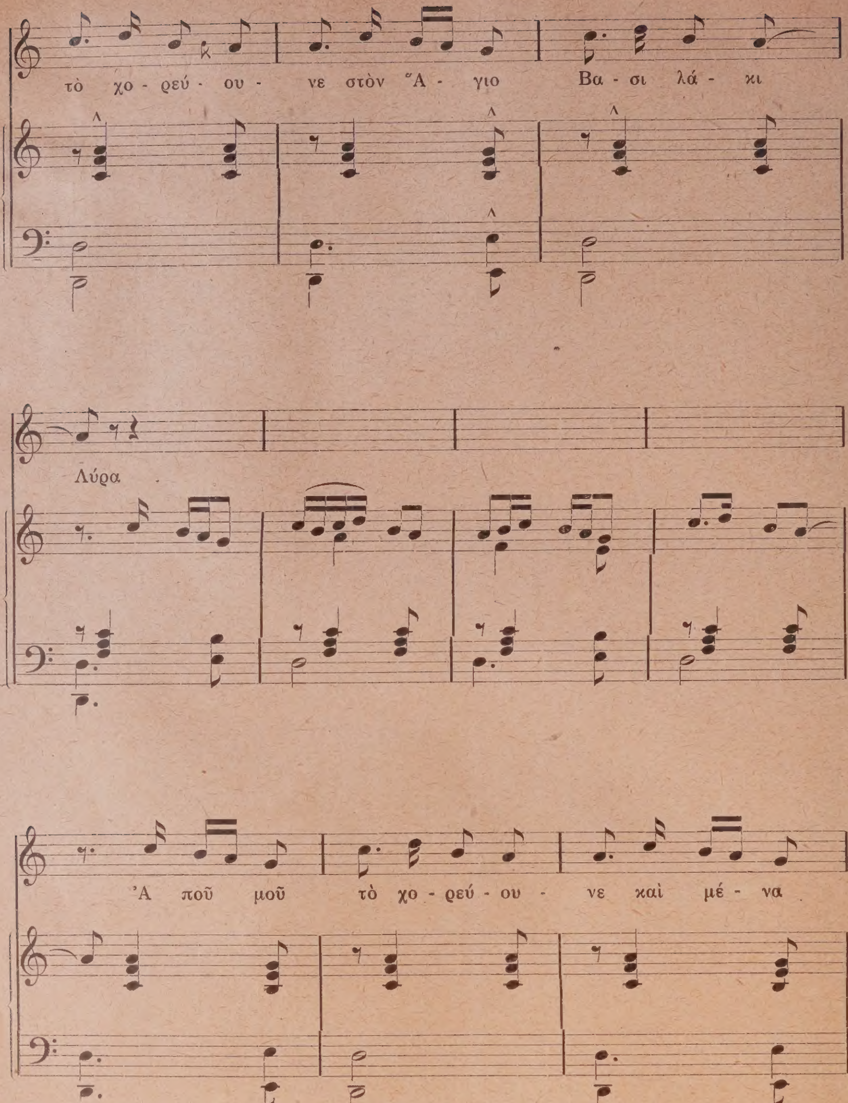
Nº 15.
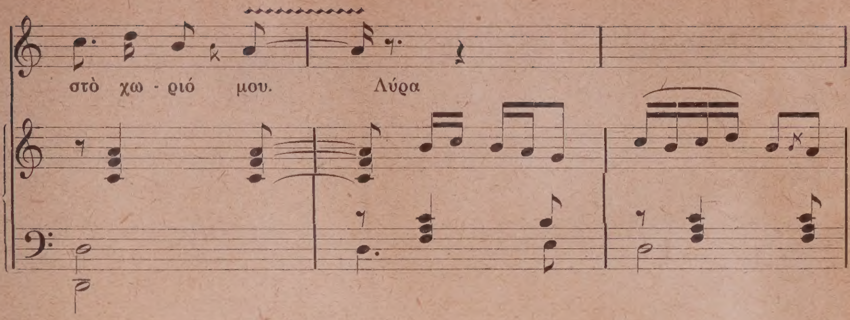
Moderato (♩=112)

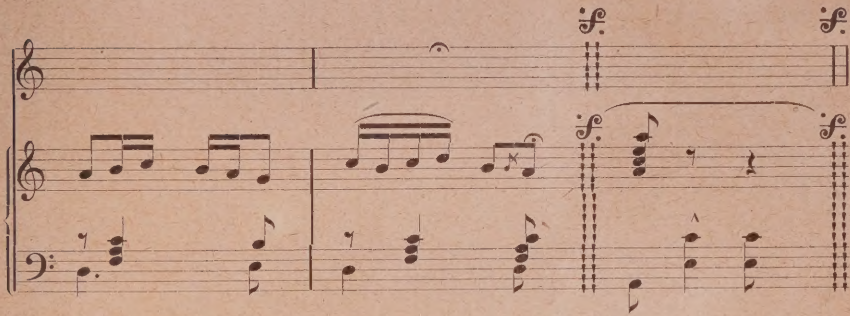

Ἔ - λα ἔ - λα μ' ἄλ - λο μι κρό δὲν χαί - ρο -
μαι σὰν τὸ μι - κρὸ μι - κρά - κι
Λύρα
ἄ! ποῦ μοῦ
tr

τὸ χο - ρεύ - ου - νε στὸν Ἅ - γιο Βα - σι λά - κι
Λύρα
Ἀ ποῦ μοῦ τὸ χο - ρεύ - ου - νε καὶ μέ - να
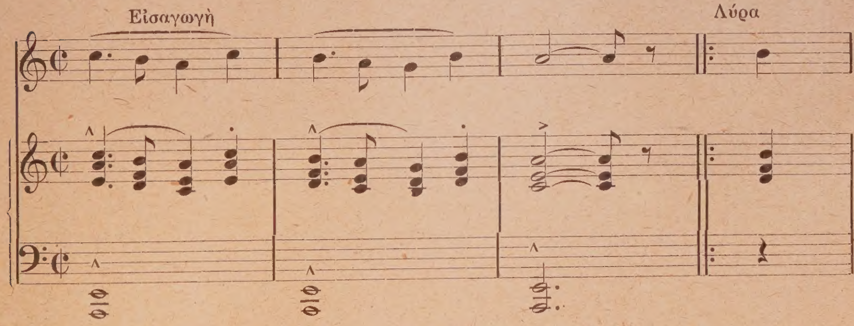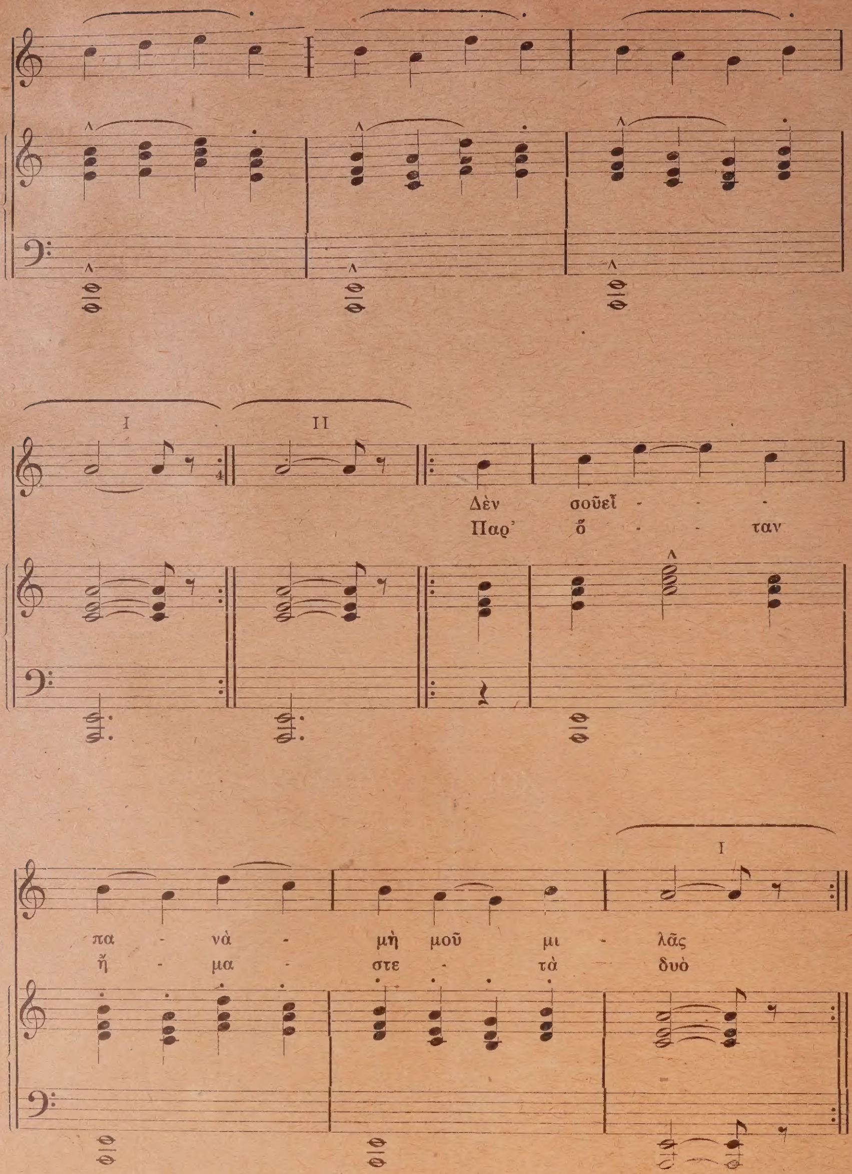

ΧΟΡΟΣ ΣΥΡΤΟΣ
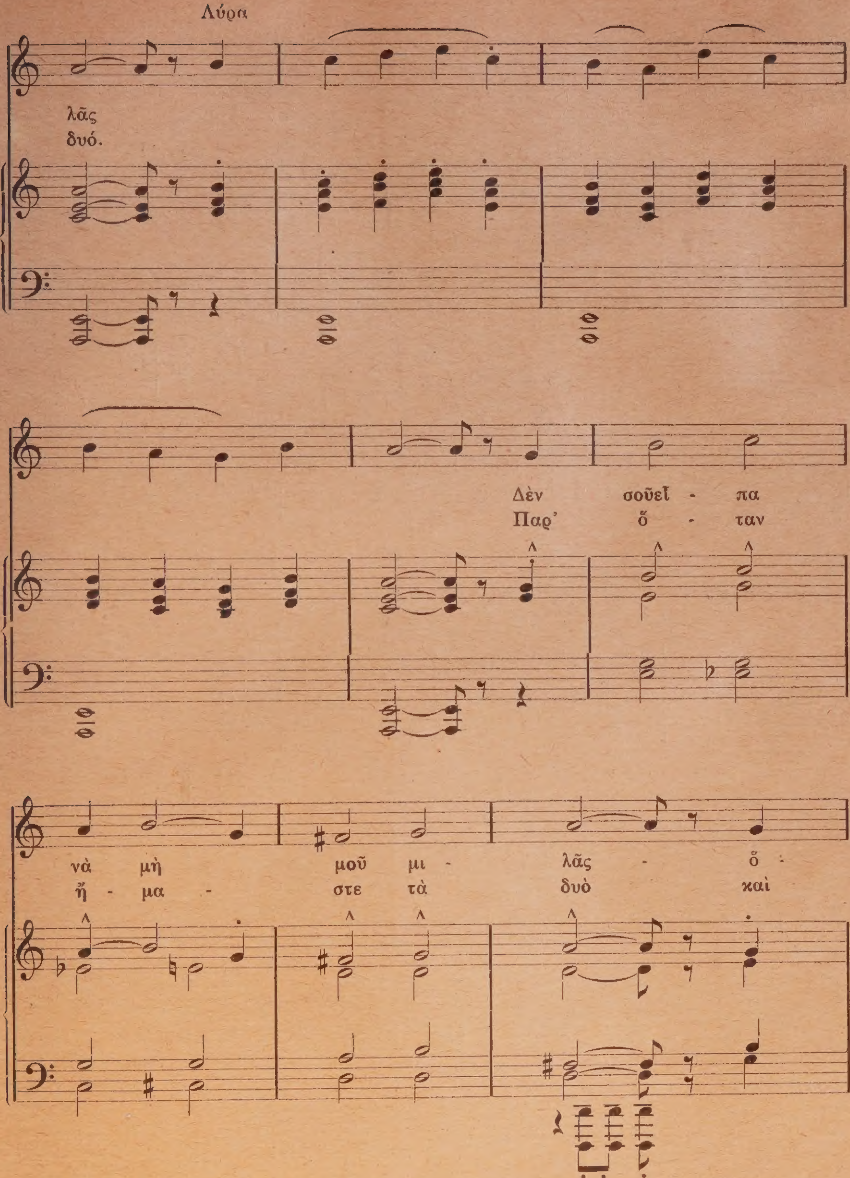
ΧΑΝΙΩΤΙΚΟΣ

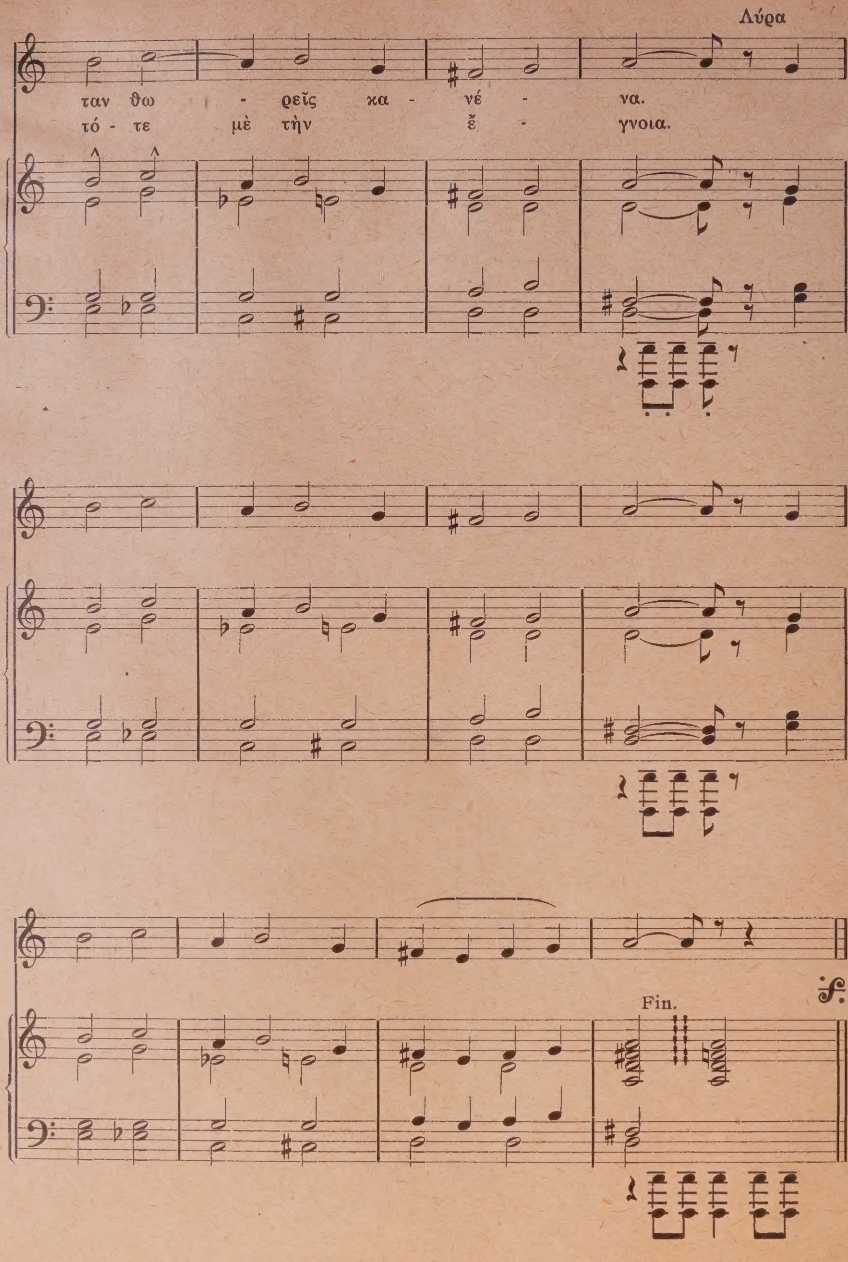
Νο 16 ἕως 19. (♩ = 160)

Μέρος Α΄
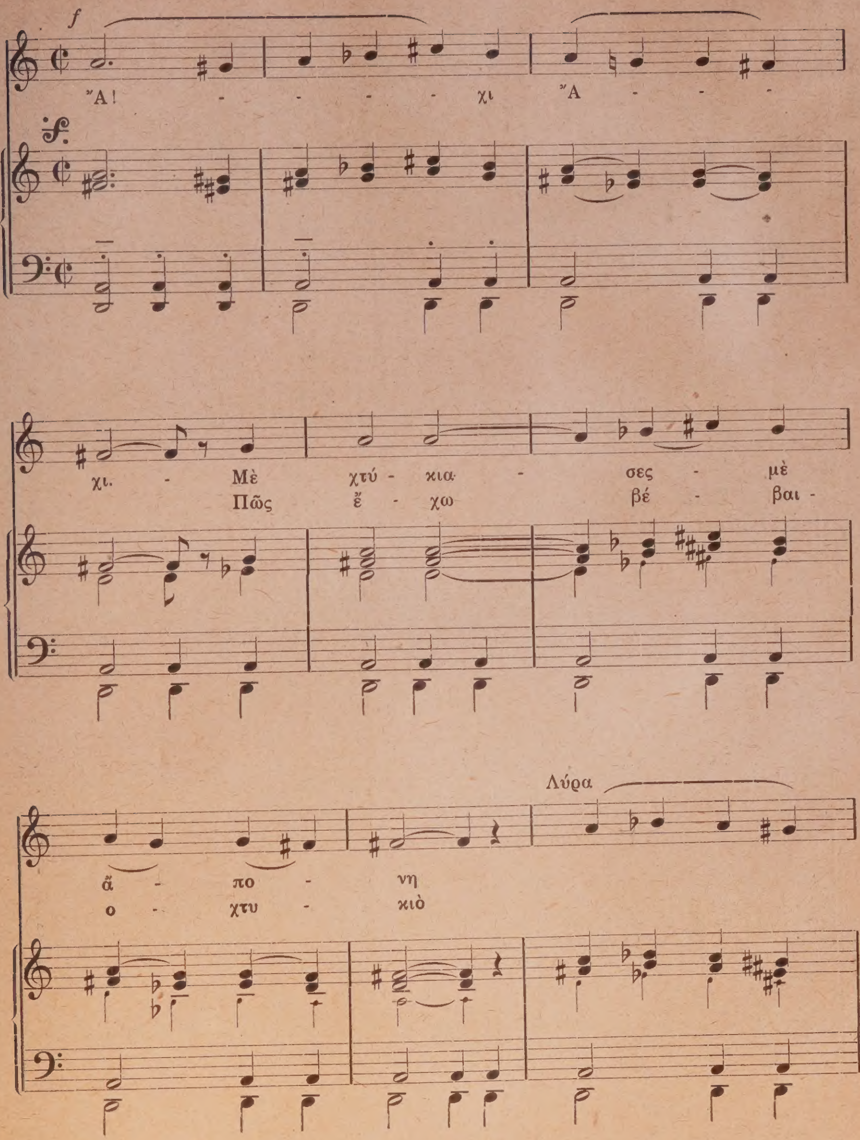

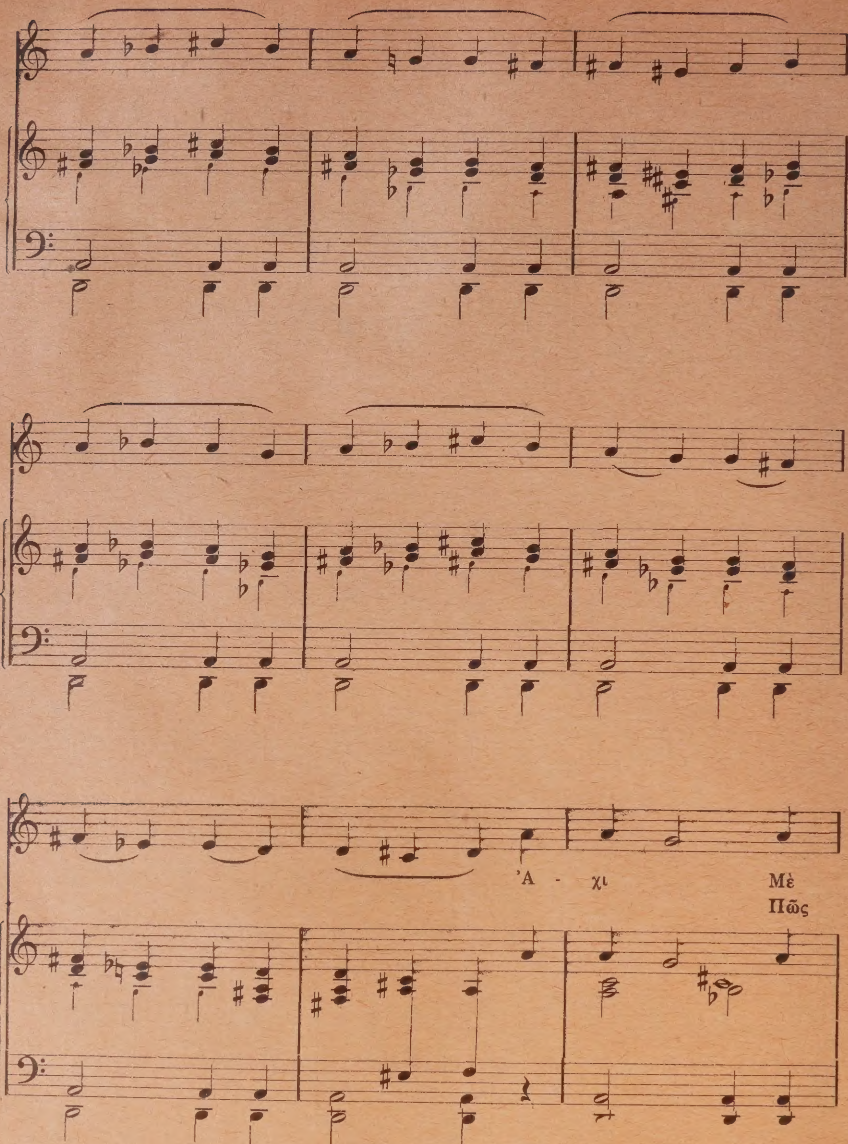

I
II
Δὲν σοῦει - - -
Παρ' ὅ - - ταν
πα - νὰ - μὴ μοῦ μι - λᾶς
ἤ - μα - στε - τὰ δυὸ
I
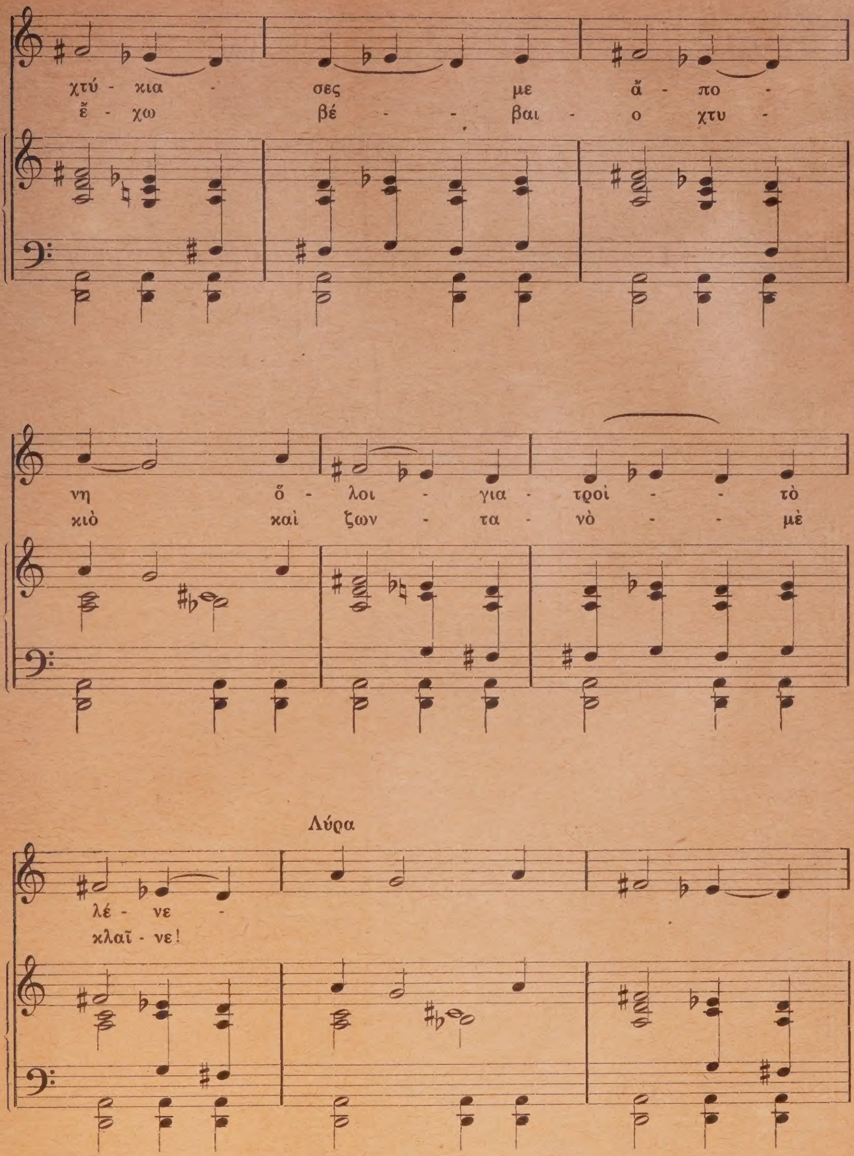

Λύρα
λᾶς
δυό.
Δὲν σοῦεῖ - πα
Παρ' ὅ - ταν
νὰ μὴ μοῦ μι - λᾶς - ὅ -
ἤ - μα - στε τὰ δυὸ καὶ

Λύρα
ταν θω - ρεῖς κα - νέ - να.
τό - τε μὲ τὴν ἔ - γνοια.
Fin.
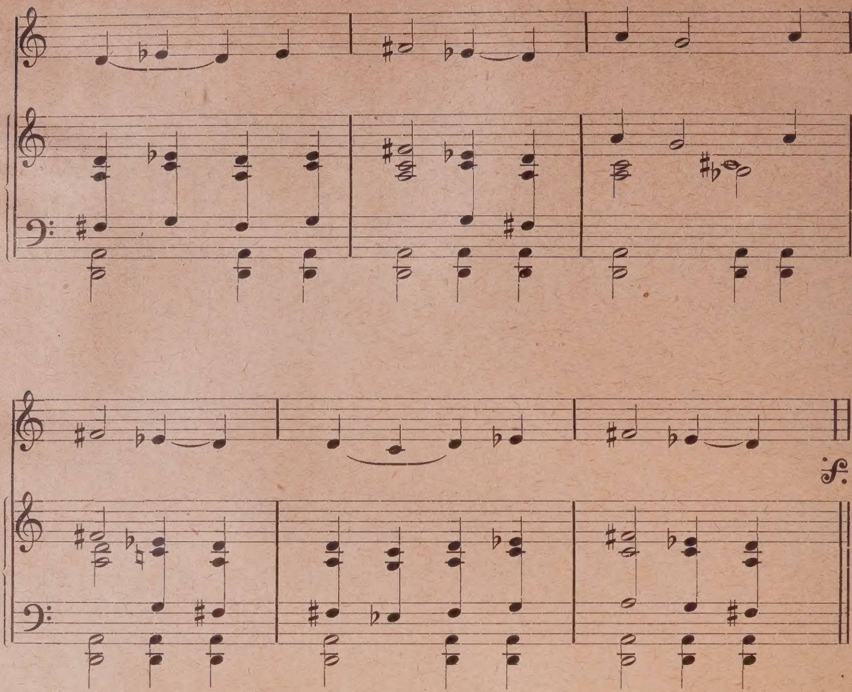
Μέρος Β΄
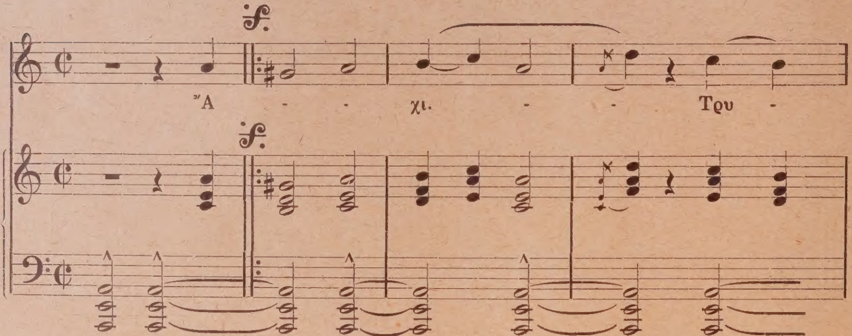

'Α - χι
Μὲ
Πῶς

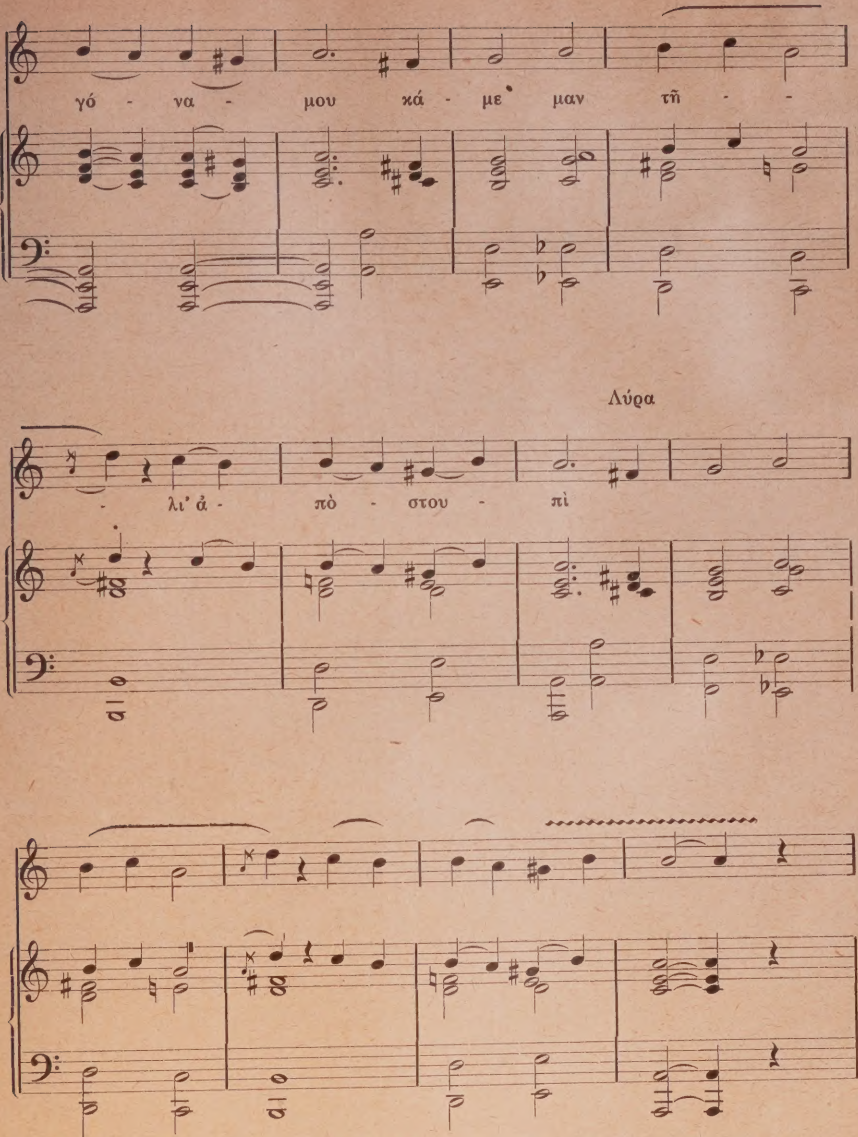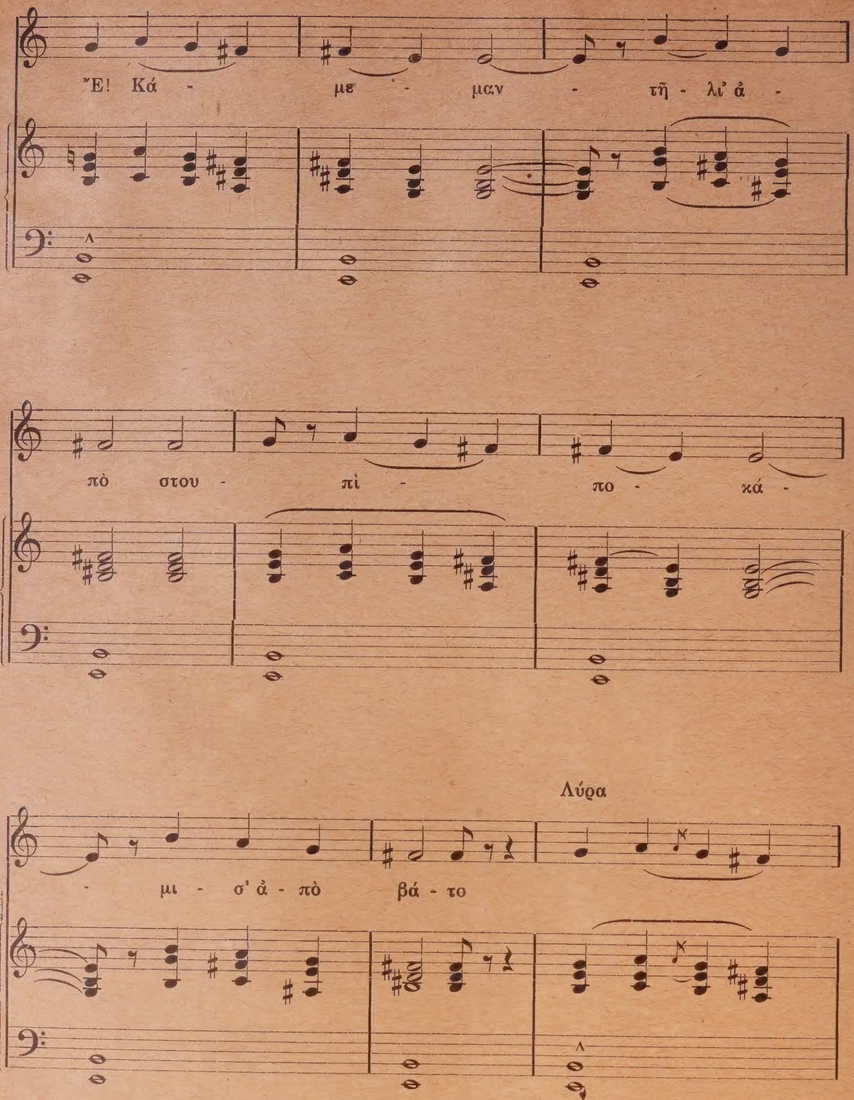

χτύ - κια - σες με ἄ - πο -
ἔ - χω βέ - - βαι - ο χτυ -
νη ὅ - λοι - για - τροὶ - - τὸ
κιὸ καὶ ζων - τα - νὸ - - μὲ
Λύρα
λέ - νε -
κλαῖ - νε!
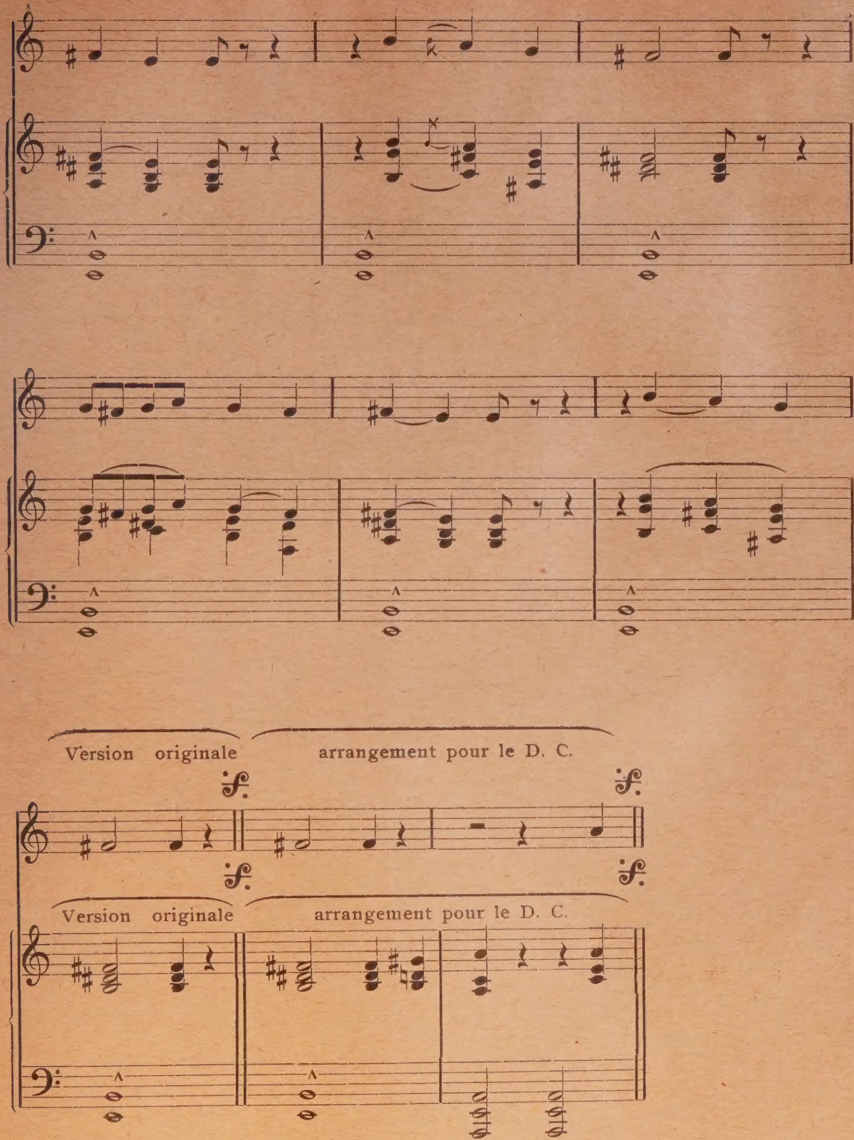

Μέρος Γ'

γό - να - μου κά - με μαν τῆ - -
Λύρα
- λι' ἀ - πὸ - στου - πὶ

Ἔ! Κά - με - μαν - τῆ - λι' ἀ -
πὸ στου - πὶ - πο - κά -
Λύρα
- μι - σ' ἀ - πὸ βά - το
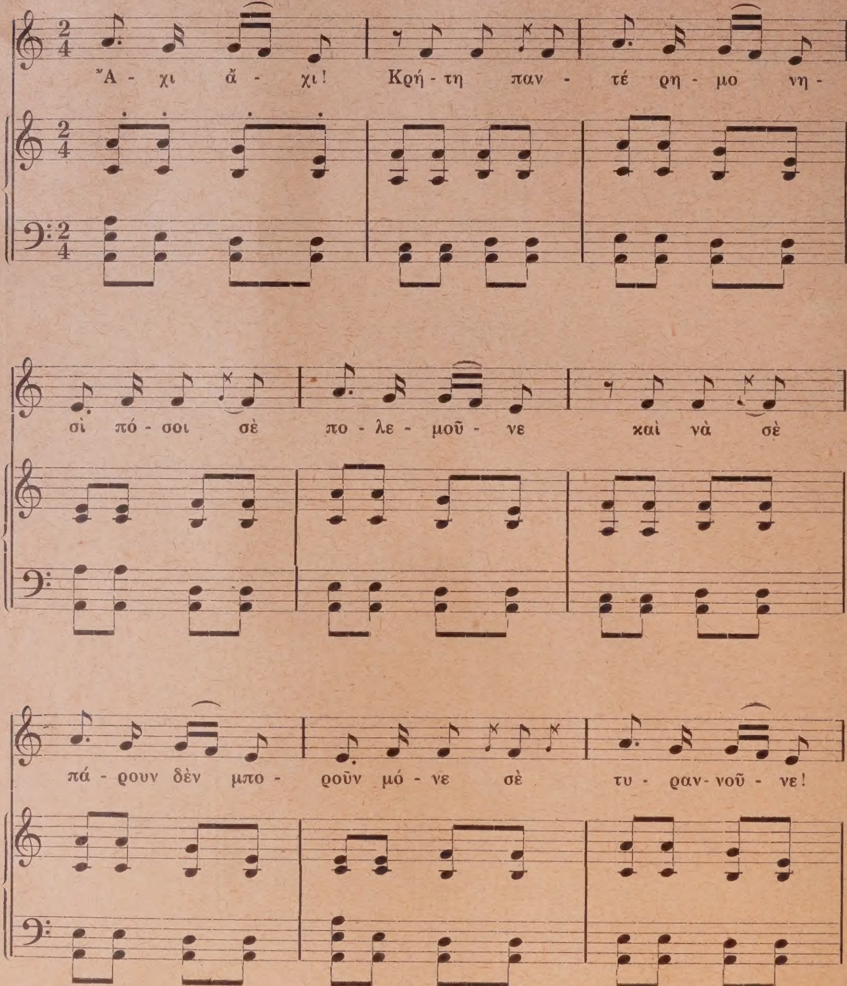

Version originale
arrangement pour le D. C.
sf.
sf.
sf.
sf.
Version originale
arrangement pour le D. C.

ΧΟΡΟΣ ΠΕΝΤΟΖΑΛΗΣ

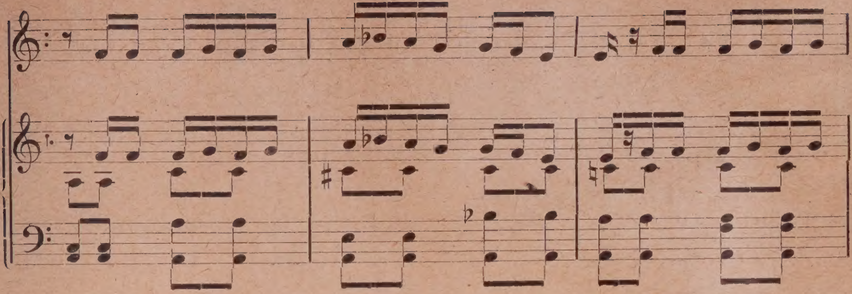
ΡΕΘΥΜΝΙΩΤΙΚΟΣ
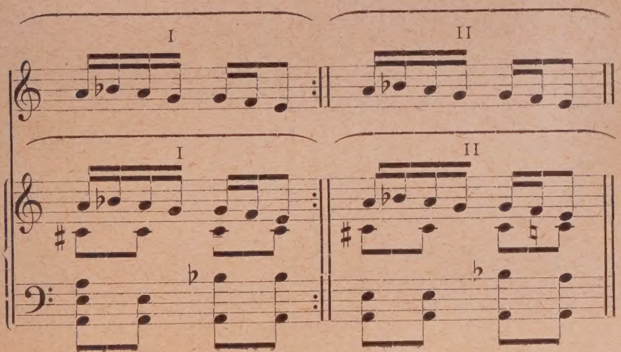
Μέρος Α΄

Νο 20 ἕως 24. (♩ = 112)

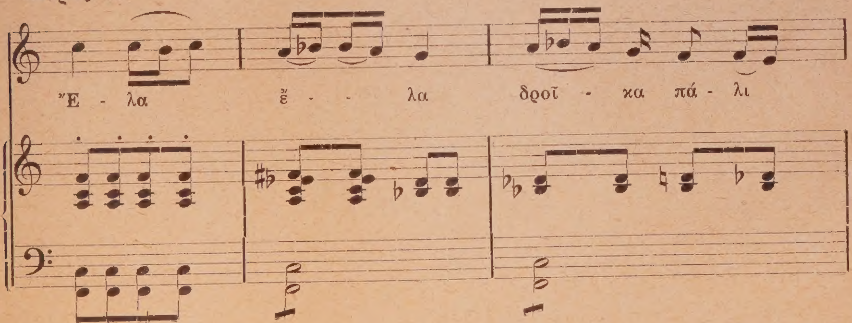

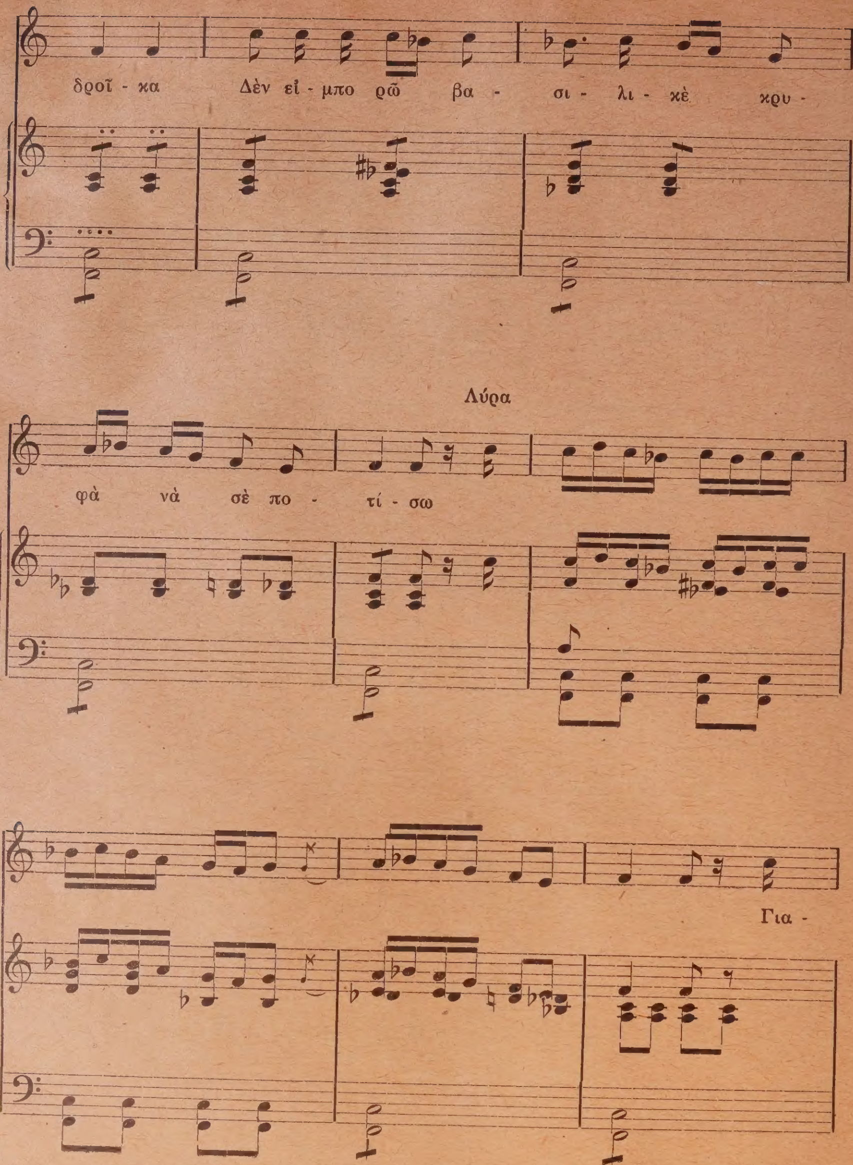
Λύρα

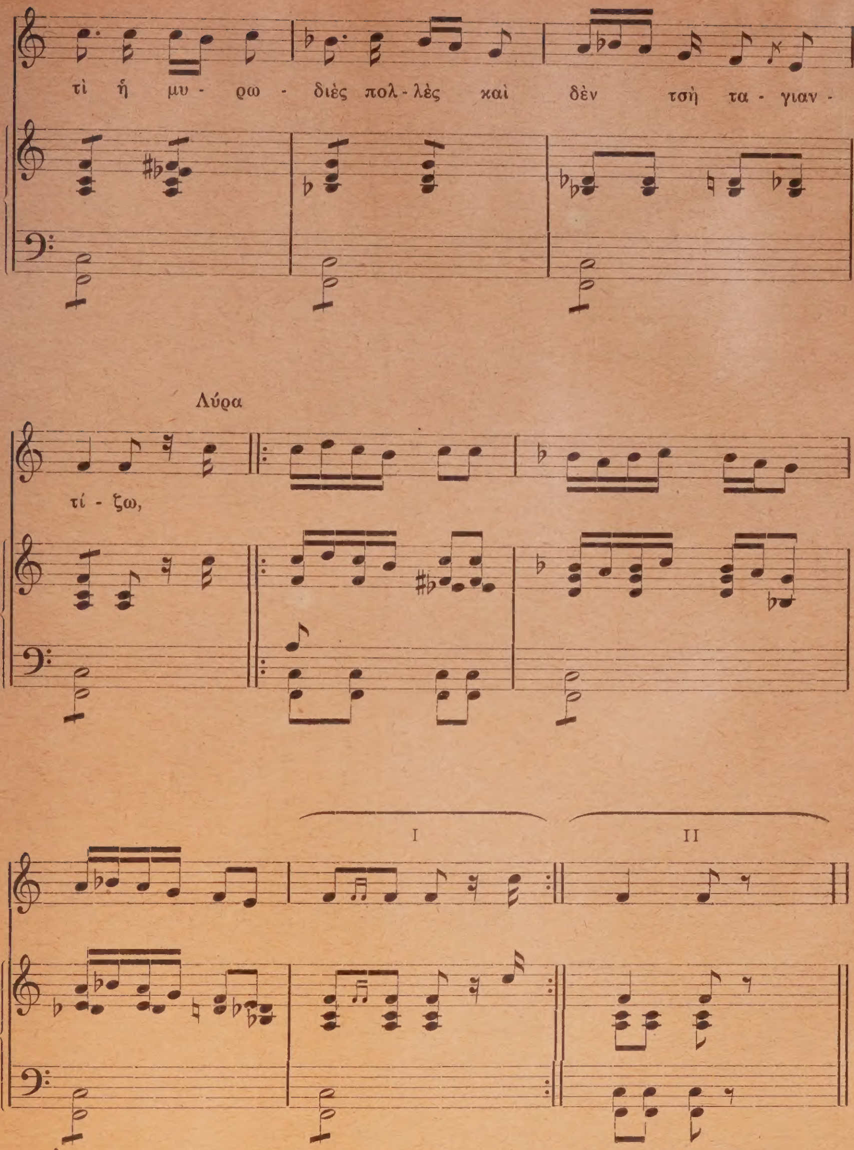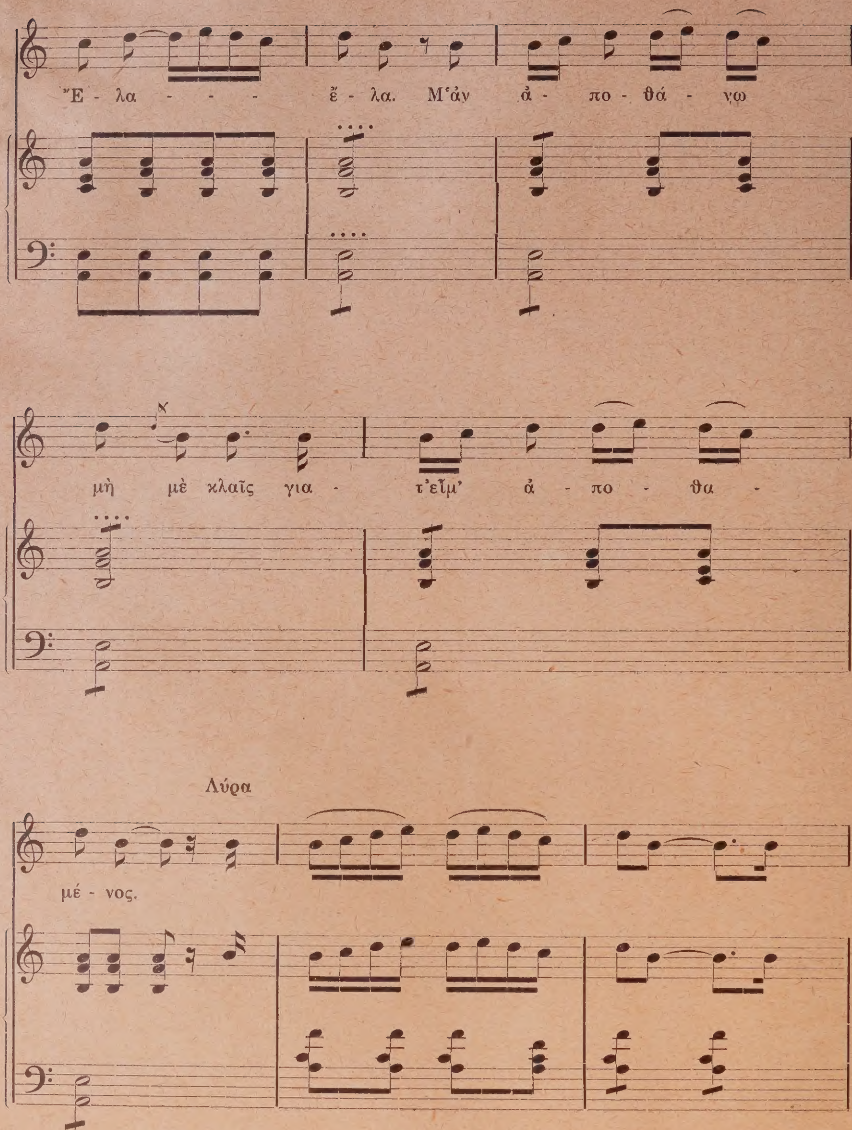

Μέρος Β΄
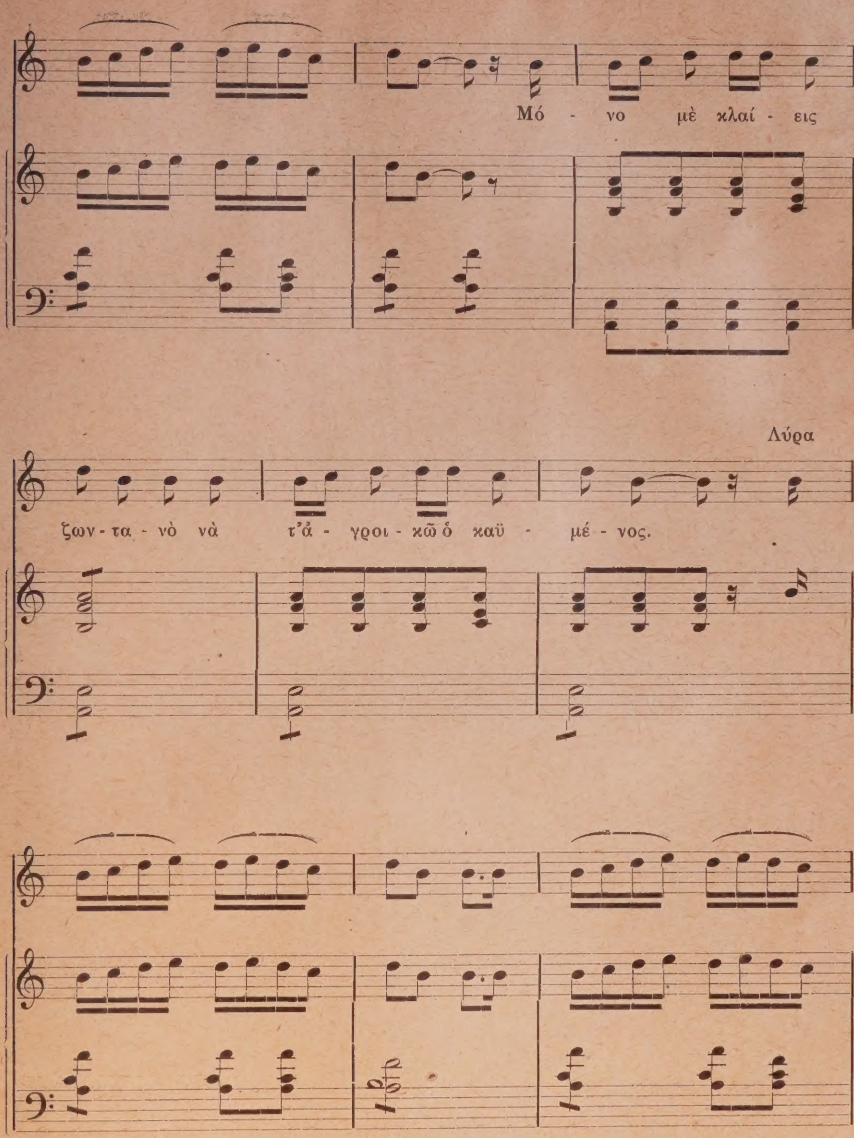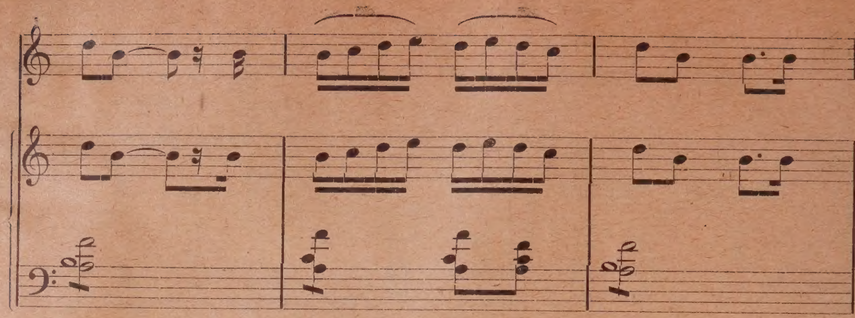

δροῖ - κα Δὲν εἰ - μπο ρῶ βα - σι - λι - κὲ κρυ -
Λύρα
φὰ νὰ σὲ πο - τί - σω
Για -

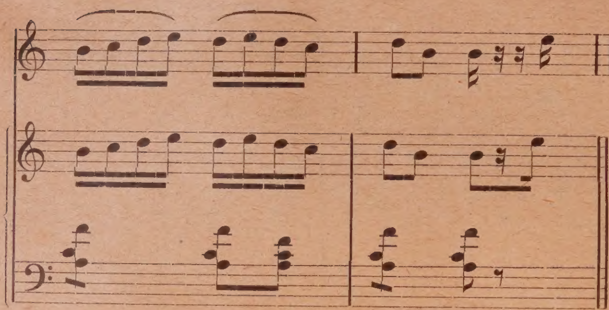

τὶ ἤ μυ - ρω - διὲς πολ - λὲς καὶ δὲν τσὴ τα - γιαν -
Λύρα
τί - ζω,
I
II

Μέρος Γ΄

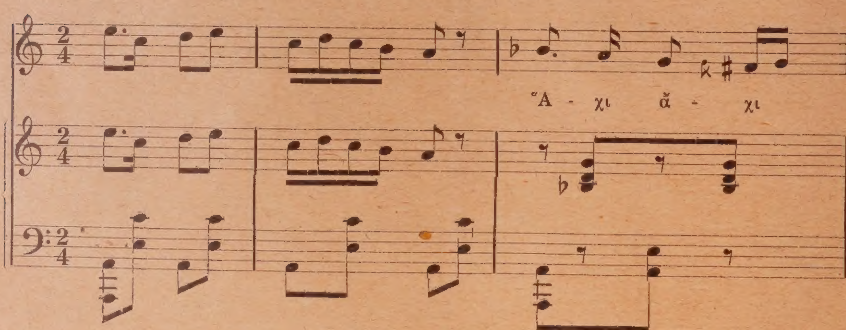

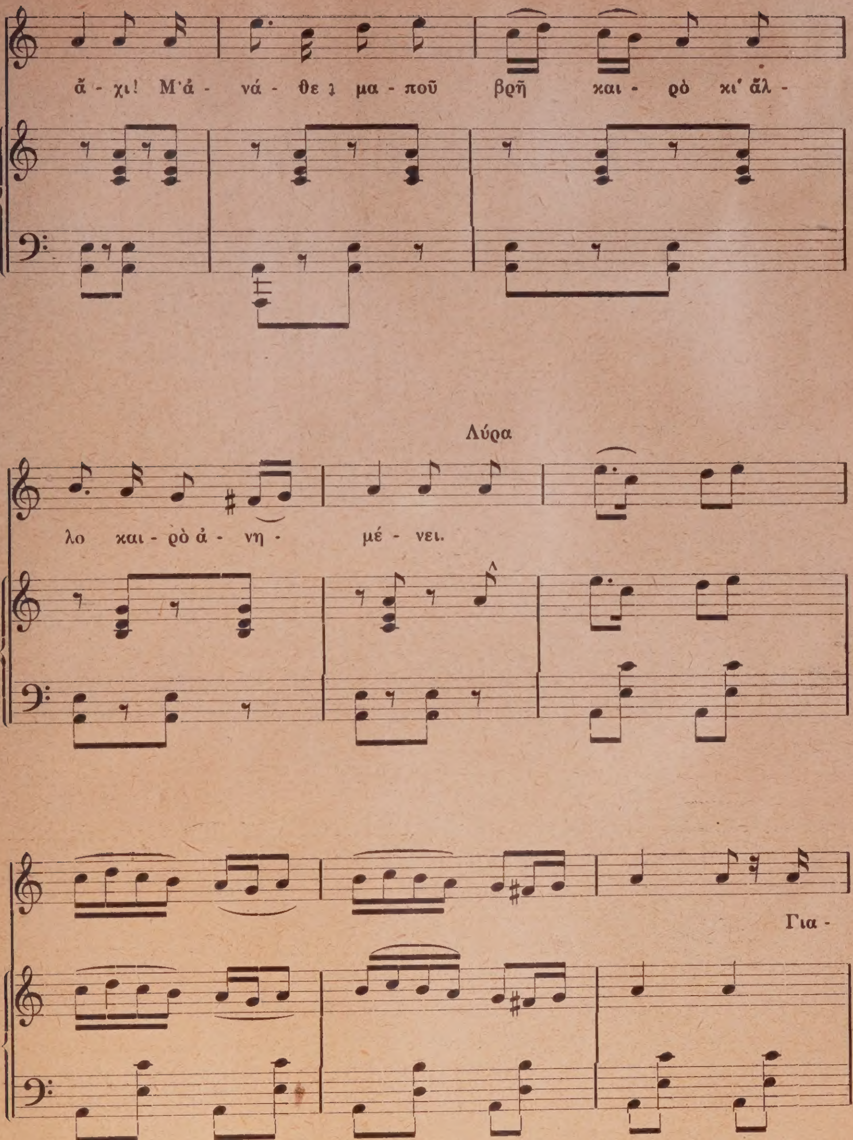

Μό - νο μὲ κλαί - εις
Λύρα
ζων - τα - νὸ νὰ τ'ἀ - γροι - κῶ ὁ καϋ - μέ - νος.

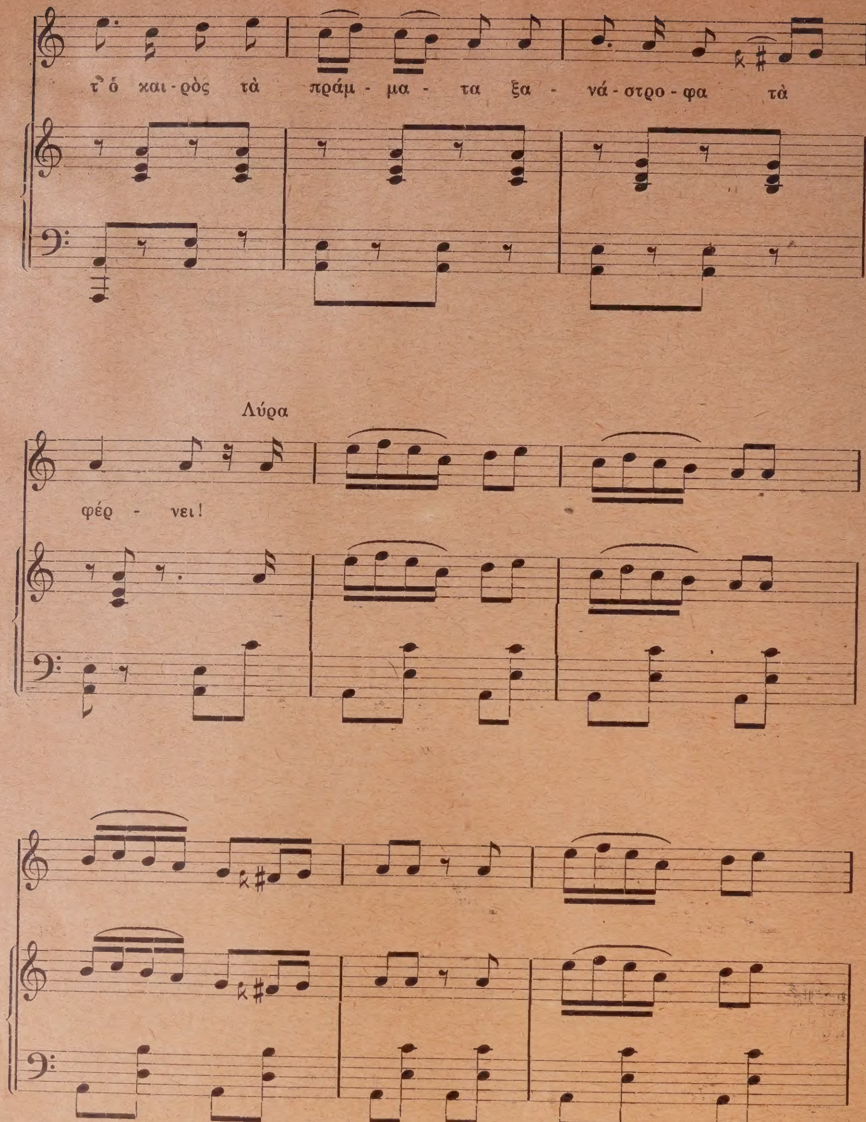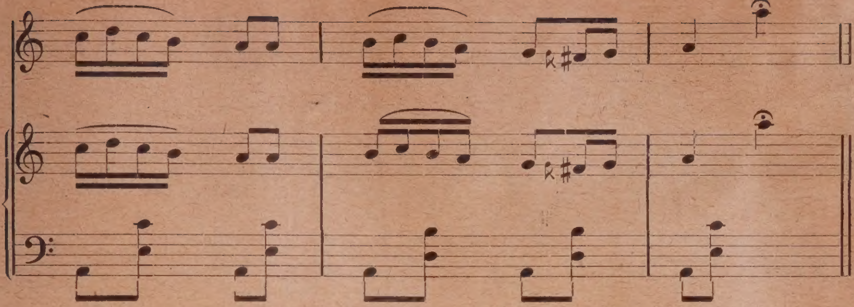

Μέρος Δ΄

ἄ - χι! Μ'ἀ - νά - θε - μα - ποῦ βρῆ και - ρὸ κι' ἄλ -
Λύρα
λο και - ρὸ ἀ - νη - μέ - νει.
Για -

τ' ό και-ρὸς τὰ πράμ-μα-τα ξα-νά-στρο-φα τὰ
Λύρα
φέρ-νει!

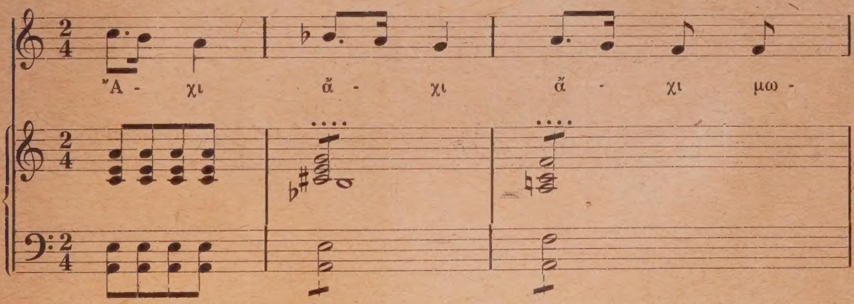

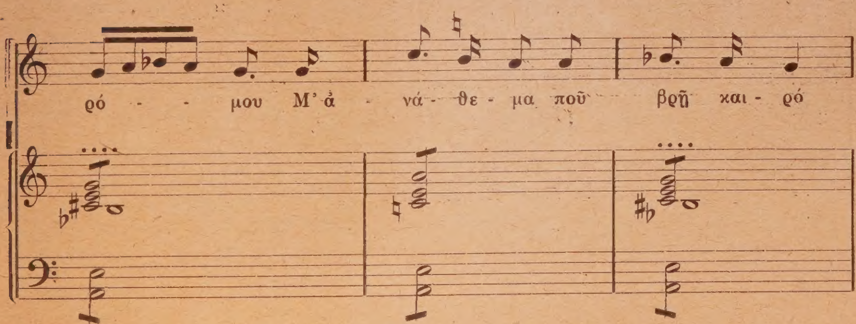
ΧΟΡΟΣ ΠΕΝΤΟΖΑΛΗΣ
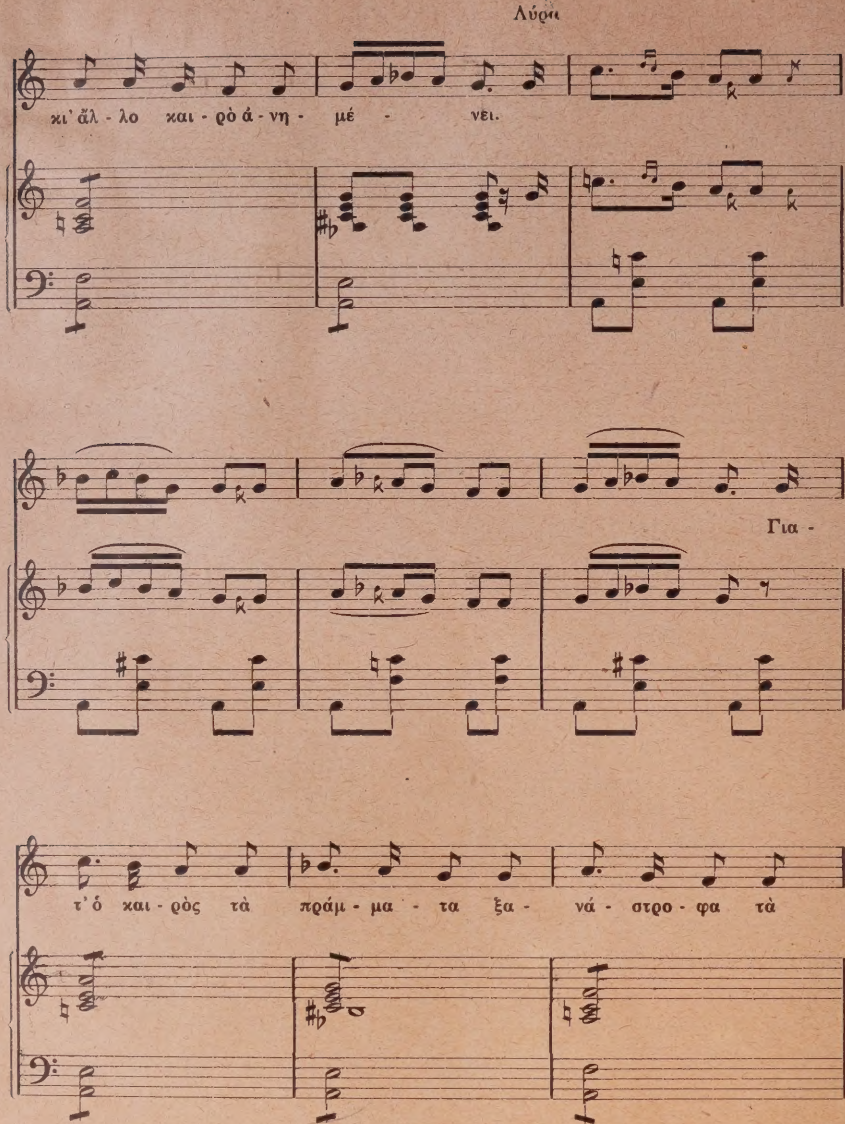
ΡΕΘΥΜΝΙΩΤΙΚΟΣ

Μέρος Α΄

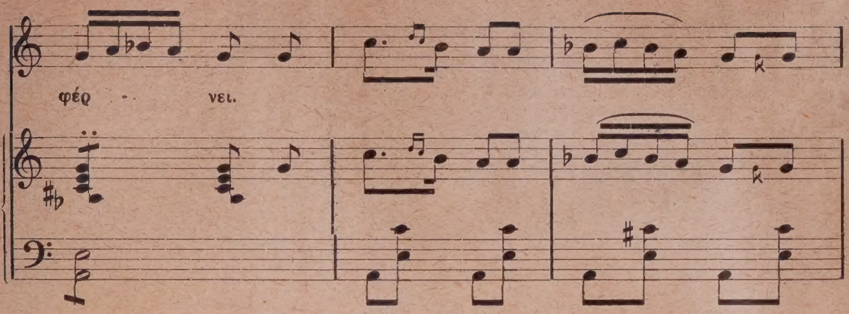
Nº 25 καὶ 26. (♩= 112)
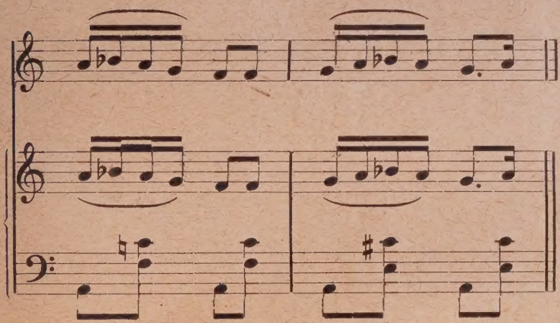

Λύρα
κι' ἄλ - λο και - ρὸ ἀ - νη - μέ - νει.
Για -
τ' ὁ και - ρὸς τὰ πράμ - μα - τα ξα - νά - στρο - φα τὰ

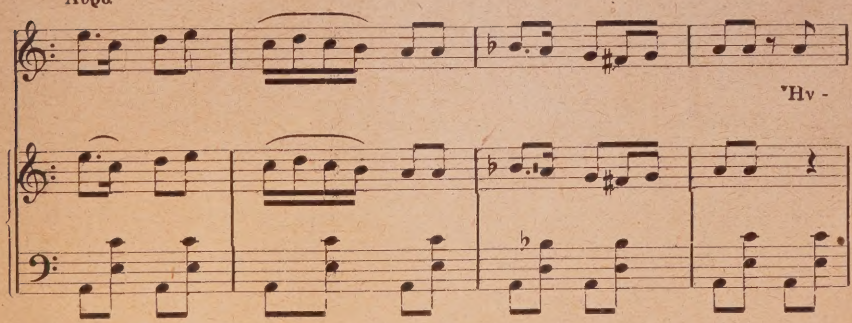
Λύρα
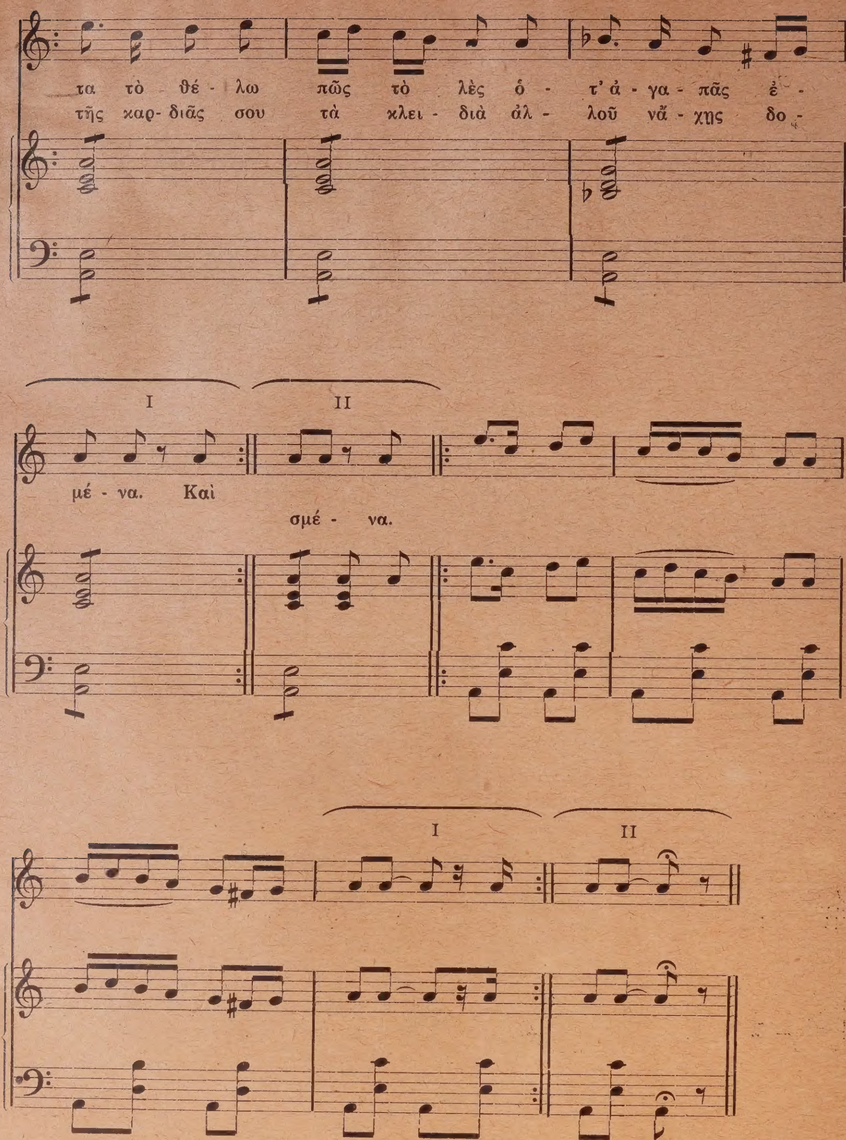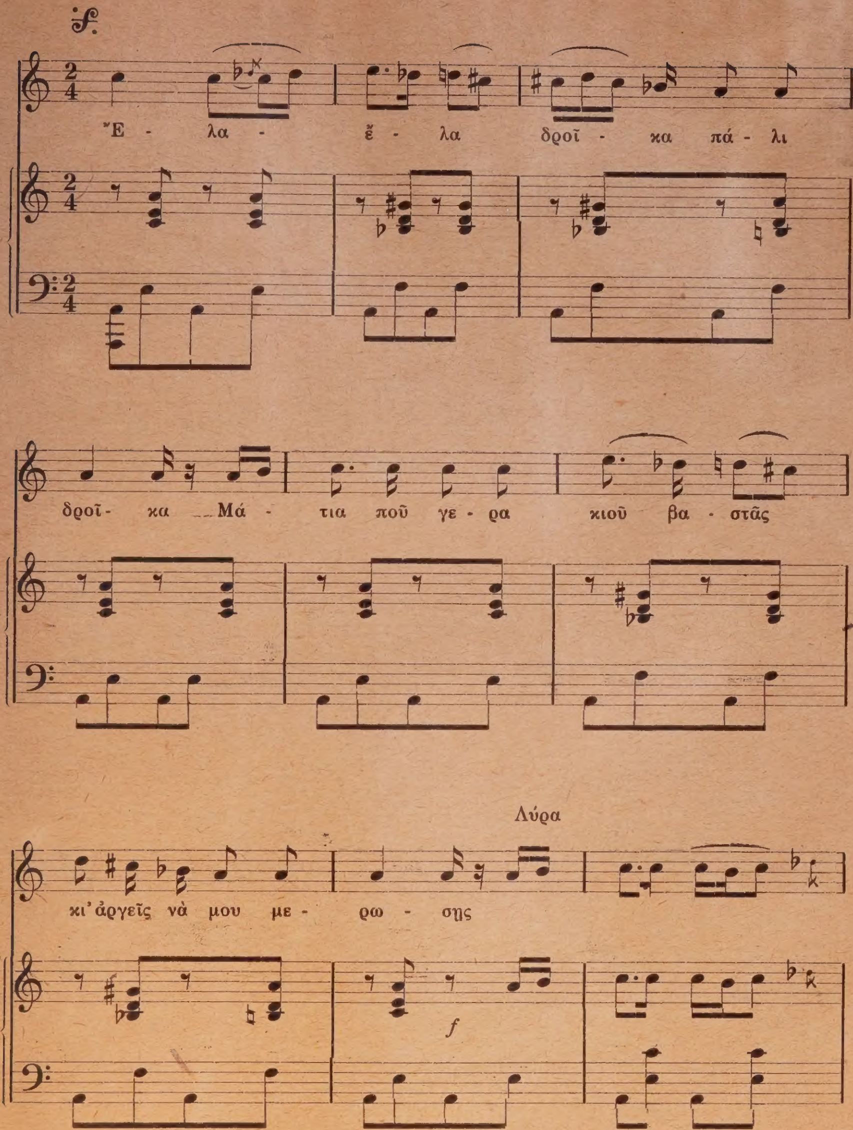

Μέρος Β΄

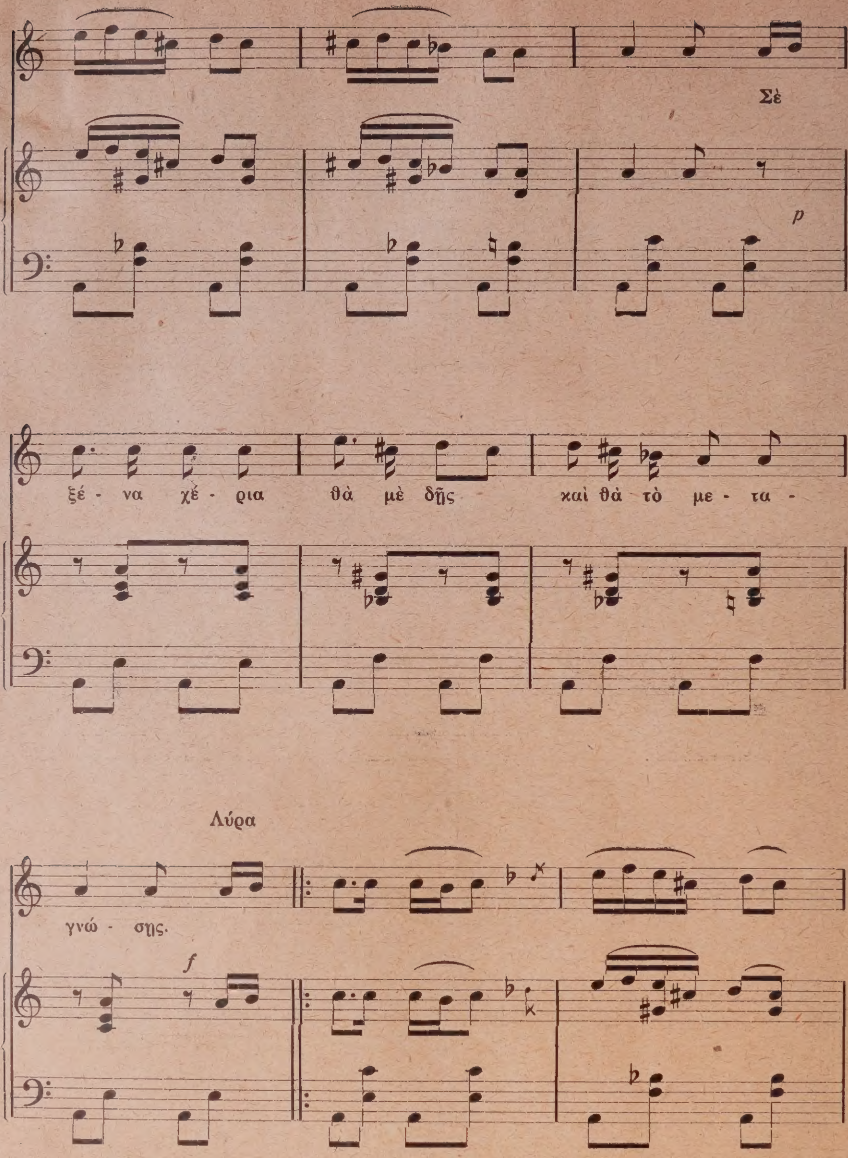
Λύρα

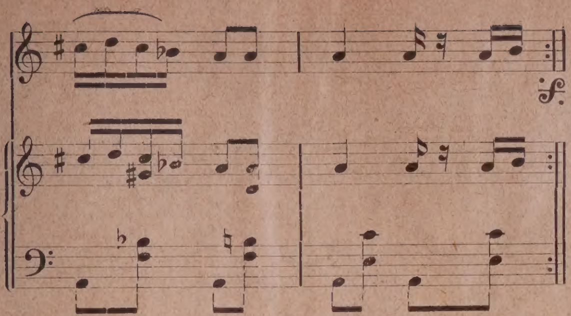

τα τὸ θέ - λω πῶς τὸ λὲς ὅ - τ' ἀ - γα - πᾶς ἐ -
τῆς καρ- διᾶς σου τὰ κλει - διὰ ἀλ - λοῦ νἄ - χης δο -
I
II
μέ - να. Καὶ
σμέ - να.
I
II

Μέρος Γ

Ἔ - λα - ἔ - λα δροῖ - κα πά - λι
δροῖ - κα Μά - τια ποῦ γε - ρα κιοῦ βα - στᾶς
Λύρα
κι' ἀργεῖς νὰ μου με - ρω - σῃς

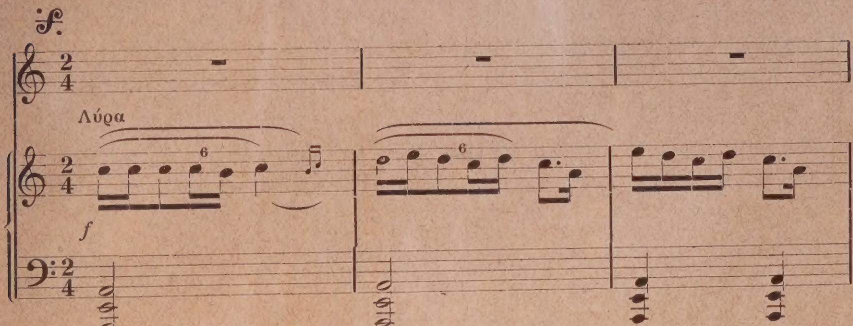

Σὲ
p
ξέ - να χέ - ρια θὰ μὲ δῆς καὶ θὰ τὸ με - τα -
Λύρα
γνώ - σῃς.
f

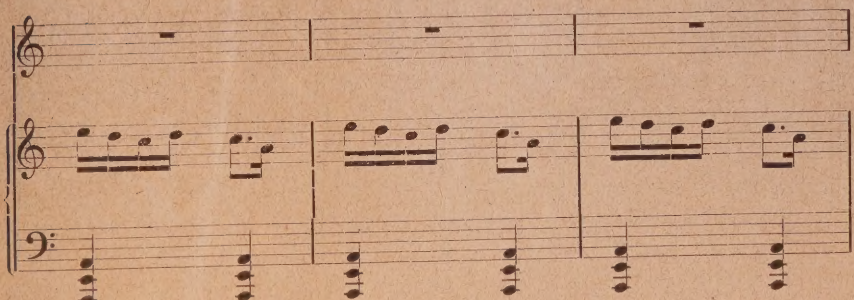

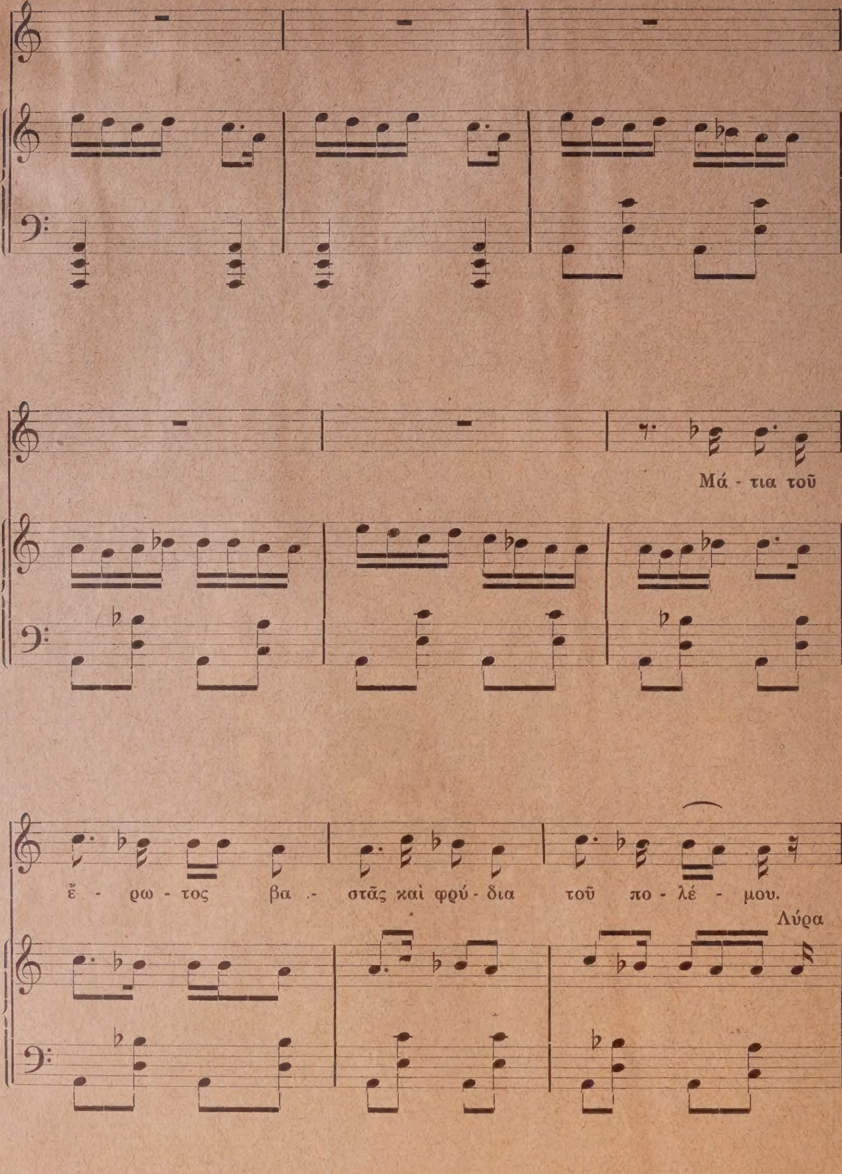
ΧΟΡΟΣ ΣΟΥΣΤΑ
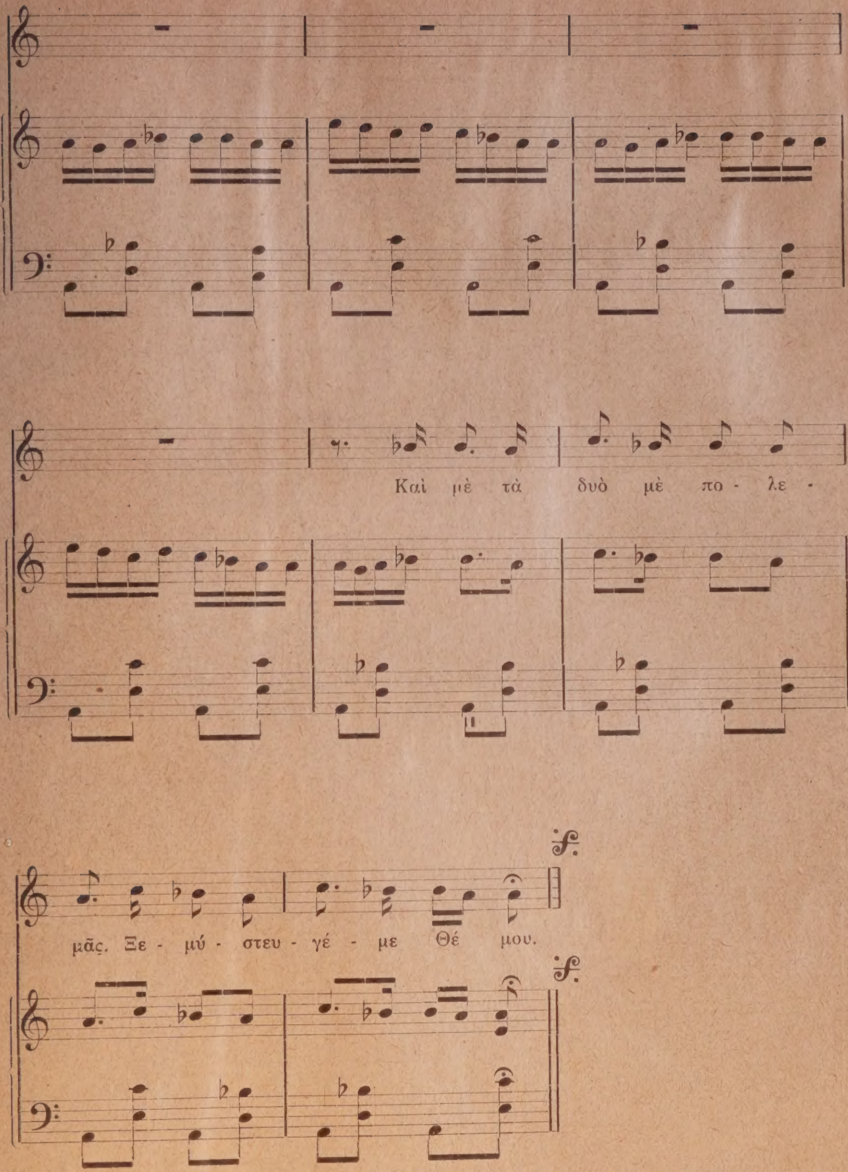
Μέρος Α΄

Nº 27 καὶ 28. (𝅗𝅥 = 126)
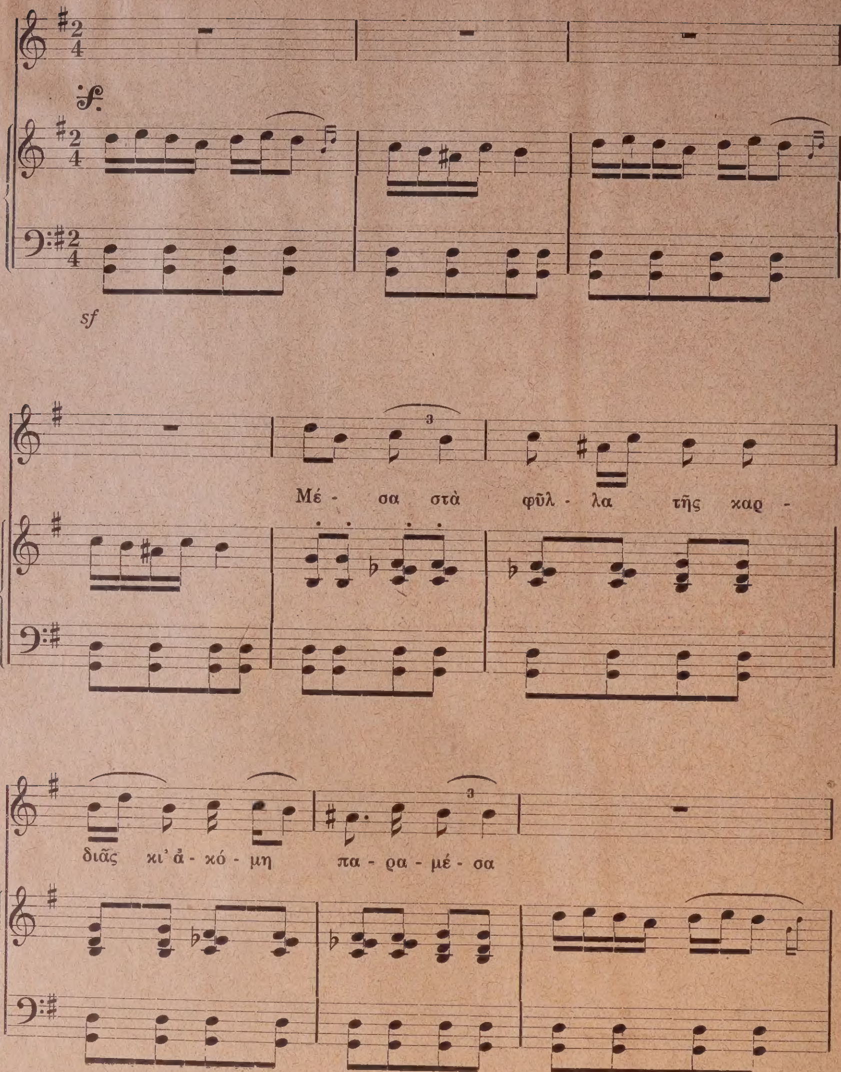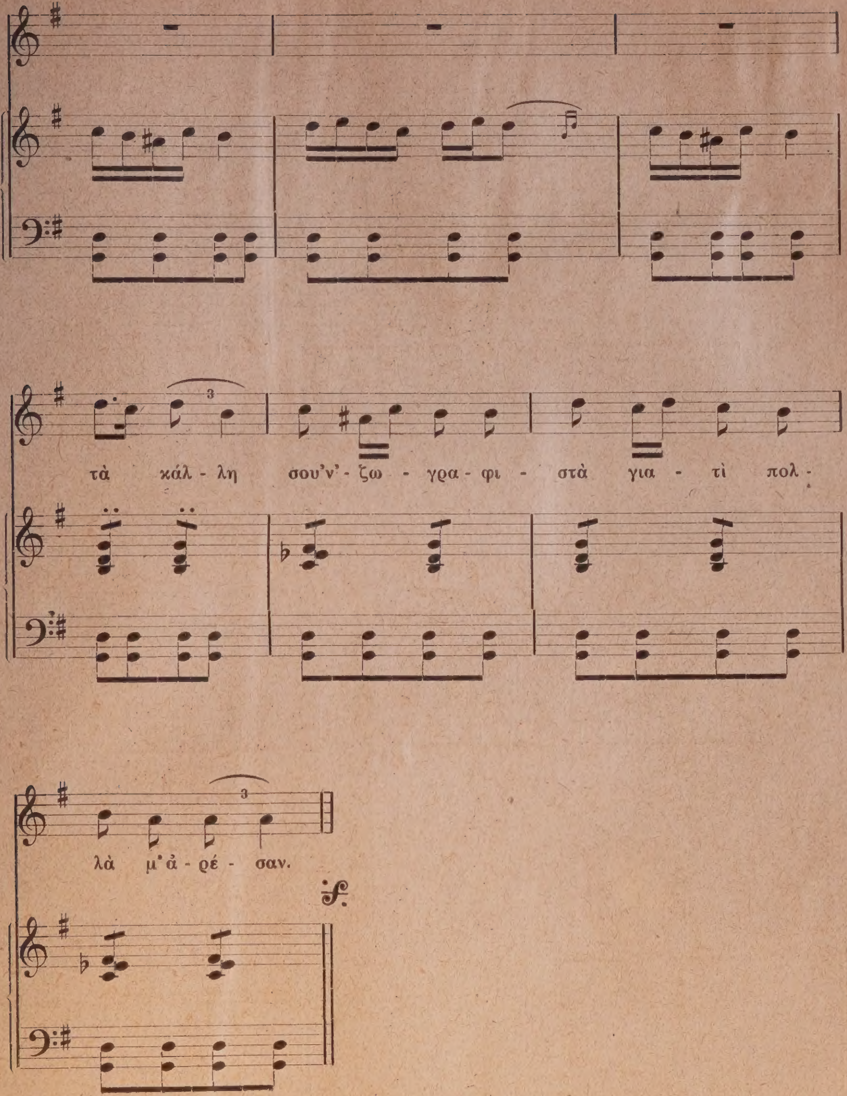

Μά - τια τοῦ
ἔ - ρω - τος βα .- στᾶς καὶ φρύ - δια τοῦ πο - λέ - μου.
Λύρα
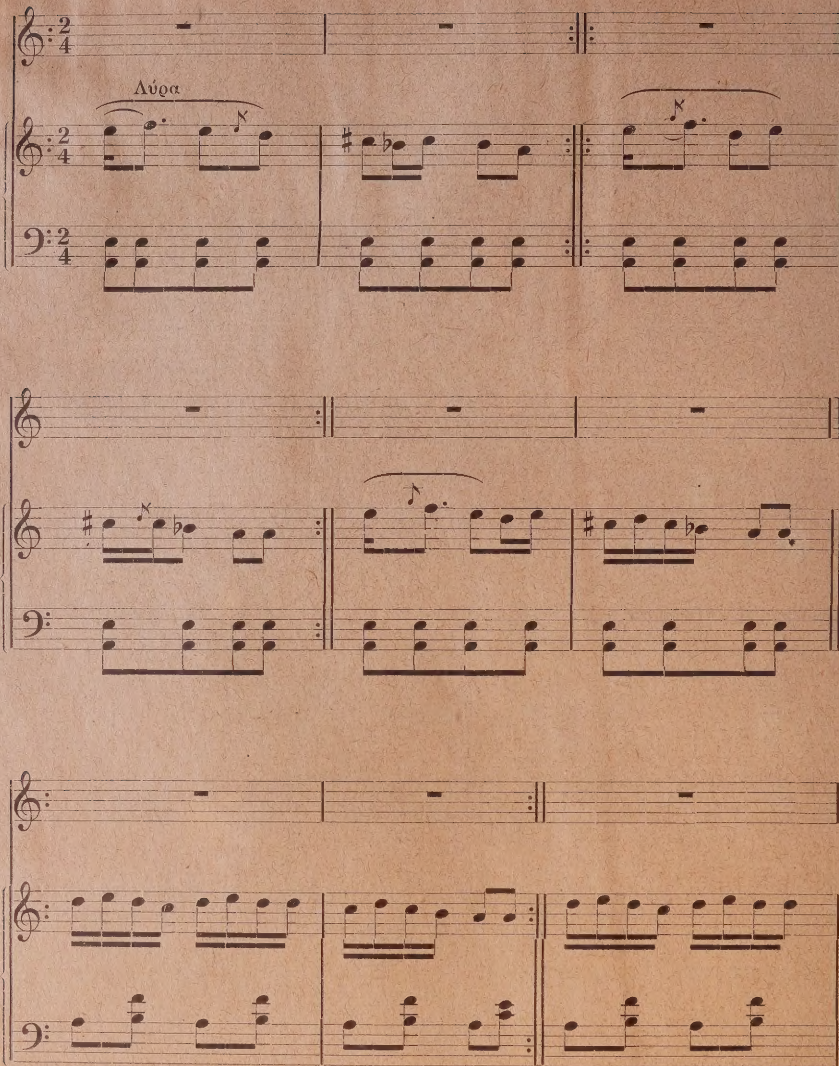

Καὶ μὲ τὰ δυὸ μὲ πο - λε -
μᾶς. Ξε - μύ - στευ - γέ - με Θέ μου.
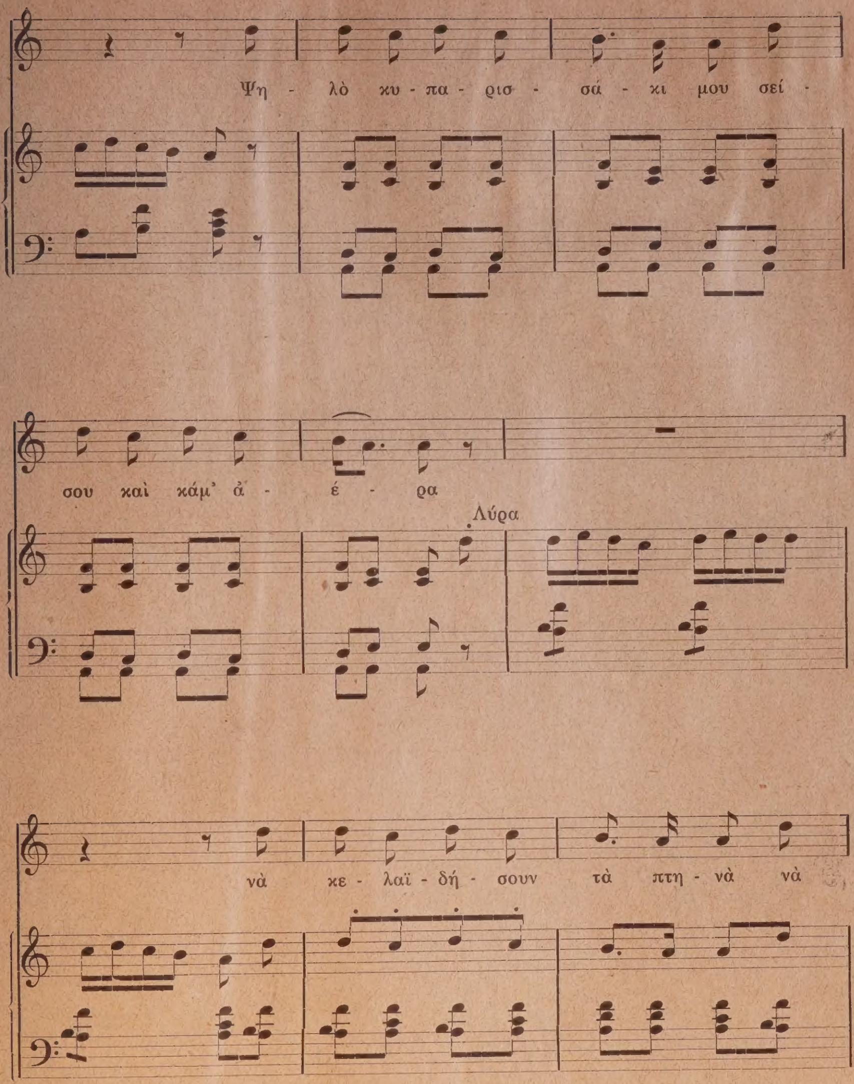
Μέρος Β΄

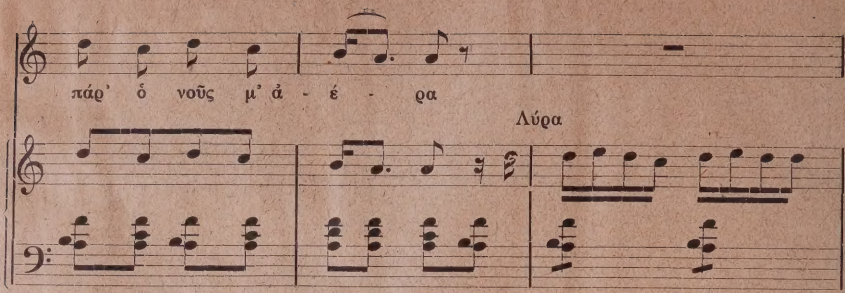

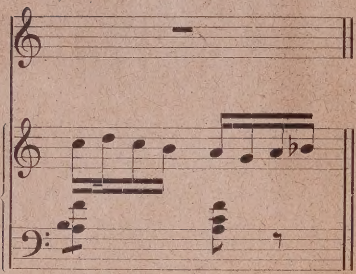

τὰ κάλ - λη σου'ν' - ζω - γρα - φι - στὰ για - τὶ πολ -
λὰ μ' ἀ - ρέ - σαν.

Μέρος Γ΄
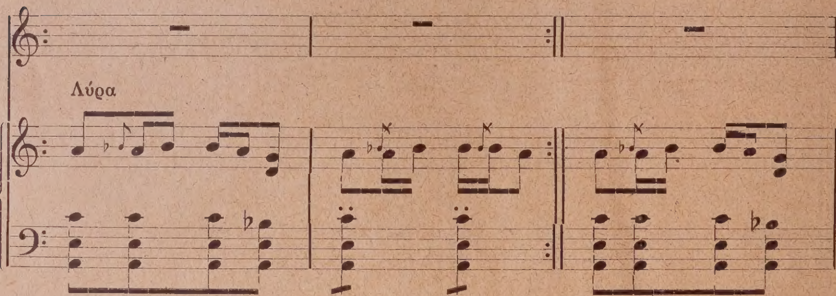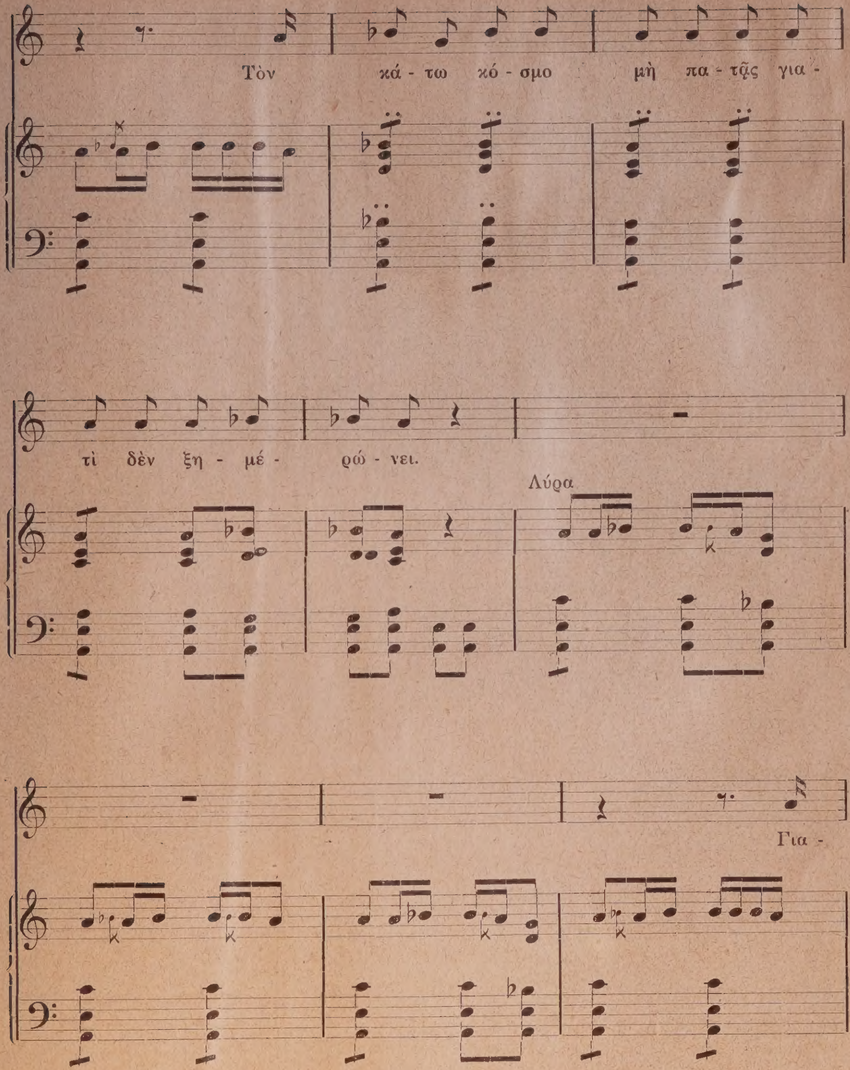

Ψη - λὸ κυ - πα - ρισ - σά - κι μου σεί -
σου καὶ κάμ᾽ ἀ - έ - ρα
Λύρα
νὰ κε - λαϊ - δή - σουν τὰ πτη - νὰ νὰ
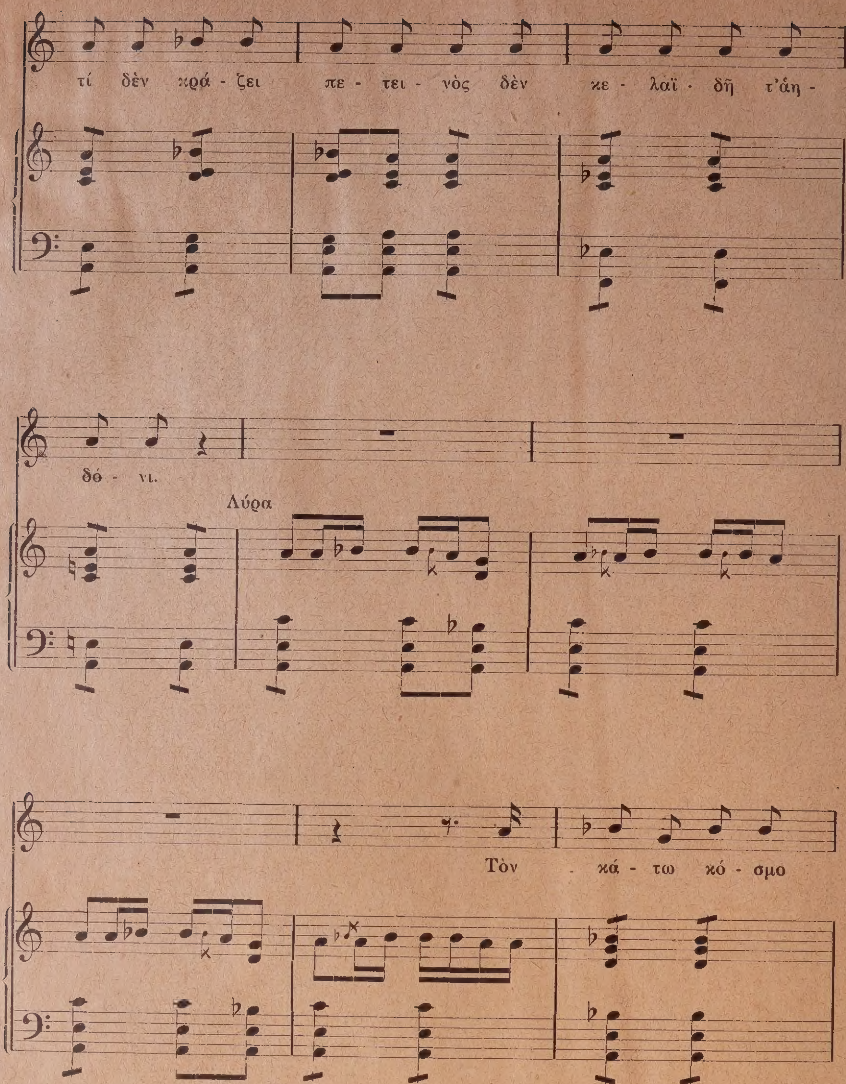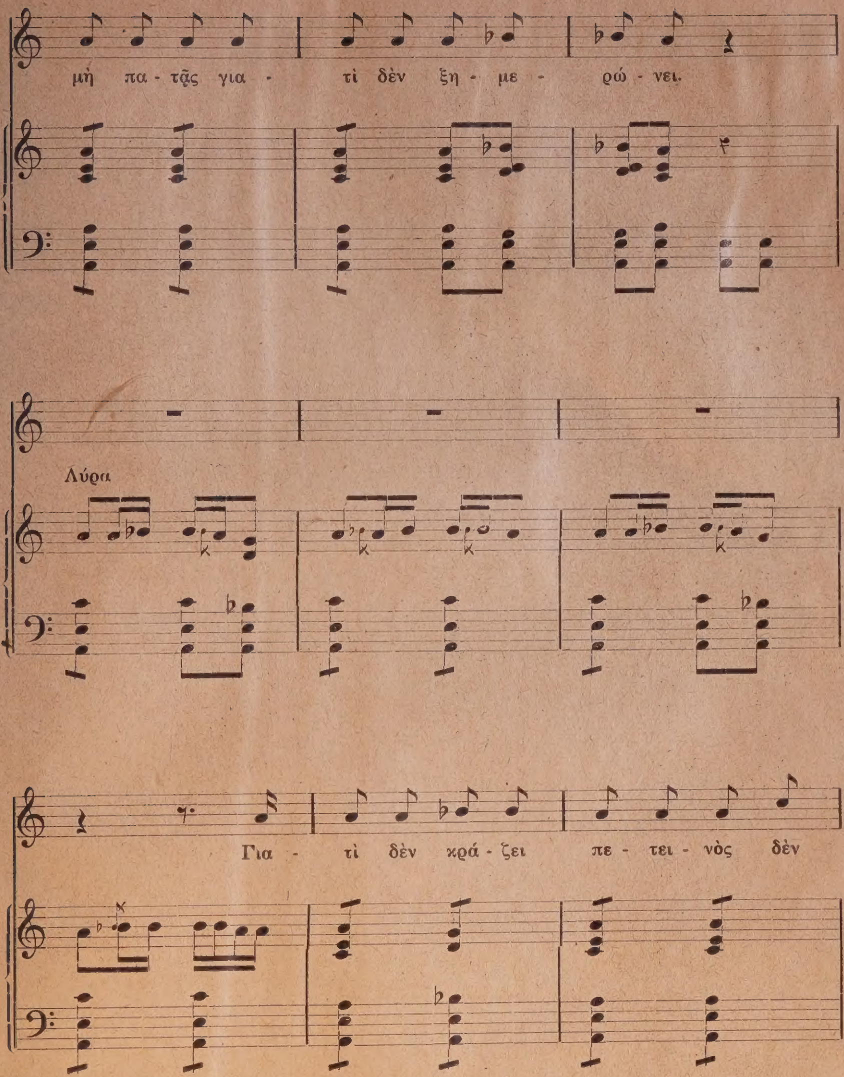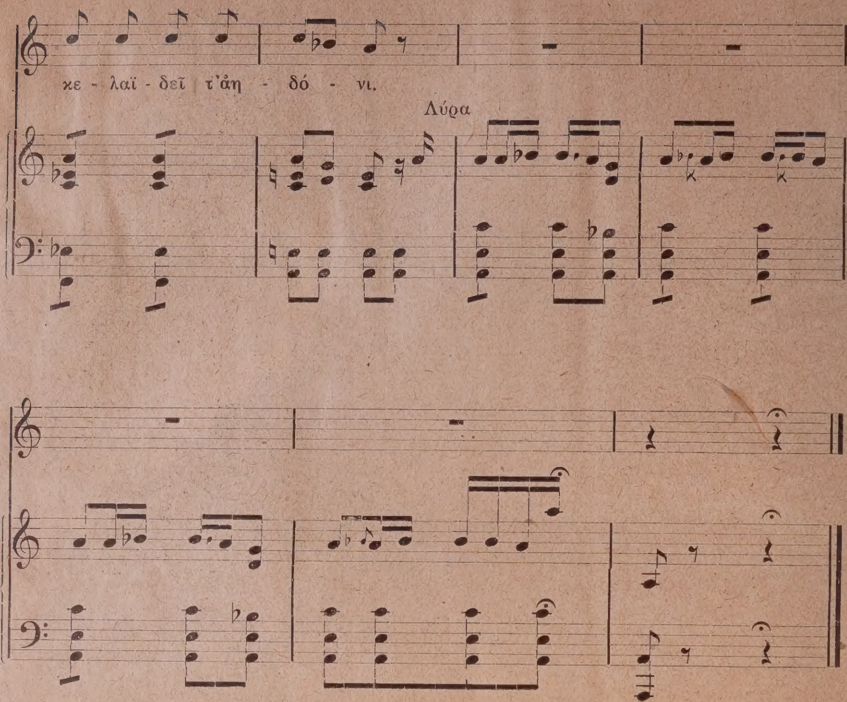

Μέρος Δ΄

Τὸν κά - τω κό - σμο μὴ πα - τᾶς για -
τὶ δὲν ξη - μέ - ρώ - νει.
Λύρα
Για -

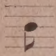
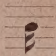

τί δὲν κρά - ζει πε - τει - νὸς δὲν κε - λαϊ - δῆ τ'άη -
δό - νι.
Λύρα
Τὸν - κά - τω κό - σμο

μὴ πα - τᾶς για - τὶ δὲν ξη - με - ρώ - νει.
Λύρα
Για - τὶ δὲν κρά - ζει πε - τει - νὸς δὲν

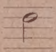
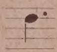

κε - λαϊ - δεῖ τ'ἀη - δό - νι.
Λύρα

ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΤΕΡΩΝ ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΩΝ
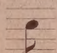
Σελὶς 19, πεντάγραμμον 1ον, τελευταῖος φθόγγος τοῦ τελευταίου μέτρου,

ἀντὶ γράφε

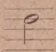
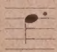
Σελὶς 85, πεντάγραμμον 3ον, τελευταῖος φθόγγος τοῦ 2ου μέτρου,

ἀντὶ γράφε

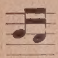
Σελὶς 85, πεντάγραμμον 5ον, τελευταῖος φθόγγος 1ου μέτρου

ἀντὶ γράφε
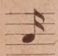
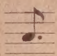
Σελὶς 85, πεντάγραμμον 8ον, τελευταῖος φθόγγος 2ου μέτρου

ἀντὶ γράφε
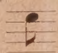
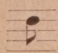
Σελὶς 91, πεντάγραμμον 1ον, μέτρον πρῶτον

ἀντὶ γράφε

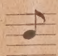
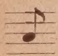
Σελὶς 101, πεντάγραμμον 4ον. μέτρον 2ον

ἀντὶ γράφε

Σελὶς 105, πεντάγραμμον 3ον, μέτρον 2ον

ἀντὶ γράφε

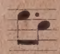
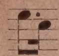
Σελὶς 107, πεντάγραμμον 3ον, τελευταῖος φθόγγος 2ου μέτρου

ἀντὶ γράφε

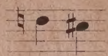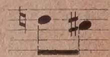
Σελὶς 111, πεντάγραμμον 3ον, μέτρον 3ον,

ἀντὶ γράφε

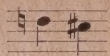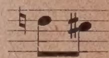
Σελὶς 113, πεντάγραμμον 3ον, μέτρον πρῶτον

ἀντὶ γράφε

Σελὶς 115, πεντάγραμμον 4ον, μέτρον 2ον

ἀντὶ γράφε

Σελὶς 115, πεντάγραμμον 6ον, μέτρον 2ον

ἀντὶ γράφε

Η ΡΥΘΜΙΚΗ ΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΑΣΜΑΤΩΝ:

α) ***Ἡ Λεϊμονιά,*** (σελ. 23), διορθωθήτω ἀπὸ Prestissimo εἰς Allegro moderato.

β) ***Νερὸ καὶ κρύα βρύσι*** (σελ. 25) ἀπὸ Prestissimo εἰς Allegro moderato.

γ) ***Ἡ Λεβεντιά,*** (σελ. 27) ἀπὸ Prestissimo εἰς Allegro moderato.

δ) ***Κόρη καὶ βασιληᾶς,*** (σελ. 29) ἀπὸ Prestissimo εἰς Moderato.

ε) ***Ὁ Γιαννιᾶς,*** (σελ. 31) ἀπὸ Prestissimo εἰς Moderato.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΑΣΜΑΤΑ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

ΑΣΜΑΤΑ ΚΡΗΤΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΚΑΙ ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ:

1 Δ. ΛΟΥΚΟΠΟΥΛΟΥ: *Πῶς ὑφαίνουν καὶ ντύνονται οἱ Αἰτωλοὶ* μετὰ πολλῶν εἰκόνων τῆς Κας Ἀγγελικῆς Χατζημιχάλη καὶ φωτογραφιῶν . . . . Δραχ. 21.—
2 Π. Μ. ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗ: Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης *Ἱστορικὰ ἔγγραφα ἀναφερόμενα εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπανάστασιν, ἐκ τοῦ* Ἀρχείου τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν . . . . Δραχ. 34.—
3 Κ. ΠΑΣΑΓΙΑΝΗ: *Μανιάτικα Μοιρολόγια καὶ Τραγούδια* . . . . » 25.—
4 ΕΥΑΓ. ΣΤ. ΤΖΙΑΤΖΙΟΥ: *Τραγούδια τῶν Σαρακατσαναίων* . . . . » 15.—
5 ΣΠΥΡ. ΘΕΟΤΟΚΗ: *Ἀλληλογραφία Ι. Α. Καποδίστρια — Ι. Γ. Εὐνάρδου 1826—1831 (Τεῦχος Α')* . . . . » 24.—
(Τεῦχος Β') . . . . » 50.—
6 Κ. ΜΑΛΕΑ: *Εἰκόνες Λαϊκῆς Ἀρχιτεκτονικῆς* . . . . » 80.—
7 Κ. ΑΜΑΝΤΙΟΥ: *Ἀνέκδοτα ἔγγραφα περὶ τοῦ Ρήγα Βελενστινλῆ* . . . . . » 29.—
8 Δ. ΛΟΥΚΟΠΟΥΛΟΥ: *Ποιμενικὰ τῆς Ρούμελης* . . . . » 36.—
9 50 ΔΗΜΩΔΗ ΑΣΜΑΤΑ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ ΚΑΙ ΚΡΗΤΗΣ (μετὰ τῆς μουσικῆς αὐτῶν) *Συλλογὴ Ὠδείου Ἀθηνῶν* . . . . » 60.—

Ἀποστέλλονται ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν εἰς τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ τῇ προσθήκῃ Δραχ. 12.50 δι' ἕκαστον ἀντίτυπον εἰς τὸ Ἐξωτερικόν.

Κεντρικὴ πώλησις καὶ παραγγελίαι εἰς τὸ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ Ι. Ν. ΣΙΔΕΡΗ 52 Ὁδὸς Σταδίου, Ἀθῆναι.

"ΕΛΛΗΝΙΚΑ"

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑ

Ἡ ἔκδοσις ἤρχισεν ἀπὸ τοῦ 1928 ἐπιμελείᾳ τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἱστορικῆς καὶ Λαογραφικῆς Βιβλιοθήκης καὶ ἐξεδόθησαν ἤδη οἱ δύο τόμοι τῶν 1928 καὶ 1929, προσεχῶς δὲ συμπληροῦται ὁ τόμος τοῦ 1930. Ἐν ἀρχῇ ἐκδίδεται δὶς τοῦ ἔτους εἰς τεύχη ἀποτελοῦντα ἐτήσιον τόμον 25-30 τυπογραφικῶν φύλλων μεγάλου 8ου. Διευθυνταὶ τῆς Συντάξεως εἶναι οἱ κ. κ. Κ. ΑΜΑΝΤΟΣ καὶ ΣΩΚΡ. ΚΟΥΓΕΑΣ, καθηγηταὶ τῆς Ἱστορίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν. Γραφεῖα Συντάξεως: Ἀκαδημίας 46.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Ἐσωτερικοῦ Δρ. 75. Ἐξωτερικοῦ Δρ. 100.
Εἰς τὴν αὐτὴν τιμὴν πωλοῦνται καὶ οἱ ἐκδιδόμενοι τόμοι.

Αἰτήσεις πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν καὶ ἀγορὰν τοῦ Α' καὶ τοῦ Β' τόμου ἀπευθύνονται εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον Ι. Ν. ΣΙΔΕΡΗ 52 ὁδὸς Σταδίου. Ἀθῆναι.

3-73

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

M
1714
O4P4

Odeion Athenon
Penenta demode asmata
Peloponnesou kai Kretes

Music